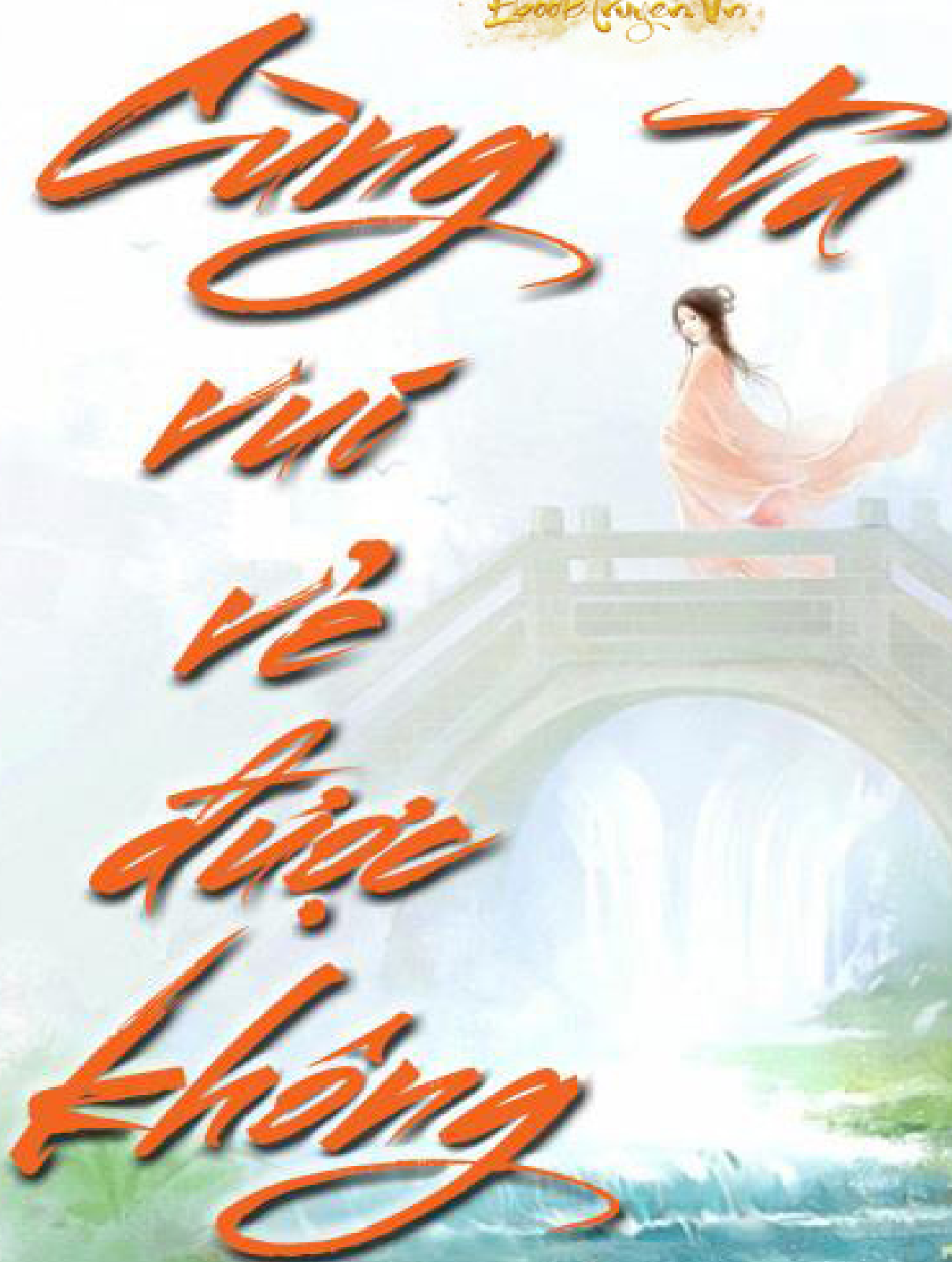

EbookTruyen.Vn

Tình Ta Vui Vẻ Được Không

A woman in a flowing orange robe stands on a stone bridge over a river with a waterfall. A traditional umbrella is in the water.

Edit: Nguyệt Sắc

Tác giả: Trương Chương

Cùng Ta Vui Về Được Không

Tác giả: Trương Chương

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Edit: Nguyệt Sắc

Cô gái ngây thơ bên cạnh sự phụ mình, người có uy vọng rất cao trong môn phái cũng như trong giang hồ, võ công cũng là một trong những người đệ nhất, tính tình lãnh đạm, không màng công danh lợi lộc, nhưng bên trong vẻ ngoài mà mọi người đều gọi là "thanh tâm quả dục" ấy, cũng muốn yêu và được yêu

Khi người là kẻ yếu thế, người bị giẫm đạp không thương tiếc, bị người người đè ép, ức hiếp

Nhưng là kẻ mạnh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu

Thế giới của kẻ mạnh cô đơn và lạnh lẽo dường nào!

Khi người vẫn còn uy vọng, được tôn trọng, người người cười đùa, sẵn đón, nịnh bợ

Khi người lộ ra một chút điểm yếu, họ sẽ ngay lập tức công kích

Khi người nóng giận một chút, họ sẽ dè bĩu người đạo đức giả

Khi người đối xử tốt với họ, họ cho rằng người làm vậy vốn là đúng cương vị và danh tiếng của bản thân

Khi người bất mãn với họ, họ lại bảo người ức hiếp

...

Nhưng người không đụng chạm đến ai, chỉ yêu thương một cô gái, tại sao hết lần này đến lần khác lại muôn vàn trắc trở

Người con gái chàng yêu, bị họ mắng là yêu nữ, là hồ ly tinh, là kẻ câu dẫn nam nhân... Trong khi chính chàng mới là người động tình trước, tìm mọi cách để theo đuổi nàng ấy

...Không lẽ yêu đương lại nhiều ngăn cách đến thế ư???

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2: Công tử Lưu Phương \(1\)](#)
[Chương 3: Công tử Lưu Phương \(2\)](#)
[Chương 4: Gặp nhau đã khó* \(nhất\)](#)
[Chương 5: Gặp nhau đã khó \(tam\)](#)
[Chương 6: Nhớ rõ tên họ của ta \(nhất\)](#)
[Chương 7: Nói qua về thiếu hiệp lại nói đến sự phụ](#)
[Chương 8: Nhớ tên họ của ta \(tứ\)](#)
[Chương 9: Nhớ rõ tên họ của ta \(ngũ\)](#)
[Chương 10: Chuyện xưa \(nhất\)](#)
[Chương 11: Chuyện xưa \(nhị\)](#)
[Chương 12: Chuyện xưa \(tam\)](#)
[Chương 13: Chuyện xưa \(ngũ\)](#)
[Chương 14: Lại đánh mất \(nhất\)](#)
[Chương 15: Lại đánh mất \(nhị\)](#)
[Chương 16: Lại đánh mất \(tứ\)](#)
[Chương 17: Lại đánh mất \(ngũ\)](#)
[Chương 18: Thâm tình không bao lâu \(nhất\)](#)
[Chương 19: Thâm tình không bao lâu \(tam\)](#)
[Chương 20: Thâm tình không bao lâu \(tứ\)](#)
[Chương 21: Thâm tình không bao lâu \(ngũ\)](#)
[Chương 22: Tẩu hỏa nhập ma \(nhất\)](#)
[Chương 23: Tẩu hỏa nhập ma \(nhị\)](#)
[Chương 24: Tẩu hỏa nhập ma \(tam\)](#)
[Chương 25: Tẩu hỏa nhập ma \(ngũ\)](#)
[Chương 26: Yêu thương khó lấp đầy \(nhất\)](#)
[Chương 27: Yêu thương khó lấp đầy \(nhị\)](#)
[Chương 28: Yêu thương khó lấp đầy \(tam\)](#)
[Chương 29: Yêu thương khó lấp đầy \(ngũ\)](#)
[Chương 30: Lòng chàng như sắt \(nhất\)](#)
[Chương 31: Lòng chàng như sắt \(nhị - tam\)](#)
[Chương 32: Lòng chàng như sắt \(tứ\)](#)
[Chương 33: Thiện ác khó phân \(nhất\)](#)
[Chương 34: Thiện ác khó phân \(nhị\)](#)
[Chương 35: Thiện ác khó phân \(tam\)](#)
[Chương 36: Hành tẩu giang hồ \(nhất\)](#)
[Chương 37: Hành tẩu giang hồ \(nhị\)](#)
[Chương 38: Hành tẩu giang hồ \(tam\)](#)

[Chương 39: Hành tẩu giang hồ \(tứ\)](#)

[Chương 40: Đại hội võ lâm \(nhất\)](#)

[Chương 41: Đại hội võ lâm \(nhị\)](#)

[Chương 42: Đại hội võ lâm \(tứ\)](#)

[Chương 43: Minh chủ võ lâm \(nhất\)](#)

[Chương 44: Minh chủ võ lâm \(tam\)](#)

[Chương 45: Minh chủ võ lâm \(tứ\)](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Yêu nữ, đem bí tịch giao ra đây!”

“Ăn mày thôi, chạy cũng nhanh thật...”

Liên Tổng thở hổn hển chửi nhỏ một câu, hai chân chạy đã mỏi nhừ. Thấy phía trước có một ngôi chùa liền cắn răng chạy vào, đạ tung cửa, cả người té nhào trên đất.

Nàng thật sự không thể chạy nổi nữa.

“Ha ha, rốt cục cũng bị ta bắt được.”

Một đôi chân đầy bùn đất nhảy tới trước mắt nàng.

Ăn mày thôi này không biết một năm qua có tắm hay không, tóc đầy mỡ và rận. Liên Tổng nhăn mặt nhăn mũi xê dịch người, nàng không thể ngửi được cái mùi này.

Ăn mày nghĩ nàng sợ liền nhe răng cười: “Muốn sống thì mang bí tịch giao ra đây, ta tha người một mạng.”

“Người có lòng thương xót thì giết ta đi.” Liên Tổng không kiên nhẫn che lại cái mũi: “Cả người người thật thối, hun ruột gan cô nãi nãi ta đảo lộn, sống không bằng chết a.”

“Người, người, yêu nữ này...” Tên ăn mày bị khinh khi tức giận không nói nên lời, giơ gậy định đánh chết Liên Tổng.

Đến giờ phút này, Liên Tổng đã vào đường cùng, khó tránh khỏi cái chết. Nhưng nàng trong lòng vẫn có việc cần lo lắng, nàng không thể chết, ít nhất là hôm nay. Liên Tổng dùng toàn lực né tránh, lăn

đến dưới tượng phật, nhanh chóng nắm lấy giá nến muốn cùng hắn liều mạng.

“Yêu nữ! Ách...” Đang muốn hạ xuống gây thứ hai thì tên ăn mày bỗng nhiên trợn mắt, tư thế hung hăng trở nên bất động rồi ngã xuống đất.

A, được cứu rồi. Liên Tống để nến xuống đất, cái mũi của nàng cũng cần được cứu nha.

“Người còn dám gọi đồ nhi của ta một tiếng yêu nữ, ta liền phế đi tay chân của người.”

Tiếng nói thanh nhã nhưng sắc bén như kiếm vang lên.

Nếu không phải trong lúc nguy cấp, nàng thật muốn mở miệng khen ngợi một câu: Sư phụ của nàng vẫn rhom ngào ngạt, vui vẻ hòa thuận, đẹp mặt như trước a.

“Hừ, thì ra là Lưu Phương công tử Kim Nhật Lăng. Trên giang hồ đều biết Huyền Tông Môn của người dạy dỗ ra loại nghịch đồ khinh sư diệt tổ này, người còn muốn che chở nàng?” Tên ăn mày không nghe được động tĩnh gì ở phía sau, trong lòng thầm biết võ công người này rất nguy hiểm. Hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, mở miệng kéo dài thời gian.

“Đồ nhi của ta có sai phạm thì đã có ta dạy dỗ nàng, không cần người ngoài lo lắng.”

Tuy nói với tên ăn mày nhưng ánh mắt lại dừng trên mặt Liên Tống.

Liên Tống bị ánh mắt sâu thẳm kia nhìn chăm chú, trong lòng nàng có chút hít thở không thông.

Tên ăn mày nhìn thấy Liên Tống cùng người phía sau đứng đối diện, trong mắt nàng lóe lên ánh sáng kì lạ, hắn cười lạnh một tiếng: “Người ta nói, Lưu Phương công tử thanh tâm quả dục (tâm trong

sáng) không tranh với đời bị nữ đồ đệ câu dẫn (quyến rũ), phá hủy rạn danh, say mê đến mức tính tình thay đổi, chẳng lẽ là thật?”

“Tất nhiên không phải sự thật.” Kim Nhật Lăng khẽ nhún mày.

Liên Tống ngồi trên đất cười khở một tiếng, toàn thân vô lực.

“Nếu không phải sự thật, giờ phút này người rút kiếm giúp nàng ta là như thế nào?”

Tên ăn mày cố ý kéo dài giọng nói, đột nhiên vùng lên nhấc tay đánh trả.

Một trận gió mang theo hương thơm lướt qua, tên ăn mày chưa kịp thấy người phía sau đã toàn thân đau đớn, cúi đầu chỉ thấy hai bàn tay bị chặt đứt.

Hắn tự nhận mình là anh hùng mà cắn răng nuốt đau đớn, mắt nhìn hai bàn tay đã rời ra tuôn máu đỏ, khàn giọng nói: “Thật độc ác...” Lại đem cánh tay đã cụt, chỉ về phía Liên Tống đang được Kim Nhật Lăng chăm sóc nói: “Bảo vệ thế này...Người còn dám nói không bị yêu nữ này câu dẫn!”

“Ta vẫn chưa được nàng câu dẫn.” Kim Nhật Lăng nhẹ nhàng đem tóc ẩm ướt trên trán Liên Tống hất ra sau tai.

Tên ăn mày thấy thế lập tức quát mắng.

Liên Tống đối với lời nói của hắn là mắt điếc tai nghe, híp mắt cảnh giác nhìn Kim Nhật Lăng.

“Đừng...”

Không chờ nàng mở miệng, Kim Nhật Lăng thở dài một tiếng, điểm huyết đạo Liên Tống, bàn tay che lại hai mắt nàng.

Hắn nhìn về phía tên ăn mày đang không ngừng nhục mạ, đôi mắt

trầm tĩnh như nước đột nhiên phát ánh sáng băng giá, sát khí xuất hiện.

“Là sư phụ ta đây câu dẫn nàng, sao nào?”

Kiểm xét qua tai Liên Tống, nàng chỉ nghe tên ăn mày kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó không còn tiếng động.

Trạch sư hội

* Trạch sư hội: buổi lễ chọn sư phụ

Trên đỉnh núi Cao Ngạo quanh năm mây mù không tiêu tan.

Truyền thuyết từng nói có tiên nhân ở đây đã vứt bỏ thế gian mà bay vào hư không, hóa thành mưa, tiên khí lượn lờ bao phủ. Từ đó ngọn núi này quanh năm đều phủ sương.

Ánh nắng xuyên mây xuất hiện, bốc lên một chút hơi nước. Trên đỉnh núi dần dần hiện ra hình dáng mờ ảo, mái nhà cong, uy nghiêm, to và rộng.

Đây là nơi gần với bầu trời nhất, ánh nắng luôn chiếu sớm hơn một chút.

Hôm nay là ngày tiểu đệ tử mới nhận của Huyền Tông Môn lựa chọn sư phụ. Ngày mới vừa lên, hơn một ngàn đệ tử ngồi ngay ngắn trong điện, cung kính cúi đầu chờ đợi sư tôn chỉ dạy.

Phóng tầm mắt nhìn quanh một lượt, mọi người đều mặc y phục màu đen, thắt lưng buộc một đoạn lụa màu trắng, mang theo một miếng ngọc bội, phong cách nho nhã, so với võ sinh danh môn thì không giống, giống văn sĩ phong lưu hơn.

Trống cổ ngoài điện vang lên ba hồi, trong đại điện yên tĩnh truyền đến âm thanh của một nam nhân.

“Hôm nay là lễ chọn sư, sư tôn có ba vấn đề hỏi các người. Các người không cần suy nghĩ nhiều, cứ trả lời thành thật.”

Người nói chuyện chính là đại đệ tử Viên Thương Châu của thế tôn (người đứng đầu) Huyền Tông Môn – Hồng Mộ. Người này mặt mũi sáng sủa, tu vi cao, mặt lạnh giọng trầm rất có uy nghiêm.

Tân đệ tử trong điện đều cúi người xưng vâng.

Hồng Mộ sư tôn mặt đỏ tóc bạc ngồi ngay ngắn trên tấm đệm lông lầy, vuốt bộ râu dài, trắng như tuyết, khuôn mặt hiền hòa nói: “Câu hỏi thứ nhất, vì sao các người đến đây học võ?”

Đệ tử đầu tiên đáp: “Đại trượng phu tập võ là vì diệt gian trừ ác, giúp đỡ chính đạo.”

Người thứ hai đáp: “Đệ tử là vì muốn thi đỗ võ trạng nguyên làm rạng rỡ tổ tông.”

Còn lại theo thứ tự nói ——

“Đệ tử học võ là vì muốn thân thể khỏe mạnh, bảo vệ người thân.”

“Bởi vì ngưỡng mộ uy danh Huyền Tông phái, đệ tử không ngại ngàn dặm đến bái sư!”

“Đệ tử cũng thế!”

“Đệ tử cũng thế!”

“Đệ tử...”

Bỗng nhiên toát ra một âm thanh nữ, mọi người đều nhìn qua. Chỉ thấy trong đám đệ tử mới có một bé gái mặc áo xanh khoảng chín tuổi, mặc nam trang. Bé gái này mặt mày xinh đẹp, nếu không nghe âm thanh mọi người sẽ nghĩ đây là một bé trai.

Bé gái cúi đầu suy tư. Mọi người thấy nàng do dự, nghĩ rằng đáp án của nàng sẽ không giống những người khác.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu, thật tự nhiên nói: “Đệ tử vốn là con của ngư dân. Mẫu thân lúc còn sống có nói, lấy tướng mạo của đệ tử tương lai không phải gả cho ngư dân, sẽ gả cho thợ săn trên núi. Từ nhỏ đệ tử đã không thông minh, tính tình không mềm mại, chỉ sợ ta không có duyên với cuộc sống phu thê hạnh phúc tôn trọng lẫn nhau, từ đó mà phu thê khắc khẩu. Không bằng đệ tử học võ công, tương lai nếu cùng tướng công đánh nhau sẽ không bị mất mặt.”

Vừa dứt lời, một tiếng xì vang lên, chỉ thoáng sau, mọi người đều cười.

Một đệ tử mập mạp cười đến lăn lộn trên mặt đất.

Hai má Liên Tổng ửng đỏ, nàng không biết mình nói gì sai, thấy mọi người cười, nàng cũng cười, khóe miệng tươi cười thoát ra một chút ngu đần, quả nhiên là không thông minh.

“Khụ...” Viên Thương Châu ho nhẹ một tiếng. Tiếng cười tắt dần, các đệ tử cũng như vậy.

Hồng Mộ sư tôn vẫn hiền hòa không thay đổi, đợi đến khi trong điện không còn tiếng động, không đả động gì đến đáp án của các đệ tử mà hỏi câu thứ hai: “Vì sao các người nhất định đến Huyền Tông Môn học võ, trừ bỏ ngưỡng mộ còn nguyên nhân nào khác không?”

Như vừa nãy, đệ tử đầu tiên đáp: “Huyền Tông Môn vì võ lâm diệt trừ ma giáo nổi danh thiên hạ, có thể vào làm đệ tử thật không uổng phí.”

Một đệ tử khác đáp: “Huyền Tông Môn tụ tập anh tài của thiên hạ, toàn là cao thủ võ lâm, nếu ta có thể thông qua thử luyện tiến vào, cuộc đời này xem như không uổng phí!”

Lại một người khác đáp: “Gia phụ (cha) rất khâm phục nhân phẩm

ngay thẳng cao thượng của Viên sư phụ, muốn đệ tử đến Huyền Tông Môn bái sư.”

“Đệ tử đối với Mạc sư phụ hàng long phục hổ rất khâm phục, lần này đến là vì muốn bái kiến Mạc sư phụ.”

“Đệ tử muốn đến bái kiến Tư sư phụ. Người trong thiên hạ đều biết Tư sư phụ là đại sư sống lâu nhất, nếu có thể bái Tư sư phụ làm thầy, đệ tử quả là cả đời may mắn.”

Mọi người vội vàng đối với các vị sư phụ của Huyền Tông Môn bày tỏ lòng kính phục, Liên Tổng một chữ cũng không bỏ sót, nghe cẩn thận.

Đến phiên nàng trả lời, nàng nhìn lên một vị sư huynh đang ngồi nghe mà ngủ gà ngủ gật, bên môi dính một chút nước miếng trong suốt làm nàng rất sốt ruột. Cho đến khi một tiểu đệ bên cạnh nhắc nhở, nàng mới hồi phục tinh thần, suýt chút nữa sư tôn hỏi cái gì nàng cũng không nhớ.

Cũng may nàng không phải là ngu dốt lắm, theo câu trả lời của tiểu đệ kia cũng đại khái nhớ lại được câu hỏi.

Nàng nhắc nhở bản thân không thể lơ đãng như vậy nữa, nhưng cẩn thận nghe thế nào nàng cũng không hiểu. Ngay cả những vị sư phụ của Huyền Tông Môn nàng cũng không biết.

Nàng âm thầm lo lắng cho mình, Hồng Mộ sư tôn nhìn về phía nàng, cảm thấy hứng thú hỏi: “Người là nữ nhân duy nhất ở đây, không biết người đến Huyền Tông Môn là vì nguyên nhân gì?”

Nàng thành thành thật thật đáp nói: “Đệ tử đến Huyền Tông Môn là vì người quen giới thiệu.”

Chung quanh có vài tiếng cười nhạo, tiếng cười không vang nhưng ánh mắt hiện lên tia mỉa mai.

Hồng Mộ sư tôn nhíu mi cười nhạt: “Đúng là người ngu ngốc.” Hắc không hề nhìn nàng, nhìn về phía Ja khoát tay áo chậm rãi nói: “Muốn học võ công thượng thừa, chăm chỉ thôi là không đủ, cần phải có tư chất trời sinh. Phải học tập tâm pháp, nếu không đủ tư chất thì học cả đời cũng không thành. Câu hỏi cuối cùng muốn hỏi các người, nếu tương lai học tập không thành thì thế nào?”

Mọi người lúc đầu đều “Thành danh lập vạn”, “Làm rạng rỡ tổ tông”, căn bản chưa nghĩ tới sư tôn hỏi vấn đề này là muốn diệt uy phong của bản thân. Sau một lúc mới nhận ra vấn đề, không còn ai lên tiếng.

Đệ tử đầu tiên can rằng một cái mà thề nói: “Đệ tử sẽ cố hết sức học tập làm vinh danh môn phái. Nếu học không thành cũng quyết không bôi nhọ uy danh Huyền Tông Môn, lấy chết tạ tội!”

Có người đã làm mẫu, mọi người đều noi theo, cúi đầu dập người cùng nói: “Đệ tử cố gắng hết sức không làm nhục sư môn!”

Tiếng gào đánh xuống, Liên Tông chỉ cảm thấy đất trời bỗng nhiên tươi sáng.

Dáng người nàng nhỏ bé, bị các sư huynh che hết, không thấy gì phía trước. Cho tới bây giờ mới nhìn rõ, Hồng Mộ sư tôn, còn có một, hai, ba...tám vị sư phụ ngồi ở hai bên. Các sư phụ mặc dù quần áo không giống nhau nhưng khí chất quả nhiên là bất phàm.

Nhưng nàng không có tâm trạng xem xét. Tại sao các sư huynh không nói lời nào với nàng đã đột ngột quì xuống, nháy mắt chỉ còn mình nàng đứng thẳng tắp.

Nàng đương nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người.

Hồng Mộ sư tôn hỏi nàng: “Có phải người có đáp án khác không?”

“Ta...” Hai lần liên tiếp bị sư tôn gọi tên, Liên Tông rất là sợ hãi, đem lời trong lòng nói ra: “Trước khi lên núi đệ tử đã quan sát. Núi này

cao nhưng ở dưới sông nước rất dồi dào. Nếu đệ tử học không thành tài liền xuống núi đánh cá, khi đánh nhiều sẽ mở một quán cá. Sau này hàng ngày sẽ đưa cá lên hiếu kính các vị đồng môn.”

Mọi người còn chưa kịp chiêm biếm, nàng lại chân chất bổ sung thêm một câu: “Được không?”

Sư tôn cười mà không đáp, vài vị sư phụ mặt không thay đổi, cũng không nhìn nàng.

Cõi lòng nàng đầy thất bại, chợt có giọng cười vang lên, nói: “Rất tốt, rất tốt.”

Liên Tổng theo tiếng nhìn lại, một vị sư phụ ngồi bên trong, thân mình nhàn nhã, mặt mày mỉm cười.

Nhìn kĩ người này mặc y phục bằng lông vũ, tướng mạo tuấn tú, toàn thân mang theo sự xuất trần tao nhã. Đoán tuổi cũng chỉ mới hai mươi.

Liên Tổng nghĩ, a, Huyền Tông Môn sao có sư phụ trẻ như vậy?

Vị sư phụ này ngồi tại vị trí khuất bên sườn, mặc y phục trắng mộc mạc nên không được chú ý. Hiện nay tất cả mọi người đều nhìn hấn, hấn thản nhiên ngồi thẳng nhân mình, vạt áo theo động tác mà tỏa hương.

“Người tên là gì?” Hấn ôn nhu hỏi.

“Ta gọi là Liên Tổng. Liên trong núi Kỳ Liên, Tổng trong tổng (tiền) quân ngàn dặm.” Nàng cao giọng đáp.

“Tốt, Liên Tổng, ta nhận, người có bằng lòng hay không?”

Hấn tươi cười như gió xuân thảng ba.

Liên Tổng mở rộng mồm, nam nhân anh tuấn này sẽ làm sư phụ

của nàng?

“Nguyện ý!” Nàng vui vẻ ra mặt, nhanh đáp ứng.

Mọi người khe khẽ nói nhỏ. Liên Tổng đến mười tuổi được ông trời ban cho một lễ vật – sự phụ duy nhất của cuộc đời nàng.

Sự phụ nàng kính yêu nhất.

-----oOo-----

Chương 2: Công tử Lưu Phương (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Công tử Lưu Phương (1)

Từ bậc thang trước đại điện Xuất Vân có thể quan sát cả một mảnh trời rộng lớn. Mỗi ngày đến giờ mẹo, chúng đệ tử đều tụ tập ở đây, ngồi hướng về phía mặt trời, hoặc là yên lặng suy nghĩ, hoặc là đọc sách chuyên chú.

Liên Tổng đi theo phía sau mọi người, thấy mọi người ở bên trong vẫn mặc quần áo thủy sắc đơn bạc như cũ, nàng không khỏi rung mình một cái, nhanh chóng đi vào.

Trước mặt là hai thiếu niên cầm kiếm trong tay, họ dậy sớm đến phía sau núi luyện công nên bây giờ vẻ mặt mệt mỏi. Nhìn thấy Liên Tổng thì tinh thần hưng phấn lên, một tên đối với tên kia chấp tay nói: “Nhìn xem, là vợ người đánh cá, hắc hắc...”

Tiếng cười dần dần đi xa, Liên Tổng bắt đắc dĩ thở dài. Khi vừa mới đến ngọn núi này, nàng thấy mỗi người ở đây đều thực kỳ lạ, nhưng sau này nàng mới nhận ra, ai là người bình thường ở đây thì người đó mới là ngoại tộc.

Nàng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như nam nhi, cha mẹ đều là người phóng khoáng, chưa bao giờ nói cho nàng biết việc kết hôn nam nữ là việc mà một tiểu cô nương chưa xuất giá như nàng có thể nghị luận. Ở quê nhà nàng, nếu có nữ tử coi trọng nam tử thì liền đưa túi thơm, nam tử nếu có ý thì nhận lấy, dựa theo ngày sinh tháng đẻ để tìm gia đình nữ tử cầu hôn. Có nữ tử chưa kịp mười tuổi đã tặng túi thơm ra ngoài, Liên Tổng không phải không thấy qua. Không giống nơi này, thật nhiều quy củ...

Nhưng nàng lại nghĩ nơi này ăn no mặc ấm, còn có việc để làm, không đến mức quá nhàm chán, xem như qua một ngày vui một ngày, nàng cũng không để ý nhiều như vậy. Nếu có thể theo vị cao nhân nào đó học võ công thì nàng vui đến mức có thể thành tiên a.

Tâm tình tốt, Liên Tống vừa hát điệu hát dân gian vừa đến nhà bếp, lấy ra một cái thùng gỗ cùng cây chổi đến Nghênh Huy Uyển để tiến hành công việc dọn dẹp ba ngày một lần này. Nghênh Huy Uyển là nơi ở của các tiểu đệ tử, trong viện có hai cây ngô đồng trăm năm, mùa đông lá rụng rất nhiều, nàng phải thường xuyên quét tước.

Võ dĩ việc quét tước không phải chuyện của nàng, nàng tuy là đệ tử vô danh có địa vị thấp nhưng vẫn khác với người hầu. Mấy năm trước võ lâm trung nguyên cùng ma giáo liên tiếp ác chiến, mặc dù thắng nhưng hai bên đều tổn thất nghiêm trọng. Huyền Tông Môn mất đi hơn một nửa, người như nàng, không có võ công lại không có người dạy dỗ nên bị phân công đi làm tạp vụ.

Huyền Tông Môn có quy định rất nghiêm khắc, đệ tử vô danh không thể tập võ, muốn tập võ phải trải qua sự thử luyện của sư phụ, nếu đạt thì sẽ hóa cấp cho đệ tử, từ đó mới tập một ít võ công cơ bản. Mà sư phụ nàng báỉ lại là một người mộc mạc, biết đệ tử bọn họ tư chất có hạn nên cũng không bắt buộc họ phải luyện võ. Tính tình sư phụ tốt như vậy, đương nhiên đệ tử dưới quyền đều bị phái đi làm công việc phục vụ.

Lúc trước khi kết thúc lễ báỉ sư, nàng nghe có người nói, đây là lần đầu tiên sư phụ nàng nhận đồ đệ, chính là nàng. Những người đó nói: “Trước kia đều là sau khi người khác nhận còn thừa, không ai cần, hấn mới tốt bụng mà tiếp nhận. Bài học đầu tiên là cách hít vào thở ra, bài thứ hai là tâm pháp giúp thân thể khỏe mạnh, họ bình an đến năm mười tám tuổi thì được trả về gia đình. Lần này hấn chỉ nhận nữ oa kia, chẳng lẽ nhìn ra nàng có thiên chất gì đó nên muốn bồi dưỡng, muốn trở nên nổi tiếng?”

Nàng nghe vậy đương nhiên cao hứng, nghĩ đến nàng cũng được

sư phụ coi trọng. Ai ngờ sáu năm đi qua...

Không phải sáu ngày, cũng không phải sáu tháng, là sáu năm... Nàng gặp sư phụ tổng cộng hai lần. Một lần là Huyền Tông Môn cử hành đại lễ trừ ma, các đại môn phái trong võ lâm đều tề tụ, khách quý chật nhà, đèn đuốc sáng trưng, nàng thấy sư phụ tránh ở Nghênh Huy Uyển cắn hạt dưa. Một lần khác là đại thọ chín mươi tuổi của sư tôn, hần gọi nàng lại, hỏi nàng có gặp Viên thượng sư chưa....Hần đem nàng trở thành đệ tử Viên thượng sư.

Sáu năm sau, trong đám bá sư cùng nàng, rất nhiều người đã thành Vũ đệ tử. Nàng vẫn là một người vô danh.

Sau đó nghe nói sư phụ đi bế quan. Lại có người nghị luận: “Một năm thì bế quan hơn mười tháng, có ích lợi gì đâu. Tư chất có hạn, thứ muốn luyện lại là võ công không tầm thường, tuy tuổi trẻ bây giờ có chút thành tựu, nhưng nếu muốn đạt đến cảnh giới của Viên thượng sư là tuyệt đối không có khả năng.”

Nghe người ta ở sau lưng châm chọc ân sư của mình, theo lý nào có thể mặc kệ. Liên Tổng đẩy cửa vào, chính nghĩa mà nói: “Sư phụ ta là từng bước mà đạt được thành tựu hôm nay, các người có thể sao, có tư cách gì ở sau lưng bàn luận về hần.”

“Ta bàn luận, thì thế nào?”

Vừa nghe đến âm thanh này, Liên Tổng thầm nghĩ không tốt, oan gia ngõ hẹp. Nàng không dự đoán được đồ đệ yêu quý của Viên thượng sư, đường đường là Quán đệ tử, Từ Huyền, lại ở Trà Thủy Các nói chuyện phiếm với người khác.

Khó trách những người này lại đi hạ thấp sư phụ của nàng, thì ra là Viên thượng sư đánh rắm. Liên Tổng muốn phản bác hai câu nhưng đối diện với đôi mắt phượng lạnh như băng của Từ Huyền kia, tim nàng run cả lên.

Từ Huyền này thật giống sư phụ hần, đều là người mặt lạnh, làn da

như bông sen trắng, chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn. Liên Tống không cần thận “chơi đùa” hần một lần, sau đó là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng a. Từ nay về sau chỉ cần nơi nào có Từ Huyền, nơi đó tuyệt không có Liên Tống.

“Không biết là Từ sư huynh, là ta đường đột, tạm biệt!”

Liên Tống ôm quyền hành lễ, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt mọi người.

Nghĩ đến lần đó chính mình yếu đuối, Liên Tống ảo não vầy vầy cái chổi. Nếu lại có lần sau, lại có lần sau... Nàng vẫn là chạy nha. Từ Huyền kia không phải dễ chọc, đại gì chui đầu vào nha.

Vừa quét tước vừa suy nghĩ, xem thời gian, sắp đến giờ các Quán đệ tử trở về, Từ Huyền nhất định cũng thế. Liên Tống đem lá cây bỏ vào thùng gỗ, khiêng chổi cùng cái thùng theo con đường nhỏ chạy đi.

Phía sau núi có rất nhiều loại cây. Đi vào nơi sâu thẳm trong núi rừng yên tĩnh, ánh mặt trời không thể chiếu tới để xua đuổi những đám sương lượn lờ dày đặc trong đó, u nhã nhưng quỷ dị. Hai má Liên Tống bị dính cái gì đó ẩm ướt, lạnh đến chết lặng. Không biết vì sao trong lòng nàng hoang mang rối loạn, một đường chạy đến rừng cây kia, buông cây chổi, sau đó ảo não đem lá trong thùng gỗ đổ vào hố đất dưới cây đại thụ.

Hố đất này từng là nơi những người săn bắn dùng bắt thú, sau đó nàng phát hiện. Cũng không có gì, chỉ là dùng làm nơi đổ lá rụng, năm rộng tháng dài, lá rụng tích tụ càng nhiều, trong hố lại càng trở nên ẩm áp tươi xốp. Có cơ hội nàng liền trốn vào đó ngủ một giấc, khoái hoạt như thần tiên.

Hôm nay không thể ngủ, sư huynh quản lý nhà bếp lệnh cho nàng trước buổi trưa phải mang dụng cụ quét tước trả lại, nếu có gì sơ suất sẽ bị phạt. Liên Tống vỗ vỗ bụi trên tay, cất bước muốn chạy, mơ hồ nhìn thấy trong hố có chút ánh sáng hiện lên. Nàng tò mò thò

đầu nhìn vào, bên trong đám lá khô vàng, một đôi mắt yêu mị đang nhìn nàng.

“Má ơi!” Nàng sợ tới mức mông chạm đất.

Yêu, yêu tinh? Liên Tống lui về sau vài bước, vỗ ngực trấn định, nghĩ rằng: không không không, trên đời này nào có yêu tinh, sợ là có đệ tử nào đó trên núi bị té xuống đi.

Nàng thật cẩn thận đi đến gần cái hố, thò người vào nhìn nhìn, trên đám lá rụng hỗn độn có một người ngồi ở trên. Nàng vỗ ngực thở phào, giương giọng hỏi: “Uy, người có sao không a, có muốn ta đến giúp không?”

Người nọ giương mắt nhìn nhìn nàng, bất động cũng không đáp.

“Uy.” Liên Tống thấy hắn không nói lời nào, lại nói, “Có phải người ngã đến hỏng rồi hay không?”

Người nọ tựa hồ như trờng mắt nhìn nàng, lông mi khẽ động, Một mảnh lá từ trên mặt rơi xuống lộ ra cái mũi thẳng. Hắn ho nhẹ, ngẩng đầu nói: “Xin lỗi, làm người sợ.”

Ánh sáng không nhiều lắm, Liên Tống không thấy rõ dáng vẻ của hắn, nhưng nghe giọng hắn ấm áp đến kì lạ, hắn nói: “Cho hỏi người có phải là đệ tử Huyền Tông Môn không? Ta vô ý rơi xuống đây, trên người trúng độc không thể cử động, mới nãy ngồi vận khí một canh giờ mới có thể nói chuyện, hiện nay chân tay vẫn bất động. Có thể làm phiền người một chuyện không, đến Vân Điện mời Viên thượng sư đến đây?”

m thanh này...Liên Tống nhìn chăm chăm người phía dưới không nói gì.

Đợi không được câu trả lời của nàng, người nọ cười bổ sung một câu: “Sau khi ổn thỏa ta xin cảm tạ.”

“Sư phụ!” Liên Tổng kinh hỉ kêu to: “Người là sư phụ của đồ nhi sao?”

“Sư phụ người là ai?”

“Sư phụ đồ nhi là đệ tử thứ sáu của Hồng Mộ sư tôn, Kim thượng sư Kim Nhật Lăng. Người có phải là Kim thượng sư không?”

“Không sai...” Người nọ dừng một chút: “Người là đồ đệ của ta sao?”

“Đúng vậy, đồ nhi là nữ đệ tử người thu nhận sáu năm trước, đồ nhi gọi là Liên Tổng, người còn nhớ không?”

Sư phụ a, hai ta tốt xấu gì cũng là thầy trò sáu năm, gặp mặt ba lượt, sao người lại có thể quên đồ nhi. Liên Tổng ghen khuấy trong lòng, dùng sức tìm hiểu bản thân, hận không thể đem mặt mình tới trước mặt sư phụ.

“Người cẩn thận.” Kim Nhật Lăng nhắc nhở: “Đừng để ngã xuống.”

Sư phụ thật sự là ôn hòa từ thiện, trong lòng Liên Tổng hiện lên ý nghĩ này nên đối với tình cảnh của sư phụ trở nên sốt ruột.

“Đồ nhi tới cứu người!” Nàng vồ ngực đứng lên, xoay người chạy đến dưới một cái cây, lấy tay đào bùn đất lên, đào ra một cái bao bố, trong bao có một cái hộp nhỏ. Trong đó có ít trái cây, nước, cùng với một sợi dây thừng to bằng ngón tay cái. Tất nhiên đây là nàng trộm được của những người thợ săn.

Đem dây thừng cột vào một cái cây ở trên, lôi kéo cho đến khi thấy đủ chắc chắn, nàng cầm một đầu khác thả người xuống động.

“Ai, đừng...” Kim Nhật Lăng vừa định ra tiếng ngăn cản, Liên Tổng đã ở trước mặt hắn.

Lá cây xộp, Liên Tổng dần dần thích ứng được với ánh sáng trong động, thấy sư phụ như tiên tử nhưng toàn thân lại dính đầy lá cây

bắn, cả người không thể động đậy, dáng vẻ rất ủy khuất, nàng liên hăng hái nói: “Đồ nhi không biết sư phụ ở ngay dưới, ngã vào người sư phụ, đồ nhi thất lễ!”

Nàng nhanh chóng đứng lên, phúi đi lớp lá trên người sư phụ, thoát nhìn rất lỗ mãng nhưng động tác lại cẩn thận chu đáo.

Mùi thơm nữ nhi đưa đến chóp mũi, Kim Nhật Lăng hơi ngạc nhiên, ánh mắt rũ xuống.

Sau khi làm sạch, Liên Tổng quỳ trước mặt hắn, nhìn thấy sư phụ một như tiên nhân nhưng lại nhếch nhác nên không thể nhìn cười. Không biết vì sao, nàng cảm thấy sư phụ rất thân thiện: “Tốt rồi sư phụ.” Nàng kêu lên.

Kim Nhật Lăng nâng mắt lên, khuôn mặt rất dịu dàng, hắn cùng Liên Tổng đối diện một lát, rồi cuộc cúi đầu nở nụ cười.

“Sư phụ cười cái gì?” Liên Tổng hỏi.

Kim Nhật Lăng khụ khụ, cười nói: “Ta nhớ rõ ngươi, sáu năm trước ở lễ bái sư, tuy lời nói có chút thô tục nhưng bản chất tốt đẹp thuần thiện.”

“Hắc hắc...” Liên Tổng ngượng ngùng sờ sờ cái mũi.

“Ngươi cũng nhảy xuống, làm sao lên được?” Hắn hỏi.

“Lên được.” Liên Tổng tự tin nói, kéo đầu dây thừng qua cho hắn xem.

“n.” Kim Nhật Lăng vuốt cằm nói: “Vậy làm phiền ngươi, trở về Huyền Tông Môn mời Viên thượng sư đến, nói vì sư trúng độc bị nhốt trong động, nói hắn mang một viên hi lai đan đến đây.”

“Vâng, đồ nhi lập tức đi.”

Liên Tổng đem dây thừng cột vào bên hông, lại nghe Kim Nhật Lăng nói: “Chậm đã, người lại đây trước đi.”

Tưởng là sư phụ còn muốn dẫn dò gì, Liên Tổng theo lời đi qua. Kim Nhật Lăng nhắm mắt lại, tỳ chân khí vào hai bàn tay, sau một lúc hai tay có thể cử động chút ít, hần mở mắt từ bên hông lấy ra một viên thuốc màu xanh.

“Vừa nãy chưa kịp nói, trên người ta trúng độc tên là Dẫn Cổ Thảo, ta đã dùng nội lực khống chế, nhưng quần áo còn dính một chút, người vừa mới chạm vào ta nên cũng bị dính nhưng lượng rất nhỏ, độc tính không lớn. Người không có nội công hộ thể, có thể ăn viên dược này là được.” Hần đem đan dược đưa tới trước mắt nàng.

Sư phụ thật là cẩn thận, Liên Tổng cảm kích vươn tay. Mở lòng bàn tay ra, trên mặt nàng nhất thời quần bách, nàng lập tức đem bàn tay đen thui lùi về sau. Hai tay nàng lau mạnh trên quần áo, chà đến nóng, đến khi cả hai bàn tay đều cảm thấy chảy mồ hôi.

Ngón tay thon dài của Kim Nhật Lăng để ở môi nàng, đầu ngón tay đưa dược vào trong miệng nàng.

“Đi đi.” Kim Nhật Lăng nhợt nhạt cười nói.

Liên Tổng đi ra khỏi động, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh mặt trời sáng lạn phủ kín cả cánh rừng, thật khác với sự âm u trong động. Nàng tháo dây thừng bên hông ra liền chạy đi, chạy được vài bước, bên tai như có tiếng thở dài, nàng thấy kinh dị nhìn trái nhìn phải.

Chỉ thấy có một con chim họa mi ở trên cao.

“Là người thở dài sao?” Nàng ngẩng đầu ngơ ngác hỏi.

Họa mi không đáp, vẫy cánh cao chạy xa bay

Công tử lưu phương (2)

Cả người thở liên tục, lúc này nàng thật khâm phục những người có khinh công. Từ sau núi đến Vân Điện cũng vài dặm, người khác ở trên không trung đạp vài cái chưa tới nửa khắc là tới nơi, nàng thì phải chạy gần nửa canh giờ.

Thật vất vả mới nhìn thấy kim đỉnh của Vân Điện, nàng dừng chân lại nghỉ ngơi, một tiếng trống vang lên càng làm tinh thần nàng thêm hăng hái.

“Ai u!”

Một nam tử áo xám đang từ bậc thang đi xuống kêu thảm lên một tiếng, hắn bị Liên Tổng va phải.

Liên Tổng chụp lấy lan can bằng đá, tập trung nhìn người trước mặt: “Dư sư huynh?”

Quản lý nhà bếp Dư Sinh kia bị đụng đến mức suýt nữa phun cả điểm tâm, hắn ôm bụng chỉ vào Liên Tổng nói: “Đang muốn tìm muối, muối lại tự đến tìm ta. Ta lệnh cho muối buổi trưa phải trả đồ, muối lại chạy đi chơi!”

Bị hắn hỏi, Liên Tổng thấy cả kinh, vì nóng vội nên nàng đã bỏ quên cái thùng gỗ cùng cây chổi.

“Thật tốt, muối đem dụng cụ của ta đánh mất.” Dư Sinh nói xong thì vương tay ra. Liên Tổng cảnh giác né tránh, nhảy xa hắn ba thước. Dư Sinh ngoài ý muốn đánh hụt, tức giận quát: “Muối còn dám chạy!”

“Sư huynh đừng trách, Liên Tổng xác thực có việc gấp, sau này nhất định sẽ chịu phạt.”

Nói xong một câu, người đã chạy đã mất bóng.

Nàng không tìm được Viên thượng sư ở Vân Điện nên đi dạo qua một vòng, đến chỗ bế quan của Hồng Mộ sư tôn cùng với chỗ mà

các vị thượng sư hay nói chuyện. Từ Huyền cùng các đệ tử khác đứng cách đó không xa, khi Liên Tổng chạy đến bên cạnh Từ Huyền, nàng cũng không quên cách hấn hai thước. Đến trước mặt thượng sư, nàng quỳ xuống một cái, đem tình cảnh của sư phụ nói rõ.

“Nhật Lăng trúng độc?” Viên Thương Châu nhíu mày, giống như nghi ngờ lời Liên Tổng: “Lục đệ tử trước đến này là bách độc bất xâm, sao có thể trúng độc. Cho dù trúng độc, trên người chúng ta đều mang theo một viên Hi Lai đan, sao có thể để một tiểu nha đầu như người trở về báo cáo. Chẳng lẽ dư nghiệt của ma giáo lại xâm nhập lên núi, ngay cả lục đệ cũng không đối phó được? Nếu như vậy chúng ta phải phòng bị.”

Mỗi người đều mang một viên Hi Lai đan? Trong đầu Liên Tổng hiện lên cái gì đó.

Bên phải Viên Thương Châu có một vị lưng hùm vai gấu bước ra, Viên thượng sư nói: “Ngũ đệ không cần lo lắng. Nhật Lăng bách độc bất xâm, nhưng khi hấn diệt trừ ma giáo cũng bị thương, nếu có người lợi dụng việc này để đả thương hấn cũng không phải là không có khả năng. Ma giáo nửa năm trước đã bị chúng ta bình định hoàn toàn, nay nếu chút tàn binh làm việc vặt, có tà tâm muốn đến đây gây náo loạn, ta mừng còn không kịp, vừa hay có thứ để luyện tập.”

Viên Thương Châu trầm tư nói: “Thời cuộc mới định, phải đều phòng.” Hấn giương mắt kêu một tiếng: “Tử Huyền.”

Thiếu niên áo xanh cung kính lên tiếng thản nhiên trả lời: “Vâng.”

“Người phân công mấy tổ nhân mã trấn giữ cửa đông tây nam bắc của sư môn. Xuất Vân điện người tự mình trấn giữ. Im lặng làm việc, chớ để lộ ra.” Viên Thương Châu phân phó xong, hỏi Tổng Liên vị trí cụ thể sau đó cùng vài vị thượng sư thi triển khinh công tìm kiếm. Từ Huyền cũng mang theo mọi người đi rồi. Chỉ để lại Liên Tổng quỳ gối tại chỗ.

Việc sự phụ dận đã hoàn thành, khuôn mặt căng thẳng của nàng cũng thoải mái hơn, ngẩng đầu nhìn trái nhìn phải, bốn bề vắng lặng, cửa hang đá nơi sự tôn bế quan đóng chặt.

“Một lần bế quan chính là mấy tháng, thật không hiểu sự tôn làm gì bên trong nha, chẳng lẽ cùng bản thân đánh nhau?” Liên Tống nói nhỏ, đứng lên vỗ bụi bặm trên đầu gối.

Ầm ầm một tiếng, nàng thính tai phát hiện ra âm thanh phát ra từ trong cánh cửa sắt kia. Lắng tai nghe lần nữa thì không có gì

Không phải sự tôn nghe thấy nàng nói chuyện chứ? Liên Tống lè lưỡi cảm váy chạy đi.

Nhàn nhã một hồi lâu, nàng thầm nghĩ dường như còn có chuyện gì chưa làm. Đúng rồi, lĩnh phạt. Nàng phải đi tìm Dư sư huynh.

Không cần nàng tìm, Dư Sinh đã tự mình tới, nhéo nhéo lỗ tai nàng nói: “Xứ nha đầu muối, xem như muốimay mắn, cái thùng cùng với cây chổi đã được sự phụ muối mang về, việc lần này có thể miễn, nhưng muối dám chống đối sư huynh, việc này...”

“Sự phụ muối mang trở về sao?” Liên Tống không dám tin.

“Cũng không hẳn.” Dư Sinh nhớ đến cái trán liền đỏ mồ hôi: “Ta ở nhà bếp thì thấy Hạ thượng sư khiêng sự phụ muối, sự phụ muối lại khiêng cái chổi của muối còn Viên thượng sư thì xanh mặt ôm cái thùng gỗ của muối.” Cả ót Dư Sinh đỏ mồ hôi, xoa đầu Liên Tống kể: “Muối cũng biết sự phụ muối là ai a, có thể mang cái chổi cho muối a? Mười hai tuổi hắn đã nổi danh võ lâm, ai cũng biết Lưu Phương công tử, tính tình ôn hòa, là đại nhân vật của Huyền Tông Môn. Vì muối mà tổn hại đến hình tượng của hắn, muối cứ chờ nhóm thượng sư đuổi muối xuống núi đi.”

Trong lòng Liên Tống lộp bộp một chút, hôm nay thiếu chút nữa nàng đã đem lá khô héo vùi lấp người này a.

“Tóm lại, việc hôm nay dù không phạt nặng nhưng không thể không phạt.” Dư Sinh lấy từ sau lưng ra một cái thùng gỗ: “Muội đội cái thùng gỗ này quỳ gối ở trước Vân Điện. Chưa tới một canh giờ thì không được bỏ xuống, ngẫu nhiên ta sẽ đến xem.”

Dư Sinh sau khi nhìn Liên Tổng quỳ tốt mới đi luyện công.

Thùng gỗ tuy không nặng lắm nhưng Liên Tổng đội hơn nửa canh giờ đã hết sức, nàng trông mong mặt trời mau chóng lặn về Tây. Ánh sáng trước mắt bỗng nhiên bị người ngăn lại, Liên Tổng từ đai lưng nhìn lên, vài vị Quán đệ tử diện mạo hiên ngang đứng trước mặt nàng, Tử Huyền khoanh tay đứng một bên.

“Liên Tổng sư muội, lại phạm sai lầm gì rồi, thật đáng thương.”

Người hỏi là Thôi Anh, đệ tử Tư Phóng thượng sư.

Tư Phóng là đồ đệ thứ năm của Hồng Mộ sư tôn, tuổi không lớn nên thu nhận những đệ tử hoạt bát, đặc biệt là Thôi Anh, ngoài miệng rất lạnh lợi, lấy việc khi dễ Liên Tổng làm niềm vui.

Từ xưa giang hồ đã dương thịnh âm suy, vì tránh nghi ngờ lẫn nhau nên các môn phái hầu như từ chối nhận nữ đệ tử. Huyền Tông Môn là số ít ngoại lệ, nữ đệ tử có thể đi vào Huyền Tông Môn đều thuộc mọi loại người, từ tiểu thư kiêu căng, ít nói, đến linh lợi, khó có người nào như Liên Tổng, bối cảnh rất bình thường, bọn họ sao có thể buông tha nàng. Nam đệ tử không phải không thể khi dễ, nhưng khi dễ nữ đệ tử vẫn có hứng thú hơn.

Đối với vấn đề không có hảo ý của Thôi Anh, Liên Tổng thành thực đáp: “Muội chống đối sư huynh.”

“Cầu xin một cái là không có chuyện gì, sao tính tình muội lại như vậy.” Thôi Anh xoay người nhìn nàng, giả bộ vỗ bả vai gầy yếu của nàng.

Liên Tổng bị vỗ vai nên mất thăng bằng, cắn răng ổn định: “Làm sai

phải phạt, kiên nhẫn mọi chuyện sẽ trôi qua.”

Thôi Anh nhìn đồng bạn bên cạnh, vẻ mặt trêu tức: “Xem ra muội rất lợi hại, tương lai nhất định tướng công không hay ho kia đánh không lại muội. Ta nghĩ xem, muội đem hấn đánh bại, sau đó cũng bắt hấn đội thùng gỗ quý gởi ở sân nhà, coi như bồi thường hôm nay muội vì tập võ mà chịu đựng sự trừng phạt này. Đề nghị này của sư huynh thế nào?”

Nhắc tới “Tướng công”, Liên Tống biết bọn họ lại lấy nàng tìm niềm vui, nàng không thích cùng đồng môn cãi nhau, so quyền cước còn được hơn.

“Không nhọc công sư huynh lo lắng.” Nàng nhìn không chớp mắt.

“Có thể nào không lo, ta là sư huynh của muội a, vốn nên quan tâm tới muội.” Thôi Anh chọc chọc ngón tay vào thùng gỗ, mỗi lần hấn chọc vào Liên Tống như cột cờ lắc lư. Không để ý Liên Tống vất vả chống đỡ, hấn vẫn không buông tha nói: “Đừng sợ, tương lai nếu muội đánh không lại tướng công, liền kêu sư huynh, bảo đảm một chưởng đánh bay hấn.”

“Như vậy không được.” Liên Tống trừng mắt Thôi Anh: “Tướng công muội đã có muội bảo hộ, ai muốn khi dễ tướng công muội, muội đem hấn đánh bay trước.”

“Ha ha ha...” Hấn chỉ biết, nha đầu ngốc kia trả lời sẽ khiến hấn cười đến hai ba ngày, Thôi Anh cười đến chảy nước mắt: “Thật không hiểu tướng công tương lai của muội kiếp trước tạo nghiệt gì, cũng thật uất ức, ha ha...”

Ánh mắt Liên Tống nhìn nơi khác không để ý hấn. “Nơi khác” này lại không cần thận dụng Từ Huyền. Trong lòng Liên Tống cả kinh, đem ánh mắt thay đổi, nhưng đã không kịp, Từ Huyền hiển nhiên chú ý tới, nàng thấy trong mắt hấn chợt lóe hàn quang.

“Đi thôi.” Từ Huyền đối với Thôi Anh nói: “Đừng chậm trễ chuyện sư

phụ phen phó.”

Từ Huyền đối với mọi người rất có uy tín, Thôi Anh nghe hắn nói thì chỉ biết vừa ôm bụng cười vừa đi xuống bậc thang.

Chờ mọi người tiến lên, Từ Huyền ở phía sau tiến tới, lạnh lùng nhìn Liên Tổng, bàn tay dùng lực một chút, mấy cây châm từ trong tay áo bay ra.

“A!” Liên Tổng nhỏ giọng kinh hô. Trên mặt nàng có ba cây châm, hai ở mí mắt, một ở chóp mũi. Nàng dùng mắt nhìn cây châm trên chóp mũi, nhìn lại thấy khóe miệng Từ Huyền khẽ nhếch xoay người rời đi. Nàng biết, hắn là đang trả thù vì nàng nhìn hắn một cái.

Đưa ra một tay nhỏ ngân châm, nàng nhớ tới lời nói của nương: Nam nhân khi tức giận thì chỉ là đứa nhỏ.

-----oOo-----

Chương 3: Công tử Lưu Phương (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại nói, Liên Tống cùng Từ Huyền vốn là có một chút hiểu lầm.

Lúc trước Liên Tống tới Huyền Tông Môn bái sư chính là gợi ý của Tôn thẩm thẩm hàng xóm. Khi Liên Tống bảy tuổi, cha nàng rời bến đi bắt cá sau đó không trở về. Thân thể nương không tốt, miễn cưỡng chống đỡ một năm cũng đi theo cha. Tôn thẩm thẩm khẩn giúp đỡ nhà bọn họ, cha mẹ mất đi, lo lắng Liên Tống chỉ là một tiểu oa nhi không thể theo Rnh em trong xóm đọc sách, bà liền tìm người mang nàng vào Huyền Tông Môn.

Huyền Tông Môn mặc dù tốt nhưng cách xa nhà trăm ngàn dặm, người làm cha làm mẹ nào có thể đưa nữ nhi đi xa như vậy. Con gái nhỏ của Tôn thẩm thẩm muốn cùng Liên Tống bỏ trốn đến đó nhưng không được.

Vị người quen kia đem Liên Tống đến chân núi liền đi. Liên Tống đi một mình đến giữa sườn núi, đầu óc choáng váng, thật vất vả mới thấy có người từ trên núi đi xuống, muốn tiến tới hỏi một câu, người ta cũng không để ý nàng. Nhóm tiên đồng áo trắng này rất vội vã, không biết là có chuyện gì. Do dự một thời gian, Từ Huyền mới đến bên cạnh nàng.

Khi đó Từ Huyền không có công phu mặt lạnh như bây giờ, lúc đó hắn mười ba tuổi, môi hồng răng trắng, là một đứa nhỏ rất đáng yêu. Hắn mang Liên Tống lên núi, đưa nàng bánh bao để ăn, còn nói về lịch sử của Huyền Tông Môn cho nàng.

Lúc chia tay, Liên Tống rất cảm kích, nói ra một câu làm nàng hối hận cso đến tận giờ....

“Tiểu ca nhi chờ chút.”

“Tiểu ca nhi?” Từ Huyễn nhăn mi, sắc mặt lập tức thay đổi, học theo giọng nói trầm trầm của sư phụ mà nói: “Còn có chuyện gì?”

“Xin hỏi tiểu ca nhi năm nay bao nhiêu tuổi?”

Từ Huyễn không biết ý của nàng là gì, vừa quan sát thần sắc của nàng vừa nói: “Mười ba.”

Liên Tổng lại hỏi: “Trong nhà còn có người nào không? Có từng cưới vợ chưa?”

Từ Huyễn thấy sắc mặt nàng csân thành tha thiết, không giống nói giỡn, hần thẳng thắn thành khẩn trả lời: “Từ nhỏ lớn lên trong núi, không cha không mẹ, chưa cưới vợ.”

Liên Tổng loay hoay từ trong người lấy ra một cái túi thơm, đưa đến trước mặt Từ Huyễn. Từ Huyễn thấy trên túi đồ thắm thêu đôi uyên ương, biết là vật đính ước của nữ tử, trên mặt biến sắc, gạt tay Liên Tổng trách mắng: “Vật này sao có thể tùy ý đưa tặng. Người còn nhỏ tuổi nhưng lại học những thứ không lễ phép như vậy sao!”

Liên Tổng sừng sốt giải thích nói: “Sư huynh không cần hiểu lầm. Túi thơm này là muội thay mặt nữ nhi của Tôn thẩm thẩm đưa. Trước khi muội đi, Lệ tỷ tỷ đã đưa túi thơm này, nói rằng nếu ở trên núi tìm thấy đệ tử trẻ anh tuấn tính tình tốt thì đem tặng hần. Trên túi thơm có ngày sinh tháng đẻ của tỷ tỷ, nếu sư huynh có ý, muội liền báo cho Lệ tỷ tỷ biết, nương của nàng sẽ tới bàn chuyện cầu thân.”

“Người chớ nói bậy! Ta đường đường là nam tử, sao lại để nữ tử cầu thân! Người...” Từ Huyễn tức giận trừng mắt Liên Tổng, cảm thấy bản thân đã bị khinh bạc, hần rất xấu hổ và giận dữ.

Mà Liên Tổng bưng túi thơm với vẻ mặt ngây thơ cùng kinh ngạc. Nàng chỉ là làm theo lời của Lệ tỷ tỷ, ở quê hương nàng, đây cũng là

chuyện bình thường, không biết vì sRoi lại chọc giận Từ Huyền. Bị hấn trừng mắt, mặt nàng đỏ cả lên.

Từ Huyền rất phẫn nộ, ý thức được đối phương chỉ là một tiểu nữ oa, lại bàn chuyện hôn nhân đại sự với hấn, nhưng hấn chỉ quay lưng lạnh lùng nói: “Việc kết hôn của đệ tử bốn môn đều do sư phụ quyết định, về sau người đừng nhắc đến những lời này, lại càng không được tặng túi thơm linh tinh, làm bẩn Huyền Tông Môn của ta.”

“Sư huynh.” Nàng chạy đến trước mặt Từ Huyền đang đưa lưng về phía nàng, chính nghĩa nói: “Túi thơm này rất sạch sẽ, sao có thể là vật ô uế được. Lệ tỷ tỷ còn bôi thêm phấn trên đó, không tin huynh ngửi thử xem...”

Thân hình Từ Huyền chợt lóe, da mặt Liên Tống run lên, nhất thời cả khuôn mặt bị mấy chục ngân châm cắm lên như con nhím.

“Đau a!” Nàng kêu thảm, cả người toàn châm, chạm vào cũng không được, rút ra cũng không được.

Từ Huyền thở phì phì hừ một tiếng, thi triển khinh công rời đi.

Mất cả đêm gian nan mới đem được từng cây châm nhỏ xuống, Liên Tống đỏ hồng cả mặt đếm: “Một cây, hai cây, ba cây...” Càng nhỏ càng thương tâm, nàng lau khóe mắt, đem ngân châm cùng túi thơm cất cẩn thận. Đó là lần đầu tiên nàng thấy ám khí trong truyền thuyết, cũng là lần đầu tiên nàng thấy có người dùng ngân châm làm ám khí.

Dùng ám khí đã thương người, âm hiểm. Dùng ngân châm làm ám khí, nguy hiểm thật.

Từ nay về sau, nàng thấy Từ Huyền thì liền đi đường vòng.

Đến nay, nàng đã thu thập được ba trăm ba mươi một ngân châm. Có thể thấy được, nam nhi keo kiệt thì không phân biệt địa vị hay

tuổi tác.

Cho nên, học giỏi võ công vẫn là quan trọng nhất, vạn nhất tương lai gả cho người giống Từ Huyền, nàng nhất định chịu không nổi. Phi phi phi, gả heo gả chó cũng không gả cho Từ Huyền. Nếu có thể gả cho người giống sư phụ... Phi phi phi, sao lại nhắc đến sư phụ ở đây, tội lỗi.

Cũng không biết sư phụ hiện tại thế nào.

Sư phụ R sư phụ...

Liên Tông đón mặt trời chiều, trong đầu đều là nụ cười ôn nhu của sư phụ.

Công tử lưu phương (3)

Không gian trong phòng dày đặc sương khói, mặc dù đốt đến mấy bếp lò huân hương, nhưng vẫn không áp được mùi vị của thuốc.

Vài vị thượng sư của Huyền Tông Môn ngồi bên cửa sổ, thỉnh thoảng sẽ che miệng mũi ho khan một tiếng.

“Đây là hương Già La đệ đặc biệt sai người đến Tây Vực mang về, nghe nói có thể trừ hết ác khí.” Thiếu niên sắc mặt mệt mỏi ngồi trên cấm tháp (giường nhỏ bằng gấm), mái tóc đen rối tung trên bờ vai, hân hơi miễn cưỡng ngồi ngay ngắn, thản nhiên nói: “Đốt hương cả một đêm, e là các sư huynh ksông chịu nổi khói này, mọi người có việc gì hãy đi đi, không cần lo lắng cho đệ.”

“Lục đệ, tuy rằng đệ có võ công Lưu Phương hộ thể, nhưng dù sao cũng chưa luyện đến tầng Hậu Hỏa, sao có thể cậy mạnh đem khí độc kia hút vào cơ thể. Hiện tại dùng công lực cũng không thể giải phóng hết, vết thương cũ lại thêm vết thương mới, vạn nhất tổn hại đến căn cơ thì sao sống được.”

Hạ Chú Đạo đứng nói chuyện, thân mình khôi ngô tinh tráng chắn

trước mặt thiếu niên, càng khiến thiếu niên trở nên yếu ớt.

“Sự huynh có điều không biết.” Kim Nhật Lăng mệt mỏi ngẩng đầu cúi mặt nói: “Điều đặc biệt của Dẫn Cổ Thảo là có thể hấp dẫn trăm loại xà trùng độc vật, nếu...”

“Hấp dẫn thì hấp dẫn.” Hạ Chú Đạo dậm chân: “Bất quá chỉ là dư nghiệt của ma giáo, có chút tài mọn, đưa tới độc vật thì thế nào, sự huynh đệ chúng ta ngay cả Ma tôn võ công tái thế còn có thể tiêu diệt, huống chi là mấy con côn trùng?”

Kim Nhật Lăng thở sâu, ngẩng đầu nhìn thẳng Hạ Chú Đạo: “Tuy nói như thế, nhưng Huyền Tông Môn có hơn một trăm đệ tử không biết võ công, huynh có nắm chắc bọn họ sẽ an toàn hay không?”

“Việc này...” Hạ Chú Đạo chần chờ.

Viên Thương Châu hơi gật đầu: “Nhật Lăng nói đúng. Chú Đạo, ngày thường đệ làm việc lỗ mãng, nên học hỏi lục đệ, khi làm việc đều suy nghĩ cẩn thận từng bước.”

Hạ Chú Đạo bị Viên Thương Châu so sánh với Kim Nhật Lăng trước mặt mọi người, trong lòng không thoải mái, ngượng ngùng nói: “Đệ là người tập võ, ngày ngày làm bạn với đao thương, không giống lục đệ có kiên nhẫn nuôi hoa dưỡng cỏ, thận trọng như nữ tử.”

“Chú Đạo...” Viên Thương Châu mặt tái đi vì giận.

Kim Nhật Lăng khoát tay với Viên Thương Châu. Hắn biết Hạ Chú Đạo nói cũng không ác ý, chỉ là nóng nảy mà thôi.

Nhưng Tư Phóng lại ở một bên vì hắn cãi lại vài câu: “Sự huynh, huynh vốn nên biết, chúng ta mặc dù là đồng môn, nhưng sau khi phân cấp thì mỗi người một loại võ công, phương pháp tu luyện khác nhau một trời một vực. Lục đệ luyện Lưu Phương thần công, chiêu thức rất đặc biệt, chuyên tĩnh tâm định chí, đương nhiên khác với Võ Cương của sự huynh.”

Trong lúc nói chuyện ai cũng có thể phạm sai lầm.

Sắc mặt Hạ Chú Đạo hơi dịu lại, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Tư Phóng tiếp tục nói: “Qua mấy ngày nữa là võ lâm đại hội, đến lúc đó hào kiệt các nơi sẽ tề tụ tại Cao Ngạo sơn. Sư huynh đệ chúng ta phải ra chào, lục đệ, đệ chịu đựng được không?”

Hạ Chú Đạo oán thăm: nếu chịu không được thì nên nói sớm, nếu để người ngoài nhìn thấy nhân tài của Huyền Tông Môn lại bệnh tật như vậy, thể diện sư môn sẽ đánh mất.

“Sư huynh yên tâm.” Kim Nhật Lăng nói: “Độc tính trong cơ thể đệ đã giảm nhiều, ngày mai dùng nội lực có thể bức độc tố còn lại ra ngoài, sẽ không còn gì đáng ngại. Chỉ là độc này bức ra sợ sẽ dẫn đến một ít xà trùng. Vận công hết sức thì có thể giảm bớt một phần độc, đệ sẽ đóng chặt cửa sổ, xung quanh viện này nên rải một ít thuốc diệt trùng. Thỉnh các sư huynh truyền lệnh xuống, trong vòng sai ngày không để người khác đến gần Lăng Phòng viện của đệ nửa bước.”

“Việc này không khó, nhưng có việc khác cần suy nghĩ.” Viên Thương Châu trầm giọng nói: “Xà trùng đưa tới cũng không hẳn là loại chí độc, rải thuốc diệt trùng có thể bỏ qua. Gọi vài đệ tử cửR đệ đến đây bảo vệ đệ. Dưới nguy hiểm mới biết lòng người, nhìn phản ứng của mọi người, là trùng hay là rồng, thử một lần liền biết.”

“Việc này có gì quan trọng?” Hạ Chú Đạo không hiểu chút nào.

Viên Thương Châu chuyển hướng Hạ Chú Đạo: “Lục đệ khi thiếu niên đã thành danh, mười hai tuổi mở cửa thu nhận đồ đệ, năm đó ai cũng khen ngợi. Nhưng mười mấy năm đi qua, ngay cả đệ tử cấp Vũ xuất sư cũng không có, miễn bàn đến cấp Quán. Tuy đệ tử của chúng ta có không ít người thành danh trên võ lâm, nhưng vẫn không ngăn được miệng lưỡi tiểu nhân sau lưng csâm chọc Huyền Tông Môn ta thế hệ sau không bằng thế hệ trước.” Ánh mắt Viên

Thương Châu sầu lo nhìn Kim Nhật Lăng: “Chúng ta đỉnh thiên lập địa không cần biết người khác bình luận thế nào, nhưng nếu tổn hại đến uy danh của Huyền Tông Môn thì không được. Sư đệ, nhân cơ hội này lựa chọn ra một người có tư chất truyền võ công cho hần, làm cho Huyền Tông Môn ta có người kế tục.”

“Đương nhiên đệ sẽ cố hết sức.” Kim Nhật Lăng nói: “Chỉ là độc trùng sẽ làm người bị thương, vạn nhất...”

“Lòng dạ đàn bà.” Hạ Chú Đạo khinh thường nói: “Muốn luyện võ công có ai không trải qua đau khổ. Có năng lực thì vượt qua khảo nghiệm, không qua được thì sớm để họ khăn gói xuống núi, miễn làm lãng phí lương thực của Huyền Tông Môn.”

Kim Nhật Lăng trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Quyết định vậy đi.”

Bàn bạc xong chuyện thì mọi người rời đi.

Vừa đến bên ngoài, vài người không tự chủ được thở sâu, phát phát tay áp. Hạ Chú Đạo sử dụng khí lực để phỉ tro hương trên người, sốt ruột nói: “A nha, đều là nam tử, thật không rõ vì sao lục đệ có thể chịu được huân hương dày đặc như vậy.”

Tư Phóng cười nói: “Lục đệ mười hai tuổi đã nổi danh là “Lưu Phương công tử”, đây cũng không phải là hư danh.” Nói xong hần quay đầu nhìn vào trong cửa sổ, nụ cười trên khóe miệng biến mất, trong mắt là hận ý.

Tiếng người ngoài cửa đã đi xa, Kim Nhật Lăng đứng dậy tự xuống giường. Thân thể hần như ngọc, chân dẫm mạnh lên sàn, bước đi trầm ổn, đem hương liệu trong lò hương thay đổi. Ngón tay thon dài dính chút bụi. hần đi đến trước kính trên bàn lấy khăn lau chùi cẩn thận, gương mặt nhìn chính mình trong gương, màu xanh nhạt trong đôi mắt đã bớt đi một chút.

Buông khăn xuống, ngón tay không cẩn thận chạm đến một hộp gấm khắc hoa màu bạc. Trước đây hần hay dùng mũ để mang trên

đầu, từ năm hai mươi tuổi, hắn chuyển qua dùng mao, mũ này hắn đã cất kỹ trong hộp gấm, sao hôm nRy lại lộ ra một góc thế này.

Ma xui quỷ khiến khiến hắn rút chiếc mũ ra một chút, hơi lạnh cùng sự mềm mại của vải quần quýt ở bàn tay. Hắn nhẹ nhàng cầm lên, bỗng nhiên nhớ đến một câu mà ai đó đã nói: “Nhiều vấn đầu cảm, nguyện thường thỏa mãn...”

Nhìn vào kính thấy ánh mắt nham hiểm cùng mái tóc sồn độn của chính mình, Kim Nhật Lăng cười lạnh...Hình dạng này của hắn, thật giống hai năm trước khi bị tẩu hỏa nhập ma mà dọa chết mấy vị sư huynh.

Mặt trời ngoài cửa sổ dần lặn xuống.

Liên Tống ngày tsứ hai liền thấy sư phụ mà nàng tưởng niệm.

Ngày đó thời tiết âm u, buổi sáng ảm thấp, lại nổi gió. Tư Phóng tự mình mang hơn mười đồ đệ của Kim Nhật Lăng đến Lăng Phong viện. Hắn chỉ nói là có chuyện cần làm, không nói rõ là thử luyện. Giao cho mọi người nhiệm vụ đánh đuổi độc trùng, nsin các đệ tử cầm gậy gộc đánh loạn như một đám ăn xin bên đường, trong lòng hắn cười thầm: muốn chọn những người này làm trụ cột, sau này có thể thành cái dạng gì.

“Các người bảo vệ nơi này cẩn thận, chớ nên đi một mình, cơm canh không cần lo lắng, tR sẽ phái người đưa đến cho các người. Các người nhiều năm không gặp sư phụ, đây là cơ hội khó có được, nên tận dụng thật tốt mà làm tròn tấm lòng của đệ tử.”

Tư Phóng đối với chúng đệ tử vẻ mặt có chút ôn hòa.

Các đệ tử liên tục xưng vâng, trong lòng ước gì có thể nhận vị trước mặt này làm sư phụ. Bọn họ cũng biết trong Huyền Tông Môn, công phu giỏi nhất không phải sư phụ họ, Kim Nhật Lăng. Tư Phóng này mặc dù võ công không phải giỏi nhất, nhưng xuất thân danh môn lại không kiêu ngạo, đức hạnh chuẩn mực, có thể theo hắn luyện công,

cho dù không thành công thì cũng xem như có mặt mũi.

Chỉ là họ tư chất có hạn, không được chọn, chỉ có thể theo Kim Nhật Lăng. Vị sư phụ nhân nhã này không dạy họ võ công thì thôi, lần này lại vô duyên vô cớ làm phiền họ.

Ai bảo họ từ trước đến nay là những người có địa vị thấp nha, chỉ phải nhận mệnh thôi

Sau khi Tư Phóng đi, các đệ tử đám thì than thở, người thì dựa vào tường, người ngồi ở cửa trước hành lang thơ thẩn.

“Liên Tổng sư muội, muội cố gắng như vậy có thể nhận phần thưởng tham gia đại hội võ lâm rồi.” Đệ tử ngồi xổm cạnh cửa nhìn về phía Liên Tổng đang đứng như cây sào.

Liên Tổng một tay nắm côn, một tay để phía sau nói: “Tư sư tsúc phân phó psải bảo vệ tốt cho sư psụ, không thể lười biếng.”

m thanh trong trẻo len lõi trong viện khiến cho người bên trong cánh cửa trợn mắt kiếm tìm.

Kim Nhật Lăng xuyên quR cửa sổ độc mộc nhìn tsấy một bóng dáng nso nhỏ, giống như đã từng quen biết. Là đứa nhỏ kia, trong lòng hấn nổi lên chút ý cười, thật sự là hảo hài tử. Đang nghĩ ngợi, tứ chi hơi nóng lên, là dấu hiệu của khí huyết đã thông suốt. Hấn tập trung vận khí bức độc, khi chân khí đang cuộn cuộn, một đóa hoa đào hồng nhạt hiện lên giữa trán hấn.

Người ngoài cửa không hề hay biết việc diễn ra bên trong.

“Muội tận tâm hết sức như vậy, hấn sẽ rất cảm kích.” Thiếu niên ục ịch ngồi ở trên lan can đá ngả ngớn nói: “Đến, đến nơi này của sư huynh nghỉ ngơi một chút, thuận tiện sư huynh sẽ dạy muội mấy chiêu kiếm pháp.”

Thiếu niên tên là Tổng Khải, là đại đệ tử của Kim Nhật Lăng, bá sư

bảy năm, có học chút kiếm pháp, nhưng vì lười biếng ham chơi nên đến này vẫn chưa thông qua cấp Vũ đệ tử. Đi theo Nhật Lăng đã lâu, hắn biết rõ tính tình nguội lạn của vị sư phụ này, cho dù họ làm càn có thể nào cũng không tức giận, dần dần lá gan càng lúc càng lớn, sau đó không đem sư phụ để vào mắt.

Liên Tổng cự tuyệt nói: “Tạ sư huynh, muội không làm phiền.”

“Sư huynh gọi thì muội phải đến.”

“Muội thực không muốn làm phiền.”

“Lời của ta nói muội dám cãi!” Tổng Khải làm bộ muốn dạy dỗ Liên Tổng, bỗng nhiên mũi người người mấy cái, nhìn trái nhìn phải nói: “Có vị thuốc.”

Đang nói, Liên Tổng liền một gậy đánh tới, Tổng Khải là người luyện võ nên phản ứng mau, tránh sau cửa thoát một gậy. Hắn nhanh chóng nhảy lên, mắng: “Muội dám...” Nói được một nửa, rõ ràng nhìn thấy trên đầu gậy của Liên Tổng là một con rắn.

“Rắn! Rắn!...” Tổng Khải trước đây đã bị rắn cắn nên rất sợ hãi, thấy rắn từ bên người hắn rớt xuống thì kêu được hai tiếng đã hôn mê bất tỉnh.

Những người khác cũng bị dọa, lui ở một bên. Liên Tổng bắt được đầu rắn, muốn vui đùa một chút. Khi còn ở quê nàng thường bị mọi người dọa rắn, lâu dần nàng không sợ nữa, thậm chí thấy nó còn rất đáng yêu.

“Sư huynh.” Liên Tổng cười hì hì lay Tổng Khải tỉnh lại. Tổng Khải mơ màng trợn mắt, đột nhiên gặp một cái đầu rắn gọi sư huynh, ánh mắt vừa mở, lại hôn mê.

Liên Tổng le lưỡi, nhanh chóng ấn vào huyệt nhân trung (huyệt nằm dưới mũi) của Tổng Khải. Tổng Khải đã choáng váng hoàn toàn, nàng làm thế nào cũng không tỉnh.

“Được rồi, muội không cần phải xen vào.” Thôi Anh không biết vào sân khi nào, lệnh cho nhóm đệ tử phía sau mang Tống Khải ra ngoài, ném cho Liên Tống một cái sọt trúc lớn: “Bắt được rắn thì bỏ vào sọt này.” Hắn nói xong xoay người, hôm nay hắn mặc áo choàng lam, trung y màu trắng mềm mại, trong ngoài phối hợp khiến sắc có vẻ thanh tao nhưng mất nét phong lưu.

Liên Tống cũng nhìn hắn vài lần, thầm nghĩ, quả thật sư phụ nào thì đồ đệ nấy, đều chú trọng ăn mặc như vậy.

Thôi Anh Auét mắt nhìn mọi người, ánh mắt dừng ở người Liên Tống nói: “Nếu sư muội sợ hãi, cứ việc bảo ta, sư huynh ở ngay bên ngoài.”

Liên Tống run lên, ôm sọt trúc vọt đến dưới mái hiên.

Sau phút rối loạn, các đệ tử đều nâng cao cảnh giác, không thờ ơ như vừa rồi nữa. Liên Tống vẫn kiên trì cầm côn đứng thẳng tắp như trước, hai đệ tử khác đứng song song ở hai bên, có hai đệ tử khác nhỏ hơn nàng hai tuổi tránh sau lưng Liên Tống không dám ra.

“Này, hai người các người.” Sư huynh lớn tuổi nói: “Tránh ở sau lưng sư muội, các người có tiền đồ hay không?”

“Đệ, chúng đệ là tới tập võ, cũng không phải tới bắt rắn.” Hai người chột dạ tranh cãi, không tự chủ nhích lại gần Liên Tống. Dựa vào nhưng không thấy gì, chỗ dựa an toàn của họ đã biến mất, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống.

“Xem, lại có một con.” Liên Tống lao ra bắt rắn trở về, cười hì hì với họ. Hai người kia từ nhỏ ở nhà được sung như vậy, sao có thể chịu được nỗi sợ như vậy, oR một tiếng ngã ngòì xuống đất, sau đó đứng lên khóc chạy đi.

“Sư huynh...” Liên Tống kêu họ trở về, sau đó cùng rắn liếc nhau, thở dài nói: “Mặc dù muội không có ý hại người, người lại hiểu lầm

muội.” Liên Tống đem rắn cắn cẩn thận bỏ vào giỏ trúc. Những người khác đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, đều đứng xa nàng cùng với cái giỏ trúc.

Vị thuốc lại tràn ra.

Các đệ tử ở trong lòng cầu nguyện: “Rắn đừng đến, rắn đừng đến...”

Trời không theo nguyện vọng của họ, lại có sáu con rắn đến, màu sắc rực rỡ. Liên Tống cùng vài vị sư huynh có gan đi bắt chúng, vừa quay đầu lại thì phát hiện vài người đã chạy.

Sau rắn thì rết cũng tới, tsạch một a, chuồn chuồn kim a, bọ ngựa a, bay tới bay lui rất náo nhiệt. Liên Tống chạy tới chạy lui, đùa rất vui vẻ. Rất nhiều con không kịp bắt, bị giẫm nát trên mặt đất, càng ngày càng nhiều, bỗng chốc tỏa ra mùi, vài vị sư huynh nhin không được đã nôn mửa, phun đến mặt vàng, không thể không ra ngoài.

Sau một hồi cũng chỉ còn lại hai người.

Đêm khuya dần buông cuồng, không bao lâu mưa đã nổi lên. Mưa đem vị thuốc hòa tan, mấy con độc trùng cũng không xuất hiện nữa. Một ngày mệt nhọc, ngay cả chăm sóc người thân trước lúc chết còn mệt hơn a.

“Sư muội thật là có sức khỏe a.” Thiếu niên nhàn nhã nằm trên mặt đất nhìn Liên Tống đứng ở một bên.

Liên Tống không còn đứng thẳng như trước nhưng vẫn không buông lỏng cảnh giác. Nàng chống gậy, mắt quan sát động tĩnh xung quanh, miệng nói: “Đêm tối như mực không thấy rõ gì, vạn nhất có sơ hở thì thật nguy hiểm a.”

“Vậy làm phiền sư muội quan sát một lúc, sư huynh ksá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Có người tích cực động thân, hẳn đương nhiên mừng rỡ, lập tức ngồi xuống đất mà ngủ. Ngủ chưa đến một canh

giờ đã mơ màng nghe Liên Tống nói: “Sao lại có con rắn ở đây.”

Thiếu niên miễn cưỡng động dậy: “Sư muội là xạ thủ đánh rắn, bắt nó lại là được.”

“Đúng, nhưng mà... Con rắn này to như vậy, không dễ bắt a.” Thanh âm Liên Tống dưới tiếng mưa rơi tí tách nghe không rõ ràng. Thiếu niên hồ nghi ngồi dậy, nhờ ánh sáng đèn lồng ở hành lang mà nhìn, nhất thời cứng đờ.

Một con mãng xà xanh đen mắt tím đối diện với họ, hai mắt có ánh sáng, phảng phất như ác quỷ đến từ địa ngục.

“Này này này...” Thiếu niên mặt trắng bệch, sau đó thê lương kêu một tiếng: “Má ơi!”

Kêu xong hắn ôm đầu nhanh chân chạy đi.

Mãng xà kia thấy vật còn sống lập tức đuổi theo, mắt thấy con mãng xà sẽ cắn lấy thắt lưng thiếu niên, Liên Tống liền đánh một gậy vào đầu rắn.

Mãng xà giận dữ xoay đầu, hướng Liên Tống đánh tới. Liên Tống vất vả đỡ trái đỡ phải, vất vả dùng cây gậy đối phó, nhưng lại bị một phát cắn đứt cây gậy, phản lực gây ra khiến Liên Tống bị hất văng ra vườn hoa, cả người lầy lội.

Mưa khiến mắt nàng mờ ảo, khi thấy một vật to lớn màu đen vọt tới, Liên Tống lão đạo đứng lên chạy mất mạng, rắn đuổi theo.

Thời khắc chỉ mảnh treo chuông, nàng bất hạnh trượt chân do bùn ở dưới đất, gục ngay trước cửa.

Muốn đứng dậy chạy đã không kịp, chỉ có tởm dùng hai tay che trước người, không ngừng lui về sau. Mắt thấy mình càng gần cái bồn máu to mồm kia, Liên Tống trong lòng ai oán, cha mẹ, Liên Tống tới gặp hai người đây.

Khoảnh khắc nhắm mắt lại, phía sau lưng chạm vào lồng ngực ấm áp, quanh thân tỏa ra mùi thơm, sau đó lại bị mùi máu tươi bao phủ.

Liên Tổng nghi hoặc trợn mắt nhìn, khiếp sợ nhìn thấy một cánh tay che trước người nàng, trên cánh tay là đầu con rắn đã bị chặt đứt, nhưng răng nó đã cắm sâu vào dR thịt, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Liên Tổng cứng ngắc quay đầu, run giọng kêu lên: “Sư phụ...”

-----oOo-----

Chương 4: Gặp nhau đã khó* (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gặp nhau đã khó* (nhất)

* Gặp nhau đã khó: Nguyên văn Hán Việt là “Tương kiến thì nan”, là một vế đầu trong câu “Tương kiến thì nan biệt diệc nan.” (gặp nhau đã khó chia tay càng khó) trong một bài thơ của Lý Thương Ẩn.

“Từ Huyền đến chậm, khiến sư thúc bị thương.” Từ Huyền cầm kiếm, một gói quỳ xuống về mặt xấu hổ nói.

“Không sao, đến là tốt rồi.” Kim Nhật Lăng thu hồi cánh tay, cười với Liên Tống: “Để người bị bắn rồi.”

Liên Tống không biết hắn đang nói cái gì, nàng chỉ rơi lệ quỳ nói: “Đệ tử không tốt, không bảo vệ được sư phụ, đệ tử...”

“Người đã tận lực.” Kim Nhật Lăng đem đầu rắn trên trên cánh tay lấy ra, màu chảy càng nhiều, nhưng hắn không nhìn mặt một cái nào

Liên Tống thấy thế thì kinh hãi, vội xé váy băng bó lại cho hắn.

Kim Nhật Lăng không nói gì để tùy ý nàng băng bó. Sau đó Thôi Anh cùng một đám người chậm rãi đi đến, huyền não khiến vài vị thượng sư cũng tỉnh giấc mà chạy đến đây. Nhìn thấy tình trạng thảm hại của Kim Nhật Lăng cùng với con rắn trên đất thì nhất thời thở mạnh một cái.

“Đệ nói sẽ dẫn tới xà trùng, sao lại có cả rắn chúa đến...” Hạ Chú Đạo dùng chân đá đuôi rắn nói.

“Cao Ngạo sơn cây cối sâu thẳm, ẩn chứa những thứ kì quái cũng không có gì ngạc nhiên.” Kim Nhật Lăng thu hồi cánh tay, tùy ý liếc mắt một cái đã thấy trên tay hắn cột một cái nơ hình con bướm. Hắn buồn cười, đối với Liên Tổng đang căng thẳng nói: “Tay nghề không tồi!”

Liên Tổng kinh ngạc, sư phụ nàng còn cười được à.

Việc này là ngoài ý muốn, các vị đệ tử được sư phụ giao nhiệm vụ sau đó rời đi. Vài vị thượng sư vây quanh Kim Nhật Lăng than thở.

Liên Tổng được lệnh ngồi chờ ở cửa, nàng chờ đến mệt mỏi nên ngủ mất.

m thanh mở cửa khiến nàng bừng tỉnh. Tư Phóng là người đi ra đầu tiên, mặt hắn lạnh lùng phạt Thôi Anh đi đến thác nước ngồi tĩnh tu ba ngày. Liên Tổng lần đầu tiên thấy Thôi Anh sắc mặt trắng bệch như vậy, hơi hơi đồng tình.

“Liên Tổng.”

Viên Thương Châu nội lực hùng hậu, nghe được Liên Tổng giật mình. Sợ là nàng cũng bị phạt đi.

“Bắt đầu từ ngày mai người chuyển đến Lăng Phong viện theo sư phụ người tập võ.” Viên Thương Châu ngạo nghễ nhìn nàng nói: “Huyền Tông Môn ta đối xử nam nữ bình đẳng, người không thể tìm cớ để lười biếng.”

“Vâng.” Liên Tổng cúi đầu đáp lời, tròn mắt xoay tới xoay lui.

Viên Thương Châu lại nói: “Sư phụ người xưa nay thanh tịnh, người đừng quấy nhiễu hắn. Người mặc dù tuổi còn nhỏ, dù sao cũng là nữ tử, hắn là nam tử, có điều kiêng kị, người hiểu được không?”

“Hiểu được.” Liên Tổng nghĩ rằng, một ngày vi sư, cả đời vi phụ,

đem sư phụ xem như phụ thân mà hiếu kính là tốt rồi.

Hết thầy an bài thỏa đáng, trời đã mờ sáng. Kim Nhật Lăng thông cảm cho Liên Tống nên bảo nàng trở về nghỉ ngơi, tạm thời không cần tham gia buổi luyện tập sáng sớm.

Trở lại trong phòng, trời đã sáng choang, Liên Tống rửa mặt rồi lên giường đắp chăn nằm. Nằm thật lâu cũng không thấy buồn ngủ, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm đỉnh giường, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên vui vẻ, nàng cười hi hi một tiếng, hai chân đạp đá lung tung, nhỏ giọng hoan hô: “Ta có thể học võ công rồi!”

Vui đến mức như được bay lên mây, không biết qua bao lâu nàng mới mơ màng ngủ.

Nàng nằm mơ, mơ thấy mẫu thân. Mẫu thân mặc xiêm y màu trắng, dù là mùa hè, ngón tay mẫu thân cũng lạnh như băng. Nàng bưng trà đưa nước cho mẫu thân, thay mẫu thân ấm lưng. Mẫu thân ho khụ khụ một trận, sau đó ngón tay lạnh lẽo xoa xoa mặt của nàng: “Tống nhi ngoan, đừng chăm sóc nương. Bên ngoài trời ẩm ẩm, mau đi chơi đi.”

Mẫu thân nói xong, nàng liền tỉnh lại.

Bên ngoài quả nhiên ánh nắng tươi sáng, có tiếng cười của các cô gái cùng với tiếng va chạm của kim loại, tất cả hòa vào nhau.

Là các sư tỷ đã luyện công trở về. Nàng chống khuỷu tay muốn ngồi xuống, khoe miệng hơi cứng ngắc a, thân mình này tựa như không phải của nàng vậy. Trái xoa phải bóp, miễn cưỡng có thể cử động được, nàng chậm rãi mặc quần áo.

Xuống giường, chớp mũi ngửi được một mùi. Không biết ai đã để trên bàn học của nàng hai cái bánh bao, còn nóng hổi hấp. Nàng đoán là một vị sư tỷ tốt bụng nào đó đã giúp nàng giữ lại phần điểm tâm, lập tức lấy ăn.

Tiếng tranh cãi ngoài phòng càng ầm ĩ, nàng ăn một cái bánh, tay cầm cái thứ hai, đẩy cửa ra ngoài xem.

Vừa mới tiến ra được một bước, một đồng vải màu đỏ tươi rơi xuống trước mặt nàng, chưa đợi nàng nhìn rõ nó đã biến mất, kiếm khí như gió lướt qua bên chân nàng, bùn đất tung bay bắn vào mắt nàng. Nàng bị dọa đến mức ngã ngồi xuống, móng thật đau.

“Khụ khụ...” Ho khan, nước mắt chảy ròng, Liên Tống chùi khuôn mặt đầy bụi.

“Ha ha ha...” Một tiếng cười xinh đẹp từ trên cây truyền xuống.

Thiếu nữ mặc y phục màu đỏ ngồi trên cành cây, chỉ vào Liên Tống đang chật vật, đôi má hồng nhuận cười trái cười phải.

“Hừ.” Cô gái áo trắng rút kiếm khinh thường đảo mắt qua Liên Tống, đối với người trên cây nhú mày cười lạnh: “Đàm Giai, cẩn thận từ trên cây ngã xuống, ngã thành đũa ngốc tàn phế.”

“Đinh Chiết Nhu! Người dám kêu thẳng tặc danh của sư thúc!” Tuy giận dữ nhưng cũng có phần xinh đẹp, Đàm Giai từ trên cây nhảy xuống, rút kiếm ra.

“Người chỉ là có vận khí tốt, khi sư thúc tổ lâm chung mới cảm động và nhớ đến ân nghĩa mới thu nhận người làm đồ đệ, trên danh nghĩa mà thôi, người chưa từng được sư thúc tổ truyền võ công, sao có mặt mũi quảng cáo mình là sư thúc khắp nơi. Xem kiếm!” Đinh Chiết Nhu nói xong đã bước tới gần Đàm Giai, thừa dịp nàng không chuẩn bị đâm một kiếm.

Đàm Giai né tránh không kịp, tay áo bị rách một chút, giận dữ cùng Đinh Chiết Nhu chém giết.

Cảm giác đau xót trong mắt đã hết, Liên Tống mở mắt ra thì đã thấy hai thân ảnh một đỏ một trắng bay tới bay lui. Bóng người màu đỏ nhẹ nhàng, lực đạo thân kiếm không mạnh. Bóng dáng màu trắng

thì kiếm pháp có lực, nhưng chân lại hơi chậm. Hai bên cùng dùng ưu thế của bản thân để đẩy đối phương vào hoàn cảnh xấu, nhưng không ai chiếm được thế thượng phong, vì thế bắt đầu đánh túi bụi.

Liên Tổng đau lòng nhặt bánh bao rơi trên mặt đất, đi đến nơi cách xa hai nàng một chút.

Mặc đồ trắng chính là đệ tử Hạ thượng sư, họ Đinh tên Chiết Nhu, tính tình cương liệt, tranh cường háo thắng. Nàng từng cùng Liên Tổng giành cơm một lần. Khi còn là đệ tử vô danh, bị quản sự sư huynh ra lệnh, ai có thể thuộc chương một của đạo đức kinh nhanh nhất, thì cơm gạo nếp nấu hạt sen táo đỏ kia sẽ thuộc về người đó. Liên Tổng vì rất thích táo đỏ mà ra sức thắng Đinh Chiết Nhu, bị nàng ta ghi hận cho đến nay.

Mặc đồ đỏ, gọi là Đàm Giai, là đồ đệ của sư thúc tổ, tuy nhỏ tuổi nhưng có địa vị cao, sinh ra trong một gia tộc ở Giang Nam, nhà cửa rộng, danh gia vọng tộc, nên tính tình kiêu ngạo hơn hẳn mọi người.

Liên Tổng tiếp tục ăn bánh bao của nàng, cửa phòng phía sau mở ra, đi ra là một tiểu cô nương mặc xiêm y màu hồng cánh sen, so với hai người đỏ và trắng kia nhỏ tuổi hơn chút, xấp xỉ Liên Tổng. Dung mạo của nàng điềm tĩnh, hai mắt nhìn họ đánh nhau, không chút gợn sóng, dường như là thấy mãi đã thành thói quen.

Liên Tổng kêu một tiếng: “Tăng sư tỷ, người đã thăm người thân về rồi.”

Tăng Ninh nhìn Liên Tổng, đối với nàng mỉm cười, không hề nói chuyện, chỉ đứng yên một bên.

Các nàng ở bên này nhìn, bên kia đánh đến lúc kịch liệt, Đinh Chiết Nhu hét lên một tiếng: “Lăng Phong Xạ Nguyệt!” Dưới chân mở ra hình cung, một tay giơ kiếm hướng lên trời. Đàm Giai phản ứng nhanh nhẹn, mũi chân dừng trên lưỡi kiếm rồi dùng lực nhảy đi. Đinh Chiết Nhu chiêu đầu tiên thất bại liền đổi chiêu khác, hai người

mặt đối mặt so chiêu, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Tăng Ninh thuận miệng nói: “Không nghĩ tới gần gần mấy tháng không thấy, võ công hai nàng đã tiến bộ thần tốc, không thể thấy rõ chiêu thức.”

Liên Tống nghe vậy, nhìn kỹ một lát, màu đỏ kia nhảy lên thế nào, màu trắng kia ra chân thế nào, sử dụng kiếm thế nào, từng chiêu nàng đều nhìn rõ. Tăng Ninh sư tỷ đã là Hóa đệ tử, sao có thể không thấy?

Lúc này, ngoài cửa tiến vào một người đánh gãy trận giao đấu của trắng và đỏ.

Từ Huyền nhíu mày: “Hôm nay sư tổ xuất quan, hai người các người không đến lại ở trong này đánh nhau, còn ra thế thống gì?”

“Sư thúc xuất quan?”

“Sư tổ xuất quan?”

Hai người trắng và đỏ rất vui vẻ, thu kiếm, song song nhìn về đối phương, làm ra vẻ nói: “Lần này tha cho người, ngày mai tái chiến.”

Đàm Giai thi triển khinh công đi mất, Đinh Chiết Nhu oán hận liếc mắt nhìn nàng sau đó cũng đi ra khỏi cửa.

Từ Huyền không nhìn hai nàng, nói ôn nhu với Tăng Ninh: “Tăng sư muội, người cũng mau tới đi.” Ánh mắt chuyển hướng về Liên Tống, lạnh mặt nói: “Người không cần đến, tự đi nghỉ ngơi đi. Sau trưa hãy thu thập quần áo chuyển đến Lăng Phong viện.”

Liên Tống gật đầu.

Chưa đến trưa nàng đã thu dọn xong mọi thứ, chào tạm biệt cái sân nhỏ nàng đã ở hơn sáu năm. Xúc cảnh sinh tình, nàng ngâm vào câu thơ: “Tương kiến thì nan biệt diệc nan. Đông phong vô lực bách

hoa tàn [1]...”

Di, hai câu thơ này ở đâu ra vậy, chẳng lẽ tài năng thơ ca của nàng bộc phát?

Mặc kệ nó.

Liên Tống nhảy nhót, vui vẻ chạy đi.

Sư tổ mới xuất quan, sư phụ hẳn là không có ở Lăng Phong viện. Nàng đẩy cửa ra, dò xét trong viện. Mùa đông cây cỏ đều khô, hoa cũng ngủ yên, viện của sư phụ thật là lạnh tanh. Quả thật không có ai.

Liên Tống yên tâm, nghênh ngang đi vào.

Trong số nơi ở của các vị thượng sư thì nơi ở của sư phụ nàng là thanh nhã nhất. Trong viện có vài cọng mai vàng, dưới tàn cây cỏ thụ có một chiếc bàn vuông cùng cái ghế nhỏ. Nàng có thể tưởng tượng được dáng vẻ ôm chén trà nóng ngồi dưới tàng cây ngủ gà ngủ gật của sư phụ. Không biết phòng của sư phụ như thế nào? Liên Tống rất tò mò, quyết định đi vào liếc mắt một cái.

Rất thơm.

Liên Tống mở cửa phòng, một làn khí rất thơm bay vào mũi.

Ngoài mùi hương này, trong phòng của sư phụ cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là trước cái gương trên bàn có một hộp gấm hấp dẫn chú ý của nàng.

“Nhìn trúng cái gì trong phòng của ta sao?”

Tiếng nói ôn nhu của sư phụ vang lên trên đỉnh đầu nàng. Nàng kinh ngạc nhảy dựng lên, đứng không vững, bước hẳn vào trong phòng.

Thân ảnh thon dài che khuất ánh sáng ngoài cửa, Liên Tống không

thấy rõ vẻ mặt của sư phụ. Nhưng nàng biết hắn đang cười. Hắn luôn cười.

“Không, không có.” Nàng cảm thấy có chút mất mặt.

“Nga, không có thứ gì trong phòng ta khiến ngươi để mất sao?” Kim Nhật Lăng nói xong cất bước vào cửa.

Ánh sáng tràn vào rất nhiều, Liên Tống nhìn thấy quả nhiên là khỏe miệng sư phụ đang nhếch lên. Vẫn một thân áo trắng như trước, cộng thêm ánh sáng từ ngoài cửa chiếu lên, giống như đang khoác tấm áo màu ánh trắng. “Hi hi, trong phòng này đồ nhi để ý nhất chính là sư phụ.” Liên Tống nói ra từ nội tâm.

Nụ cười trên khuôn mặt dần mất đi, Kim Nhật Lăng nhìn chăm chú người trước mắt, há mồm muốn nói, bỗng nhiên vết thương trên cánh tay trở nên đau đớn.

“Nha, chảy máu.” Liên Tống chạy đến trước mặt sư phụ, xé váy một cái rồi băng bó lại vết thương.

Dùng chân khí áp chế một phần máu chảy, trên trán Kim Nhật Lăng đã có một tầng mồ hôi.

Trên cánh tay hắn lại có thêm một con bướm.

“Váy của ngươi không mặc được nữa rồi.” Hắn chìa chìa cái váy đã rách một mảnh của Liên Tống.

Liên Tống cầm mảnh vải còn lại trong tay, xoay tới xoay lui cũng không thể cứu vãn được cái váy, có chút buồn rầu.

“Ta có vài bộ quần áo khi còn niên thiếu, ngươi mặc tạm đi. Qua trưa ta xuống núi mua cho ngươi vài bộ quần áo nữ nhi.” Kim Nhật Lăng từ trong tủ lấy ra một bộ, đều là màu trắng, hoặc là màu trắng pha xanh, cũng có cái là màu trắng pha chút sắc hồng.

Quần áo rụng thùng thình, Liên Tống trực tiếp mặc vào người sau đó nhìn vào gương soi.

Quả thật là người đẹp vì lụa, đôi bộ quần áo, toàn thân Liên Tống là gấm trắng tinh xảo, bảy phần yêu kiều ba phần anh tuấn.

“Sự phụ thật tốt.” Liên Tống cười mỉa mắt.

Kim Nhật Lăng vừa lòng nhìn quần áo của mình bao lấy Liên Tống, không chút để ý nói: “Nghe nói hôm kia người bị phạt quỳ?”

“Đồ nhi vẫn chưa cảm ơn sự phụ đã giúp đồ nhi cầm cái chổi cùng thùng gỗ về a.” Liên Tống học theo các sư huynh, một tay kéo vạt áo, một gối quỳ xuống ôm quyền hành lễ với sự phụ: “Tạ sự phụ. Đồ nhi sau này nhất định chuyên tâm tập võ, tuyệt đối không phụ công dạy dỗ của sự phụ.”

Trong đôi mắt nàng có ánh sáng của ngọc.

Kim Nhật Lăng cùng nàng nhìn nhau, sau đó cúi xuống để cho nàng có thể thấy rõ ràng đôi mắt của hắn: “Người cũng biết, vào sư môn của ta, là không thể rút ra được.”

Liên Tống nói ra ý tứ của bản thân mà hứa hẹn: “Kiếp này, Liên Tống chỉ có người là sự phụ, thà chết cũng không làm đồ đệ của người khác.”

“Rất tốt.” Kim Nhật Lăng tươi cười tao nhã, đầu ngón tay tiến tới nắm lấy bàn tay nàng, gần như lăm lăm: “Hết thầy là do người tự tìm.”

Gặp nhau đã khó (nhị)

Trong mộng.

“Hoan hảo vô thường, như pháo hoa sáng lạn, muốn nghĩ tới không được, muốn lâu dài cũng không xong, chỉ bằng đến Trúc Vong

Nhai...” Cô gái chống cằm ngồi ở hành lang, miệng lẩm nhẩm như là đang truyền lời cho ai đó. Trong viện đầy hoa rực rỡ nhưng không giấu được nét ưu sầu khó hiểu.

“Người muốn đến Trúc Vọng Nhai?” Nam tử mặt mày như tranh vẽ chậm rãi đi tới mái hiên. Những đóa hoa tranh chấp vẻ xinh đẹp trong gió, nam tử keo kiệt không dừng lại liếc mắt cái nào, hắn chỉ mong đến bên cạnh cô gái áo xám.

“Không phải sư phụ nói chỗ thanh tịnh rất thích hợp cho việc luyện công sao. Nhưng mà sư phụ, hoan hảo là có ý tứ gì?”

“Chính là chỉ... Người vừa nhìn thấy người đó là liền không hiểu sao thấy vui mừng, muốn cùng nàng trọn đời làm bạn tốt.”

“Vậy đồ nhi cũng muốn cùng sư phụ hoan hảo, được không?”

“Rất tốt, rất tốt...”

“Ai nha, sư phụ, sao mặt người lại hồng như vậy?”

“Khụ, sư phụ của người từ trước đến nay đều là mặt hoa đào.”

“Đúng vậy, đúng vậy, phàm là người nào gặp qua sư phụ cũng khen ngợi. Nhưng sư phụ, vì người nào đó mà vui vẻ, vì người nào đó mà giao hảo, tại sao cuối cùng lại đến Trúc Vọng Nhai nha?”

“Đạo sĩ kia ở trên núi tu tiên, vì muốn lên trời mà vứt bỏ tình thân, vứt bỏ trách nhiệm chốn nhân gian. Đó là ích kỷ.”

“Vậy sau này nếu sư phụ thành tiên, cũng không được quên đồ nhi.”

“Ta cũng không phải đạo sĩ, không thể thành tiên. Nếu không làm người chỉ sợ cũng thành yêu, thành quỷ, thành ma.”

“Mặc kệ thành cái gì, đồ nhi đều đi cùng người!”

“n, rất tốt. Sư phụ sẽ không quên ngươi.”

Tay hắn néo mặt nàng. Bọn họ xưa nay vô cùng thân thiết, nàng cũng không né tránh. Mặc dù nàng không né, bóng người lại dần dần lùi đi, động tác khi nãy, tựa như sương mù nhanh tiêu tán trong cơn gió nhẹ mùa xuân.

Cơn gió theo khe hở lùa vào, không gian vắng vẻ, trong lòng đau xót, tĩnh lại. Hắn nghe được tiếng đập cửa, người trong mộng hỏi hắn: “Sư phụ đã dậy chưa?”

Là nàng lại một lần nữa đi vào giấc mộng của hắn? Hay là chính hắn đi vào giấc mộng của nàng?

Kim Nhật Lăng thần trí lơ đãng, không biết chính mình đã ngòai dậy, đối với người ngoài cửa nói: “Vào đi.”

Vạt áo ở đầu gối cầm bào nhảy lên một chút, Liên Tống tựa hồ rất quen thuộc với y bào của nam tử. Mưa rả rích văng vào phòng.

Gió ngoài phòng lạnh run, nàng thận trọng đóng cửa lại.

Nhất cử nhất động đều rơi vào trong mắt người đối diện.

“Sư phụ, hôm nay bắt đầu luyện công sao?” Liên Tống giữ lễ đứng ngoài bình phong.

Nàng loáng thoáng thấy bóng người, nhưng thấy không rõ.

“Ngươi lại đây.” Thanh âm vừa mới tỉnh giấc có chút ái muội.

Người mà mình một lòng kính trọng thì nói cái gì cũng là thánh chỉ.

Liên Tống vòng qua bình phong, thoải mái đứng trước mặt sư phụ. Người trên giường chỉ mặc một bộ áo ngủ đơn giản, vạt áo mở ra lộ cả xương quai xanh nhưng bị mái tóc đen che một phần.

“Sư phụ vừa mới đi Dao Đài uống rượu về sao?” Liên Tống cười hỏi, ánh mắt trong sáng.

Nàng từ nhỏ đến lớn đã quen nhìn cha để trần ở trong sân phơi lưới đánh cá, đối với thân hình nam tử nhìn mãi cũng thành quen. Cho đến khi tới đây, từng một lần không cẩn thận nhìn thấy nơi các sư huynh tắm rửa, lần đó nàng bị dọa, không phải là vì các sư huynh trần truồng, mà vì bị tiếng hét chói tai của sư huynh dọa, các sư huynh ngày thường trấn định tao nhã cư nhiên lại hất vào nàng cả một chậu nước a.

Kim Nhật Lăng không đáp, tinh tế đánh giá nàng.

“Buổi sáng đồ nhi đã rửa mặt.” Nàng ngượng ngùng chà xát cằm, chẳng lẽ ăn cháo buổi sáng quên lau miệng?

“Người rất giống một vị cố nhân của sư phụ.” Hắn rút cục dời ánh mắt.

“Vị cố nhân nào?” Nàng luôn tò mò với chuyện của sư phụ.

“Người... Đi rót cho ta một chén trà, thật lạnh.” Hắn đổi hướng câu chuyện.

“Vâng.” Nàng quay người như gió, hai tay dâng lên một ly trà. Nói mới nhớ nha, đây là lần đầu tiên nàng dâng trà cho sư phụ.

Kim Nhật Lăng nhận li trà, không hề né tránh mà đựng vào tay nàng. Trước khi đưa trà đến miệng, hắn lơ đãng hỏi một câu: “Tay lạnh như vậy, bên ngoài rất lạnh sao?”

“Không đối gặt sư phụ, đồ nhi sinh ở Giang Nam ẩm áp, mấy năm ở Cao Ngạo sơn vẫn không quen được mùa đông ở đây. Đặc biệt là buổi sáng sẽ lạnh thấu xương, tay chân như băng.” Nàng nhún nhún vai ôm lấy cánh tay.

Kim Nhật Lăng buông cái chén, kéo tay nàng qua bao trong tay

mình.

“Ấm hơn không?”

“ ... ”

Liên Tống ngẩn người. Ấm áp, là trên gương mặt ấm áp.

Sư phụ đối tốt bất ngờ với nàng, vượt qua cả mong muốn của nàng, không biết nên phản ứng thế nào, trong lòng có chút sợ hãi.

Rốt cuộc, tâm tư nàng vẫn đơn giản trong vắt, nàng không nghĩ nhiều, theo tình hình thực tế nói: “Tay sư phụ cũng lạnh, đồ nhi giúp sư phụ lấy ít quần áo lại đây?”

“Không cần.” Tay hắn nắm thật chặt, Liên Tống bị nắm có chút đau.

Dần dần, mu bàn tay ấm lên, sau đó hai tay đều nóng, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Liên Tống phát hiện được sự thay đổi, kinh ngạc hỏi: “Sư phụ, người vận công sao?”

“Uh.” Kim Nhật Lăng dừng lại, ngẩng đầu hỏi nàng: “Hiện tại còn lạnh không?”

“Không lạnh.”

“Thân mình còn lạnh không?”

“Có một chút...”

Cảnh vật trước mắt mờ đi, chưa kịp hô lên, Liên Tống đã tiến vào ngực ấm áp của sư phụ. Giai nhân lạnh như băng tuyết, giờ phút này toàn thân nóng bỏng. Lưng Liên Tống dán chặt vào hắn, lo lắng hắn sẽ vận công quá sức, càng lo lắng nàng sắp bốc hơi rồi.

Tim đập thật nhanh, toàn thân như đổ máu. Này này này... Khi nào thì sư đồ có thể thân mật như vậy?

“Ấm sao?”

“Ấm, ấm.” Không phải ấm, là nóng. Hơi thở của sư phụ phun bên gáy nàng càng nóng.

“Sư phụ vẫn muốn ôm đồ nhi như vậy sao?” Mặt Liên Tổng đỏ đậm, muốn tránh thoát lại không dám. Nàng cố chấp nhận hết thánh chỉ của sư phụ. Những gì sư phụ nói với nàng đều là thánh chỉ, đầu óc Liên Tổng đang trèo đòi lội suối để tìm ra điều gì đó bất thường nhưng mãi vẫn không ra.

“Sư phụ đang dạy người luyện công.” Hắn mặt không đỏ tim không đập mạnh mà nói.

“Công phu gì mà phải luyện thế này?” Liên Tổng nháy mắt mấy cái.

“Triền miên.”

Màn giường đậm mùi hương, tấm đệm trên giường như là biển lớn.

Thế giới xung quanh Liên Tổng lại chao đảo. Lưng nàng chạm vào đệm giường, có chút lạnh. Nàng bị sư phụ ôm, trước mắt chỉ có đỉnh màn giường.

Trên mặt, ngón tay lửa nóng đi tới cầm, sư phụ đang nâng cằm của nàng, khiến khuôn mặt nàng đối diện với hắn. Sư phụ lúc này cùng với quá khứ rất khác nhau, đầu óc Liên Tổng lúc này vẫn đang trèo đòi lội suối, tìm mãi không thấy đường ra.

Cánh môi ấm áp lướt qua vành tai nàng, âm thanh sư phụ như mê hoặc: “Triền miên này, là bí công độc môn của sư phụ, ta chỉ dạy cho một mình người, không thể truyền ra ngoài.”

“Nga...” Chỉ cần sư phụ nói, nàng đều tuân thủ tất cả.

“Ha ha.” Kim Nhật Lăng không biết là bị nàng chọc cười hay bị chính

bản thân hắn chọc cười. Hắn ôm nàng ngồi dậy, cười nói: “Nha đầu ngốc.”

Ôn nhu dày đặc cùng với nhiệt độ cơ thể liên tràn ngập trong phòng. Liên Tống ngửi ngửi mùi hương trên người sư phụ, nhỏ giọng nói: “Sư phụ...”

“Sao?”

Tay hắn đặt trên huyệt Khí Hải của nàng, khi nàng thấy toàn thân vô lực thì hắn chậm rãi rót chân khí vào.

“Người cũng rất giống một cố nhân của đồ nhi.”

Chân khí chảy vào cuồn cuộn không dứt, chảy thành suối, nếu tu luyện chăm chỉ nhất định sẽ thành công.

“Vị cố nhân nào?”

“Đồ nhi, nương... Không không, phụ thân của đồ nhi.”

“Thật không. Phụ thân ngươi cũng ôm ngươi như vậy sao?”

Kim Nhật Lăng rút nội lực về, mạnh mẽ đem Liên Tống ôm càng nhanh.

Ngực của nàng thậm chí có thể cảm giác được nhịp tim của hắn. Nàng thử đẩy hắn ra: “Không, không ôm như vậy.”

“Ngươi năm nay... Mười sáu đi.”

“Vừa qua mười sáu.”

“Các cô nương ở tuổi ngươi đã sớm hiểu biết.”

“Biết cái gì?”

“Chuyện người nên biết.”

“Là cái gì?”

“Là...”

“Sư thúc đã dậy sao? Tiểu chất Từ Huyền, sư phụ sai tiểu chất đi mời sư thúc đến Vân Điện, sư tôn có việc thương lượng.”

Thanh âm bỗng nhiên xâm nhập khiến hai người giật mình một chút.

Liên Tống khẩn trương đứng lên, tựa hồ như là đang làm chuyện sai trái mà bị người bắt được: “Sư...” Nàng đang muốn mở miệng đã bị Kim Nhật Lăng đưa tay ngăn lại trên môi.

“Người đi trước đi, ta sau đó liền đến.” Thanh âm của Kim Nhật Lăng không nghe ra chút bất thường nào.

“Tiểu chất cáo lui trước.” Từ Huyền ở ngoài cửa cúi chào.

Chờ hần đi rồi, Kim Nhật Lăng nói với Liên Tống: “Người trước đi ra ngoài đi. Trước khi ta trở về thì không được rời Lăng Phong Viện.”

Liên Tống gật đầu xuống giường.

Kim Nhật Lăng nghiêng thân cời bỏ đai lưng, đôi mắt nhìn Liên Tống không có rời đi, đứng ở bên nhìn hần muốn nói gì lại thôi.

Hần còn vui nửa đùa nửa thật nói: “Như thế nào, muốn nhìn sư phụ thoát y?”

“Không, đồ nhi là muốn hỏi.” Liên Tống cúi đầu: “Đồ nhi là muốn hỏi, chúng ta về sau vẫn luyện công như vậy sao?”

“Người không thích?” Kim Nhật Lăng bắt được tia nghi ngờ trong mắt nàng, hần nâng cằm nàng lên nhìn hần.

“Không phải.” Liên Tống nhìn chóp mũi của mình: “Vì sao sư phụ đối tốt với đồ nhi như vậy?”

Kim Nhật Lăng muốn cười, nhin xuống, nói: “Vốn dĩ ta có mười tám đệ tử, lần trước muốn các người bảo vệ ta thật ra là thử luyện các người. Những người không qua thử luyện thì bị trả về. Hiện tại ta chỉ còn mình người, ta không đối tốt với người thì đối tốt với ai?”

“Chỉ lưu lại mình đồ nhi?”

“Cũng không hẳn thế. Bọn họ không có tư chất luyện võ, lại không cần cù, giữ lại cũng chỉ phí thời gian. Người vì sư phụ mà cúc cung tận tụy, ta đương nhiên giữ người lại.”

“Cái kia gọi là cúc cung tận tụy.” Liên Tống cảm thấy sợ hãi sâu sắc, nàng chỉ là làm việc thuộc về bổn phận, còn làm không tốt, khiến cho sư phụ vì nàng mà bị rắc rối.

“Đồ nhi chớ khiếm tốn.” Kim Nhật Lăng ngắt cái mũi của nàng một chút: “Ta rất rõ người là thật tâm muốn học. Hiện tại người là đệ tử duy nhất mà ta truyền dạy, người cũng không nên phụ nỗi khổ tâm của ta.”

“Đa tạ sư phụ ưu ái.” Liên Tống trong lòng tràn ngập cảm kích: “Chỉ cần sư phụ không chê đồ nhi ngu dốt, nguyện ý truyền thụ cho đồ nhi công phu triền miên, về sau chúng ta mỗi ngày luyện, ngày ngày luyện, đồ nhi tuyệt không kêu khổ một câu.”

“Tốt, về sau chúng ta mỗi ngày luyện, ngày ngày luyện, chỉ cần người chịu đựng được, sư phụ lúc nào cũng khắc khắc cùng người luyện.”

Sao nàng nghe ra sự ái muội trong này nhỉ, nhìn khóe mắt cùng đuôi lông mày của sư phụ mang theo ý xuân, chỉ có thể nói sư phụ thật giống nường, có một cổ phong tình mà nàng không thể hiểu.

Sư phụ muốn thay quần áo, Liên Tống ra khỏi phòng.

Người ở trong lẫn ngoài cửa đều im lặng, tâm sự bất đồng. Một lát sau, người ở ngoài kéo tay áo, người trong phòng cầm lên bộ quần áo xám đã bị thay ra, cả hai đều đưa lên mũi thưởng thức hơi thở mà người kia lưu lại.

-----oOo-----

Chương 5: Gặp nhau đã khó (tam)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gặp nhau đã khó (tam)

Liên Tống ngồi trên cái ghế nhỏ dưới tàng cây mai. Nàng vừa ngồi xuống, cái lưng ghế vừa vặn ôm lấy thân thể nàng, nàng thật hoài nghi cái ghế này là của sư phụ sao, hay là sư phụ đã dùng lúc thiếu niên? Cũng giống như cái áo choàng nàng đang mặc.

Khi Kim Nhật Lăng ra khỏi cửa, hắn có vẻ đã rất vội vàng, búi tóc cùng vạt áo có chút suy sụp, thoáng nhìn Liên Tống, nàng đã thông minh ngồi thẳng để hai tay trên gối, làm một nữ đệ tử đoan chính.

“Ngồi ở bên ngoài, không lạnh sao?” Hắn thông thả đến trước mặt nàng.

Liên Tống cung kính đứng lên nói: “Cùng sư phụ luyện triền miên công, một chút cũng không lạnh.” Vì sao sư phụ lại quan tâm nàng có lạnh hay không như vậy? Vạn nhất nàng nói lạnh, có phải sư phụ sẽ đem nàng... Ô nóng? Ai nha, nương nói, làm nữ nhân phải tĩnh tâm, không quan tâm hơn thua, nàng phải thản nhiên nhận hảo ý của sư phụ mới được.

Sắc mặt Liên Tống chuyển hồng, hồng chuyển trắng, Kim Nhật Lăng nhìn thấy rất thú vị. Nha đầu kia khi căng thẳng cũng thật đáng yêu.

“Ồi chao? Sư phụ, búi tóc của người lỏng rồi.”

“Thật không?” Kim Nhật Lăng tháo mũ, vết thương trên tay hắn còn chưa tốt, khi tháo mũ cũng phải cố gắng hết sức.

“Đồ nhi giúp người chải đầu.” Liên Tống xung phong nhận việc. Ở nhà, nàng yêu thích nhất là giúp mẫu thân vấn tóc.

Đứng ở ghế trên, Liên Tống cao hơn một chút so với sư phụ, nàng dùng ngón tay thon gầy đem tóc sư phụ nắm trong tay, tóc sư phụ thật trơn nhẵn và mềm mại, không dễ gì buộc chặt.

Chờ đến khi nàng kết thúc, hai đoá hoa mai đột nhiên rơi xuống đỉnh đầu nàng.

Kim Nhật Lăng xoay người lại, ngẩng mặt, từ đôi mắt hấn hiện lên hình ảnh đoá hoa mai rơi xuống cùng với nụ cười trong sáng của nữ tử.

Đây là lần đầu tiên Liên Tống có thể nhìn xuống sư phụ, bình thường nàng không ngẩng đầu chỉ có thể nhìn thấy cằm hấn. Mặc kệ là nhìn từ góc độ nào, sư phụ đều thật dễ nhìn a.

Kim Nhật Lăng vì nàng lấy đoá hoa xuống, tay nâng lên rồi chậm rãi hạ xuống, dừng ở bên hông nàng, hơi thu tay lại, bế nàng xuống dưới.

“Dám nhìn xuống sư phụ, phạt người ngày mai luyện công thêm hai canh giờ.” Hấn làm bộ hờn giận, nhéo mặt nàng, sợ nhéo quá mạnh, ngón tay chỉ dùng lực rất nhẹ nhàng.

Liên Tống muốn tránh tay hấn, nhẩn nhẹn lại, nàng tự trách mình quá mức câu nệ. Nhiều người thì cũng có nhiều loại tốt, sư phụ tốt thế này là không câu nệ lễ tiết, giống cha và con gái, càng giống mẹ con hơn, nàng nên sáng khoái mà nhận mới đúng.

Nhìn theo sư phụ rời đi, Liên Tống cũng không tính nhàn rồi, bằng trí nhớ nàng thử đùa mấy chiêu kiếm pháp đã nhìn được của Đinh Chiết Nhu, đan điền nóng lên, tay chân tràn đầy chân khí, kiếm pháp nàng chưa bao giờ học qua nhưng lại đánh ra thuận lợi như vậy.

Kiểm khí phát ra chỗ nào, hoa mai rơi đầy đất.

Kim Nhật Lăng nghe tiếng múa kiếm càng ngày càng xa, trong đầu nhớ lại những ngày đầu.

Khi hấn lên núi thì nhỏ hơn Liên Tổng trước kia hai tuổi.

Phụ thân của hấn mãi đến sáu mươi mới có con trai nên sủng ái tột đỉnh. Phụ thân làm tướng quốc, từ nhỏ hấn đã cầm y ngọc thực không biết khó khăn là gì, có lẽ vì cái gì cũng có, nên hấn không muốn tranh đoạt, tính tình tự tại, gặp người liền cười. Nhưng mà triều đình nổi cơn phong ba, thời thế thay đổi bất ngờ, phụ thân từ quan nhất phẩm bị hạ xuống thành thứ dân. Trên đường về quê mẫu thân buồn bực mà chết, còn phụ thân sau đó cũng bệnh nặng. Hấn gánh trách nhiệm, dẫn theo vài nô bộc trung thành mang cả hai về quê nhà.

Trên một con đường ở Lương Châu, một ông lão tóc trắng xóa đang chậm chạp mà đi, nguyên do là con ngựa của ông lão đã lớn tuổi lại đang ốm đau hấp hối.

Hấn đem ngựa của mình tặng cho ông lão, sau đó còn thay ông lão chôn cất cho con ngựa kia rồi hấn mang theo phụ thân đi tiếp. Cuối cùng phụ thân cũng không chống đỡ được.

Trước khi đi phụ thân đã nói: “Lăng nhi, thế sự vô thường, người đều có số phận. Không vui không buồn, không nên tìm kiếm, không thể cầu, như vậy mới lâu dài.” Đó là đạo lý mà cả đời phụ thân tổng kết được.

Hấn giúp ông lão chôn con ngựa, ông lão lại giúp hấn chôn phụ thân, dẫn hấn lên núi, thu hấn làm đồ đệ. Người ta thường nói ở Phương Đông không tỏa sáng thì sẽ tỏa sáng ở phương Tây, hấn không thể làm công tử của tướng quốc triều đình, nhưng lại trở thành Lưu Phương công tử chốn võ lâm. Ông trời dường như đặc biệt yêu mến hấn, hấn là kỳ tài võ thuật, tất cả, đều thuận theo tự nhiên, hấn chưa từng có ý định tranh đoạt.

Đối với những người khác, số mệnh của hắn thật khiến người ta hận. Cho hắn nhiều thứ như vậy, hắn là hắn sẽ thiếu hụt ở phương diện nào đó.

Hắn thiếu cái gì đây?

Những thứ hắn có, hắn hoàn toàn không để ý, thiếu cái gì thì có gì quan trọng.

Điều hắn chân chính để ý chính là Huyền Tông Môn, nơi này là gia đình thứ hai của hắn. Sư phụ cùng các huynh đệ là người thân. Giữa thế giới loạn lạc, ở tại Cao Ngạo sơn là nơi thanh tĩnh, cho hắn một cái sân luyện công, ngăn người, nháy mắt đã qua cả cuộc đời.

Trước khi người kia xuất hiện, hắn sống một ngày bằng một năm.

Người kia...

Bước chân chậm dần, thì ra hắn đã đến ngoài Vân Điện.

Trong điện đang chuẩn bị cho đại hội võ lâm. Từ lần đại hội trừ ma trước, đã qua bốn năm. Trong chốn võ lâm vẫn sóng êm gió lặng, lần này tụ tập các đại môn phái, chỉ vì một sự kiện ---- tuyên bố người kế nhiệm Huyền Tông Môn.

Chuyện truyền ngôi này vốn là chuyện riêng, nhưng Huyền Tông Môn là môn phái lớn đã nhiều năm, địa vị hết sức quan trọng, chớ nói việc đổi chưởng môn, cho dù là muốn thăng cấp cho Quán đệ tử cũng phải thông báo trên giang hồ trước mười ngày nửa tháng.

Huyền Tông Môn có tám vị thượng sư, là đồ đệ thân truyền của Hồng Mộ sư tôn, bát đệ tử và nhị đệ tử đã chết khi trừ ma giáo, tam và tứ đệ tử trúng mê hồn tán của ma giáo, sau khi trở về thì thần trí điên cuồng, cả hai đều tẩu hỏa nhập ma mà chết. Còn lại bốn vị đệ tử, Viên Thương Châu là đứng đầu, cho dù là nhân phẩm hay võ công đều không có gì chê trách, uy vọng cũng cao, cho nên tuy rằng Hồng Mộ chân nhân không tỏ rõ thái độ, các môn phái đã sớm xem

Viên Thương Châu là người kế nhiệm chưởng môn, đã sớm âm thầm đưa lễ.

Đối với việc này, Kim Nhật Lăng cũng không quan tâm. Xem thường mọi chuyện như cũ, hắn từng bước đi vào Vân Điện.

Mọi người hàn huyên hai câu. Khi cùng nhóm đồ đệ nói chuyện, Hồng Mộ cũng không có ra vẻ chưởng môn mà hay cùng đồ đệ nói giỡn. Lòng mi hắn màu trắng, đôi mắt sáng ngời như châu, tán thưởng Kim Nhật Lăng nói: “Đồ nhi của ta quả nhiên là anh tuấn. Đã một năm không thấy, sư phụ cũng đã tới những năm cuối đời, vài vị sư huynh của ngươi trên trán cũng đã có nếp nhăn, chỉ có ngươi, mười năm như một ngày, dung mạo không hề già a.”

Hạ Chú Đạo xoay qua, vừa oán thầm động tác võ thuật đẹp mắt của Kim Nhật Lăng, vừa không tự chủ mà vuốt lên cái trán vài cái. Năm nay hắn cũng mới ba mươi thôi mà.

Tư Phóng ha ha nở nụ cười hai tiếng, vỗ vỗ bả vai Kim Nhật Lăng, có vẻ đặc biệt thân thiết với hắn nói: “Ai có thể nghĩ Lưu Phương công tử còn có phương pháp giữ gìn dung nhan hiệu quả, lúc trước khi vào Cấp Điện Các ta cũng định luyện. Đáng tiếc a, nội công bất đồng nên không thể luyện được.”

Hạ Chú Đạo buồn bực: “Lưu Phương Lưu Phương, vừa nghe là biết võ công chỉ thích hợp với nữ tử, không biết lục đệ sao có thể liếc mắt đã nhìn trúng nó.”

“Vấn đề này ta có hỏi qua.” Tư Phóng thay Kim Nhật Lăng đáp, “Lúc trước hắn cầm Lưu Phương bí tịch đi ra, ta nói hắn các vị tiền bối cao nhân tự tay viết nhiều thần công mật lục như vậy, sao ngươi lại chọn một quyển vô danh này. Các người biết hắn nói gì không? Hắn nói, bản này chữ to, rõ ràng, giấy cũng sạch sẽ.”

“Ha ha...”

Tất cả mọi người cười rộ lên.

Kim Nhật Lăng cũng cười, cảm khái nói: “Sư huynh còn nhớ rõ.”

Hồng Mộ vuốt râu, nghĩ đến hơn một nửa bí tịch võ công của võ lâm đều cất trong Cấp Điển Các thì trong lòng thỏa mãn, nhưng miệng không thềm để ý nói: “Võ lâm có không ít văn nhân học sĩ, có nhiều bí tịch không thể hiểu, bí tịch này quả thật có chút hàm hồ. Đồ đệ Huyền Tông Môn của ta trước khi luyện võ phải học thi thư lễ nghĩa, hội họa cũng phải biết, biết võ cùng phải biết văn.”

“Sư phụ nói đúng.”

“Nói đến thu đồ đệ.” Hồng Mộ nhìn về phía Kim Nhật Lăng: “Nhật Lăng, đồ đệ duy nhất kia của ngươi, dạy thế nào?”

Một sự lo lắng nổi lên trong lòng, Kim Nhật Lăng đáp: “Tư chất của nàng bình thường, nhưng chăm chỉ chịu khó, cố gắng một thời gian hẳn có thành tựu.”

Hồng Mộ nói: “Từ sau Ngọc Cơ Tử của Thương Ngô phái, trên giang hồ chưa hề xuất hiện nữ tông sư, nếu Huyền Tông Môn ta có thể nuôi dưỡng ra Ngọc Cơ Tử thứ hai, cũng là một chuyện tốt.”

Kim Nhật Lăng nói: “Nàng ngộ tính không cao, đệ tử không hy vọng xa vời nàng trở thành nhất đại tông sư, nhiều nhất chỉ là hào nữ hành hiệp trượng nghĩa, không nhục sư môn là tốt rồi.”

“Nếu là tư chất không đủ, miễn cưỡng cũng vô dụng. Ngươi không lo lắng thu đồ đệ khác sao?”

“Đệ tử luyện Lưu Phương công đến tầng thứ bảy vẫn không thể tiến bộ, ốc còn không mang nổi mình ốc, tạm thời không nghĩ đến chuyện thu đồ đệ.”

“Cũng tốt. Lưu phương công rất khó luyện. Những người trước kia muốn luyện tới tầng thứ năm phải mất ba mươi năm, người trong vòng mười mấy năm luyện đến tầng thứ bảy, đã là không dễ.”

Nhưng tần thứ bảy này hắn đã luyện nhiều năm, nếu vẫn không có tiến bộ, chỉ biết là đã dùng hết khả năng rồi, không thể đạt được cái gọi là “Công đức viên mãn”. Những lời này Hồng Mộ không tiện nói: “Nói lại, mười tám tháng sau là đại hội võ lâm, mấy ngày nay các môn phái lục tục phái người lên núi. Các người phải kiểm tra cẩn thận, lần trước đã vô ý để cho mặt Phật ma giáo Tả Ký Ngàn chạy thoát, người này rất giỏi dịch dung, đừng để hắn lẫn vào trong núi.”

“Đệ tử tuân mệnh.”

Lúc mặt trời lặn, bảo các đệ tử liền rời đi, Hồng Mộ ngồi xếp bằng không động đậy, hơi thở nặng nề. Kim Nhật Lăng nghe thấy âm thanh gì đó, hắn đi không ngừng, sắc mặt không đổi.

Trong viện có người ở chờ hắn.

Liên Tổng nằm úp sấp trên bàn ngắn người nhìn bàn đồ ăn.

“Sao không ăn?” Kim Nhật Lăng cởi áo choàng ngồi ở bên cạnh nàng.

“Sư phụ không trở về, đồ nhi có thể nào ăn trước.” Liên Tổng thấy sư phụ trở về, vui mừng ngồi dậy.

“Về sau không cần chờ ta, cứ việc ăn trước.” Kim Nhật Lăng đưa cho Liên Tổng chiếc đĩa.

Liên Tổng nhận lấy, trên mu bàn tay trắng nõn có một vết phỏng bị sừng đốt.

“Sao lại thế này?” Kim Nhật Lăng thay đổi sắc mặt, cầm tay Liên Tổng.

Liên Tổng rút tay về: “Khi đến phòng bếp lấy đồ ăn, không cẩn thận làm ngã ấm nước nóng.”

“Là chính ngươi làm ngã?” Kim Nhật Lăng nheo lại mắt.

“Không phải.” Liên Tống nhớ lại tình cảnh lúc ấy: “Khi đồ nhi đi ngang qua, Tiểu Úy trượt tay làm đổ nước xuống, vừa trúng tay đồ nhi.”

“Tiểu Úy là ai?”

“Là sư tỷ tốt của đồ nhi, nàng bằng tuổi đồ nhi, đều là đệ tử vô danh, từng làm việc cùng nhau ở phòng bếp.”

Trong lòng Kim Nhật Lăng cũng đại khái hiểu được. Tiểu Úy kia nhất định là ghen tị với Liên Tống.

“Từ hôm nay trở đi, người không còn là đệ tử vô danh. Về sau đừng ở cùng một chỗ với họ.”

Kim Nhật Lăng nói xong, đi đến ngăn tủ lấy thuốc bột Ngưng Hương đến.

“Sư phụ muốn thăng đồ nhi lên làm Hóa đệ tử?”

“Nếu người muốn, thăng lên cấp Quán cũng được.”

“Không không không. Đồ nhi có đức gì chứ.”

Kim Nhật Lăng thả bình ngọc, kéo tay Liên Tống đến bên môi: “Chỉ cần người muốn, cái gì sư phụ cũng đều cho người.”

Hắn khẽ liếm trên vết thương của nàng, lời lẽ rõ ràng, trên tay ẩm ướt một mảnh, rải thuốc Ngưng Hương lên, bột thuốc màu trắng lưu lại trên mu bàn tay.

Liên Tống không hiểu sao cảm thấy cánh tay nổi đầy da gà.

Khi ta bị ong chích, nương cũng giúp ta liếm miệng vết thương như vậy. Liên Tống đối với khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc của sư phụ, liệu mạng nghĩ đến nương.

-----oOo-----

Chương 6: Nhớ rõ tên họ của ta (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhớ rõ tên họ của ta (nhất)

Có con thỏ, trời sinh không sợ người. Ai cho nó ăn nó liền theo người đó. Nếu muốn nuôi nó, phải nhẫn tâm, nếu nó ăn đồ của người khác, gặp một lần thì đánh một lần, đánh xong lại cho nó ăn ngon, ôm dỗ, như vậy nó mới có thể chỉ ăn đồ của người, chỉ nghe lời người, chỉ đi theo người, người bảo nó làm cái gì nó cũng làm.

Hôm nay Liên Tổng bị sư phụ phạt, nguyên nhân là khi nàng đang đứng đợi sư phụ ở cửa hiên thì lại gặp được Thôi Anh trở về từ thác nước Kích Lôi, nàng nói chuyện vài câu với hắn. Thác nước Kích Lôi không phải là thác nước bình thường, những hạt cát kết hợp cùng đá vụn từ thượng du không ngừng lao xuống, nếu rơi vào người thì nhất định tróc da bong thịt. Muốn thăng cấp từ Vũ đệ tử lên Quán đệ tử, thử luyện khó khăn nhất chính là ngồi tĩnh tâm dưới thác Kích Lôi này ba ngày.

Cho dù là người tiêu sái bất phàm như thế nào đi nữa thì từ thác Kích Lôi này trở về cũng trở nên chật vật chịu không nổi. Liên Tổng nhìn Thôi Anh, dáng vẻ không phân biệt được là người hay quỷ, trong lòng khó chịu. Thôi An đi đến trước nàng, được hai tiểu đồng đỡ hai bên, cười lộ ra hàm răng trắng, thời điểm này hắn cũng không chịu quăng bản sắc ngả ngớn.

“Liên Tổng sư muội có khỏe không?”

Hắn vừa nói xong, vết thương ở khóe miệng lại nứt ra.

“Thôi Anh sư huynh...”

Liên Tổng cảm thấy đau thay cho hắn.

“Liên Tổng sư muội, trước kia ta không hiểu, hiện tại ngẫm lại, ta thật là hâm mộ muội.”

“Hâm mộ muội?”

“Khụ khụ...”

Liên Tổng muốn hỏi rõ ràng, Thôi Anh suy yếu ho khan vài tiếng.

“Sư huynh nhanh đi nghỉ ngơi đi, nói nhiều sẽ hao tổn nguyên khí.” Liên Tổng giúp hắn vỗ vỗ ngực để dịu lại cơn ho.

“Đi thôi.” Thôi Anh dùng ánh mắt nói với hai tiểu đồng, hai tiểu đồng ă ý dừ hử đi. Không biết vì cái gì, hử đi một bước thì dừng lại, một lần nữa nhìn Liên Tổng, ngón tay đen thui nâng lên chỉ vào mặt Liên Tổng: “Khi muội mang hai cái khuyên tai màu hồng nhìn vẫn đẹp hơn.”

Liên Tổng sờ sờ vành tai của mình, nàng sao lại không nhớ bản thân mình khi nào thì có đeo khuyên tai màu hồng nhỉ.

Thôi Anh lại ho khan, đôi mắt đều đỏ. Tiểu đồng giúp hử rời đi.

Liên Tổng vẫn còn nghĩ đến chuyện cái khuyên tai, tất cả trang sức của nàng đều đã cầm cố lấy tiền xây mộ phần cho cha mẹ, khi nàng lên Cao Ngạc sơn thì không có một xu, đừng nói gì đến là khuyên tai. Nghĩ nghĩ, nàng lại không nghe thấy sư phụ kêu mình.

“Nhớ sư huynh của người như vậy sao, sư phụ gọi người nửa ngày cũng không nghe?”

“Sư phụ.” Liên Tổng cười hì hì chạy tới: “Sư phụ đã sắp xếp xong cho người của Thương Ngô phái rồi sao? Các nàng thật sự đều là đạo cô? Đồ nhi rất ngạc nhiên nha.”

Liên Tống nói xong, thuận thế cầm tay sư phụ, cùng hấn mười ngón tay giao nhau.

Mới vừa nãy có chút hờn giận, nhưng vì động tác của nàng mà hờn giận trong lòng hấn giảm hơn một nửa. Mới dạy vài ngày, nàng đã có thói quen chủ động nắm tay hấn, Kim Nhật Lăng rất vui mừng, nhưng hấn nhanh chóng rút tay ra.

Nàng vẫn chưa hiểu được, có một số việc phải kiêng kị, không thể để người khác thấy.

“Tò mò cái gì, khi tới thiết yến không phải là người sẽ thấy sao.” Kim Nhật Lăng dẫn nàng đi về Lăng Phong viện.

Liên Tống bước nhanh đuổi kịp. Vốn dĩ sư phụ đi đường không nhanh không chậm, giống như là đang thưởng thức phong cảnh nên nàng không sợ bị bỏ lại phía sau. Hôm nay không biết vì sao lại thế này, nàng đi sau hấn, không, phải nói là chạy theo mới đúng.

Trở lại Lăng Phong viện, Kim Nhật Lăng mới mở miệng hỏi: “Người với các sư huynh đệ khác quan hệ tốt lắm sao?”

Liên Tống đóng cửa viện, đáp: “Đồ nhi cũng không biết vì sao, bọn họ đối với các sư tỷ đều cung kính, đối đãi với sư đệ cũng tốt, nhưng chỉ khác với đồ nhi, hoặc ngáng chân đồ nhi, hoặc bỏ cát vào cơm của đồ nhi. Đồ nhi không để ý tới họ, bọn họ liền chặn đồ nhi lại. Đồ nhi tức giận mắng thì họ lại cười vui vẻ chạy đi. Mỗi lần đều là Thôi sư huynh cầm đầu, đồ nhi cùng hấn không hòa thuận, vài năm nay đồ nhi cùng hấn có quan hệ tốt hơn một chút. Sinh nhật năm nay, hấn còn tặng đồ nhi lễ vật.”

Liên Tống sờ sờ trong túi lấy ra một tảng đá. Kim Nhật Lăng liếc mắt một cái, đúng là một khối phỉ thúy nguyên chất.

“Nam nữ đệ tử trao nhận quà riêng. Người có biết đây là vi phạm môn quy?” Kim Nhật Lăng cầm tảng đá kia, nắm lại một chút, tảng

đá trong tay hóa thành tro bụi.

Sư phụ trời sinh có khuôn mặt tươi cười, nhưng giờ phút này không hề cười, cũng không giận. Ở chung mấy ngày, Liên Tổng cũng dần biết, sư phụ rất khác người, hắn không tức giận, cười; cười to thoải mái, chính là hắn đang cao hứng; còn nếu hắn không cười, trên mặt yên lặng, chính là đang tức giận.

Nhận sai trước vậy. Liên Tổng quỳ xuống cúi đầu nói: “Đồ nhi khi nhận tảng đá cứ nghĩ là hắn đang đùa đồ nhi, tùy tiện nhận. Không nghĩ như vậy là làm hỏng môn quy. Thỉnh sư phụ trách phạt.”

“Có người nào đưa cho người cái gì nữa không?” Hắn không tính buông tha nàng.

“Có. Còn có Tổng Khải sư huynh đưa viên kẹo hạt đậu, Lục Hoàn sư huynh đưa lá sen pha trà, còn có...Còn có ngân châm của Từ Huyền sư huynh. Hắn lấy ngân châm phóng vào mặt đồ nhi, đồ nhi liền đem ngân châm cất...” Nàng càng nói càng nhỏ giọng.

“Người quỳ nửa canh giờ, tỉnh táo suy nghĩ lại.” Kim Nhật Lăng vẫy tay áo vào phòng.

Liên Tổng thật sự ngoan ngoãn quỳ, lưng không hề cong chút nào.

Kim Nhật Lăng ở phòng trong nhìn nàng, trên mặt lại khôi phục ý cười. Tính tình đứa nhỏ này thật khiến người ta muốn khi dễ, nhưng cũng thật dễ dàng khiến người khi dễ thích nàng. Nếu người khác đối với nàng tốt một chút, nàng sẽ tốt với họ gấp mười lần. Nếu không phạt nàng một chút, uy hiếp nàng một chút, có khả năng nàng không chỉ nghe lời hắn nói.

Nửa canh giờ đã qua, Kim Nhật Lăng mở cửa nói: “Đứng dậy đi.” Thanh âm lạnh lạnh.

Liên Tổng nghĩ sư phụ còn chưa nguôi giận, sau khi đứng lên cũng không dám xoa đầu gối đau nhức nhối, nhanh chóng suy nghĩ đối

sách. Thấy sư phụ đang muốn đóng cửa, nàng kêu gấp: “Sư phụ! Chúng ta luyện triền miên công đi. Người sẽ dạy đồ nhi đúng không?”

Nàng đã nhìn ra, mỗi lần cùng sư phụ luyện triền miên công, tâm tình sư phụ cả một ngày đều tốt.

Quả nhiên, khi sư phụ quay sang, sắc mặt đã nhu hòa không ít.

Nàng thấy tình huống tốt lên, chạy tới ôm cổ sư phụ, đem mặt chôn trong cổ hắn.

Kim Nhật Lăng đối với động tác thương yêu nhớ nhung này của nàng cũng hơi kinh ngạc, sững sốt sững sốt, sau đó mới vòng tay qua ôm lấy nàng. Trên mặt tràn đầy ý cười, nhưng không thể để nàng thấy, còn chưa tới thời điểm.

“Người đã làm chuyện sai còn muốn sư phụ truyền người võ công?” Hắn ôm thắt lưng của nàng chặt thêm một chút.

“Kia... Đồ nhi giúp sư phụ chải đầu.” Liên Tổng nói một là một, mặc kệ sư phụ có đồng ý hay không, nàng kéo hắn đến trước gương. Nam nhân cao hơn nàng cả một cái đầu bị nàng không dùng chút sức nào mà ép ngồi xuống.

Thay sư phụ tháo quán (cái mao đội trên đầu ý), tóc đen đổ xuống.

Động tác của nàng rất mềm nhẹ, Kim Nhật Lăng bị nàng làm cho ngứa, thực thoải mái, khóe miệng tươi cười, thật giống một con mèo thỏa mãn.

Mắt nhìn thấy trên bàn có một đoạn khăn gấm, Liên Tổng cầm đến, một tay nàng cầm nắm tóc đen, một tay quán khăn, miệng lầm nhảm đọc: “Nhiều vấn đầu cấm, nguyện thường thỏa mãn.”

Tay bỗng nhiên bị cầm. Lòng bàn tay của sư phụ luôn lạnh lẽo.

“Còn chưa xong đâu.” Liên Tống không muốn buông khăn quần đầu ra, quần thêm một vòng nữa là tốt rồi.

Kim Nhật Lăng kéo tay nàng xuống, không cho nàng quần nữa. Mái tóc đen lại một lần nữa tung ra, như mây bị đè ép, rơi vào lòng hấn.

“Sư phụ...” Liên Tống nghi hoặc nhìn ánh mắt sư phụ, cái miệng của hấn rõ ràng đang cười, vì sao trong mắt lại có bi thương.

“Tống nhi.” Kim Nhật Lăng từng ngón tay từng ngón tay đan vào bàn tay của nàng: “Một ngày nào đó, mặc kệ là khi nào, ở đâu, người muốn nắm tay sư phụ thì có thể nắm, muốn ôm có thể ôm. Sư phụ vĩnh viễn không đẩy người ra.”

“Sư phụ đang nói chuyện với đồ nhi sao?” Liên Tống chưa bao giờ thấy sư phụ như thế này, giống như phía sau nàng có người nào đó đang đứng.

Ánh mắt rồi ren, hoa rụng đầy trời, trước mắt Kim Nhật Lăng bỗng nhiên xuất hiện ảo giác. Cảm giác chân thật duy nhất là có một bàn tay ấm áp, đang lo lắng nắm lấy tay hấn, nhìn theo phương hướng của nàng, ý thức dần tan rã.

Không gian đột nhiên sáng sủa sạch sẽ, gió nhẹ xuyên qua các khe hở, trong trí nhớ hiện lên một cô gái.

“Giữa trán sư phụ có một đóa hoa đào, có phải đồ nhi nhìn lầm hay không?” Liên Tống vươn tay chỉ vào mi tâm của hấn.

Ánh mắt của hấn nhìn theo tay nàng rồi lại trở về nhìn khuôn mặt nàng. Hấn nhắm mắt, lại mở ra, nàng vẫn ở đây.

Chính là ở đây, có độ ẩm, có hơi thở.

Liên Tống lần nữa rơi vào vòng ôm ấp của sư phụ, nàng nhìn trong gương, hai người như hai sợi dây thừng gút gao quện vào nhau, hai má nàng ửng đỏ. Như vậy thật sự có thể luyện công sao? Nghi

ngờ mới nổi lên, lập tức biến mất. Dương nhiên là luyện công, mấy ngày nay luyện kiếm, thân mình nàng nhẹ như chim yến, khẳng định là công hiệu của triền miên công.

Từ nhỏ đến lớn, ít có người lừa gạt nàng. Ở phố phường lẩn lộn một thời gian, tốt hay không tốt, cái gì nàng cũng thấy qua. Nàng vẫn luôn tin tưởng lời nương nói: Trên đời này vẫn có nhiều người tốt. Nhưng là ngoài cha mẹ cùng sư phụ là người tốt, nàng vẫn không tìm thấy người thứ hai. Tại hội chọn sư phụ, chỉ có hấn không chê nàng ngốc nghếch. Đại hội trừ ma vài năm trước, nàng bị sai đi dọn dẹp Nghênh Huy Uyển, mất mát cùng cô độc, nàng gặp được sư phụ. Chỉ có hấn cùng nàng nói chuyện, dạy nàng đọc thơ. Có lẽ sư phụ không nhớ rõ, nhưng nàng chưa bao giờ quên. Sau đó, sư phụ lại đem viên Hi Lai đan dược duy nhất cho nàng. Giải được quan trọng với tính mạng như vậy, nói cho liền cho.

Nàng từng làm bộ vô tình, hỏi Tiểu Úy, hỏi Tăng Ninh, hỏi Đàm Giai, sư phụ rốt cuộc là người thế nào. Các nàng đối với sư phụ hiểu biết không nhiều, chỉ là trăm miệng một lời – sư phụ là người tốt.

Hấn sẽ không lừa nàng.

Ngoài cửa có người đến, thanh âm nữ tử ôn nhu vang lên: “Lưu Phương công tử, Mạc Lăng Yên của Thương Ngô phái cầu kiến.”

Liên Tổng lập tức từ trong lòng hấn nhảy ra, ánh mắt bối rối, sửa sang lại tóc tai cùng nếp áo, trên người đều là mùi thơm của sư phụ, nàng không thể che giấu được, cau mày.

Kim Nhật Lăng hồ hững đánh giá động tác của nàng.

Người ngoài cửa thúc giục: “Lưu Phương công tử?”

Liên Tổng nhìn ra ngoài, lại nhìn sư phụ, hoảng sợ khi thấy tóc sư phụ vẫn chưa vấn. Nàng nhanh chóng muốn giúp hấn chải đầu, nhưng hấn đã vươn tay ra làm. Chính hấn búi tóc, đội quán, so với khi nàng làm còn chỉnh tề hơn.

Một khi đã như vậy, vì sao mỗi lần đều là nàng búi tóc giúp hấn a. Liên Tống nhìn không được mà nghĩ.

Mạc Lăng Yên của Thương Ngô phái, hai lăm tuổi nhậm chức chưởng môn, nay đã hơn mười năm, nhưng người mà Liên Tống nhìn thấy không phải là một đạo cô sắc da vàng vọt tiều tụy mà là một nữ tử tuổi thanh xuân thân hình yếu điệu, khăn lụa che nửa mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt mùa thu, hoàn toàn không giống người đã hơn ba mươi tuổi.

“Lưu Phương công tử.” Mạc Lăng yên tay cầm phát trần, thất lực dương liễu cúi nhẹ hành lễ.

“Lăng Yên, người cố ý tới tìm ta có chuyện gì?”

Kim Nhật Lăng từng quen biết Mạc Lăng Yên khi nàng vẫn còn là một đệ tử ở Thương Ngô phái, vì vậy không gọi nàng là Mạc chưởng môn, chỉ gọi là Lăng Yên.

Liên Tống được sư phụ cho ở lại trong phòng. Nàng vốn rất tò mò nữ tử làm chưởng môn duy nhất của võ lâm trông ra sao, vì vậy khi sư phụ nói nàng ở lại trong phòng, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhìn lên từ cửa sổ vào là không quang minh chính đại, nếu bị người ta nhìn thấy nàng cùng với sư phụ quần áo không chỉnh tề thì thật không tốt. Trên đời này người nông cạn cũng nhiều, bọn họ chỉ biết thầy trò nàng cầu thả, làm sao có thể biết họ đang luyện công nha. Liên Tống càng nghĩ càng cảm thấy có lí, sư phụ quả nhiên là suy nghĩ chu đáo.

Mạc Lăng Yên đi về phía cửa hai bước rồi nói: “Lần này đến đây cũng không có gì quan trọng, chỉ là vừa rồi chúng đệ tử quá nhiều, muốn cùng cố nhân ôn chuyện cũng không tiện.”

Kim Nhật Lăng nói: “Người nay là chưởng môn một phái, ràng buộc cũng nhiều hơn so với trước kia.”

“Người cũng biết, chương môn này ta không cam tâm tình nguyện làm. Lúc trước bị hủy dung mạo, một lòng muốn chết, sư phụ dùng vị trí chương môn này muốn ta tỉnh lại. Mười năm đi qua, lòng ta đã yên tĩnh. Cũng có thể ta chịu ảnh hưởng của Lưu Phương công tử, không muốn tranh đoạt gì, chỉ có thể hy vọng buông xuống được trọng trách chương môn này, tìm nơi núi rừng thanh tịnh quy ẩn là tốt rồi.”

Mạc Lăng Yên dùng cây phát trần phủi đi bụi bặm trên lang can, chân thành ngồi xuống, ngẩng đầu lên, cùng với Liên Tổng ở phía bên trong cửa sổ bốn mắt giao nhau.

Liên Tổng sợ tới mức né đi. Bên trong tối tăm, lại cách cái cửa sổ, nàng không thể xác định Lăng Yên có thấy nàng hay không.

Nhớ tên họ của ta (nhị)

Khi nhìn ra cửa sổ lần nữa, nàng chỉ có thể thấy một màu trắng. Là trường bào bằng lụa mà sư phụ đang mặc

Có sư phụ che chở, Liên Tổng an tâm.

“Người có tuyển chọn người phù hợp để kế nhiệm chương môn chưa?” Kim Nhật Lăng hỏi.

“Đã chọn được, sư muội của ta Lăng Vân võ công giỏi lại trẻ tuổi, vừa mới lên núi đã được nhóm đệ tử xem trọng, nghĩ nàng sẽ làm chương môn.” Mạc Lăng Yên cười bướng bỉnh, ngữ khí cùng thần thái vô cùng xinh đẹp: “Giao cho nàng ta có thể yên tâm.”

“Một khi đã như vậy, chúc mừng người được như mong muốn.”

“Lưu Phương, nhớ rõ bốn năm trước ở đại hội trừ ma, khi đó người từng nói với ta cũng muốn quy ẩn. Hiện tại ta nhanh hơn người một bước, người hẳn là rất hâm mộ.”

“Tất nhiên là hâm mộ.” Kim Nhật Lăng mỉm cười.

Mạc Lăng Yên vừa lòng gật đầu, cười nói: “Người cũng đừng sốt ruột. Khi mới gặp, người vẫn là một đứa nhỏ, tính tình bình thản. Ta thấy mặc dù người không ở ẩn, nhưng một ngày nào đó cũng có thể lên trời thành tiên.”

Liên Tống ở trong cửa sổ gật đầu, nàng cũng nghĩ như vậy.

“Thành tiên không tốt.” Kim Nhật Lăng tiếc nuối lắc đầu: “Lạc thú làm người, ta vẫn chưa hưởng đủ.”

Mạc Lăng Yên lập tức hỏi: “Lạc thú gì?”

Kim Nhật Lăng ngẩng nhìn hoa mai trong viện, khóe miệng theo thói quen vẫn mang theo ý cười, giống như được ném mật, trong thời gian ngắn trở nên vui mừng

Mạc Lăng Yên vòng đến bên cạnh người hấn, ngẩng đầu nhìn hấn, xì nở nụ cười, tươi cười đậm đậm, nàng cùng hấn ngắm hoa mai, xem đóa hoa bị gió cuốn rơi mà thở dài: “Làm người có nhiều chuyện thật phiền não, lạc thú, chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.”

“Người đã quên, ta luyện môn võ công có tên là Lưu Phương, có thể làm hoa vĩnh viễn không tàn.” Trong mắt Kim Nhật Lăng lộ ra kiên định.

“Như thế thì tốt, như thế thì tốt.” Mạc Lăng yên đem phát trần phát tung trong không trung.

Sắc trời không còn sớm, khách đến đã đứng dạy cáo từ. Kim Nhật Lăng tặng nàng một hộp hương, dặn nói: “Đây là cây phật thủ, kị với mùi rượu, không thể để người hay uống rượu tới gần, nếu không sẽ nhanh chóng thối rữa.”

Mạc Lăng Yên tiếp nhận, tạ nói: “Mấy năm nay người không ít thì nhiều tặng hương liệu giúp ta giữ dung nhan. Ta kiêng rượu đã lâu, tuyệt đối sẽ không đập hư hương liệu của người. Không biết lấy gì

cảm ơn, ta đây có chút đồ quý, tặng người.”

Liếc mắt về cửa sổ một cái, Mạc Lăng Yên đi ra ngoài. Đi tới cửa, bước chân nàng trở nên do dự, cuối cùng dừng lại, không xoay người hỏi: “Người có tin tức của Tư Đình không?”

Đợi chờ, nghe được một tiếng “Không có”, nàng lại cảm ơn rồi bước đi không dừng.

Vật quý mà Mạc Lăng Yên đưa là một hộp son.

Liên Tống ngạc nhiên nói: “Đạo cô cũng dùng son?”

“Nữ tử luôn vì nhan sắc của mình, người có nghe qua chưa?” Kim Nhật Lăng mỉm cười đưa cho nàng.

Liên Tống lại trả lại: “Đồ nhi không cần.”

“Người không vì sự phụ dùng một chút sao?”

“Đồ nhi sẽ không.”

“Có cô nương nào không biết dùng son không?”

“Nương của đồ nhi cũng không dùng. Nhà chúng ta ngay cả cơm cũng chưa chắc có mà ăn, nương đồ nhi cũng không mua son.”

“Sự phụ càng muốn người dùng.”

Kim Nhật Lăng nghiêm mặt.

Liên Tống lập tức không lên tiếng, ngoan ngoãn cầm lấy bôi lên mặt. Quả thật là nàng không biết dùng, dùng lung tung, chẳng mấy chốc son bôi cả lên gò má.

Kim Nhật Lăng bật cười, cầm lấy hộp nhỏ trong tay nàng, dùng ngón cái dánh một ít son, sau đó nhẹ nhàng xoa lên môi nàng.

Đôi môi no đủ của nàng như đóa hoa nở rộ dưới ngón tay hắn, non mềm kiều diễm giống như giọt nước.

Đôi môi màu đỏ nổi bật dưới đôi mắt đen, bôi thêm một chút, càng thêm sáng ngời.

Ngón tay xẹt qua miệng, tiến ra sau tai nàng, dùng lực một chút, đôi môi đỏ mọng của nàng đã đưa gần tới trước mặt. Chiếc mũi cao thẳng của hắn tựa hồ chạm vào hai gò má nàng, hơi thở so với nàng còn nóng hơn. Nàng sợ hãi không hiểu gì, có chút ăn không tiêu, tim như muốn nhảy ra ngoài, nàng đè lại bờ vai của hắn cầu xin tha thứ: “Sư phụ, đừng...”

Hai mắt say mê của Kim Nhật Lăng nhất thời trở lạnh, hắn thở sâu, ngừng lại ý muốn hôn môi của nàng, trán chạm vào trán nàng, chóp mũi tiếp xúc với chóp mũi. Hai người thở đều đều, toát mồ hôi.

“Sư phụ, người... Người đây là muốn làm cái gì...”

Liên Tổng khóc.

Nàng cũng biết nàng bị ủy khuất cái gì. Giống như có người dùng cây gậy gỗ rắn chắc gõ vào tín nhiệm kiên định trong lòng nàng, thật đau.

Người kia trưng ra khuôn mặt bi thương vô tội, Kim Nhật Lăng tức giận đến đau. Còn có tuyệt vọng.

“Người không hiểu. Người vẫn là không hiểu.” Hắn đẩy nàng ra.

Liên Tổng lão đảo vài bước, cắn môi nhịn xuống xúc động muốn khóc lớn, quát cường hỉ: “Sư phụ muốn đồ nhi biết cái gì?”

Kim Nhật Lăng đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nàng mà nói: “Ta đối xử với người như thế, người còn không hiểu?”

Mấy ngày nay, hấn đối với nàng không phải là thầy trò, không phải cha và con gái, càng không phải là nương nàng, hấn dùng phương thức như những người yêu nhau mà đối đãi với nàng, ân cần hỏi han, yêu sủng thương tiếc, nàng có mong muốn gì hấn đều đáp ứng. Nàng vẫn không hiểu rõ!

Liên Tống cũng cúi lên, không nhìn đến người trước mặt là sư phụ nàng rất kính trọng, Liên Tống lớn tiếng nói ra suy nghĩ của bản thân: “Sư phụ đối với đồ nhi có yêu cầu gì, thỉnh người nói rõ. Đồ nhi ngu dốt, chúng ta mới ở chung có bốn năm ngày, sư phụ muốn đồ nhi đoán tâm tư của người, đồ nhi sao có thể đoán đúng.”

Liên Tống lau chùi nước mắt trên mặt.

“Bốn năm ngày...” Kim Nhật Lăng lặp lại, căng thẳng trong lòng dần buông xuống, lẩm bẩm: “Đúng rồi, mới có bốn năm ngày thôi.” Thời gian kia, sống một ngày bằng một năm. Đã sớm khiến hấn quên đi thời gian.

Hấn lấy lại tinh thần, đối với Liên Tống ôn nói: “Tống nhi, là ta đã quên. Người đừng giận.”

Liên Tống nghe hấn nói như vậy, tâm cũng mềm ra.

Kim Nhật Lăng từ phía sau ôm lấy nàng, nàng phỉ công giãy dụa trong tay hấn, Kim Nhật Lăng lại cười, chỉ là mới nãy vừa tức giận nên nụ cười có chút miễn cưỡng, hấn nói: “Tống nhi, bốn năm ngày không đủ, ta sẽ chờ người bốn năm năm. Người đừng quên, người đã vào cửa của ta, đến chỗ nào thì người cũng là người của ta.”

Liên Tống không nói.

Sau trận cãi nhau ngày ấy, Liên Tống đối với Kim Nhật Lăng cung kính lại khách khí, hai người ở riêng luôn không tự nhiên. Kim Nhật Lăng không để ý đến thay đổi của nàng, hấn chỉ là điều chỉnh lại thái độ của bản thân. Không hề tùy ý ôm nàng, làm dáng vẻ của sư phụ, dạy nàng kiếm pháp, mang nàng lên núi chào hỏi các đại môn phái.

Con thỏ đã bị hoảng sợ, biện pháp tốt nhất chính là dùng lá cây ngon lần nữa dẫn nàng trở về.

Liên Tống rất có hứng thú với việc học võ công, có khi đắm chìm trong các chiêu thức biến hóa, thậm chí không để ý đến sự phụ thay nàng cầm kiếm, hoặc là che chở thất lưng nàng đề phòng nàng ngã sấp xuống.

Cách võ lâm đại hội càng ngày càng gần, các môn phái liên tiếp lên núi không dứt. Kim Nhật Lăng không có nhiều thời gian dạy Liên Tống võ công, mỗi ngày đều mang nàng đến gặp các môn phái.

Trong đầu Liên Tống có rất nhiều chuyện tò mò, luôn muốn đi ra thế giới bên ngoài để xem. Đến mười tám tuổi nàng có thể xuống núi du lịch. Nàng đang âm thầm hi vọng, bỗng nhiên đụng phải ánh mắt của sư phụ trong đám người đang nhìn mình, giống như trong mắt hắn là toàn bộ mùa xuân. Nàng lại nghĩ đi đâu rồi.

Trước khi võ lâm đại hội bắt đầu, các môn phái đến Cao Ngao sơn đi dạo một lần, nhàm chán thì ngồi lại với nhau nói chuyện trong chốn võ lâm. Liên Tống khi đi ngang qua thì vô tình nghe thấy nhóm nữ đệ tử phái Thương Ngô nói chuyện. Một người đệ tử này từ khi lên núi đã trở thành đề tài nói chuyện của các thiếu niên võ lâm. Trong chốn võ lâm, nữ tử rất ít, nữ tử xinh đẹp càng ít, nhóm thiếu hiệp kia khó có dịp nhìn thấy, tuy là đạo cô, nhưng vẫn khiến họ nhộn nhạo không thôi.

Liên Tống nghe người ta nói đến Thương Ngô phái rất nhiều, nghe Thương Ngô phái nói đến chuyện của người khác là lần đầu. Nàng cũng không có chuyện gì, liền ngồi xuống cùng nghe. Rõ như ban ngày, nàng không trốn cũng không nấp, chỉ là các nàng không thấy nàng thôi, không tính là nghe lén nha.

Thì ra nhóm nữ đệ tử tán gẫu cũng là về các nam thiếu hiệp. Du tam hiệp của Thanh Phong phái thật oai hùng nhưng chân rất thô, Trần tứ công tử luôn mang cây quạt bên mình của Linh Nham sơn trang

thì chữ viết rất xấu, Từ Huyền của Huyền Tông Môn thì mặt lạnh giống như ai đang thiếu tiền hán vậy, đại đệ tử của Bắc Hải Thất Thập...chắc là nữ đi.

Liên Tông che miệng cười trộm.

-----oOo-----

Chương 7: Nói qua về thiếu hiệp lại nói đến sư phụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói qua về thiếu hiệp lại nói đến sư phụ.

“Nghe nói trong các môn phái, Huyền Tông Môn đối với đồ đệ rất nghiêm khắc. Các người có thấy cô nương áo trắng hay đi theo sau Kim thượng sư không, nàng đến Huyền Tông Môn đã sáu năm, vẫn là đệ tử vô danh. Có thể thấy được, muốn học võ công của Huyền Tông Môn cũng không phải dễ dàng.”

Liên Tổng đối bản thân le lười.

“Theo sư phụ của chúng ta cũng không phải dễ. Người luyện nhiều năm như vậy vẫn là học võ công bình thường, võ công thượng tầng vẫn chưa đụng đến.”

“Ta là nữ tử, luyện võ đến tầng này là đủ. Ta lại không muốn làm chưởng môn, không muốn bị hủy dung giống sư phụ, còn không thể lập gia đình, ta cũng không muốn làm.”

“Người, nha đầu kia, động xuân tâm đi.”

“Ta đã mười chín, nữ tử tuổi này sớm đã lập gia đình. Ta lại bị sư phụ ngăn cấm không cho xuống núi, những đệ tử ở Thanh Phong phái, mười lăm tuổi đã được sư phụ chỉ hôn, hiện tại cũng có tới hai đứa nhỏ.”

“Thanh Phong phái khác chúng ta. Nơi đó nam tử nhiều, cô nương lớn lên cũng có lời ra tiếng vào. Người không nghe nói Uông Hà của Không Tang phái sao, bị sư phụ giữ đến năm hai mươi tuổi, giữ thế nào mà đứa nhỏ cũng có.”

“Cái gì đứa nhỏ?”

“Người không có nghe nói? Tạ thượng sư của Không Tang phái, phi, lão Tạ thượng sư kia cũng không biết xấu hổ, cùng đồ đệ của hắn cầu thả, ngay cả đứa nhỏ cũng có.”

“Thật sao, còn có chuyện này, may mà chúng ta ở Thương Ngô phái.”

“Đúng vậy. Huyền Tông Môn còn tốt hơn một chút, không giống Không Tang phái kia, sư phụ lại đi khinh bạc nữ đệ tử. Lấy danh nghĩa truyền thụ võ công, đối với đồ đệ ôm ôm ấp ấp, động tay động chân, đem đồ đệ mang lên giường. Làm ra việc vô sỉ này lại có thể ra ngoài gặp người khác, vẫn phong độ như cũ, miệng lưỡi đều là đạo đức nhân nghĩa. Thật sự làm người ta thấy trơ trẽn.”

“Đúng vậy đúng vậy. Nếu gặp phải loại sư phụ hoang dâm vô đạo kia, ta nhất định phải một đao cắt hắn!”

“Cắt? Cắt chỗ nào?”

“Tốt, người cũng là cái tiểu tặc nương tử, xem ta đánh.”

Hai thiếu nữ dưới hành lang gấp khúc vui đùa truy đuổi, ngây thơ lãng mạn.

Liên Tông ở dưới tàng cây, khuôn mặt đã trắng bệch.

Nhớ rõ tên họ của ta (tam)

Kiểm, là nàng thấy được trong phòng hắn.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy thanh kiếm lợi hại này, nàng không tin nó là của sư phụ. Đây là vật để giết người, sao có thể xứng với sư phụ cao thượng đầy khí chất.

Nay nghĩ lại, tất cả mọi chuyện không phải là vô căn cứ, đều có dấu hiệu của nó. Người mà nàng một lòng kính trọng, có bề ngoài như quân tử, nhưng trong lòng lại như thanh kiếm này, âm trầm tà ác, không biết tâm tư xấu xa đến mức nào.

Trên đầu có một cái bóng, nàng loạng choạng đứng lên, đầu đụng phải một tảng đá, xoa xoa cái ót mới nhìn rõ, không phải là đá, là người nàng đang muốn tìm.

Xấu hổ và giận dữ, thất vọng, cău giận, cùng nhau nảy lên.

“Đồ vô sỉ!”

Nàng rút kiếm, đâm thẳng ngực hắn.

Lại bị hắn một tay ngăn lại. Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng đẩy, nàng lập tức mất thăng bằng, hướng về phía bên cạnh.

Trước khi chạm đất nàng đã đứng lên, đuổi theo đâm thêm một kiếm, hắn nhẹ nhàng thoái lui. Mặc dù võ công của nàng tiến bộ thần tốc, nhưng dù sao thời gian tu luyện cũng ngắn, lại đang tức giận nên các chiêu thức không thể sử dụng hết, suýt nữa dùng kiếm làm bị thương chính mình. Mà hắn chỉ là tránh lui, không tốn chút sức nào, thậm chí còn tạo ra khe hở muốn đem kiếm của nàng chặn lại.

Lấy trứng chọi đá, thắng bại đã rõ.

Liên Tổng thấy hắn chỉ dùng một ngón tay có thể khiến cây kiếm của nàng bắn ra mấy trượng rồi cắm xuống đất, nàng không cam lòng cắn môi. Nàng rất xúc động, người này nhìn như ôn hòa vô hại, kỳ thật là võ lâm cao thủ nhất đẳng, bằng công phu mèo quào của nàng sao có thể vọng tưởng đả thương hắn.

Đường này không qua được, cũng không còn đường lui, oán hận nói: “Người giết ta đi.”

“Ta vì sao phải giết người?”

Quần áo cùng mái tóc hỗn loạn, Liên Tống nhìn rất chật vật, giờ phút này trên mặt hắn vẫn bình tĩnh tươi cười, nhưng trong mắt Liên Tống là sự châm chọc rất lớn.

“Người không giết ta, ta sẽ giết người.” Liên Tống nắm chặt quyền, chỉ cần nàng còn có khí lực, nàng nhất định sẽ lại cầm kiếm.

“Người vì sao phải giết ta?”

Hắn lại có thể làm bộ vô tội!

“Người...” Nàng nói không nên lời. Thật giận thật giận, hận chính mình quá ngây thơ, ngay cả khi bị người ta khinh bạc cũng không biết.

“Ta cái gì? Chẳng lẽ là nhất thời nổi hứng, muốn giết sư phụ?” Hắn không buông tha hỏi.

“Người là tiểu nhân ti bỉ vô sỉ.” Nàng chỉ có thể mắng, nhưng lại sợ danh dự gia đình mà nhỏ giọng, không hề có khí thế uy hiếp.

Từ một công tử tướng quốc đến thượng sư Huyền Tông Môn, vẫn là lần đầu tiên có người dùng những từ này để nói hắn. Bất đắc dĩ cười cười, một màn này, sớm hay muộn cũng phải xảy ra.

“Ta làm sao ti bỉ, làm sao vô sỉ?” Hắn như là đồ đùa nhỏ.

“Người dạy ta luyện triền miên, chẳng lẽ không có mục đích gì khác?” Nói đến chỗ đau, nàng rơi lệ: “Người vì sao phải gạt ta, ta tín nhiệm người như vậy.”

“Ta khi nào lừa gạt người, khi ta ôm người ta cũng nói với người đó là triền miên.”

“Khi đó ta không hiểu.”

“Vậy chừng nào ngươi mới có thể hiểu?”

“Ta hiện tại đã hiểu.”

“Ngươi biết cái gì? Ngươi biết sự phụ sủng ngươi, hay là khinh bạc ngươi?”

“Ngươi là sự phụ của ta, ta là đồ đệ của ngươi. Thầy trò làm sao có thể, làm sao có thể có tâm tư kia.”

“Thế nào là tâm tư kia?”

Kim Nhật Lăng bắt được ánh mắt Liên Tổng, đem nàng nhìn thấu triệt.

Sợi dây căng thẳng trong lòng vì cái nhìn của hắn mà lo lắng tiêu hao hơn phân nửa. Mấy ngày qua thật hoang đường, khi không biết chân tướng, mỗi khi ôm nhau nàng cảm thấy thật ấm áp, nay đã biết rõ, nàng tức giận rất nhiều.

Dù sao họ cũng là thầy trò, lễ nghĩa liêm sỉ, nàng cũng biết.

Nàng trừng mắt hắn, dùng hết khí lực quyết tuyệt nói: “Ngươi giết ta đi!”

“Tức giận đến mức hồ đồ, ta hận thật không thể...”

Chưởng phong dừng trên đỉnh đầu nàng, Liên Tổng theo phản xạ nhắm mắt. Trên người không có gì khác thường, nàng mở mắt ra, hắn đã thu hồi bàn tay, nhìn nàng có chút suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, hắn nhẹ giọng cười, tiếng cười trầm thấp vui vẻ: “Ngươi đã hiểu chuyện rồi.” Nếu không hiểu, nàng sẽ không vì vấn đề hắn hỏi mà không đáp, tình nguyện để hắn giết nàng. “Ngươi động tâm với ta có phải hay không?” Khi hắn cười lộ lên, hơi nhăn khóe mắt, câu dẫn lòng người.

Nàng bị hấn cười như thế thì bối rối. Dù sao còn trẻ tuổi như thế, sao hấn lại có ánh mắt nhìn đời thấu như vậy. Là một cô nương tỉnh tỉnh mê mê, nhờ người bên ngoài mới có thể hiểu được sự tình, lại bị người này tự tay xé bỏ tâm sự mà đặt ngay dưới ban ngày, nàng cực kỳ bối rối, cắn môi đến chảy máu.

Kim Nhật Lăng thu lại nụ cười, hấn biết tính tình của nàng, không thể cứng rắn bức nàng, chỉ có thể từ từ mềm mỏng.

Hấn khuyên giải an ủi nàng: “Được rồi, sau này ta không chạm vào người. Trừ khi người nguyện ý. Ta vẫn là sư phụ của người, có phải không?”

Nàng buông môi ra, không đáp, tức giận khó tiên tan.

Hấn thở dài, đi đến rút thanh kiếm, cho vào vỏ rồi đặt trong tay nàng: “Chờ đến khi người có thể cầm chắc thanh kiếm này, lại tới giết ta.”

Mâu thuẫn.

Liên Tổng ôm kiếm, giữa trán nhăn thành ba vạch.

Nàng đã né sư phụ ba ngày.

Ba ngày nay nàng suy nghĩ rất nhiều. Nàng nhớ khi ở quê, tuy rằng cha mẹ sớm mất, nhưng vẫn có vài vị anh em bà con chiếu cố nàng, cuộc sống của nàng cũng không có mấy vất vả. Tôn thẩm thẩm đưa nàng đến Cao Ngạo sơn, chủ ý là muốn nàng thoát khỏi cuộc sống hoang dã đó, để nàng ở nơi nhiều nam thanh nữ tú này có thể tìm được một vị hôn phu tốt. Nhưng nàng đối với việc này cũng không cưỡng cầu, tương lai nàng muốn xuống núi học hàng xóm láng giềng làm ăn mua bán, có thể nuôi sống bản thân. Cái nàng thích là học võ công.

Sao biết được nửa đường lại nhảy ra một cái sư phụ trời đánh này. Mặc dù hấn không có chân chính hủy đi trong sạch của nàng, nhưng là có trời đất chứng giám, về sau khi đổi mặt với vị hôn phu, nàng

làm sao nói, nàng làm sao có thể an tâm?

Muốn trách thì trách nàng ít trải đời, chỉ lo ở trên núi nhàn nhã hưởng phúc, không biết nam nữ tình đời. Nếu ngay từ đầu nàng nhìn ra động cơ bất lương của hắn, nghiêm khắc cự tuyệt, vậy thì cũng không dẫn tới hậu quả như ngày hôm nay.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có rời đi.

Nàng hạ quyết tâm, thu thập đồ đạc.

Khi đến không có cái gì, vậy mà khi đi lại phát hiện có thật nhiều đồ. Hầu như tất cả đều là sự phụ đưa.

Hắn đưa quần áo, hắn đưa thi thư, hắn đưa son... Nàng một mực không cần.

Thay cái váy rách nát của mình, nàng đem hành lí kiểm tra lần nữa.

Hình như là thiếu cái gì. Nàng cẩn thận suy nghĩ, một cái túi thơm. Lúc ấy Lệ tử tử, con gái Tôn thẩm thẩm đưa nàng một cái túi thơm, nàng vốn định tặng cho Từ Huyền, lại bị hắn dạy dỗ một phen, nàng mới biết không thể tùy ý tặng túi thơm cho người ở Cao Ngạo sơn. Vì thế nàng vẫn cất nó trong hành lí, nay vẫn còn đây. Nhưng là, túi thơm của nàng không biết đã đi nơi nào. Theo lý thuyết mà nói, hai cái túi này hẳn là nàng để cùng một nơi a.

Đã đánh mất hay là tặng người ta rồi? Đó là túi thơm mẫu thân khâu cho nàng, nàng tuyệt đối không thể quăng lung tung. Nhưng nếu là tặng người, làm sao nàng có thể không nhớ.

Trong lòng sinh ra một cỗ dự cảm bất hảo. Chẳng lẽ, nàng cùng tướng công tương lại thật sự không có duyên sao.

Tình cảnh bi thảm, nàng mang nặng hành lí trên lưng, bước chân nặng nề ra ngoài.

Lúc này đang diễn ra đại hội võ lâm, sẽ không ai chú ý đến nàng, sư phụ đang tiếp khách cũng không trở về nữa chừng, nàng phải đi, đây là thời cơ tốt nhất.

Xuống núi phải vòng qua Vân Điện, vì không muốn ai phát hiện, nàng cúi thấp thân mình đi dọc theo các phiến đá. Trong điện, tiếng người âm ỹ mơ hồ truyền đến, nàng vốn thích náo nhiệt, nếu là bình thường, thế nào nàng cũng nhanh chân chạy tới xem. Đáng tiếc, lần đại hội trừ ma trước không thấy, lần này cũng không thấy.

Nàng âm thầm thở dài, chợt nghe phía trên đại điện truyền tới một tiếng hét thảm, tiếp theo là tiếng binh khí, đao kiếm chạm nhau bèn nhộn vang lên. Các đệ tử ở ngoài cửa đều chạy vào trong điện.

Có chuyện lớn, nàng đoán.

Đi hay ở lại đây, đang lúc giãy dụa, một cái tay cụt bay đến chân nàng, nàng thật muốn nôn. Khẳng định là đã xảy ra chuyện lớn, nàng thân là đệ tử Huyền Tông Môn, sao có thể bỏ chạy.

Nàng chạy lên cầu thang nhưng phát hiện cửa điện đóng chặt, bên trong truyền tới tiếng chém giết. Một ý nghĩ hiện lên trong đầu nàng: sư phụ còn ở bên trong. Nàng chạy ra phía sau Vân Điện, theo cửa ngầm chuyên dùng để bưng nước trà mà đi vào.

Nàng đứng ở bên ngoài nên bị những người khác che tầm mắt, Liên Tổng không thấy rõ bên trong xảy ra chuyện gì. Những người đó đều nhìn hết sức chăm chú ở trung tâm đại điện, Liên Tổng gạt họ qua bên, họ cũng không thèm để ý.

Đi đến phía trong, Liên Tổng lấp bấp kinh hãi. Đứng sau nàng chính là một đám sợ chết, trên người không bị thương gì, nhưng mà bên trong, một đám người, không đứt tay thì đứt chân, tay chân đầy đủ thì người cũng toàn máu.

Nàng cuống quýt tìm sư phụ, đem nguyên nhân vì sao nàng muốn bỏ đi quăng ra sau đầu.

May mắn, sự phụ hoàn hảo như lúc ban đầu.

Người của Huyền Tông Môn tụ tập ở trước chính điện. Hồng Mộ sư tôn ngồi ở chính giữa, vững như Thái Sơn. Các vị thượng sư chia ra đứng ở hai bên. Các đệ tử đứng sau sự phụ sẵn sàng đón quân địch.

Xác định sự phụ không có chuyện gì, Liên Tổng mới bắt đầu kiểm đầu sổ gây nên chuyện này.

Nàng từng ở quán trà nghe Thư tiên sinh nói: hồng nhan họa thủy. Quả thực không sai.

Bị mọi người vây ở giữa như hổ rình mồi, phía trước là một thiếu hiệp cao lớn ngẩng đầu, ngay sau là chưởng môn Mạc Lăng Yên của Thương Ngô phái.

-----oOo-----

Chương 8: Nhớ tên họ của ta (tứ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhớ tên họ của ta (tứ)

“n Tư Đình, người dám đến đại hội võ lâm bắt người, cũng không nhìn xem Huyền Tông Môn là chỗ nào!”

Hạ Chú Đạo trợn mắt nói, môi trên cũng phải cong đến ba tấc. Võ lâm yên ổn vài năm, các anh hùng hào kiệt khó có dịp đoàn tụ, sư phụ đang muốn tuyên bố chương môn kế nhiệm, hắn đang nóng lòng muốn nghe, tiếc rằng lại bị tiểu tử này nửa đường nhảy ra đánh gãy. Mấy trận ác đấu diễn ra, ngay cả cái tên hắn cũng chưa nghe nói.

Nếu không phải sư thái Mạc Lăng Yên gọi người kia một tiếng n Tư Đình thì tất cả họ đều không nhận ra, người đến gây chuyện lại là nam đệ tử Thương Ngô phái mười năm trước đã bị trục xuất khỏi sư môn n Tư Đình. n Tư Đình này vốn là cô nhi lưu vong, có cơ duyên gặp được Mạc Lăng Yên cứu, sau đó mang hắn lên Thương Ngô phái nhận làm đệ tử. Ai ngờ hắn từ nhỏ tâm địa bất chính, lại có thể vọng tưởng đến sư phụ. Mười năm trước, cũng giống như hôm nay, là võ lâm hội tụ. Chương môn trước của Thương Ngô phái là Quách Linh sư thái đem đệ tử Mạc Lăng Yên muốn gả cha Tam đệ tử Huyền Tông Môn Dư Trường Băng, mọi người đều đến chúc mừng, n Tư Đình ở trước mắt mọi người nói ra tà niệm không để ai biết của bản thân, mưu toan hủy đi danh tiết của sư phụ.

Dư Trường Băng vì bảo vệ danh dự mà cùng hắn đơn độc giao chiến. Tiểu tử mới ra đời này lại có thể đem bí truyền của Thương Ngô phái, Phúc Vũ kiếm đánh đến xuất thần nhập quỷ, Dư Trường Băng ba mươi năm công lực chỉ có thể đánh ngang tay với hắn. Chúng

hào kiệt xem không được liền ra tay, lấy mấy chục đầu một, n Tư Đình chống đỡ trăm chiêu, kinh mạch toàn thân bị tổn thương, vô lực phản kháng. Mạc Lăng Yên nhớ tình thầy trò, cầu xin mọi người tha cho hắn một trận, trục xuất hắn khỏi sư môn.

Một phen náo loạn này, võ lâm không người nào không biết Mạc Lăng Yên bị đệ tử môn hạ mơ ước. Thương Ngô phải mất hết mặt mũi, đám hỏi với Huyền Tông Môn cũng từ bỏ. Mạc Lăng Yên tự hủy dung mạo để bảo toàn trinh tiết, sau khi làm chưởng môn, liền nghiêm khắc quản giáo với đồ đệ, từ nay về sau không hề thu nam đệ tử.

Từ đó trên võ lâm, quy tắc nam thì không thu nữ đồ đệ, nữ thì không thu nam đồ đệ bắt đầu có. Chẳng qua là qua năm tháng lâu như vậy, quy củ này cũng tiêu tan. Hiện nay, nam thu nhận nữ đệ tử cũng không phải là hiếm thấy.

Mà thiếu niên trước kia hốt hoảng rời đi, không biết đã trải qua những gì, hóa thành la sát báo thù, đem võ lâm thái bình quấy nhiễu.

“Hạ Chú Đạo, năm đó ngươi đâm ở lưng ta một đòn rất nặng, hôm nay ta muốn trả gấp ba.” Vừa dứt lời, n Tư Đình vung kiếm, người chưa tới nhưng quyền đã tới.

Hạ Chú Đạo lập tức bị hắn đánh ba đòn, đang muốn đánh trả thì hai tay mềm như không có xương, đau đến mức quỳ xuống. Tư Phóng giúp Hạ Chú Đạo nuốt một viên Bảo Mệnh đan, Kim Nhật Lăng cùng Viên Thương Châu che trước người họ.

Đã tung kiếm ra thì phải công bằng, n Tư Đình vừa tung chưởng xong lập tức thu hồi kiếm nắm trong tay. Hắn xoay nửa vòng, chỉ vào một người mập mạp ra vẻ uy nghiêm trong đám người, âm thanh lạnh lùng nói: “Từ chưởng môn Thanh Phong phái, năm đó ngươi dẫn đầu những người muốn làm khó dễ ta, bị ta mấy chiêu đuổi đi, sau đó không cam lòng thừa dịp mọi người liên thủ công kích mà đánh lén ta. Ta thật muốn nhìn, mười năm qua đi, công phu mèo

quào của người có tiền bộ hay không.”

Ánh sáng chợt lóe trước mắt, Từ Đăng Hồ liên tục lui về sai. n Từ Đình ra tay cực nhanh làm cho hắn không có thời gian rút kiếm, từ mặt đến tay, không có chỗ nào lành lặn. n Từ Đình như là muốn đùa giỡn, không lập tức giết hắn, chỉ đứng nhìn hắn đường đường là chưởng môn lại té ra trên mặt đất làm trò cười cho thiên hạ.

Hắn đã đến nước này thì cần gì để ý đến việc làm trò cười cho thiên hạ, chỉ lo nghĩ đến bảo vệ tính mạng, nhìn ra n Từ Đình đã có ý giết hắn, hắn kinh hoảng kêu to: “Lúc ấy ta vẫn chưa sử dụng kiếm, vẫn chưa sử dụng kiếm!”

n Từ Đình đối với lời nói của hắn cực kỳ khinh miệt, không muốn tranh luận với kẻ tiểu nhân, hắn lập tức đưa kiếm qua, dùng hết lực ra một chưởng.

Ngay khi kiếm của n Từ Đình trong nháy mắt sẽ đâm vào hắn, Từ Đăng Hồ xem đúng thời cơ chụp lấy một đệ tử Huyền Tông Môn gần hắn nhất mà ném về phía n Từ Đình, sau đó dùng hết khí lực từ từ trong bụng mẹ dùng khinh công phóng qua đỉnh đầu mọi người chạy mất bóng.

Mọi người cho rằng Từ Đăng Hồ dưới tình huống nguy cấp sẽ dùng sở trường của hắn là Phách Sơn chưởng cùng quyết chiến với n Từ Đình, nào ngờ hắn lại xuất ra chiêu ti tiện làm mất mặt võ lâm chính đạo thế này. Sau đó lại cảm thán thở dài, thật là không may cho kẻ chết thay bay đến trước chưởng của n Từ Đình kia, cho dù có muốn cứu thì khinh công cũng không thể giỏi đến mức ấy.

Mắt thấy cửa hoàng tuyền đang mở ra trước mặt, phản ứng duy nhất của Liên Tổng là nắm chặt hành lí của nàng. Trong đầu nàng là một mảnh sáng choang. A, một mảnh sáng choang. Sư phụ một tay đem nàng chặn ngang, một tay kia tiếp một chưởng trí mạng của n Từ Đình.

Hai chưởng gặp nhau, nội lực gặp nhau, sức mạnh trong khoảnh

khắc kinh hồn đoạt phách. Hai bên giao đấu nội lực, họ như đang đứng bên vách núi đá, chỉ cần lui một chút là thịt nát xương tan.

“Ta cũng không muốn thương tổn người.” n Tư Đình nói. Mười năm trước, những người tự xưng là chính nhân quân tử của võ lâm cùng nhau tấn công hắn, chỉ có một người âm thầm giúp hắn một chưởng, nếu không phải một chưởng kia, hắn không chỉ gân mạch tổn thương mà chạy, chỉ có thể gân mạch đứt đoạn mà chết.

“Người đã giết quá nhiều người, quay đầu là bờ.” Kim Nhật Lăng cảnh cáo.

“Chỉ mình người cũng muốn thu phục ta?” n Tư Đình tăng thêm chưởng lực, muốn Kim Nhật Lăng biết khó mà lui. Hắn sớm nghe nói, vài năm nay Kim Nhật Lăng công lực không hề tiến bộ. Hắn tự tin có thể thắng. Hắn tập trung nội lực từng bước tiến tới, nhưng lại có một cổ dương khí ngăn cản hắn, càng tiến tới, lực cản càng lớn. Lấy kinh nghiệm của hắn, nội lực thâm hậu kia hẳn là người luyện chừng năm mươi năm mới đạt tới, hắn không tin Kim Nhật Lăng bề ngoài nhã nhặn lại có nội lực này.

Nhưng hắn không tin không được. Hai người giữ càng lâu, nội lực hắn phát ra càng yếu, mà Kim Nhật Lăng lại không hề thay đổi sắc mặt.

Trao đổi nội lực vô hình, mọi người không nhận ra được điều gì, chỉ có thể nhìn bằng hai mắt, n Tư Đình ép sát, Kim Nhật Lăng phòng thủ, nhìn vào có vẻ là Kim Nhật Lăng yếu thế. Sợ chuốc họa vào thân nên không ai dám tiến lên hỗ trợ. Viên Thương Châu cũng có chút băn khoăn. Khi Hồng Mộ xuất quan đã nói chân tướng với hắn, ông không còn khí lực, gần đất xa trời, vì vậy muốn nhanh chóng tuyên bố người kế nhiệm. Trận hỗn chiến mới này Hồng Mộ lại phun ra một ngụm máu, hiện tại chỉ còn chút ít nguyên khí cuối cùng. Viên Thương Châu giờ khắc này tuyệt đối không thể rời khỏi Hồng Mộ nửa bước. Cao thủ Huyền Tông Môn chỉ còn lại Tư Phóng, mà hắn lại đang bảo vệ Hạ Chú Đạo, chỉ tính đứng yên nhìn. Những đệ tử khác thì người nhìn ta, ta nhìn người, không có mệnh lệnh của sư

phụ, ai cũng không dám lộn xộn.

Lòng háo thắng hơn hết thảy, n Tư Đình dùng toàn lực đối kháng với Kim Nhật Lăng, lúc này, Mạc Lăng yên kêu lên: “Tư Đình, thu tay lại đi.”

n Tư Đình ngẩn ra, phân tâm ba phần, khoe mắt thoáng nhìn, đột nhiên thấy một nữ tử áo đỏ giơ kiếm đâm đến sau lưng Mạc Lăng Yên. Tâm hấn chột loạn, bị nội lực phản ngược lại đánh văng ra mấy trượng, miệng phun máu tươi, hấn cứng rắn giơ kiếm đánh về nữ tử áo đỏ kia, kiếm đến trước mặt cô gái thì hết lực.

Nữ tử áo đỏ chính là Đình Chiết Nhu, nàng dễ dàng tránh được kiếm của n Tư Đình trốn về bên cạnh Kim Nhật Lăng, ngẩng đầu cười rất đắc ý, giống như đang đợi hấn khen ngợi nàng.

Kim Nhật Lăng trong mắt có giận. Đình Chiết Nhu hơi hơi kinh ngạc.

Những người vây xem xung quanh vùng trộm nghị luận: tuổi còn nhỏ, nhưng đã có tâm cơ như thế...

“Tư Đình!” Mạc Lăng Yên sợ hãi ôm lấy Tư Đình, nước mắt khiến khăn che mặt ướt nhẹp: “Là ta không tốt, ta thật xin lỗi chàng...”

Xa cách mười năm, người mà hấn chỉ có thể gặp trong mộng nay lại ở trước mắt, có thể chạm vào nàng, gần trong gang tấc nhưng lại xa cách biển trời. Tâm mạch n Tư Đình vỡ ra, cười khụ ra một búng máu: “Sự phụ...Lăng Yên...Không, A Tuyết, ta đến đưa nàng đi...”

“Hảo hảo hảo, chúng ta đi.” Mạc Lăng Yên nâng n Tư Đình cầm đầy máu, dường như làm thế có thể ngăn được máu chảy ra, nàng run giọng nói: “Ta đã sớm tính, ở lần võ lâm đại hội này thoái ẩn núi rừng, đến lúc đó ta lập tức đi tìm chàng...”

“Nàng gạt ta.” n Tư Đình cầm tay nàng: “Nàng chỉ vì danh dự của Thương Ngô phái, vì đại nghĩa chó má của võ lâm, vĩnh viễn cũng không đến tìm ta. Ta chỉ có...Chỉ có thể đến cướp nàng đi. Nàng yên

tâm, ai nhục mạ qua nàng, ta đều không bỏ qua. Rất nhanh, rất nhanh, nàng sẽ được tự do...Chỉ tiếc, ta không thể...”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa...” Mạc Lăng Yên khóc đến run rẩy, nàng bỗng nhiên nhớ tới điều gì, kêu lên: “Kim Nhật Lăng, người cứu chàng! Lưu Phương công của người không phải có thể khiến hoa không tàn sao? Người không phải có thể hồi xuân sao? Van cầu người, cứu chàng!”

Kim Nhật Lăng lắc đầu, nói: “Hắn ăn Càn Khôn đan.”

n Tư Đình nở nụ cười: “Mắt nhìn của người thật tốt.”

Mạc Lăng Yên cả người lạnh thấu. Càn Khôn đan được ma giáo phong làm thánh vật, nếu người có nội lực ăn, chỉ cần luyện tập thích đáng, công lực có thể tăng mấy lần, nhưng nếu người không có nội lực ăn, trong một thời gian nội lực sẽ mạnh lên, nhưng đó giống như nhà cao mà móng không bền vững, chỉ cần một chút áp lực, liền sụp đổ. Gân mạch bị thương rất khó luyện võ công, n Tư Đình ăn Càn Khôn đan, căn bản là muốn đập nổi chìm thuyền

“Nhất định có biện pháp, nhất định có biện pháp...” Mạc Lăng Yên thì thảo tự nói, mắt thần.

n Tư Đình xoa bóp hai tay nàng, gọi thần trí của nàng trở lại, hơi thở khó khăn nói: “Để cho ta...Nhìn nàng...”

Mạc Lăng Yên nghe vậy, chậm rãi kéo khăn che mặt xuống, trên mặt bóng loáng như gương, chỉ thấy một vết sẹo màu hồng nhạt.

“Nhận được sự giúp đỡ của Lưu Phương công tử, ta không chỉ có thể chữa vết sẹo, còn có thể bảo dưỡng dung nhan. Ta chỉ sợ vạn nhất một ngày gặp lại chàng, chàng sẽ không nhận ra ta, chê ta già, chê ta xấu.” Mạc Lăng Yên đau đớn nói, ánh mắt si ngốc, mơ mơ hồ hồ.

“Ta nói rồi, cho dù ngày nào đó tóc A Tuyết có bạc trắng, răng đều

rụng hết, không thể nhận ra ta, ta cũng sẽ không...Buông ra...Tay nàng.” n Tư Đình nắm chặt tay Mạc Lăng Yên, nắm chặt, rồi dần buông lỏng.

“Tư Đình?” Tâm trí Mạc Lăng Yên bỗng nhiên dừng lại. Nàng chăm chú nhìn khoe miệng khẽ nhếch của hắn, bỗng nhiên nhớ tới, hai mươi năm trước, nàng theo sư phụ trở về núi Thương Ngô, ở trên đường nhặt được một đứa nhỏ quần áo tả tơi. Nàng nghĩ là một tiểu cô nương cực khổ, rất vui mừng, mang đứa nhỏ lên núi thu làm đồ đệ đầu tiên. Sao biết được, khi tắm rửa cho nó, mới biết là nam hài.

Nam hài dần lớn lên, mắt to mày rậm, cao lớn oai hùng, khi mười sáu tuổi đã cao hơn nàng cái đầu. Hắn luôn đi theo phía sau nàng, không gọi nàng là sư phụ, luôn kêu nhũ danh của nàng là A Tuyết, hắn nói ai khi dễ A Tuyết liền giết người đó, hắn nói sẽ chăm sóc A Tuyết cả đời, hắn nói muốn cùng A Tuyết đi đến chân trời góc biển.

Mặc dù bọn họ không thể đến nơi góc biển chân trời, nhưng vẫn có thể cùng xuống hoàng tuyền, nàng đi theo hắn, nàng không thể lại phụ hắn.

“Chưởng môn!” Thương Ngô phái kinh hô.

Mọi người thở dài lắc đầu. Lão khát cái của Cái Bang khinh thường hừ hừ: “Sư phụ yêu thương đồ đệ, còn học người ta tự tử, thật sự là làm bẩn hai chữ “tự tử”.”

Người của Thương Ngô phái quỳ gối bên cạnh Mạc Lăng Yên, không ngừng rơi lệ.

Đinh Chiết Nhu không kiên nhẫn nói: “Mau mang đi, đừng làm dơ bẩn Vân Điện của chúng ta.”

Sư muội Mạc Lăng Yên là Võ Lăng Vân đỏ mắt trừng Đinh Chiết Nhu, cắn môi không nói gì. Dù sao cũng là chưởng môn Thương Ngô phái của nàng làm ra việc bại hoại trước, mặc dù các nàng đau lòng, nhưng tranh cãi cũng không tốt gì. Nàng rưng rưng gọi các

môn đệ hợp lực mang xác Mạc Lăng Yên cùng n Tư Đình ra ngoài.

Mọi chuyện kết thúc, các môn phái ở trong Vân Điện tự tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi chữa thương, còn thừa lực mà nhỏ giọng thảo luận chuyện vừa rồi. Đơn giản là nói, thầy trò mến nhau, tất có báo ứng.

Liên Tổng làm người đứng xem, quá mức nhập vào câu chuyện mà nước mắt chảy dài, từng giọt từng giọt cứ rơi xuống.

Kim Nhật Lăng thu hai tay vào trong áo, để ở sau người, xem tất cả mọi chuyện như chưa hề xảy ra. Hắn đi đến bên cạnh Liên Tổng, nhìn nàng, lại nhìn hành lí bên chân nàng, cúi đầu nói nhỏ ở bên tai nàng: “Lại có lần sau, ta đánh gãy chân của ngươi.”

Nói xong, hắn lại vân đạm phong kinh như trước, vì mọi người trong Huyền Tông Môn bắt mạch chữa thương, lệnh cho đệ tử bị thương đi lấy thuốc, vì các môn phái khác đưa đến những thứ cần thiết, hết thầy đều nằm trong tay hắn.

Nhiều năm sau Liên Tổng mới biết được, thi thể Mạc Lăng Yên được an táng một mình trên núi Thương Ngô, còn thi thể n Tư Đình lại bị Võ Lăng Vân vứt bỏ nơi hoang dã, tìm không ra.

-----oOo-----

Chương 9: Nhớ rõ tên họ của ta (ngũ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhớ rõ tên họ của ta (ngũ)

Đây là kết cục khi thầy trò mền nhau?

Mạc Lăng Yên cùng n Tư Đình đã bị nâng ra ngoài, vết máu trên sàn cũng được chà lau sạch sẽ, nhưng Liên Tống vẫn chảy nước mắt, không rõ vì sao không thể ức chế được bi thống trong lòng.

“Người đồng tình với họ sao?” Đình Chiết Nhu trừng mắt nhìn Liên Tống.

Liên Tống không nói gì, một khắc kia khi họ chết, nàng đã hi vọng, hi vọng n Tư Đình có thể sống lại, mang theo Mạc Lăng Yên xa chạy cao bay.

“Người đồng tình với họ, chính là trong lòng cũng như vậy?” Đình Chiết Nhu chất vấn. Nàng đã sớm nhìn Liên Tống không vừa mắt. Liên Tống cùng Đàm Giai kia giống nhau, không hề có thực lực, chỉ bằng vận khí tốt mà có thể được làm đồ đệ. Nàng cùng Kim Nhật Lăng sớm chiều ở chung, chẳng lẽ không phát sinh tình cảm gì sao? Kim Nhật Lăng là viên minh châu sáng trong mắt phàm nhân, vài nha đầu ở Huyền Tông Môn này, có ai dám nói không từng mơ màng tới hắn. Nếu bắt được điểm này, nàng nhất định có biện pháp đuổi Liên Tống ra khỏi sư môn.

Lời nói Đình Chiết Nhu chạm vào chỗ chua xót trong lòng Liên Tống. Lòng nàng có thích, chẳng lẽ không ức chế được bi thống, là vì trong lòng có thích...

“Người không đáp, chính là cam chịu?”

“ ... ”

“Liên Tổng, theo ta đi Lăng Phong Viện lấy mấy bình dược lưu thông máu.”

Kim Nhật Lăng từ trong đám người đi ra, áo trắng dính máu tươi, loang loang lố lố.

“Sự thúc.” Đinh Chiết Nhu lập tức thay đổi biểu tình.

Kim Nhật Lăng cười lên tiếng trả lời, nói: “Người ở trong này làm cái gì, sự phụ người cần người chiếu cố.”

Đinh Chiết Nhu đỏ mặt nói: “Đệ tử lập tức đi.”

Chờ Đinh Chiết Nhu đi xa, Kim Nhật Lăng liếc mắt Liên Tổng một cái: “Đi theo ta. Mang theo cả hành lý của người.”

Liên Tổng cầm theo hành lý, yên lặng đi theo sau Kim Nhật Lăng. Hình ảnh Mạc Lăng Yên cùng n Tư Đình cứ ở trong đầu nàng, lớn như vậy, nàng chưa bao giờ gặp qua người nào chết trước mặt rõ ràng như thế. Một màn tự tử thảm thiết này, nàng rất đau lòng, dường như đau đớn mà họ trải qua là kiếp trước của nàng trong trí nhớ, nàng lại có thể nhập vào câu chuyện của người khác mà rút không ra.

Vào Lăng Phong viện, bốn bề vắng lặng, Kim Nhật Lăng đối với Liên Tổng nói: “Người trở về, là lo lắng cho ta, đúng không.”

Liên Tổng một chữ cũng không muốn nói.

Kim Nhật Lăng lại nói: “Về sau đừng có ý nghĩ bỏ chạy trong đầu, người đi không được.”

Liên Tổng cúi mắt, gật gật đầu.

Kim Nhật Lăng thấy nàng thất thần cũng không đành lòng nói thêm gì, nhận lấy hành lí trong tay nàng rồi vào phòng của mình.

Sau khi đổi quần áo rồi ra cửa, hắn không thấy Liên Tống ở trong sân, nghĩ đến nàng lại có chủ ý bỏ chạy quái quỷ gì, cúi đầu một cái lại thấy nàng ôm đầu gối ngồi ở cửa ngẩn người.

“Làm sao vậy?” Hắn vỗ vỗ bả vai của nàng.

Liên Tống lắc đầu. Trong thời gian đợi sư phụ thay quần áo, nàng đem câu chuyện của Mạc Lăng Yên cùng n Tư Đình nhớ lại từ đầu đến đuôi.

“Vì sao hắn kêu Lăng Yên sư thái là A Tuyết?” Nàng không đầu không đuôi hỏi một câu.

Kim Nhật Lăng hiểu, thì ra một màn tự tử vừa rồi khiến nàng xúc động quá lớn. Cô nương hơn mười tuổi còn chưa biết cuộc sống, bỗng nhiên đút cho nàng một ngụm rượu mạnh, khó tránh khỏi nàng sẽ nóng ruột.

Hắn kiên nhẫn giải thích: “Tên của nàng ấy vốn là Mạc Phong Tuyết, sau khi báỉ sư thì được ban tên Mạc Lăng Yên.”

Liên Tống hiểu được, lại hỏi: “Sư phụ trước khi báỉ sư cũng có tên khác sao?”

“Sao bỗng nhiên quan tâm tới ta đây?” Kim Nhật Lăng cười hỏi.

“Chính là muốn biết.” Liên Tống vui đầu vào đầu gối. Kỳ thật, trước kia, nàng luôn quan tâm tới chuyện của sư phụ, nếu không...

“Hồng Mộ sư tôn của ngươi không đổi tên ta, ta vẫn kêu là Kim Nhật Lăng. Bất quá...” Kim Nhật Lăng đi đến gần, nâng cằm Liên Tống lên: “Ta nói với ngươi một lần, mọi người đều cho rằng ta họ Kim, kỳ thật ta không phải họ Kim. Ta là họ kép Kim Nhật, tên chỉ có một chữ

Lăng. Người nhớ kỹ chưa?”

“Sư phụ họ Kim Nhật? Vậy sao người chưa bao giờ nói, tùy ý để họ gọi sai tên người.” Liên Tổng nghi hoặc hỏi, cầm vẫn gác trên tay hần.

Kim Nhật Lăng nhéo nhẹ cái cằm nàng một cái mới nói: “Tên thôi mà, những người đó gọi ta thế nào đều không quan trọng. Chỉ cần người nhớ kỹ là tốt rồi.”

Trái tim Liên Tổng lộp bộp một chút. Cho tới nay sư phụ đều mang đến cho nàng cảm giác bí hiểm như mặt biển, mà nàng lại bị dây thừng cột lại đặt trên tảng đá trên biển ấy. Nàng nghĩ không muốn bị hần dâng lên cuốn đi, nên giãy dụa càng mạnh. Nhưng dây thừng kia càng ngày càng lỏng, ngay thời khắc sư phụ nói chỉ cần nàng nhớ rõ họ tên hần, nàng cảm thấy dây thừng đã bị đứt, nàng nghe được tiếng mình rơi vào trong nước.

Ánh mắt Liên Tổng bối rồi, quay đầu sau chỗ khác.

“Tổng nhi, người... Không dám nhìn ta?”

Ánh mắt tránh né, là vì chán ghét hay là e lệ, Kim Nhật Lăng rõ rành mạch. Dáng vẻ cô nương có mối tình đầu, so với hoa tháng ba còn đẹp hơn. Hần đã thấy qua một lần, nay lại thấy lần nữa, phảng phất như đã qua mấy đời.

“Sư phụ, thầy trò là không có khả năng cùng một chỗ, tựa như Lăng Yên sư thái vậy.” Liên Tổng không biết là đang nói cho hần nghe, hay là nói cho bản thân nghe.

“Bọn họ làm không được, nhưng ta thì khác.” Ánh mắt Kim Nhật Lăng chuyên chú, tiết lộ sự cương quyết tiềm tàng trong lòng.

Liên Tổng nhìn lên sư phụ, trên người hần có một loại ma lực hấp dẫn nàng, làm nàng nhìn không được mà tin tưởng hần.

“Vì sao sư phụ đối tốt với đồ nhi như thế?” Nàng tin tưởng hẳn, nhưng là nàng không rõ vì sao hẳn muốn nàng tin tưởng hẳn.

“Không phải người đã hiểu sao?”

“Ý đồ nhi là, vì sao không phải người khác, ví dụ như Đàm Giai, hoặc là Chiết Nhu?”

“Bởi vì, trừ người ra, sẽ không ai chữa thương cho ta, không tiếc mỗi ngày lấy máu ở cánh tay mà duy trì bốn tám bính hương. Trừ người ra, không có ai vụng trộm học kinh công mà bị phạt tới mức da tróc thịt bong, đơn giản chỉ vì ta nói mùa hè ve sầu kêu rất âm ỹ không thể ngủ, lại vì ta mà bắt ve sầu. Trừ người ra, không ai kiên trì bảo vệ ở ngoài cửa một ngày một đêm, liều mạng giúp ta ngăn trừ măng xà. Trừ bỏ những chuyện này ra, người còn muốn ta nói ra những cái khác sao?” Đôi mắt hẳn phiếm hồng, gió nhẹ thổi hoa đào tuôn rơi, dường như động tình

Liên Tổng suy nghĩ lại: “Trừ bỏ việc cuối cùng ra, những việc khác ta đều không nhớ rõ.

“Người không nhớ cũng không sao, ta nhớ là tốt rồi.” Câu hứa hẹn này, hẳn đã nói qua hai lần. Hẳn không để nàng hỏi tiếp, không lui mà từng bước tiến tới: “Người vẫn muốn giết ta sao?”

Tâm niệm Liên Tổng bỗng nhiên hỗn loạn, nhưng mà trong lòng nàng có gì đó trở nên đơn giản, trong lòng rối loạn cuối cùng cũng tìm được đường ra – nàng thích sư phụ.

Không quan tâm tảng đá là nàng bị túm vào nước thế nào, tảng đá chính là tảng đá, không biết bơi, chỉ có thể chìm xuống. Nước kia là ôn nhu hay là tàn ác, nàng cũng không hỏi hận.

“Không giết.” Nàng thẳng bả vai rồi lại buông xuống. Đầy đi mây đen trời lại sáng, tuy rằng đã đến núi Cao Ngạo này, nhưng từ nhỏ nàng đã quen nhìn bầu trời rộng lớn, mặt biển xanh ngắt, trong lòng nàng luôn có một điều, nàng không cần làm đồ đệ tốt trong mắt người

khác, nàng phải làm một Liên Tổng tự do.

Liên Tổng muốn đá áo choàng, nhưng quên mất bản thân hôm nay mặc váy, nàng không để ý nữa, nhìn trái nhìn phải đem quần áo kéo chỉnh, cung kính đứng trước mặt sư phụ, ôm quyền nói: “Đồ nhi nguyện ý đi theo sư phụ, cùng sư phụ vĩnh kết đồng tâm, mặc kệ tương lai bị đuổi khỏi sư môn cũng được, bị đồng đạo võ lâm đuổi giết cũng được, đồ nhi đối với sư phụ vĩnh viễn không rời không bỏ. Nếu có hai lòng, trời tru đất diệt.”

“Ai muốn người thề.” Kim Nhật Lăng che miệng Liên Tổng, oán trách nàng. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, tình ý lưu chuyển, rốt cuộc vẫn là sư phụ có kinh nghiệm hơn, chủ động ôm lấy nàng: “Đủ thẳng thắn.” Hắn rất vui mừng.

Ôm đủ, hắn dặt tay nàng: “Đi thôi, mấy bình thuốc lưu thông máu này đợi cũng lâu rồi.”

Lâu đến mức, một nụ hoa đã nở thành đóa hoa.

Ngoài viện có người ở xa chạy tới, bọn họ cùng lúc buông tay. Có khi, buông ra cũng là một loại bảo vệ.

Người đến là một tiểu đệ tử, mặt trắng như giấy đứng trước mặt họ, bẩm báo với Kim Nhật Lăng: “Kim sư thúc, không tốt, ma giáo trà trộn vào Vân Điện, đã thương tất cả chưong môn các môn phái!”

Liên Tổng cả kinh. Ma giáo không phải đã bị tiêu diệt sao. Nàng còn tưởng n Tư Đình là chút tinh lực còn sót lại của ma giáo, sao lại nhảy ra thêm người nữa.

Kim Nhật Lăng cũng không kích động, giống như hắn đã tính trước mọi thứ. Hắn muốn Liên Tổng đi nơi khác tránh né, ngay khi hắn định nói ra, tiểu đệ tử đến bẩm báo bỗng nhiên ánh mắt trở nên hung ác, rút kiếm bên hông ra hướng đến xương sườn Kim Nhật Lăng. Kim Nhật Lăng giơ tay, một chưởng trúng ngực khiến hắn mất mạng.

Kim Nhật Lăng xem xét cổ xác chết, ngực cùng cánh tay, chỉ thấy ở cánh tay có một ấn ký hình trăng lưỡi liềm màu bạc.

Hắn trầm ngâm: “Mê Tiên cổ đã bị sư phụ đốt sạch từ năm năm trước, bọn họ sao có thể trúng cổ này.”

Trong chốn võ lâm, nói đến Mê Tiên cổ ai cũng biến sắc. Mê Tiên một khi phát tác, nếu không có giải dược, người trúng độc mỗi đêm trăng tròn thì trăm mạch đảo lưu, từng tắc da thịt nứt ra, giống như mất đi một lớp da, nhưng không chết được, sau đó phát triển lớp da mới, tháng qua tháng, năm qua năm, là một loại tra tấn, làm cho người ta thống khổ. Hai mươi năm trước, ma giáo dùng cổ này giết hại nhiều nghĩa sĩ võ lâm. Tam sư huynh cùng Tứ sư huynh của Kim Nhật Lăng vì trúng loại cổ này, nhưng lại không chịu cúi đầu ma giáo, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma tự sát mà chết. Mà những người sợ chết thì gia nhập ma giáo, dựa vào giải dược của họ hàng tháng mà sống.

Mặc kệ bọn họ làm sao tìm ra cổ này, ma giáo nếu muốn ngóc đầu trở dậy đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Người bị họ khống chế, khẳng định không ít.

Nơi khác sợ cũng không an toàn, những thứ trân quý thì phải mang theo bên người mới yên tâm. Kim Nhật Lăng lấy một viên thuốc đưa Liên Tống ăn, sau đó mang nàng cùng đến Vân Điện.

Trong đại điện, các môn phái đang hỗn chiến, đao quang kiếm ảnh, không thể nhìn ra ai chính ai tà. Kim Nhật Lăng chậm rãi đi vào cuộc chiến, giữa quần ma loạn vũ trong điện, hắn như một con chim nhạn xuyên qua mọi người. Đám người xung quanh truyền đến tiếng thét chói tai, tiếp theo một đám ngã xuống đất. Kiểm tra thi thể, quả nhiên trên cánh tay đều có ấn ký trăng lưỡi liềm màu bạc, trên người của họ cắm một ngân châm.

Đệ tử yêu quý của Bắc Hải Thất Thập đã chết, hắn ôm xác đệ tử lớn tiếng kêu: “Ai muốn hại ta?”

Các môn phái trong giang hồ với nhau xem như huynh đệ tay chân, nghe thấy hấn la hét một tiếng, đều nghiêng răng nghiêng lợi lòng đầy căm phẫn.

“Nhất định có nội gian!” Trưởng lão Cái Bang lớn tiếng mắng, “Là người nào, mau đi ra nhanh cho lão tử. Lão tử cùng người đấu đờn độc! Phóng cổ hại đệ tử của chúng ta thì tính là hảo hán gì.”

Khi trưởng lão tóc trắng mắng được một nửa, trong ngực khí đình trệ, phun ra một ngụm máu đen. Lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy ngực nặng như đá, không thể tụ khí tại đan điền, một đám chân đều mềm nhũn mà ngồi xuống điều chỉnh hơi thở.

Kim Nhật Lăng thử vận khí, cũng cảm thấy vô lực. Hấn chống đỡ đi đến trước mặt Liên Tống, che nàng ở sau rồi ngồi xuống.

“Sự phụ người trúng độc sao? Vì sao đồ nhi không sao?” Liên Tống lo lắng hỏi. Nàng nhìn quanh bốn phía, dáng vẻ mọi người đều giống như trúng độc, ngay cả sự phụ cũng không thoát khỏi, nhưng nàng lại vô sự.

“Hừ...” Kim Nhật Lăng nghiêng đầu, nhìn nàng cười giảo hoạt.

“Ha ha ha ha...” Phía trên đại điện, Hồng Mộ bỗng nhiên cất tiếng cười to.

Viên Thương Châu đang ngồi điều chỉnh hơi thở, nghe sự phụ hấn cười to thì muốn nhìn xem xảy ra chuyện gì, vừa mở mắt, sau lưng đã bị người ta đánh một chưởng, ngũ tạng vỡ nát, không thể động đậy.

Hồng Mộ nhảy tới trung tâm đại sảnh, nhìn các môn phái như con búp bê vãi rách nát mà cười càn rỡ: “Hồng Mộ đã bị ta giết, Viên Thương Châu cũng bị ta đả thương, hiện tại còn ai trong các người có thể thắng ta!”

Có người nhận ra hắn nói: “Người là Phật ngàn mặt Ngàn Vạn Lý?”

“Không sai!” Ngàn Vạn Lý xé bỏ lớp ngực trắng, tháo râu bạc trắng ở cằm ra, lộ ra gương mặt một nam tử bình thường, khoảng hơn kém bốn mươi, bởi vì thường xuyên ngực trắng, làn da không tiếp với mặt trời trở nên trắng như giấy, tơ máu dày đặc.

Biến cố lại sinh biến cố, khi mọi người thấy Ngàn Vạn Lý đều nín thở, lại là trưởng lão Cái Bang mở miệng đầu tiên, gương cái miệng đầy máu mà nói: “Haha, không nghĩ tới đường đường là Huyền Tông Môn, ngay cả sư tôn cũng bị người ta sát hại rồi đánh tráo, cùng kẻ địch chung sống mấy ngày cũng không biết. Các người có mặt mũi nào xưng hùng trong chốn võ lâm?”

Cái Bang bất mãn với Huyền Tông Môn đã lâu, nay tình thế có xoay chuyển, bản thân mọi người khó có thể bảo toàn, quản gì đến mặt mũi, lo gì đến giao tình, có tức giận thì xả, có oán hận thì oán.

“Việc này cũng không trách họ được.” Trên mặt Ngàn Vạn Lý lộ ra vẻ cười dối trá, hắn hất mạnh vạt áo bào qua bên, lộ ra một đôi hài đen, đem một chân từ trong hài rút ra, thế nhưng, không có bàn chân.

“Người nhưng lại...” Trưởng lão mặt đen kinh ngạc ghen lời.

“Vì bảo đảm lần này không có sơ sót, ta cắt chân để đi khắp khiêng giống lão Hồng Mộ kia. Mất hơn nửa năm mới luyện được việc đi đường mà không có chân, lại mất hơn nửa năm mới luyện được tư thế đi đường của Hồng Mộ. Lão già Hồng Mộ tuổi già sức yếu, tim phổi yếu ớt, ta liền ăn Băng Triền Tử, tạo thành tổn thương giá rét cho tim phổi, từ đó có giọng nói như lão. Hơn nữa, mọi người đều biết y thuật của Huyền Tông Môn cao siêu, nếu lúc bắt mạch bị nhìn ra sơ hở, ta liền thất bại trong gang tấc. May mắn may mắn...” Nói đến đây, Ngàn Vạn Lý lại không nhìn được mà cười, cười quá mức lại tác động đến tim phổi của hắn, ho khan không ngừng, sợ có người nhân cơ hội công kích, hắn vung tay áo lên, trầm giọng nói: “Chúng đệ tử nghe lệnh, khụ khụ...”

Ra lệnh một tiếng, đệ tử các môn phái tiến lên vây quanh Ngàn Vạn Lý.

Người cuối cùng bước ra, lại là Thôi Anh của Huyền Tông Môn.

Tư Phóng vừa sợ vừa giận, chỉ vào Thôi Anh nói: “Thôi Anh, người...”

Thôi Anh cười lạnh: “Sư phụ, không nghĩ tới người cũng có hôm nay.”

“Người vì sao phản bội ta!” Tư Phóng tức giận.

“Vì sao?” Thôi Anh thối một tiếng, quát: “Người biết người đối đãi thế nào với đệ tử của mình không, không phải quát thì chính là nhục mạ, đánh chúng ta đến mức không có khí lực luyện công sau đó lại lấy lý do chúng ta lười biếng, phạt đi ngồi dưới thác Kịch Lôi ba ngày. Mấy năm nay không ít người chịu không nổi tra tấn của người mà chết, người khi ngủ có nằm mộng hay không? Mấy năm trước phụ mẫu ta tới thăm ta, nhưng người lấy lý lo muốn kiểm tra năng lực để thăng ta lên Quán đệ tử, lại ngăn phụ mẫu ta ngoài cửa. Người cũng biết, họ trên đường trở về bị đá đè mà chết. Thù này không báo, Thôi Anh thề không làm người!”

Mọi người nghe hắn nói như vậy, đều cảm thấy nghi hoặc. Tư Phóng kia là hậu nhân của danh môn, tính tình khiêm nhường, ngày thường cũng vui vẻ hoà đồng, sao có thể đối với đệ tử như vậy.

Thôi Anh đương nhiên hiểu sự nghi hoặc của mọi người, châm chọc nói: “Các người nghĩ hắn là chính nhân quân tử sao, ta thấy hắn chỉ là tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi. Hắn muốn chúng ta vì thanh danh của hắn mà luyện công, nhưng lại sợ công phu chúng ta hơn hắn nên hắn không chịu đem toàn bộ công phu truyền thụ. Còn sai ta làm những việc xấu xa thay hắn. Vì không muốn sư đệ hắn là Kim Nhật Lăng nổi bật trong đại hội võ lâm, hắn sai ta mang măng xà lên núi. Xảy ra chuyện thì một mình ta gánh vác. Có người như hắn làm

gương tốt, ta sao có thể không phản!”

“Tốt lắm Thôi Anh.” Ngàn Vạn Lý ngăn cản hẳn nói: “Vậy ta cho người một cơ hội, một đao làm thịt hẳn. Nhưng hiện tại ta có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi người, người ta muốn người tìm đã tìm được chưa?”

Thôi Anh nén giận nói: “Ta đã điều tra rõ, năm đó khi giáo chủ hôn mê đã tìm được Thực Dương đồng tử, là một nữ đồng, nhưng là ta vẫn không xác định được đó là người nào.”

“Nữ đồng?” Ngàn Vạn Lý vui sướng vạn phần, “Việc này dễ làm. Cao Ngạo sơn hiện nay chỉ có bốn nữ đồng, ta còn sợ tìm không thấy sao?”

-----oOo-----

Chương 10: Chuyện xưa (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện xưa (nhất)

Đàm giai, Tăng Ninh, Đinh Chiết Nhu, Liên Tống, là bốn nữ đồ trên Cao Ngạo sơn.

Trong đó Liên Tống học võ không được vài ngày.

Ngàn Vạn Lý muốn tìm Thực Dương đồng tử, nghe nói nếu đan điền trống rỗng không chân khí, thì Thực Dương đồng tử chính là vật dẫn tốt nhất để tiếp nhận chân khí thuần dương. Giáo chủ Ma giáo Hiên Viên Bất hai năm trước trúng thuần âm Ngũ Đế chưởng của Hồng Mộ, công lực mất hết hôn mê bất tỉnh. Tuy họ có Càn Khôn đan, nhưng giáo chủ thân đã mất hết nội lực, ăn vào cũng vô dụng. Chỉ có thể lấy nội lực của người khác truyền vào chống đỡ, sau đó dùng Càn Khôn đan khôi phục nội lực. Nhưng mỗi người luyện mỗi võ công khác nhau, nếu lẫn lộn cùng một chỗ, chỉ sợ Hiên Viên Bất đang suy yếu không thể chịu nổi. Lúc đó Thực Dương đồng tử xuất hiện là hi vọng duy nhất của họ.

Thực Dương đồng tử thiên phú dị bẩm, có thể tinh thuần tất cả các loại chân khí của bất cứ ai, nhưng đây chưa phải điều kỳ lạ, kỳ lạ là Thực Dương đồng tử tâm tình không có chút tạp niệm, trong suốt như nước. Khi khai thông chân khí phải tiến hành rất cẩn thận, nếu có chút sai lầm thì có thể dẫn tới kết quả rất xấu. Chỉ cần có Thực Dương đồng tử không nhiễm bụi trần, khi vận chuyển chân khí sẽ không bị dục niệm, ác niệm cùng vọng niệm quấy nhiễu. Dùng chân khí Thực Dương đồng tử đưa vào trong cơ thể Hiên Viên Bất, thật đúng là trời khô hạn gặp mưa.

“Các người cũng biết, Thực Dương đồng tử là trăm năm khó gặp, Huyền Tông Môn các người có của quý thể này nhưng lại không

biết, thật sự là có mắt không trông.” Ngàn Vạn Lý nói, ánh mắt quét một lượt trên bốn cô nương. Tăng Ninh bị ánh mắt của hắn xẹt qua, thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

“Để ta đến thay các người nuôi dưỡng báu vật này đi.” Ngàn Vạn Lý cười nịnh đi đến bên cạnh Đàm Giai. Khí độc trong cơ thể Đàm Giai cuộn cuộn, nàng không bao giờ muốn bị người khác thấy dáng vẻ khi chột vật của nàng, chỉ lo chuyên tâm khắc chế độc, không rảnh bận tâm đến Ngàn Vạn Lý. Ngàn Vạn Lý xem tai, ấn đường (phần nằm giữa hai lông mày) và các huyệt đạo của nàng, hắn lắc đầu tránh ra.

Đi đến bên cạnh Đinh Chiết Nhu. Đinh Chiết Nhu chịu đựng thống khổ khi khí độc lan đến tim, tức giận trừng mắt hắn. Hắn cong khoe miệng, tát cho Đinh Chiết Nhu một cái thật mạnh. Cái tát này khiến khoe miệng Đinh Chiết Nhu rạn nứt, nàng không chút yếu thế quay đầu nhìn lại, ánh mắt thù hận sắp phun ra lửa. Lúc này Ngàn Vạn Lý cũng không nhìn nữa, chỉ nói thẳng: “Không phải người.”

Hắn lại đi đến bên cạnh Tăng Ninh. Tăng Ninh khó khăn đè nén hoảng sợ, lùi về sau. Ngàn Vạn Lý dò xét huyệt vị của nàng, ánh mắt rùng mình, lại nhìn qua Liên Tống. Liên Tống theo lời sư phụ ngồi yên bất động, nàng vẫn chưa trúng độc, hơn nữa khi này lại được sư phụ cho ăn một viên dược, chân khí tràn đầy trong cơ thể.

“Là người!” Ngàn Vạn Lý vui mừng nắm vạt áo trước ngực Tăng Ninh kéo lên.

“Không phải ta, không phải ta!” Tăng Ninh giãy dụa kêu to.

“Ha ha, chính là người.” Ngàn Vạn Lý cười to nói: “Giáo chủ từng nói, Thực Dương đồng tử mười bốn tuổi, dáng vẻ thanh tú, hơn nữa không hề có nội lực. Qua hai năm, hiện nay đã mười sáu, cho dù có luyện hai năm thì nội lực vẫn còn thấp. Tuổi người, dung mạo của người, trong bốn người là phù hợp nhất. Ta thăm dò huyệt vị của người, phát hiện nội lực của người so với sư muội còn thấp hơn, không phải người thì là ai?”

“Sự phụ cứu đồ nhi!” Tăng Ninh dưới tình thế cấp bách hướng Tư Phóng kêu cứu.

Tư Phóng đang vận công bức độc đến thời khắc mấu chốt, lúc trước Thôi Anh nói muốn giết hắn, hắn cũng biết Thôi Anh không đùa. Hắn cực lực phải bức độc khôi phục võ công để khống chế Thôi Anh, đối với sự kêu cứu của Tăng Ninh, hắn chỉ nghe không đáp.

Ngàn Vạn Lý điểm huyết cam của Tăng Ninh rồi giao nàng cho đệ tử phía sau, nhìn chung quanh liếc mắt mọi người một cái, ngửa mặt lên trời cười to, cười đủ, hắn lạnh lùng nói: “Hôm nay ta phải cho các người hiểu được mọi việc. Các người cũng biết, vì muốn các người đều trúng độc ta đã hao tổn bao nhiêu tâm tư. Không tiếc lãng phí một viên Càn Khôn đan đưa cho n Tư Đình, lại dùng máu của hắn làm chất dẫn độc. Tiểu tử họ n này cũng thật si tình, vì muốn thấy sự phụ mà không tiếc cùng các người chết chung. Các người chém hắn, ta vừa may có thể phóng độc, độc trong máu hắn bốc hơi vào không trung. Một đám các người có thể nói là tự làm tự chịu. Trước sau phải khiến ta mất thời gian ba năm mới có kết quả hôm nay. Vì không muốn uổng công này, ta sẽ đem thành tựu hôm nay của ta lưu danh thiên cổ.”

“Chúng đệ tử nghe lệnh!” Hắn lui về phía sau đệ tử hô: “Mang các lão già danh môn chính phái này giết sạch, một tên cũng không để lại!”

Nhận được mệnh lệnh đệ tử ủa lên. Thôi Anh đầu tiên nhắm về Tư Phóng. Tư Phóng vẫn chưa bức hết độc, không có lực chống trả, khi chỉ mảnh treo chuông, bóng người áo trắng lướt về trước, nhuyễn kiếm như rắn bạc rút ra, chém đứt một tay của Thôi Anh.

“Kim Nhật Lăng...” Ngàn Vạn Lý kinh ngạc đứng bất động. Đệ tử của hắn một đám lại một đám ngã xuống, kinh ngạc của hắn càng sâu, mạch máu trên mặt dường như mất sạch.

Đệ tử ma giáo bị chém giết hầu như không còn ai, chỉ còn lại Thôi

Anh bị cụt tay.

“Không, không có khả năng.” Sự thật xảy ra trước mắt, Ngàn Vạn Lý vẫn không thể tin: “Nếu không phải kiêng kỵ người bách độc bất xâm, ta cũng không dùng người sống để dẫn độc. Độc này có thể nói vì người mà phóng, người lại không có chuyện gì? Không có khả năng!”

Kim Nhật Lăng khoanh tay nắm kiếm, từng bước ở trên cao đi xuống dưới, tư thái nhàn nhã thản nhiên: “Từ ngày người xuất quan, ta đã biết người không phải Hồng Mộ.”

“Tuyệt đối không có khả năng!” Ngàn Vạn Lý thở hỗn hển, thuật dịch dung của hắn là danh chấn giang hồ, chưa từng thất bại. Hắn không tiếc trả giá gì cũng không cho phép mình thất bại, hiện tại bị người ta liếc mắt một cái đã nhận ra, hắn sao có thể cam tâm: “Người gạt ta. Võ lâm trung nguyên các người đều là tiểu nhân giả dối gian xảo!”

Kim Nhật Lăng không để ý hắn chửi rủa, từ trong tay áo lấy ra mấy viên dược, giống như khi nãy cho Liên Tổng ăn, hắn bóp nát, vung vào không trung: “Người phóng độc, ta đã sớm có giải dược.”

Ngàn Vạn Lý lui lại ba bước, hắn không tin cũng phải tin. Nếu không phải đã sớm nhận ra hắn nguy trang, sớm chuẩn bị, Kim Nhật Lăng không có khả năng trong chốc lát đã chế ra thuốc giải. Hắn giận dữ quát: “Sao người có thể nhìn ra được? Ta đã làm rất cẩn thận!”

“Ta cùng Hồng Mộ là thầy trò lâu năm, nhất cử nhất động của ông ấy sao ta nhìn không ra được.” Giải thích của hắn khiến Ngàn Vạn Lý không phục, hắn bổ sung thêm: “Thường thường, những chuyện không có chút sơ hở nào luôn có điểm bất thường, người thua là vì người quá tự tin.”

Ngàn Vạn Lý không thể cãi lại, nhưng vẫn không cam lòng, hắn cắn răng hỏi: “Nếu người biết ta nguy trang, vì sao bây giờ mới vạch trần?”

“Nếu sớm vạch trần người, sao có thể một lưới bắt hết.” Kim Nhật Lăng cười vẻ mặt khiêm tốn.

Khi nói chuyện, chất độc trong cơ thể mọi người đã chậm rãi tan đi, mở mắt ra người đầu tiên nhìn chính là Ngàn Vạn Lý, tay chân đã rục rịch muốn đem hấn bầm thây vạn đoạn.

Ngàn Vạn Lý thấy mình đã mất thế, cười thê lương: “Hảo hảo hảo, không nghĩ tới bên trong võ lâm trung nguyên lại ngọa hổ tàng long thế này. Là ta khinh địch, lại phạm phải sai lầm trông mặt mà bắt hình dong. Lưu Phương công tử, vốn dĩ nghĩ rằng người chỉ có bề ngoài, không nghĩ tới người là tâm tư thâm trầm ẩn giấu. Nếu người xem trọng danh lợi, đã sớm là võ lâm chí tôn, ta có thể chết trên tay người, không uổng cuộc đời này!!”

“Quá khen.” Kim Nhật Lăng khách khí gật đầu, chậm rãi rút kiếm, “Đắc tội.”

Khi kiếm khai triển, ngoài cửa có một người thò đầu từ trên xuống miệng thổi ra một viên bi sắt, Kim Nhật Lăng dùng kiếm chống đỡ. Sau đó, đầu người rơi xuống đất thành một nam tử gầy nhỏ, hấn kêu một tiếng: “Lão Vạn che mắt!” Sau đó lập tức ném ra thêm một viên bi sắt nữa, khói phun ra cuồn cuộn, hấn từ trong đám khói thi triển kinh công mang Ngàn Vạn Lý bay đi. Trước khi đi Ngàn Vạn Lý cũng không quên bắt theo Tăng Ninh.

Khói dần tản ra, chỉ còn Kim Nhật Lăng cùng Thôi Anh đứng ở trước cửa đại điện.

Thôi Anh dùng một tay còn lại lão đảo đứng lên, hấn biết đã tới lúc chết, trên mặt không hề sợ hãi: “Muốn giết cứ giết đi.”

Tư Phóng đạp đất mà nhảy lên, tay mang theo đao, nhưng lại bị Kim Nhật Lăng ngăn cản. Hấn nói: “Sư huynh, hấn dù sao cũng là đệ tử một tay huynh dạy dỗ. Đưa hấn đến Hư Không điện đi.”

“Không, ta chết cũng không đi Hư Không điện.” Thôi Anh liều mạng

giấy dựa thì bị vài đệ tử ngăn lại.

Hư Không điện là cấm địa của Huyền Tông Môn, do ba vị sư tôn trăm tuổi trông coi. Nếu đã đến nơi đó, ngày ngày chịu sự dày vò vô cùng khủng khiếp của băng lạnh vạn năm, cho đến khi tâm tàn ý lạnh, diệt tình diệt tính, không bao giờ còn quyến luyến hồng trần thế gian nữa.

Cho dù không thương tiếc tính mạng, có người nào nguyện ý sống trên đời mà trở thành một cái xác không hồn vô tình đâu.

Tư Phóng lo lắng trong chốc lát, gật đầu đồng ý. Thôi Anh thấy thế, dùng sức đẩy những người ngăn cản hấn ra, hướng Tư Phóng đánh một chưởng. Tư Phóng một đao chém vào lưng hấn.

Thôi Anh bị đau, văng về sau mấy trượng. Liên Tổng đứng ở bên không đành lòng, chạy lên. Thôi Anh mặc dù luôn trêu cợt nàng, nhưng Huyền Tông Môn to như vậy, trừ bỏ sư phụ, hấn là người nói chuyện với nàng nhiều nhất. Nhìn thiếu niên ngày xưa oai hùng hiên ngang, nay vì vết thương mà không chịu nổi một kích, nàng thật sự đau lòng.

“Thôi Anh sư huynh!” Liên Tổng bỏ nhào vào người hấn, muốn thay hấn ngăn một kiếm, lại bị ánh mắt hung ác của hấn dọa sợ. Thôi Anh không chút chần chừ đánh một chưởng vào trán nàng. Trong nháy mắt, Liên Tổng mờ mắt, ý thức tiêu tan.

“Vì sao...” Nàng rất muốn hỏi.

Ngón tay Thôi Anh xẹt qua hai má nàng, hấn suy yếu nở nụ cười, trước khi chết, trong đầu hiện lên tất cả dáng vẻ của Liên Tổng. Nàng là nguồn an ủi duy nhất của hấn trên ngọn núi Cao Ngạo lạnh như băng này. Từ mười tuổi đến mười hai tuổi, mặc kệ hấn khi dễ nàng thế nào, nàng đều ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, không chịu thua mà nhìn về xa xa. Hấn rất muốn làm cho nàng chỉ nhìn hấn, nhưng nàng dường như không có tâm, chưa bao giờ biết. Không biết thì thôi, hấn mang nàng cùng đến âm tào địa phủ, chậm rãi nói

cho nàng biết. Trên đường đến hoàng tuyền, một người đi sẽ rất cô đơn.

Ý thức của Liên Tống chạy ở ranh giới giữa trần gian và âm phủ, Liên Tống lạc đường cảm thấy chung quanh thật mờ mịt. Xoay người nhìn lại đã thấy sư phụ đứng đó vươn tay ra nói với nàng: “Tống nhi.”

Tống nhi... Liên Tống đột nhiên thức tỉnh, nghe được thanh âm lo lắng của sư phụ, nàng rất muốn mở mắt, nhưng trên trán như có đá ngàn cân đè nặng, càng ngày càng nặng. Một đạo ánh sáng lóe lên, nàng lại chìm vào đen tối.

Đúng vậy, tối đen.

Bên kia là đại hội trừ ma hừng hực khí thế, mọi người đều đến Vân Điện xem náo nhiệt, ở hậu viện thật thê lương, ngay cả ánh nến cũng không có. Liên Tống khiêng cái chổi đến cửa Nghênh Huy Uyển, thấy bên trong tối đen, thật muốn quay đầu chạy.

Nhưng mà, gặp nạn thì lui không phải là chuyện Liên Tống nàng sẽ làm. Kiên trì đi vào, nàng dựa vào ánh trăng mới lên nhìn bốn phía, buông cái chổi, trong phòng có một chút ánh lửa.

Nàng há mồm cứng đờ, có quỷ?! Nhưng mà, quỷ cũng đốt đèn sao? Hiển nhiên không phải.

Đến gần, phát hiện cửa sổ có một người, trong tay không biết làm cái gì, bóng dáng chiếu vào trên tường rơi lên rơi xuống.

Lại gần thêm một chút để nhìn là cái gì. Người bên trong lại lên tiếng: “Ngoài cửa là ai?”

Nàng nghe âm thanh đã biết người ở trong là ai, vui mừng đẩy cửa ra rồi hành lễ: “Sư phụ, là đồ nhi!”

Sư phụ ngừng việc trong tay, nhìn kỹ nàng nói: “Người là đệ tử của

ta?”

Nàng gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, đồ nhi là đệ tử hai năm trước người thu nhận, gọi là Liên Tống.”

“Nga... Ta nhớ ra rồi.” Sư phụ một tay chống đầu, nhìn nàng cười.

Khuôn mặt sư phụ vẫn ấm áp như lúc ban đầu.

Nga, nàng cũng nghĩ tới...

-----oOo-----

Chương 11: Chuyện xưa (nhị)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện xưa (nhị)

Khi Liên Tổng mười hai tuổi, Huyền Tông từng có một đại điển trừ ma chấn động võ lâm. Giáo chủ Ma giáo Hiên Viên Bất bị đệ tử Huyền Tông Môn hợp lực bắt giữ, trói chặt ở Vân Điện để võ lâm thiên hạ phải nhỏ.

Thắng làm vua thua làm giặc, không kể dùng thủ đoạn gì, không kể có quang nh lỗi lạc hay không, tất cả chỉ vì muốn xưng bá bốn phương. Nếu võ lâm trung nguyên thua, bị trói cùng bị bị phải nhỏ chính là Hồng Mộ sư tôn.

Những lời này vốn nên để trong lòng, ăn cơm ngủ xong thì quên đi, nhưng Liên Tổng lại nói ra, không kiêng nể gì, không biết rằng trên đời này có những chuyện là không thể đem ra bàn tán.

Liên Tổng bị quản sự Dư Sinh giáo huấn một trận, phải đến Nghênh Huy Uyển quét rác, tránh để sau này nàng lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo.

Ai ngờ, còn có một người tự phạt bản thân mình canh giữ ở Nghênh Huy Uyển.

Ca bài ca trừ gian diệt ác, phát huy chính nghĩa nhưng cuối cùng để Hiên Viên Bất trốn thoát khiến cho đại điển trừ ma náo loạn. Nhưng đối với hai sinh mệnh, đây lại là thời khắc quen biết của họ.

Sau hai năm bá sự, sư phụ bị phái vào giang hồ truy tìm hành tung giáo chủ Ma giáo, Liên Tổng rất ít khi thấy hắn. Cho dù nhìn thấy, hắn cũng bị bao phủ giữa một đám đệ tử vô danh, nàng không thể nào tới gần.

Sao khéo như vậy, lúc này, nàng nghĩ ở Nghênh Huy Uyển không một bóng người, không ngờ không hẹn mà gặp.

“Đằng trước có rất nhiều anh hùng hảo hán đang tìm sư phụ nha. Sư phụ vì sao ngồi một mình ở đây cắn hạt dưa?” Liên Tống được sự cho phép đến ngồi lên ghế dựa cạnh sư phụ.

Một hạt dưa ở đầu ngón tay được cẩn thận lấy ra, Kim Nhật Lăng nhẹ giọng nói: “Thất sư thúc cùng bát sư thúc của người khi còn sống rất thích ăn hạt dưa. Sư phụ bóc hạt dưa cho họ xem, xem có thể đưa hai người họ tới đây không.”

Thất lư^{ng} Liên Tống mềm nhũn thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống. Thất sư thúc cùng bát sư thúc mấy ngày trước đã hi sinh lư^{ng} lầy trong trận chiến với Ma giáo, chết rất oanh liệt.

“Sư phụ muốn đưa tới cái gì? Hai cái qu^ỷ sao?” Liên Tống kinh ngạc hỏi.

“Người sợ?” Kim Nhật Lăng mỉm cười: “Yên tâm, họ đều là người tâm tư đơn thuần, cho dù thành qu^ỷ cũng là qu^ỷ hiền lành vô hại.”

Khi còn sống, thất sư đệ cùng bát sư đệ rất sùng kính vị lục sư huynh này, cùng hấn thân thiết như huynh đệ ruột thịt, cũng có lẽ do họ cùng là một loại người, đều không màng danh lợi say mê võ học, cho nên quan hệ tốt hơn so với những người khác. Từ nhỏ là con trai độc nhất trong nhà, đến Cao Ngạo sơn này thật khó có hai vị huynh đệ thân thiết, hấn rất quý trọng cuộc sống có được với họ.

Ai ngờ bọn họ lại bị sư phụ một chưởng đánh chết.

Khi hai vị sư đệ của họ bị Ma giáo bắt được, một người mười sáu, một người mười bảy, đang thời ở tuổi rất đẹp, những hoa lệ vui vẻ của đời người còn chưa trải qua. Bọn họ bị Ma giáo bắt, sau đó lại bị chúng ném lại ở chân núi Cao Ngạo, áo rách quần manh, toàn thân cao thấp đều là vết thương, nhìn thấy ghê người. Khi hấn phát hiện

bọn họ, họ vẫn còn hơi thở. Hắn dùng áo khoác của mình bao họ lại, tránh đi ánh mắt của mọi người ở trên núi.

Hồng Mộ thể tôn vô cùng tức giận, lên án Ma giáo biến chất, cũng lên án đệ tử của mình khi gặp sự việc kia không đi tự sát trước. (Mình đoán hai anh này bị xyz tập thể, không biết có đúng không >"<) Nhưng là khi đối mặt với sinh tử, có bao nhiêu người có thể khẳng khái mà khinh thường. Hắn thay họ giải thích, vì họ cầu tình, khẩn cầu sư phụ rằng họ còn nhỏ tuổi đã lên đây luyện võ, thả họ xuống núi quy ẩn. Nhưng chung quy mặt mũi vẫn là quan trọng, hai sư đệ tuyệt vọng rồi chết dưới chưởng của sư phụ. Có vài tiểu đệ tử tình cờ đi ngang qua nhìn thấy dáng vẻ quần áo rách rưới của họ, cũng bị mất mạng.

Tất cả xảy ra, hắn không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn các sư đệ chết đi, lại còn phải tô son trát phấn khiến họ trở thành chết oanh liệt trên sa trường.

Hắn giết qua không ít người, nhưng lần này, mặc dù hắn không dính máu, nhưng lại cảm thấy bàn tay của mình thật ô uế.

Cho nên, khi tất cả mọi người vì thắng lợi mà chúc mừng, hắn lại ủ rũ không ngừng, ở lại Nghênh Huy Uyển, nơi hắn từng ở cùng các sư đệ, vì hai người họ mà tự tay bóc hạt dưa.

“Sư phụ, đồ nhi cũng đến giúp người.” Liên Tổng cười hì hì nhặt hạt dưa lên, học cách bóc hạt dưa của sư phụ, chia làm hai phần, một phần ở phía Đông, một phần ở phía Tây. Nàng vỗ vỗ hai tay nói: “Thỉnh hai vị sư thúc tận tình hưởng dụng. Nếu không đủ, xin hãy báo mộng cho Liên Tổng, Liên Tổng lại bóc cho hai người.”

Hắn biết nàng không phải giả bộ cố ý lấy lòng hắn. Bởi vì sau khi bắt đầu bóc hạt dưa, trong mắt nàng đã không có sư phụ hắn, một mực chuyên chú bóc hạt dưa, hạt nào cũng cẩn thận. Hạt dưa đầy bàn, có đến hơn một nửa đều là nàng bóc.

Hắn nhìn dáng vẻ nghiêm túc của nàng mà không khỏi mỉm cười.

Ai cũng nói hấn khiêm tốn đăm đạc, kỳ thật là vì việc khiến hấn chú ý quá ít, vui cười tức giận, quay đầu liền quên. Theo lời cha nói, không cưỡng không cầu, mới có thể lâu dài.

Mới bắt đầu, hấn ở lễ chọn sư thu một tiểu nha đầu làm đồ đệ, bởi vì cha mẹ nàng đều mất, ngây thơ không hiểu thế sự, không nghĩ nàng thật sự ở lại trên núi. Hai năm qua cũng không có chiếu cố nàng, hôm nay thấy, phát hiện nàng sống vẫn tốt, vẫn ngây thơ lỗ mãng như vậy. Giống như là hấn chỉ tùy ý để một hạt đào trên đất, nghĩ rằng thời gian qua sẽ bị cát bụi vùi lấp, lại không ngờ rằng hai năm đã trưởng thành cây non. Khiến người ta trong lòng vui vẻ không thôi.

Từ có tình hữu nghị là ngồi dưới ánh đèn bóc hạt dưa, hấn chú ý tới nàng hơn một chút. Thì ra tính tình của nha đầu kia một chút cũng không thay đổi, không xu nịnh lấy lòng, không khúm núm, chịu phạt là chuyện bình thường. Tuy rằng người ngoài đối xử với nàng không tốt, nhưng nàng đối với người ngoài lại rất tốt, thường xuyên bị người người ta biến thành kẻ chết thay mà sưng đầu mẻ trán.

Nhưng, nàng lại lơ đãng. Dường như là trong sinh mệnh của nàng không có những chữ như ghen tị, thù hận hay nản lòng thoái chí. Chịu phạt xong, quay người lại vẫn là khuôn mặt tràn ngập tò mò kia, ngay từ đầu đã là Liên Tổng tiêu sái tự tại.

Nếu qua tiếp mười năm, tính tình vẫn như vậy, thì thật tốt.

Hấn ở một nơi bí mật cảm thán, hy vọng nàng không bị thế tục lạnh như băng này ô nhiễm. Cảm thán là phí công vô lực, hấn quyết định dạy nàng võ công. Trong lúc vô ý bắt mạch cho nàng, hấn ngạc nhiên phát hiện, nàng lại giống hấn, kỳ kinh bát mạch đều thông suốt, là võ học kỳ tài.

Nhưng hấn không hy vọng nàng trở thành như hấn. Nếu bị Hồng Mộ phát hiện ra thiên phú của Liên Tổng, hấn nhất định bức nàng ngày ngày khổ luyện võ công, chặt đứt tất cả lạc thú của nàng, kéo nàng

vào danh lợi tiếng tăm, chỉ vì hắn muốn Huyền Tông Môn có thể nuôi dưỡng ra một vị nữ tông sư làm hắn nở mày nở mặt.

Vì thế hắn giấu đi hào quang của nàng, không dạy nàng võ công, không coi trọng nàng, hờ hững khó chịu với nàng. Thậm chí, hắn còn nghĩ cách đuổi nàng khỏi Cao Ngạo sơn, muốn nàng đến bờ biển, chỉ làm một nữ tử đánh cá bình thường, sau đó gả cho một chàng trai đánh cá bình thường.

Từ lúc bắt đầu đối xử thân thiện, sau đó bỗng nh7ên lạnh lùng, Liên Tổng không phải không nhận ra sự thay đổi của sư phụ. Nàng nghĩ nàng rất ngu dốt, học võ không tốt nên sư phụ thất vọng với nàng. Nàng muốn tăng cường luyện tập để bù lại nhưng sư phụ lại nói một câu: “Người không có chút tư chất, không cần phí công.”, nàng từ bỏ. Nàng bình thường như vậy, ngay cả muốn nắm một chút góc áo của sư phụ cũng phải cố sức, nàng không vọng tưởng nữa. Không có thiên chất thì không có, nàng sẽ chờ tới mười tám tuổi xuống núi, mở tiệm bán cá của nàng.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ như thế này, hắn là sư phụ cao ngạo không thể chạm tới, nàng là đồ đệ đầu gối tầm thường, bọn họ đối nhau xa cách. Tất cả cứ như bụi bặm để rồi lãng quên.

Biến cố lại phát sinh ở trên người hắn.

Lưu Phương là môn võ công phi thường kỳ lạ, người luyện công sẽ tích tụ âm khí bên ngoài, thuần dương khí lại kết hợp bên trong. Hắn luyện mười năm, về ngoài càng âm nhu (như con gái ý), nhưng trong cơ thể lại có tích tụ dương khí rất mạnh, công lực càng mạnh, dương khí càng nhiều, cần được khai thông. Nếu có thể ân ái với nữ, không những có thể điều hòa dương khí, còn có thể tăng công lực. Nhưng hắn không muốn lợi dụng nữ tử vô tội. Hơn nữa hắn cũng có kiêu ngạo của bản thân, ngay cả võ công của bản thân cũng không vượt qua được, hắn sao xứng với hai chữ “công tử”.

Khi dương khí tích tụ quá mức, hắn dễ dàng tìm ra một cái động sau núi để tĩnh tâm ngồi thiền. Động kia vốn là nơi thợ săn trên núi dùng

bấy thú, khi hấn dương khí quá mạnh thì cũng không thể khống chế bản thân, xem như cũng là mãnh thú, cái động này dùng cũng thật thích hợp.

Trước ngày đó, hấn chỉ biết trên trời có thể rớt mưa xuống, rơi tuyết, rơi băng, nhưng không ngờ còn có thể rơi xuống một cô nương.

Người khiến hấn vướng bận hai năm, rõ ràng rơi xuống trước mắt hấn. Dáng vẻ của nàng có chút hoảng sợ, chắc là đi đường chỉ lo nhìn bầu trời, không chú ý nên rơi xuống. Nhìn thấy hấn ở dưới, vẻ hoảng sợ trên mặt càng nhiều, tròn mắt gần như rớt xuống.

“Sư, sư phụ...” Nàng cười có chút xấu hổ.

Dù sao ha7 năm qua, hấn chưa bao giờ hòa nhã với nàng, nàng cũng là người biết điều, bình thường thấy hấn đều tránh xa.

Nhưng mà thời điểm cần tránh nhất, nàng lại chui đầu vào.

“Đi.” Hấn ễn cưỡng phun ra một chữ.

Nàng lại nghe không hiểu, chỉ nhìn thấy sắc mặt hấn ửng hồng, mày nhăn lại, nghĩ hấn bị bệnh, nàng quan tâm lấy tay xem độ ấm của cái trán hấn.

Hấn đột nhiên trợn mắt, ánh lửa trong mắt dày đặc hơn, một phen cầm tay nàng lại. Nàng bị dọa tới mức choáng váng quên mất phản kháng. Hấn kề sát nàng, thời điểm miễn cảm cố gắng kiềm chế chính mình, ôm nàng trần tnh trong chốc lát, khi nàng vẫn đang mờ mịt thì thi triển khinh công mang nàng ra ngoài động. Liếc mắt một cái cũng không, hấn quay đầu đi thẳng về Lăng Phong Viện.

Tâm rớt cuộc cũng được yên tĩnh, quanh chóp mũi đều là mùi thơm ngát của nữ nhi, cùng với mùi hương nồng trên người hấn phát ra rất khác nhau, ấm áp mà đậm đặc, là cơn gió sáng sớm tháng ba tiến vào hương vị ánh mặt trời.

“Sư phụ!”

Hắn nghe được nàng gọi hắn. Nhịn không được mở mắt ra, trước mắt không có một bóng người. Hắn cười ha hả, đường đường Lưu Phương công tử, nhưng lại vì một cái tiểu cô nương mà tẩu hỏa nhập ma. Cười xong, phun ra một ngụm máu tươi.

Không thể ngồi chờ chết.

Hắn đi Cấp Điện Các, tìm ra phương pháp khắc chế Lưu Phương công – bốn tám lư hương, thị lực của hắn mờ hồ, hoàn toàn không nhìn rõ những dòng chữ cực nhỏ này. Viên Thương Châu nhìn thấy hắn thất hồn lạc phách, cũng tiến vào theo. Lấy mảnh gỗ trong tay hắn đọc, vỗ vai hắn nói: “Người đợi, giao cho ta.”

Giao mọi việc cho đại sư huynh trầm ổn, hắn đương nhiên an tâm. Thuốc nhanh chóng được bưng lên, một ngày ba lượt, mỗi lượt một chén, ăn xong sau bảy ngày hắn đã khỏi hẳn. Trải qua lần này, hắn càng cẩn thận luyện công, không tự tin mù quáng nữa. Đối với đầu sỏ gây rối việc luyện công của hắn, nghĩ đến hắn không khỏi sầu não, đặc biệt đáng về như không có gì của nàng càng khiến hắn buồn bực. Tuy rằng hắn cũng không biết bản thân buồn bực cái gì.

Mà nàng cảm nhận được hắn đang hờn dỗi, chà xát chà xát cái mũi, chà xát chà xát cái cằm, cười ngây ngốc. Chỉ là sau ngày này, hắn không bao giờ lại có cơ hội cùng nàng như thế.

Dần dần, ai cũng nhận ra nàng bị sư phụ chán ghét, đối với nàng càng kh7 dễ nhiều hơn. Hắn nhìn mọi việc nhưng không có thái độ gì. Qua mấy ngày, hắn phát hiện một chuyện thú vị, chỉ cần bị khi dễ, nàng sẽ một mình chạy lên nóc nhà, nhìn về mặt trời phía xa, ném vào ệng mấy viên táo đỏ. Nàng không thể có nhiều táo đỏ như vậy. Mỗi đệ tử đều có phần ăn cố định, chẳng lẽ nàng trộm ở bếp.

Khi suy nghĩ này hiện lên trong đầu, phản ứng đầu tiên không phải là vạch trần nàng, mà là bao che nàng. Cứ lấy đi, cũng không phải thứ gì quý giá.

Không phải ai cũng muốn bao che cho nàng như hắn. Chuyện táo đồ bị phát hiện, nàng bị các sư tử hỏi tội. Mà nàng, quật cường không nói, không thừa nhận là mình ăn trộm.

Cái tát cùng với quyền cước hạ xuống, bị một người đệ tử là Từ Huyền ngăn lại. Hắn nói bởi vì thân thể nàng không tốt, sư phụ lệnh cho hắn đưa nàng táo đồ.

Một cô nương bộ mặt dữ tợn hỏi: “Nàng bệnh gì? Sao ta không thấy.”

Từ Huyền nói: “Còn không phải là các người không chịu cắt thịt lấy máu sao, sợ bị thương chính mình, sợ để lại sẹo. Ta đưa nàng táo đồ là nàng đáng được nhận. Các người nếu có kiến nghị thì tìm sư phụ của ta mà lý luận.”

Cắt thịt lấy máu? Chẳng lẽ...

Hắn lập tức tìm ra điểm đáng ngờ, đồ bốn mươi tám cái bình hương ra, cẩn thận xem xét, trong đó đều là vật âm hàn, mà thuốc dẫn chính là máu tươi của xử nữ.

-----oOo-----

Chương 12: Chuyện xưa (tam)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện xưa (tam)

Hắn ở nóc nhà tìm được nàng.

Mặt trời đem bóng nàng kéo dài ở bên người, cô đơn cùng nàng ngấm những đám mây tía.

Sợ làm nàng hoảng, hắn ho nhẹ một tiếng.

Một lúc lâu nàng mới phản ứng lại, nhìn hắn đi bên cạnh, quả nhiên có chút kinh ngạc, lập tức nhảy dựng lên hành lễ với hắn.

Thầy trò hai người nghiêm túc nói chuyện ---- trên nóc nhà, có chút buồn cười.

Hắn cầm cổ tay nàng, mang nàng nhẹ nhàng rơi xuống đất, trong nháy mắt nàng không thể tránh ánh mắt của hắn. Hắn nắm cổ tay nàng lại gần, nàng giãi dụa, để lộ ra nhiều vết thương.

Một ngày ba lượt, liên tục bảy ngày, tổng cộng hai mươi một vết cắt, vết thương loang lổ, từ cổ tay kéo dài đến khuỷu tay.

Hắn cảm thấy khiếp sợ, ngữ khí cũng có chút lạnh: “Có phải bọn họ bức ngươi hay không?”

“Không phải.” Nàng lắc đầu, rút tay về, hỏi lại hắn: “Vì sư phụ làm chút chuyện nhỏ, chẳng lẽ không đúng sao?”

Xem việc cắt máu lấy thịt như là chuyện nhỏ như vậy, nàng ngốc thật hay chỉ là giả vờ? Mặc dù là thầy trò, hắn cũng không đáng để nàng hi sinh như vậy.

“Người làm như vậy, đòi lại được cái gì?” Hấn sợ Viên Thương Châu nhận lời gì đó với nàng, ví dụ như võ công...

Nàng tự hỏi một lát, thật cao hứng cởi bỏ cái túi bên hông đưa cho hấn xem: “Sự thúc cho đồ nhi một bao tảo đồ rất lớn.”

Hấn lặng im một lát, chờ đợi tia đau đớn trong lòng tản đi.

Mang nàng đến Lăng Phong viện thì trời đã tối rồi, thấp ngọn đèn, hấn mang đến một lọ Thanh Hoa Lộ bôi lên vết thương của nàng. Nàng ngấm cái lọ cười hỏi hấn, cái này có thể lấy uống không?

Hấn mỉm cười lắc đầu, là người như thế nào, mới có thể nuôi dưỡng một cô nương trong sáng cùng tính tình thẳng thắn như vậy.

Là vì đã uống máu của nàng hay sao, từ đó về sau, cho dù không cố ý tìm kiếm thân ảnh nàng, hấn vẫn có thể từ trong biển người mờ mịt, liếc mắt một cái đã thấy nàng. Mà nàng, cũng sẽ quay đầu nhìn hấn. Giống như trong lòng có thần giao cách cảm.

Hấn sờ sờ ngực của chính mình, đây là động tâm sao? Đối với một cô nương mười bốn tuổi, chỉ cần gặp nàng sẽ không hiểu vì sao vui mừng.

Nhưng nàng vẫn xem hấn là sư phụ tôn kính, làm thế nào cho phải đây?

Trừ bỏ võ công, đây là lần đầu tiên hấn có một thứ khác để nhớ.

Hấn biết, thầy trò mến nhau là vi phạm lễ giáo, là tuyệt đối cấm kỵ. Nhưng hấn không có biện pháp. Hấn không dễ dàng động tâm, một khi tâm động là tình thế bắt buộc, chỉ là hấn trước kia chưa từng cầu mong thứ gì, chưa từng tranh đoạt thứ gì. Có lẽ phụ thân nhìn ra điểm này, cho nên trước khi mất mới nói với hấn những lời như vậy.

Nói với hấn như vậy không phải là vô dụng, ít nhất là khi đó, khi lý trí

vẫn ở trên tình cảm.

Hắn không muốn bắt buộc nàng, cũng không muốn làm nàng sợ. Nhưng nếu để cho hắn biết, để cho hắn thấy một chút dấu vết chứng minh nàng cũng động tâm với hắn, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nếu Liên Tống đang ôm chổi vẽ loạn trên mặt đất trong hậu viên, biết sư phụ nàng đang miễn cưỡng ôm tay dựa vào hành lang, trên mặt bình tĩnh như không có gì, nhưng mạch nước ngầm trong lòng không ngừng phun mãnh liệt chăm chú nhìn nàng, không biết nàng sẽ nghĩ thế nào.

Hắn lo lắng thực chu đáo, tránh đi ánh mắt của mọi người, lén cùng nàng ở chung, như vậy, cho dù tương lai hắn muốn dẫn nàng đi, cũng không khiến người khác quá nghi ngờ.

Hơn một năm kia, hắn lấy danh nghĩa dạy nàng võ công mà mang nàng du ngoạn Cao Ngạo sơn, ở đỉnh núi cùng nàng xem biển mây, ở Trúc Vong Nhai cùng nàng ngắm sao. Cho dù là thời điểm tình ý cuộn cuộn, hắn vẫn nghiêm túc giữ lễ, chưa từng có hành động quá phận với nàng. Nhưng điều khiến hắn sốt ruột là, nàng vẫn xem hắn là sư phụ tốt mà cung kính.

Giống như tình nhân đang giận dỗi, hắn giận nàng, nói lời lạnh như băng rằng không muốn thấy nàng. Nàng không hiểu chuyện gì, dùng phương thức ngốc nghếch lấy lòng hắn --- nửa đêm chạy vào sân trong viện hắn, vì giấc ngủ ngon của hắn mà bắt đi những con ve sầu.

Người luyện võ, thính lực cùng thị lực so với người thường đều tốt hơn. Hắn ngồi trên giường nhỏ, nhìn nàng bắt ve, nhìn nàng đứng ở cửa muốn nói gì đó nhưng lại thôi, dáng vẻ phiền não như thầm nói “tâm nam nhân như dò kim đáy biển”, hắn nhin không được mà vui vẻ, cũng hết giận.

Hắn gọi nàng tiến vào. Ngày đó là ngày nàng đến tuổi cập kê (tuổi

lấy chồng ý), hấn vì nàng chải đầu búi tóc, bảo rằng nếu người khác hỏi thì nói đây là do chính nàng chải. Nàng được hấn dạy dỗ rất tốt, lập tức gật đầu đáp ứng.

Hấn tặng nàng hai cái khuyên tai màu đỏ, năm đó khi hấn vẫn là công tử tướng quốc, hấn đã chọn đôi khuyên tai này trong những cống phẩm hiếm lạ của Phiên quốc cống nạp. Màu đỏ khéo léo lung linh ướt át, cùng sánh đôi với đôi môi đỏ mọng của nữ nhi khẳng định là rất đẹp.

Nàng mang khuyên tai, càng tôn lên làn da trắng cùng môi hồng, hơn nữa, hấn lại tự tay chải tóc cài trâm cho nàng, cả người nàng như ánh mặt trời tháng sáu sáng ngời. Hấn vô cùng vừa lòng, hỏi nàng báo đáp hấn thế nào đây.

Nàng nói nàng cũng sẽ vì hấn tháo khăn buộc tóc.

Bọn họ gặp nhau đêm khuya, hấn đã sớm tháo khăn, tóc rối tung, thấy nàng thân mật như vậy thì cũng không để ý. Nàng hấn là phải giúp hấn chải đầu, nhưng lại giống như tiểu hài tử mà chơi đùa với mái tóc của hấn.

Thôi, tùy nàng.

Động tác của nàng mềm nhẹ cẩn thận, cũng thật thành thạo, hấn thật bất ngờ. Chải được hơn nửa đầu, nàng lại ngâm lên hai câu thơ: “Nhiều vấn đầu cảm, nguyện thường thỏa mãn...”

Nếu nàng ngẩng đầu lên, nàng nhất định sẽ thấy ánh mắt sâu thẳm đưa tình của hấn trong gương.

Sau khi xong, hấn nhìn gương, da mặt cứng ngắc, đã hiểu vì sao nàng vẫn không động tâm với hấn.

—— Nàng búi tóc cho hấn theo kiểu Lưu Vân, mềm mại uyển chuyển.

“Đồ nhi khi ở nhà thường chải đầu cho mẫu thân.” Nàng cảm thấy mỹ mãn đứng bên cạnh thưởng thức thành quả.

Thì ra là thế.

Bề ngoài của hắn so với những nam tử bình thường mềm mại hơn, khiến nàng đem hắn trở thành nường của nàng.

Lần đầu tiên, hắn biết đến mùi vị mát mát, tâm cũng thật lạnh.

Thời khắc chớp mũi lại vô tình chạm vào cánh cửa lần nữa, Liên Tống lại cảm thán: tâm nam nhân, như kim đáy biển.

Nha đầu kia, cái gì tướng công, phu quân, nam nhân, kỳ thật những danh từ này trong lòng nàng cùng với hoa cỏ chim chóc không khác nhau a.

Hắn phải chờ tới bao lâu mới bắt được chút ít dấu vết đây.

Nhưng mà vận mệnh không chờ hắn.

Võ lâm đang yên tĩnh nhưng trong đó luôn ẩn giấu nguy cơ. Một sáng sớm, Ma giáo muốn đến Huyền Tông Môn cứu giáo chủ Hiên Viên Bất nên gài bẫy, từ trên xuống dưới, hơn một ngàn người, đều trúng độc Ấu Phàm.

Ấu Phàm, thật ra gọi là Dụ Phàm. Tên đúng như ý nghĩa, cho dù là thần tiên nghe thấy được cũng cam nguyện rơi vào phàm trần. Nó có thể làm những dục niệm bí ẩn trong lòng người bộc phát. Cho dù là quyền dục, danh dục, dâm dục, tất cả đều trực tiếp bộc lộ ra ngoài.

Trừ khi có nội lực mạnh mẽ để khống chế, bằng không sẽ như những đệ tử này, điên điên khùng khùng gọi to gọi nhỏ, thậm chí còn cởi hết quần áo làm ra những cử chỉ khó coi. Thật khó mà chịu nhục như vậy, vài vị thượng sư đã rút kiếm chém chết những đệ tử bị dục niệm khống chế, mà họ cũng đã tiêu hao rất nhiều nội lực, cũng sắp

đến giới hạn cuối cùng. Ngay cả nhất đại tôn sư Hồng Mộ của võ lâm cũng khó bảo toàn bản thân.

Trước khi Kim Nhật Lăng ra tay, Liên Tổng không biết từ đâu nhảy ra, dùng kiếm chỉ vào Hiên Viên Bất buộc hấn giao ra giải được. Tung hoành giang hồ hơn ba mươi năm, Hiên Viên Bất lại bị một đứa nhỏ áp chế, hấn kiên nhẫn cùng nàng nói phải nói trái bởi vì hấn thấy rất kinh ngạc.

Trên đời này, người không bị Âu Phàm khống chế chỉ có ba loại, một loại là đã ăn giải được, một loại là có nội lực cực kỳ thâm hậu, một loại cuối cùng cũng chính là không khả năng --- người mà tâm tư không nhiễm một hạt bụi, thuần khiết như nước.

Trên đời này có người như thế, giết đi chẳng phải đáng tiếc sao. Hấn khống chế cổ tay đang cầm kiếm của nàng, lại dò xét huyết Khí Hải của nàng, hấn lại phát hiện, nàng chính là Thực Dương đồng tử trong truyền thuyết.

Hấn muốn dẫn nàng đi.

Kim Nhật Lăng sao có thể mặc kệ như thế.

Lúc hai người giằng co, Hiên Viên Bất ngẩng mặt lên trời cười to: không nghĩ tới, một viên Âu Phàm lại có thể khiến ta tìm được cao thủ chân chính trong võ lâm. Một trận chiến hôm nay, lưu truyền thiên cổ!

Trong không gian đủ các loại phản kích cùng kịch liệt không cần phải nói, Hiên Viên Bất cùng Kim Nhật Lăng đánh ngang tay, nhưng hấn lại thua dưới chiêu Ngũ Đế chưởng mà Hồng Mộ đánh lên. Hồng Mộ sư tôn lấy võ công độc đáo mà sáng tạo Ngũ Đế chưởng đánh bại Hiên Viên Bất, từ đó về sau trở thành giai thoại mà cả võ lâm đều biết.

Hiên Viên Bất cười khi tự xưng bản thân hấn có chín cái mạng, hấn nói đúng. Hấn chỉ trọng thương, được các giáo đồ cứu đi, nhưng từ

nay cũng không thể gây sóng gió.

Mà các giáo đồ của hắn rất phẫn nộ, trước khi đi bắn ra độc tiêu về phía Hồng Mộ sư tôn. Hồng Mộ sư tôn không kịp tránh, Kim Nhật Lăng lắc mình thay hắn chắn phi tiêu kia, nhưng thật không ai ngờ, vẫn còn chiếc tiêu thứ hai.

Đứa nhỏ kia, bổ nhào vào trước mặt hắn, liều lĩnh bảo vệ hắn, giống như hắn là bảo bối trân quý nhất của cuộc đời nàng.

Chuyện xưa (tứ)

Trên đời này có một loại độc được gần giống với dục vọng.

Liên Tổng trúng độc kia, tên là Thực Cốt.

Nó không làm người ta lập tức chết đi, mà dây dưa không ngừng. Theo thơ ca mà nói, thư sinh si tình chìm trong giấc mộng, xung quanh là ma quỷ u hồn, lúc hưng đông, quỷ mị u hồn rời đi, thư sinh khô kiệt mà uổng mạng.

Loại độc tên Thực Cốt “quỷ mị” này rất âm hiểm, chạm vào thân thể lập tức chui vào xương tủy. Kim Nhật Lăng dùng hết lực vận công giúp nàng bức độc, nhưng thời gian dường như quá trễ.

“Tổng nhi...”

Một tiếng này của hắn, mặc dù không đến mức tê tâm liệt phế, nhưng sự quan tâm cùng khẩn trương thì không thể che giấu.

Thân hình kiều nhỏ mềm mại kia ngã vào lòng hắn, hắn lại chỉ có thể bất lực trơ mắt nhìn. Hắn hận loại bất lực này.

“Sư phụ, rất đau.” Liên Tổng nhăn mày, cắn môi trắng bệch.

Hắn điểm mấy đại huyệt của nàng, nhanh chóng cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng.

Người khi hoảng hốt thì thực dễ lộ ra sơ hở, hấn tận lực giấu đi tình cảm này, nhưng vẫn bị người khác nhìn ra manh mối.

Sống trong võ lâm ăn bữa nay lo bữa mai, Hồng Mộ dường như là đã sống đến hai đời người, hấn nhìn thấu thế sự, sao lại không nhận ra tình ý trong cái nắm tay chặt chẽ kia.

Hấn muốn bóp chết tình ý này, quyết không thể để nó phát triển.

Trong phòng sư phụ, Kim Nhật Lăng bị răn dạy hung hăng.

Sư phụ hỏi hấn, người biết hồi cải không.

Hấn nói không thể thay đổi.

Sư phụ tức giận, muốn giết yêu nữ dân tiện kia.

Hấn nói, chỉ sợ sư phụ giết không được.

Lúc này Hồng Mộ mới ý thức được rằng, đệ tử mà hấn rất coi trọng, sớm đã không phải thiếu gia yếu ớt mười mấy năm trước đi theo hấn. Hấn càng biết thực lực Kim Nhật Lăng còn mạnh hơn, nhưng hấn lại cố ý ẩn giấu. Tâm cơ thâm trầm, không thua gì hấn.

Thật đáng mừng.

Hồng Mộ bỗng nhiên cười to, xem ra Huyền Tông Môn của hấn đã nuôi dưỡng một nhân vật phi phàm, sắp tới sẽ dương danh tứ hải, thống nhất võ lâm!

“Nhật Lăng, người cũng đã thấy, trong những đệ tử của ta, chỉ có người không bị trúng độc Ấu Phàm, nếu giết ta, cũng chỉ có người đủ tư cách làm chủ môn.” Hồng Mộ khôi phục khuôn mặt từ trắng sang hồng: “Bọn họ trúng Ấu Phàm, sau khi tỉnh lại thì như người say rượu, sự việc hôm qua hoàn toàn không nhớ. Trừ ta ra, không ai trong số họ biết được nghiệt trái của người cùng yêu nữ

kia. Một khi biết làm sẽ sai, giờ người vẫn còn cơ hội sửa chữa. Ông trời chiếu cố người đến mức này, người còn không biết quý trọng?”

“Xin thứ cho tâm nguyện của đệ tử không nằm ở đây.” Hãn quả quyết cự tuyệt.

“Nếu ta nói với người, ta có thuốc giải Thực Cốt thì sao?” Hồng Mộ sống đến tuổi này cũng không phải là uổng phí.

Kim Nhật Lăng quả nhiên chần chờ.

Sau khi Liên Tổng trúng Thực Cốt, mỗi khi mặt trời xuống núi nàng tựa như bị ném vào mười tám tầng địa ngục, núi đao biển lửa đều trải qua, mãi cho đến khi tia nắng đầu tiên của sáng hôm sau xuất hiện thì mới ngừng lại.

Đau đớn triền miên mấy ngày, không tốt lên chút nào. Hai má mướt mà của cô nương, giờ gầy đến da bọc xương.

Hãn không thể không dùng Quỷ Môn mười ba cây châm che huyết đạo của nàng lại, giúp nàng giảm bớt đau đớn. Cảm giác đau đớn mặc dù giảm bớt nhưng độc vẫn lan tràn như cũ. Huống hồ, Quỷ Môn châm này rất tổn hại nguyên khí, Liên Tổng là một cô nương thân thể yếu đuối, sao có thể chịu nổi.

Có lần Kim Nhật Lăng đến Cấp Điện Các, tìm ra được một loại thảo dược có thể khắc chế được Thực Cốt --- Phần Tâm Hoa. Nhưng loại hoa này cũng cực độc, mười năm trước đã tuyệt tích khi Ngũ Độc giáo bị tiêu diệt.

Hồng Mộ sư tôn hai mươi tuổi đã đi khắp thiên hạ, khi đó Ngũ Độc giáo vẫn hưng thịnh, hãn có Phần Tâm Hoa cũng không phải không có khả năng.

“Xin hãy để ta suy nghĩ, sẽ trả lời sau.”

Hãn trả lời như vậy.

Hắn không tin hắn tìm không thấy đóa Phần Tâm Hoa thứ hai, chỉ cần cho hắn thời gian.

Đẩy cửa phòng ra, sắc mặt ngưng trọng.

Nếu như thật sự không có đóa hoa thứ hai thì sao? Nếu đợi khi hắn tìm được nàng đã bỏ mạng thì sao? Hắn nên làm thế nào.

Xoa xoa mi tâm, từ khi nào hắn trở nên lo được lo mất như vậy.

Đi được hai bước, nhìn thấy tiểu cô nương áo xanh chạy về phía hắn, cảnh sắc ảm đạm vừa rồi bỗng nhiên sáng rọi.

“Sự phụ.” Liên Tổng vừa thở vừa cười.

“Lần sau đừng chạy nhanh như vậy.” Hắn hơi hơi nhăn mi. Khi nha đầu kia không bị đau thì trở thành một con cá sống, hoàn toàn không để chuyện bản thân bị trúng độc ở trong lòng. Hắn cũng không muốn biến nàng thành bệnh nhân nằm trong phòng, không phải vì sợ người khác nghi ngờ, mà là tính nàng luôn hoạt bát hiểu động cũng sẽ không vui vẻ khi hắn làm thế. Đơn giản là để cho nàng như mọi ngày đi.

Nhưng cũng không còn được như mọi ngày nữa. Hiện tại, nàng chỉ chạy hai bước đã thở hồng hộc.

“Sự phụ, đồ nhi muốn hỏi sự phụ...” Nàng thật vất vả mà thở hổn hển: “Sự phụ có khuyên tai như thế này không?”

Nàng chìa chìa vào vành tai tinh xảo của mình.

Hắn cười hỏi: “Người muốn khuyên tai giống thế làm gì?”

“Sự thúc Đàm Giai rất thích khuyên tai này, muốn làm một bộ như vậy, nhưng lại không biết lấy mẫu ở đâu để làm. Đệ tử không nỡ đưa khuyên tai của mình cho nàng.” Nàng lè lưỡi: “Cho nên muốn

hỏi sư phụ có khuyên tai nào khác không?”

Hắn nghiêm túc nhìn nàng nói: “Không có. Trong thiên hạ này chỉ có một đôi, không có đôi thứ hai.”

“A...” Nàng thất vọng, lại khó xử: “Vậy đồ nhi chỉ có thể đưa khuyên tai của mình cho nàng.”

Tươi cười trên khuôn mặt hắn cứng lại, hắn lạnh lùng nói: “Người muốn đưa thì đưa đi.”

Hắn vì nàng hao hết tâm tư, vì nàng vứt bỏ thanh tịnh, vì nàng rơi vào yêu hận không thể siêu sinh. Mà nàng, cái gì cũng không hiểu. Là nàng thật sự không hiểu, hay là cố tình không hiểu! Uống cho một tấm chân tình của hắn, lại bị nàng xem nhẹ. Thật là đa tình chỉ đổi được vô tình.

Liên Tổng không hiểu vì sao sư phụ bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, bỏ lại nàng, một người biến mất ở cuối cửa hiên. Nàng tháo khuyên tai xuống, nhìn theo hướng sư phụ rời đi, kinh ngạc nói: “Không thể đưa sao?”

Đảo mắt, ba, năm, bảy ngày đã đi qua, Kim Nhật Lăng hoàn toàn không tìm được đóa Phần Tâm Hoa thứ hai. Liên Tổng càng ngày càng tiều tụy.

Kim Nhật Lăng sau nhiều lần dày vò, rốt cuộc tìm Hồng Mộ. Mà khi Hồng Mộ thấy hắn tiến vào thì thản nhiên mỉm cười.

Bọn họ thương lượng trong hòa bình, đáp ứng nhu cầu của nhau. Hồng Mộ cho hắn giải dược. Sau khi Hồng Mộ chết hắn phải làm chưởng môn, tâm tình trong sạch, đức hạnh hơn người, phải được nhiều người kính ngưỡng. Mà tình cảm của hắn đối với nàng, chỉ là một vết bầm nhỏ bé không đáng kể, sẽ bị thời gian vùi lấp.

Lần thứ hai đẩy cửa ra, cảnh còn người mất.

Thì ra, rất nhiều chuyện, không phải người ta tranh đoạt đều đạt được. Có lẽ phụ thân nói rất đúng, không cưỡng cầu, không hi vọng, như thế mới không thất vọng đau khổ.

Tình yêu say đắm trong cuộc đời này, cũng chỉ là hoa trong gương, trắng trong nước mà thôi.

Hắn đi trên con đường đá trước cửa phòng sư phụ, trong lòng yên tĩnh mênh mang.

Lúc này đây, hắn lại thấy nàng.

Nàng đang cúi đầu tìm kiếm cái gì. Đã là nửa đêm, nếu nàng không nghỉ ngơi cho tốt, chỉ sợ khi hắn luyện được Phần Tâm Hoa làm giải dược, nàng đã không còn nửa cái mạng.

“Còn không về phòng nghỉ ngơi, ở đây làm loạn cái gì?” Hắn đứng ở trước mặt nàng.

Ánh mắt nàng né tránh, khẳng định là đã làm gì sai.

“Đồ nhi đã làm mất một chiếc khuyên tai.” Nàng thành thật nói.

Lòng hắn yên tĩnh lại có tia gợn sóng, nhắm mắt, mở mắt, gợn sóng đã tan hết.

“Đánh mất thì đánh mất.” Ngữ khí hắn rất bình thản.

“Nhưng đó là sư phụ đưa.” Nàng lo lắng.

“Sau này sẽ có người tặng cho người đồ tốt hơn. Người còn trẻ, thời gian còn dài. Không cần nhất thời để ý tới những thứ này.” Hắn nói chuyện với nàng, đem mình trở thành trưởng bối mà ân cần dạy bảo.

Liên Tổng cảm thấy được sự thay đổi của sư phụ, muốn hỏi thêm hai câu, nhưng sư phụ đã đi rồi, rất giống như tiên tử ánh trăng biết

mất trong tầm mắt của nàng.

Mà hắn lại đi đến nơi yên lặng không người thì dường như mất hết sức lực, tựa vào trên vách tường lạnh băng. Ánh trăng chiếu vào hình dáng mơ hồ của hắn, hắn cúi đầu nhìn bàn tay mình chậm rãi mở ra, khuyên tai màu đỏ khêu léo như giọt máu hiện lên trong đôi mắt hắn.

Ngày hôm sau, nàng xuống núi.

Nàng chính là không từ bỏ được, nàng chính là nhất thời chú ý những thứ này. Nàng nhất định phải tìm được chiếc bông tai giống thế này, nếu không nàng sẽ chết không nhắm mắt.

Đúng vậy, nàng biết mình sắp chết.

Trên chợ vô cùng náo nhiệt, thật giống trong trí nhớ của nàng. Nàng tìm đến một sạp chuyên bán đồ trang sức, nhìn qua một lượt nhưng không thấy. Chủ quán tốt bụng hỏi nàng: “Tiểu cô nương, người muốn mua cái gì, nói ra một chút, ngộ nữa chúng ta có nhưng không bày bán bán ra thì sao?”

Nàng ngẫm lại cũng đúng, đưa ra chiếc khuyên tai còn lại đưa chủ quán xem. Chủ quán nhìn trái nhìn phải nửa ngày, bĩu môi: “Chính là cái này a, cũng không phải là vật hiếm gì.”

“Người nhìn kỹ xem, sao lại không phải là vật hiếm?” Liên Tống đưa khuyên tai lên chớp mũi chủ quán. Sự phụ nói đôi khuyên tai này chỉ có một bộ trên đời, mặc dù nàng không có hi vọng tìm thấy đôi thứ hai, nhưng một chủ quán nhỏ nhỏ thế này xem thường nó, nàng có chút không thoải mái.

“Người chỉ là tiểu nha đầu đương nhiên không biết, ta đã đi khắp đại giang nam bắc đương nhiên biết hàng hơn người.” Chủ quán ngẩng cằm, ánh mắt nhìn trời: “Nói cho người biết, khuyên tai kia không phải được khảm bằng trân châu bảo thạch, mà chính là một hạt đậu.”

“Hạt đậu?”

Lúc này không chỉ có Liên Tống mà người trên phố cũng tiến lại xem.

Đối diện là một đại nương rống lên một câu: “Ta bán ngũ cốc hoa màu mười mấy năm, sao chưa từng thấy qua hạt đậu loại này a.”

“Người đương nhiên không biết. Cái này gọi là đậu tương tư, chỉ có ở Tây Vực mới có. Có bài thơ nói: Hồng đậu sinh nam quốc, Xuân lai phát kỷ chi. Nguyên quân đa thái hiệt, Thử vật tối tương tư [1]. Có nghe qua chưa?” Chủ quán đặc ý cầm cây quạt phẩy phẩy nói: “Mười mấy năm trước, hạt đậu này vốn chuyên dùng để cống nạp cho hoàng đế, rất hiếm lạ, ta có thân thích làm quan ở kinh thành, đi theo hắn nên gặp qua một lần. Nhưng mà hiện tại trung nguyên chúng ta vẫn có, tuy rằng ít, nhưng không phải là vật trân quý lắm.”

“Nga ——” mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Chủ quán khoe khoang đủ, liếc mắt nhìn Liên Tống: “Nha đầu, nếu người muốn, ngày mai ta mang tám mươi cái đến, chỉ cần đưa ta một lượng bạc. Người muốn hay không a, ai? Ngại đắt? Vậy năm văn tiền. Năm văn tiền, muốn hay không a, ai ai, không muốn thì không muốn, người chạy cái gì, uy...”

Liên Tống chạy lên núi, vừa chạy vừa khóc nói: “Sự phụ, ta đã hiểu, ta đã hiểu...”

*Chú thích:

[1] Đây là bài thơ tương tư của Vương Duy

-----oOo-----

Chương 13: Chuyện xưa (ngũ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện xưa (ngũ)

Khi Liên Tống tìm được Kim Nhật Lăng, hắn đang trầm tư trong thư phòng đọc sách. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ tạm dừng nơi đầu ngón tay hắn, dường như không muốn rời xa.

Nàng biết tác phong của hắn, trầm tư chính là đang ngẩn người.

Nhìn hắn gần trong gang tấc, nàng một câu cũng không nói nên lời, trong lòng hốt hoảng, không phải bức mình, mà là một loại vui sướng xen lẫn chua xót ở trong ngực.

Nàng tự trách mình sao đến bây giờ mới hiểu được. Sự phụ đợi lâu như vậy, vất vả chờ đến khi nàng hiểu rõ, sinh mệnh nàng lại không còn bao lâu.

Nàng không phải kẻ ngốc, có thể không hiểu rõ thân thể của mình sao, sợ là nàng không sống được bao lâu. Đêm dài yên tĩnh, sợ hãi cùng lo lắng, nhưng nàng không muốn làm sự phụ lo lắng nên cũng không biểu hiện gì. Nàng rất giỏi trong việc an ủi bản thân, dù sao kết quả tệ nhất cũng là chết, có thể chết không thống khổ gì cũng là phúc khí. Có lẽ là ông trời thương xót, trước khi chết đã cho nàng biết tâm ý của sự phụ, mặc kệ là thế nào, mặc kệ hôm nay nàng chết hay ngày mai chết, nàng nhất định phải cho hắn biết tâm tư của hắn không hề uổng phí. Nàng chết cũng không tiếc.

Dường như đã qua mấy trăm năm, nàng mới gọi một tiếng: “Sự phụ.”

Không biết sự phụ đã bơi tới tiên cảnh xa xôi nào, thật lâu mới lấy lại tinh thần. Nhìn thấy nàng ngoài cửa, ánh mắt hắn thế nhưng có

chút sương mù.

“Sư phụ!” Nàng lại gọi hắn một tiếng, không đợi hắn gọi đã đi vào. Hai chữ “sư phụ” hôm nay kêu ra miệng như làm nũng, chính nàng nghe xong cũng đỏ mặt.

Kim Nhật Lăng nhìn mặt nàng đỏ bừng, trên trán đầy mồ hôi, hắn thở dài đi đến bên người nàng, theo bản năng lấy tay áo lau mồ hôi cho nàng, còn có trách cứ nàng vài câu. Nhưng tay mới nâng một nửa đã hạ xuống, lời nói trách cứ cũng không có. Hắn lui về sau từng bước nói: “Vào trong ngồi đi.”

“n.” Liên Tổng hãy còn vui sướng, khẩn trương, tính toán nên nói với sư phụ như thế nào.

Sư phụ đưa nàng một chén nước, hai tay nàng nhận lấy, hai người không cẩn thận chạm tay vào nhau, trái tim co rút, nàng cúi đầu uống nước.

Sư phụ lấy ra cái khăn đưa nàng: “Tìm ta có chuyện gì?”

Nàng đặt chén nước xuống nhận khăn tay, lúc này tuy không chạm tay sư phụ, nhưng trên khăn đều là mùi của sư phụ, tim nàng lại đập mãnh liệt. Nàng rất lưu luyến hương vị của sư phụ, nàng thật sự sợ khi chết sẽ không còn được nghe thấy.

“Sư phụ, khăn này có thể cho đồ nhi không?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Kim Nhật Lăng đang muốn khép lại sách trên bàn, nghe lời của nàng thì dừng lại một chút, chậm rãi xoay người. Hắn cách nàng hơn ba thước, hờ hững nhìn nàng.

Nàng không nghĩ tới hắn sẽ trầm mặc mà đáp trả. Trước kia, dù nàng nói cái gì, cho dù hắn không đồng ý cũng sẽ dốc lòng nói nàng biết nguyên nhân.

Trong đầu nàng rối loạn, nhưng nhanh chóng ổn định. Trước khi chết chỉ có nguyện vọng này, sao có thể lui bước?

“Sư phụ cho đồ nhi khăn tay, đồ nhi tặng túi thơm của đồ nhi cho sư phụ được không?” Nàng nâng trong tay túi thơm đỏ thẫm, hai tay dâng lên.

Nàng từng nói qua với hắn, túi thơm này là do nương của nàng cố gắng chống đỡ thân thể yếu ớt mà làm cho nàng, dặn nàng nhìn trúng ai thì nhất định phải mặt dày nhét vào lòng hắn.

Đợi thật lâu, chờ mong cùng tin tưởng như tro tàn bong ra từng mảnh, trước khi nàng hết hi vọng, hắn đi qua nhận lấy. Vui sướng hiện lên trên mặt, nàng lại nhìn thấy túi thơm phẳng phiu bị hắn vò trong tay không còn hình dạng, giống như túi thơm có hận với hắn vậy.

“Vì sao là hiện tại?”

Thanh âm của hắn mềm nhẹ, nhưng nàng nghe ra được hàn ý.

“Là do đồ nhi rất ngu xuẩn, không cẩn thận, không hiểu tâm ý của sư phụ, lãng phí nhiều thời gian như vậy.” Nàng vội vàng nói tiếp: “Hiện tại đồ nhi đã hiểu, thật sự đã hiểu. Người tha thứ cho đồ nhi, được không?”

Hắn nở nụ cười, trong mũi phát ra tiếng cười lạnh lùng. Hắn như vậy, Liên Tống thấy thật xa lạ.

“Đã quá muộn.” Hắn đem túi thơm vứt xuống bên chân nàng. “Đi ra ngoài.” Quay lưng bỏ sung thêm một câu.

Liên Tống nhặt túi thơm lên, từng chút từng chút vuốt những nếp gấp, ngay sau đó nàng lại vò mạnh túi thơm. Nàng dùng toàn lực cười nói: “Sư phụ, đồ nhi biết đã quá muộn. Tuy rằng quá trễ, nhưng đồ nhi vẫn muốn cho sư phụ biết, đồ nhi đối với sư phụ cũng như sư phụ đối với đồ nhi. Yêu mến của sư phụ, sợ kiếp này ta không báo

đáp được, nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau...”

Nói thêm một chữ nữa, nước mắt sẽ rơi xuống, nàng không muốn khóc trước mặt hắn.

“Người đi ra ngoài trước đi.” Hắn không muốn nhìn nàng.

Nàng hít sâu một hơi, hành lễ với cái lưng của hắn, bước ra ngoài.

Hắn nghe tiếng bước chân đã đi xa, tức giận lại dâng trào, nâng tay gạt rơi hết mọi thứ.

Đồ sứ văng khắp nơi, cả mấy quyển sách trên bàn cũng rơi xuống sàn.

Thiên ý trêu người!

Trên mặt bàn chỉ còn quyển sách cũ, vừa rồi hắn mới xem đến trang kia, trên mặt giấy tuyên thành viết những dòng chữ rõ ràng: Phần Tâm, đốt tim chính là đốt tình, với Thực Cốt là giống nhau, càng nhanh đi tới cõi niết bàn (cõi Niết Bàn là cõi phật, ý là dùng xong thanh tịnh như thầy tu, sớm thành chính quả >”<). Thánh nữ Ngũ Độc giáo hay dùng, cắt đứt tơ hồng, đoạn tuyệt tình duyên, lau sạch tâm trí, vĩnh viễn là xử nữ, suốt đời này phải cung phụng Ngũ Độc giáo thần thánh.

Hắn cuối cùng cũng hiểu được, lúc hắn tiếp nhận Phần Tâm Hoa, Hồng Mộ lại cười kỳ lạ đến thế. Sự phụ hắn cao minh không lên tiếng chỉ bằng quan nhìn, nhìn xem hắn phát hiện sự huyền diệu của vận mệnh, để cho hắn biết cái gì là trời đất không cho.

Việc đã đến nước này, biết thì đã sao, động tâm thì đã sao?

“Cắt đứt tơ hồng, đoạn tuyệt tình duyên, đến cõi Niết Bàn. Cuối cùng, người đến cõi Niết Bàn, một thân thanh tịnh. Mà ta...Ha ha...”

Hắn chưa bao giờ hận thế này, cảm xúc xa lạ nảy sinh trong lòng,

giống như muốn đục khoét máu thịt của hắn.

Nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Ngồi xuống, niệm chú, vận hành chân khí, phá tan những vương mặc còn tồn tại. Hơn hai mươi năm tịnh tâm, có thể nào phá hủy trong chốc lát.

Hắn muốn giữ cho lý trí thanh tỉnh, vì nàng chế ra thuốc giải, buồn cười là, đối với người khác mà nói, đây cũng là độc dược.

Những ngày cuối cùng này, hắn chưa từng ở chung hòa bình với nàng. Nếu kết cục đã định, thì sao phải bi lụy không ngừng, tăng thêm thương cảm.

Nhưng mà hắn đã quên, hắn có đủ định lực cùng tuyệt tình mà khắc chế đi tình duyên vô vọng này. Nhưng mà nàng không có.

Thế giới ngây thơ của nàng dưới sự làm phép của hắn mà thêm nhiều sắc màu, mà hắn chính là đám mây ngũ sắc. Mỗi ngày nàng đều ngồi ngẩn người trước cửa phòng hắn, chỉ mong liếc mắt nhìn một cái khi hắn ra ngoài. Nhưng mà, chỉ liếc mắt một cái sao có thể thỏa mãn. Hắn đi, hồn phách của nàng cũng đi theo. Người khác cùng nàng nói chuyện, nàng không nói một lời, thật giống đứa ngốc. Khi không nhìn thấy sư phụ, nàng lại nhớ về thời gian ở họ ở chung, những gì trước kia nàng không rõ, bây giờ đều đã có đáp án. Nàng đang ăn cơm, cũng bỗng nhiên sẽ cười ngây ngô cười.

Cử chỉ dị thường nhanh chóng khiến người ta nghị luận, nghị luận lại rơi vào tai hắn. Hắn không hề bận tâm.

“Liên Tống!” Hắn nghiêm túc gọi nàng.

Đang ngẩn người nhìn sư phụ, Liên Tống cả kinh nhảy dựng lên, nhìn trái nhìn phải, hoàn toàn không nhớ rõ bản thân như thế nào đã đi đến Trúc Vong Nhai cùng sư phụ.

“Đừng đi theo ta nữa.” Hắn nói.

Nàng nghe không rõ, kinh ngạc nhìn hấn.

Hấn đi đến trước mặt nàng, lấy tay che mắt nàng, khẽ thở dài:
“Cũng đừng nhìn ta như vậy nữa.”

Nàng cảm giác được hơi lạnh trong bàn tay hấn, cũng cảm nhận được sự kiên quyết của hấn với nàng, nàng quyết định hỏi: “Sư phụ, người tặng Tống nhi đậu tương tư, còn nói cùng Tống nhi hoan hảo, sư phụ có nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ.” Hấn nhìn nhìn mây mù ở núi kia, suy nghĩ dần bay xa.

“Sư phụ sẽ thực hiện chứ?”

Nói những lời lớn mật như thế, nàng khẩn trương kích động, khóe miệng không ức chế được mà nhếch lên, lại không biết rằng, vĩnh viễn hấn cũng không nói cho nàng biết đáp án.

Hấn thả lỏng hai tay, nhìn nàng nói: “Sư phụ tìm được giải dược rồi.”

Nàng mừng rỡ, lo lắng trong lòng buông ra nói: “Thật tốt quá, cảm ơn sư phụ!”

“Cảm tạ cái gì, độc này là người chấn cho ta.” Khuôn mặt hấn mỉm cười như thường ngày, nhưng giờ phút này chỉ nhếch khóe miệng hấn cũng phải dùng hết sức: “Có một chuyện sư phụ không nghĩ giấu giếm người. Ăn thuốc giải này, người sẽ mất đi võ công, cũng sẽ...quên đi tất cả tình duyên, không còn vì tình mà đau khổ. Là sư phụ dẫn người vào sa đọa, hiện tại, ta trả lại cho người sự đơn thuần thanh tịnh trước đây, được không?”

“Mất đi võ công không lo, nhưng nửa câu sau của sư phụ là ý tứ gì?” Liên Tống suy nghĩ những điều hấn nói, không hiểu mà hỏi: “Có phải sư phụ nói, giải dược này sẽ làm mất đi nhân tình?”

Hấn cười khổ, gật đầu.

Liên Tống từ vui sướng chuyển sang hoảng sợ: “Trên đời sao có thể có loại thuốc này. Không, đồ nhi không ăn. Đồ nhi thà chết cũng không muốn quên sư phụ.”

“Sư sống còn, sao có thể mang ra đùa!” Hắc quát lớn.

“Đồ nhi không đùa.” Nàng ủy khuất: “Giữa mạng sống và sư phụ, đồ nhi chọn sư phụ.”

Từ lúc lấy thân mình chặn tiêu độc cho hắc, nàng đã lựa chọn.

“Sư phụ, cha nương đồ nhi đã qua đời từ rất sớm, bọn họ nói cho đồ nhi biết, cuộc sống không phải là sống sao cho lâu dài, mà phải sống vì điều gì đó. Đồ nhi không biết phải dùng phúc khí mấy đời mới có thể gặp được sư phụ ở kiếp này. Đồ nhi thật thỏa mãn. Đồ nhi thà mang theo trí nhớ về sư phụ mà chết đi, cũng không muốn sống mà mờ mịt không nhớ gì!”

Nàng đứng trước mặt hắc, thân mình phát run, khăng khăng một mực, không oán không hối hận.

Hắc chỉ có thể cố nén đau lòng, mĩa mai nàng một câu: “Tiểu nha đầu, ngươi biết cái gì?” Sau đó thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, điểm huyết đạo của nàng, đem giải dược để vào trong miệng nàng, bức nàng nuốt xuống.

Ngươi hiểu hay không, trên đời này, có người còn để ý sống chết của người hơn chính bản thân người.

“Sư phụ, không muốn...”

“Đồ nhi không muốn quên người...”

“Cầu người...”

“Ngươi quên cũng không sao, sư phụ nhớ rõ là tốt rồi.”

Hắn đỡ nàng, vận công sau lưng nàng, thúc đẩy được lực bộc phát.

Ý thức của nàng dần hôn mê, thân như chìm vào nước, nàng cầm lấy ống tay áo sư phụ không buông.

Tất cả không thể vãn hồi.

“Sư phụ, nếu đồ nhi thật sự quên người, cầu xin sư phụ hãy nhắc nhở ta.” Nàng giống như để lại di ngôn, mồm miệng khẩn cầu. “Ta nhất định sẽ nhớ lại, nhất định sẽ thích sư phụ lần nữa. Đến lúc đó, chúng ta rời Cao Ngạo sơn, rời bỏ võ lâm, cùng đến bờ sông đánh cá, được không, được không, được không...”

Hắn khóc lã chã, ôm chặt nàng: “Hảo, sư phụ đáp ứng ngươi.”

Nàng lộ ra một nụ cười đau thương rồi lẳng lặng mà ngủ.

Hắn ôm nàng, yên tĩnh bao phủ sơn cốc cùng với mặt trời về chiều.

Hoan hảo vô thường, tựa như pháo hoa...

Trúc Vong Nhai này lại như chuyện của hắn mà tạo nên.

Hắn và nàng, từ nay về sau, một người lên trời, một người vĩnh viễn đọa đầy nơi phàm trần.

Chẳng qua thần tiên chỉ là chuyện hoang đường, bọn họ cuối cùng vẫn là phàm phu tục tử, vẫn phải mỗi ngày cùng nhau sống dưới bầu trời, gặp nhau được nhưng chẳng nhìn nhau được.

Nàng vẫn sống tiêu sái như trước, náo nhiệt, hoan hỉ vui mừng đi qua hắn.

Mà hắn vẫn tiếp tục làm thượng sư cao quý của Huyền Tông Môn. Chẳng qua là cho dù ngẫu nhiên kéo tay áo ---- nụ cười ngày xưa kia vẫn hiện lên trong gương, nay hắn chỉ còn một mình. Nhìn lại gương một lần nữa, chỉ thấy một đóa hoa đào nở rộ giữa trán.

Lưu Phương công này quả nhiên là tao nhã, cho dù tàu hỏa nhập ma, dáng vẻ cũng thật diễm lệ.

Vì không muốn rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, hắn rời đi vào đêm khuya. Đợi nàng mười tám tuổi, hắn sẽ trở về, hắn sẽ tự mình chọn một vị hôn phu, tự tay mặc giá y (áo cưới) cho nàng, đưa nàng xa chạy cao bay.

-----oOo-----

Chương 14: Lại đánh mất (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại đánh mất (nhất)

Khi nàng một lần nữa từ trên trời rớt xuống mặt hắn, hắn nghe thấy rõ ràng thanh âm ma chướng trên người hắn đã thức tỉnh. Mà khi nàng lén ở cửa nhìn trộm vào phòng hắn, ma chướng đã dâng cao, bao phủ bóng dáng nàng.

Chuyện xưa nói xong.

Vận mệnh thật lời lỏng, để họ gặp nhau lần nữa, lần này cho dù ông trời đổi ý, hắn sẽ không lui bước.

“Sư phụ, người nói chờ đồ nhi mười tám tuổi rồi trở về, vì sao lại trở về trước như thế này?”

“Sư tôn của người dùng bồ câu đưa tin cho ta, hắn đã phát hiện ma giáo đang rục rịch, lệnh ta trở về tra xét gian tế trong Huyền Tông Môn.”

“Người ở phía sau núi gặp họ?”

“Đúng, cũng gặp người.”

Trong bóng tối, tiếng nói chuyện ngừng lại, yên tĩnh một lát, lại truyền đến tiếng ma sát của quần áo.

Ánh trăng như nước chiếu đầy mảnh đất trước cửa sổ, nhưng lại không chiếu tới hai người đang ôm nhau trên giường.

Ngoài cửa thỉnh thoảng lại có đệ tử nào đó vội vã đi qua, thi thể Hồng Mộ sư tôn vẫn chưa tìm được, mọi người trong Huyền Tông

Môn lúc này đều cảm thấy bất an. Nhưng mà lúc này, tại thời khắc rối loạn, họ vẫn phải cố kỵ thân phận của nhau, chỉ gặp nhau đêm khuya, ngay cả đèn cũng không thắp.

Liên Tổng nằm trên giường ba ngày, đầu vẫn còn choáng váng. Một chưởng kia của Thôi Anh không nhẹ, nếu không phải sư phụ dùng nội lực bảo vệ tính mạng nàng, sợ rằng nàng đã sớm quy tiên. Trên trán băng một miếng vải, sư phụ không cho phép nàng tháo xuống, biến nàng giống như một nữ tử nhỏ bé yếu ớt sau khi sinh sản vậy.

Nàng đương nhiên biết đây là sư phụ quan tâm nàng, nàng ôm thất lượng sư phụ, vui đầu trong vật áo hần mà hưởng thụ sự vui thích khi gặp được nhau. Khi mất trí nhớ, tai mất mũi miệng cùng giác quan của nàng như đã chết, cho dù hằng ngày đều ngửi thấy mùi của sư phụ nàng cũng không rung động, nay lại khôi phục trí nhớ, hương vị này, ngửi thế nào cũng không thấy đủ. May mắn Thôi Anh đánh nàng một chưởng, nàng không sống như một đầu gỗ nữa, cho dù sống lâu trăm tuổi thì cũng là kẻ đần độn.

“Sư phụ, vạn nhất đồ nhi vĩnh viễn không nhớ ra người thì làm sao bây giờ? Nếu không có chuyện của Mạc Lăng Yên cùng n Tư Đình, đồ nhi chỉ sợ vĩnh viễn cũng không biết bản thân thích sư phụ, làm sao bây giờ?”

Liên Tổng nghĩ đi nghĩ lại liền thấy sợ.

“Sư phụ cũng từng lo lắng qua như thế, người ngoan cố cứ như hòn đá.” Hắn xoa bóp vành tai nàng: “Ta từng tính, nếu người cứ ngoan cố như vậy, ta liền mang người đi, nhốt người trong một căn phòng nơi núi rừng hoang sơ, cả đời chỉ ở với ta, còn sợ người không đi vào khuôn khổ sao.”

Liên Tổng rời khỏi cái ôm ấm áp, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, nàng biết sư phụ vừa giận vừa quý trọng nàng, trong lòng nàng có ngọt ngào lẫn chua xót.

“Một khi đã như vậy, vì sao khi bắt đầu người không nói cho đồ nhi

biết chân tướng, cứ như vậy...Trêu cợt đồ nhi.” Nhớ tới những thân mật trước kia, còn có “triền miên” công, hai tai Liên Tổng nóng lên.

“Trêu cợt? Sư phụ bắt quá chỉ là ôm người tán gẫu một chút. Còn những thứ đặc biệt, sư phụ cũng không dám dạy người.” Kim Nhật Lăng cười rộ lên.

Một vài hình ảnh khi bị sư phụ ôm lại hiện lên trong đầu, cổ Liên Tổng cũng nóng rồi. Chỉ là một cái ôm như vậy cũng khiến người ta sôi trào máu, “đặc biệt” kia không phải sẽ khiến người ta mất mạng chứ.

“Sư phụ rõ ràng có thể nói chân tướng cho đồ nhi biết. Vì sao không nói?” Nàng hoài nghi là hắc cô ý.

Hắn không cười nữa. Thanh âm nhẹ nhàng nói ra: “Ta muốn người tự mình nhận ra, mới cam tâm.”

Liên Tổng cười: “Làm đồ nhi mất trí nhớ là sư phụ, không cam lòng cũng là sư phụ.”

Nhìn thấy mặt sư phụ dần dần lạnh đi, nàng lập tức ngoan ngoãn nói: “Đồ nhi biết sư phụ là vì cứu đồ nhi. Là đồ nhi đùa thôi, không biết nặng nhẹ. Sư phụ đừng nóng giận.”

Dáng vẻ ôn dịu tao nhã của sư phụ đã khiến nàng quên mất, hắn là người kiêu ngạo cỡ nào.

“Người, nha đầu kia, sau khi khôi phục trí nhớ, càng lúc càng to gan.”

“Trước kia là vì không nhớ rõ sư phụ, nghĩ là không thân quen với sư phụ thôi.”

Liên Tổng thấy sư phụ tươi cười, chính mình cũng cười rộ lên, sờ sờ tóc sư phụ, tay sư phụ, cảm khái nói: “Thật hay là mơ a, giống như đã sống cả hai đời người, quay đầu phát hiện thì ra sư phụ vẫn

ở bên, chưa từng biến mất.”

Nghe xong lời của nàng, Kim Nhật Lăng cũng có chút cảm thán: “Coi như người đã sống hai lần đi. Hiện tại tốt rồi, hai kiếp tương tư đã khắc vào lòng, nếu có lần sau, người có thể quên sự phụ không?”

“Quên không được!” Liên Tổng vỗ ngực. Không biết có phải là vỗ quá mạnh không mà ngực thấy đau đớn. Hai kiếp tương tư, đối với nàng như là một thoáng qua, đối với sự phụ, có phải là trăm năm không? Nàng nhìn hai mắt sự phụ, thấy rất nhiều sự u sầu.

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, bằng không sự phụ liền không khách khí.”

Tiểu nha đầu này cứ như có thể nhìn thấu lòng hắn. Kim Nhật Lăng đánh gãy cái nhìn chăm chú của nàng, ôm nàng sát vào hắn, khoe miệng nhếch lên viết hai chữ “trêu cợt”, đợi nàng đỏ mặt.

Nàng trừng mắt nhìn, bỗng nhiên đón nhận một nụ hôn của hắn ở trên môi.

“Trêu cợt” biến thành “Giật mình”, lại biến thành “Vui mừng”, một loại vui mừng thư sướng cả thể xác và tinh thần.

Đem chân đạp toàn thân, Liên Tổng đưa lưng về sự phụ, cuộn lại như con nhộng: “Ồ, đồ nhi đau đầu, muốn ngủ một lát.” Thanh âm từ trong chăn truyền ra.

Kim Nhật Lăng khụ một tiếng, vỗ vỗ đầu nhộng: “Người đừng buồn bực. Vì sự ra ngoài trước.”

Đóng cửa lại, hắn xoa xoa môi của mình, cho dù cố gắng thế nào cũng không ức chế được tươi cười. Bây giờ, không thể không đến Vân Điện, nơi đó còn linh đường của Hồng Mộ. Một mình đứng dưới tàng cây, hắn ngẩng đầu nhìn trăng rằm, thở dài một tiếng, tươi cười khi nãy trên mặt lui dần.

Ngày đó Hồng Mộ xuất quan, hấn cũng đứng trong viện này, cúng rượu với ánh trăng. Hấn cúng rượu cảm tạ trời cao.

Kỳ thật, Ngân Vạn Lý không hổ danh là Phật ngàn mặt, nếu không phải có chút sơ hở kia, hấn căn bản không thể nào phát hiện ra sự nguy trang của Ngân Vạn Lý.

Viên Thương Châu không hề biết nội tình, để hấn thu nhận Liên Tống làm đồ đệ dạy nàng võ công. Hấn từ chối không xong, đành phải đồng ý trước, chờ Hồng Mộ xuất quan sẽ nói với hấn chuyện này. Cho dù hấn không nói, người như Hồng Mộ mà nói, khẳng định không thể không biết. Không ngờ rằng, sau khi Hồng Mộ nghe hấn thu nhận đệ tử, không những không ngăn cản, còn tán thưởng quyết định này của Viên Thương Châu. Hấn lập tức nghi ngờ, nhấn mạnh rằng đó là một nữ đệ tử tên Liên Tống. Hồng Mộ lại nói hấn không câu nệ nam nữ.

Hấn lập tức liền biết, người này không phải Hồng Mộ.

Mà Hồng Mộ chân chính chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều. Trong nháy mắt kia, phải nói là hấn có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Có bi thống. Hồng mộ dù sao cũng là ân sư của hấn, truyền thụ hấn võ công.

Có tiếc hận. Hồng Mộ đức cao vọng trọng hơn nửa đời người, cuối cùng ngay cả xương cốt cũng không rõ nơi đâu.

Cũng có may mắn. Sau khi trải qua nhiều chuyện, hấn biết rõ Hồng Mộ là người tham lam, ngoan độc, dối trá, thậm chí trực tiếp và gián tiếp tổn thương huynh đệ thân thiết cùng với nữ tử mà hấn yêu nhất. Tình nghĩa thầy trò chậm rãi phai mờ trong lòng hấn. Hồng Mộ là người duy nhất biết quan hệ của hấn cùng Liên Tống, Hồng Mộ đã chết, trừ bỏ trời đất, không ai biết giao ước của họ lúc đó. Như vậy, hấn có thể lấy vô số lý do mang Liên Tống rời đi.

Nhưng mà, Hồng Mộ là Hồng Mộ, Huyền Tông Môn là Huyền Tông

Môn, hắn không thể chỉ lo tư tình nhi nữ, không để ý đến sống chết của Huyền Tông Môn. Sau khi biết sự thật của Ngàn Vạn Lý, hắn không lập tức tiến bước người này, mà lựa chọn án binh bất động. Ở đại hội võ lâm, hắn áp chế ma giáo lần nữa, bảo vệ võ lâm trung nguyên. Chuyện sau này, hắn không muốn quản nữa.

Trước mắt, hắn chỉ còn vài chuyện phải làm, thứ nhất là tìm thi thể của Hồng Mộ an táng. Thứ hai là bảo vệ Huyền Tông Môn cho đến khi có chưởng môn mới. Thứ ba là mang Liên Tổng hoàn toàn rời khỏi giang hồ. Hắn dùng mưu kế lừa gạt được Ngàn Vạn Lý, mặc dù Ngàn Vạn Lý không nhận ra Liên Tổng là Thực Dương đồng tử, nhưng bọn hắn đã bắt Tăng Ninh đi, thử một chút sẽ biết thật giả. Hắn thật hi vọng người mình yêu thương chỉ là một cô nương tầm thường, không biết võ công, cũng không biết nữ công, tùy tiện chỉ biết bắt cá làm canh cho tướng công mình là được rồi.

Vô tình, hắn lại thích một cô nương không tầm thường, cho dù ông trời không đồng ý, hắn nhất định là tiêu thụ nàng rồi!

Vài ngày sau, thi thể của Hồng Mộ được tìm thấy trong một khe núi trong rừng, đã thối rữa. Viên Thương Châu có cảm tình với sư phụ cao nhất, hắn tự mình kiểm tra xương cốt của sư phụ không cho bất cứ ai nhúng tay, sau khi an táng sư phụ, hắn lại nhốt mình trong phòng sư phụ một ngày một đêm.

Thân ở võ lâm, lại là một môn phái lớn, Viên Thương Châu nhất định phải trong thời gian ngắn nhất thu lại tư tình. Núi một ngày không thể vô chủ, hắn triệu tập các vị sư đệ bàn bạc chuyện lập chưởng môn mới.

Mấy năm trước, khi Hồng Mộ còn sống, đến Vân Điện đều có đệ tử ca tụng, khung cảnh huy hoàng trong ký ức vẫn còn mới mẻ. Nay chết chóc bi thương, trong mắt mọi người đều là ảm đạm trống trải. Viên Thương Châu ngồi ở vị trí chủ thượng trong Vân Điện, không đành lòng ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Dựa vào tôn ti trật tự, vị trí chưởng môn đương nhiên thuộc về Viên

Thương Châu, nhưng hắn không thể làm chưởng môn.

“Ta không dối gạt các người, một chưởng kia của Ngàn Vạn Lý đã làm nguyên khí của ta tổn thương nặng, chỉ sợ không còn bao nhiêu thời gian.” Viên Thương châu nhắm mắt lắc đầu.

“Sư huynh, y thuật của người xuất quỷ nhập thần, Huyền Tông Môn lại có nhiều thảo dược quý hiếm để người nghiên cứu chế tạo, chậm rãi điều dưỡng nhất định sẽ tốt lên. Chớ nói những chuyện không may.” Tư Phóng thân thiết an ủi viên Thương châu.

Kim Nhật Lăng nhìn Tư Phóng liếc mắt một cái, mỗi khi mọi người nói chuyện, hắn luôn là người mở miệng trước, cũng là người nói nhiều nhất, không nghĩ lại nguy cơ của Huyền Tông Môn lúc này do ai mà ra.

“Cho dù ta biết y thuật, nhưng ta càng hiểu tình trạng của bản thân.” Viên Thương Châu hít một hơi thật sâu: “Một chưởng kia đánh vào, sợ không còn khả năng cứu.”

Ý cười trong mắt chợt lóe lên, Tư Phóng thần sắc đau lòng, trách cứ Kim Nhật Lăng nói: “Sư đệ, người đã sớm biết Ngàn Vạn Lý nguy trang thành sự phụ, vì sao không nói sớm cho chúng ta biết, nếu để đại sư huynh biết gian kế của Ngàn Vạn Lý, như vậy sẽ không trúng chưởng kia của hắn.”

Kim Nhật Lăng áy náy nói: “Càng nhiều người biết sợ Ngàn Vạn Lý sẽ khả nghi. Không ngăn hắn đúng lúc, là sơ sót của ta.”

“Sư đệ không cần tự trách.” Viên Thương Châu khoát tay: “Lo lắng của người là đúng. Có lẽ là ý trời, chúng ta chấp nhận đi. Chú Đạo bị n Tư Đình gây thương tích, toàn thân tàn phế không đứng dậy nổi, chỉ có thể trách võ công của hắn không bằng người. Nay Huyền Tông Môn chỉ còn hai người các người có thể đảm đương, ta nghĩ vị trí chưởng môn này...”

“Chưởng môn!”

Viên Thương Châu nói một nửa, một đệ tử đã từ cửa vọt vào:
“Chưởng môn, sáng nay vài đệ tử xuống núi tuần tra vẫn chưa trở về, ta dẫn theo người đi tìm. Lại gặp được người của Ma giáo, họ để thi thể của Tăng Ninh sư muội ở trước cửa, lại bắt đi rất nhiều sư huynh đệ, còn để lại thư nói, nói...”

“Nói cái gì?” Viên Thương Châu sốt ruột đứng lên, không đợi tiểu đệ tử bẩm báo đã rút thư từ trên hần mở ra.

Trong thư viết: Mười bảy Danh đệ tử của Huyền Tông Môn ở trong tay ta, nếu một ngày không giao Thực Dương đồng tử ra, liền giết một người, hai ngày không giao liền giết hai người. Giết sạch mới thôi, phôi thây cửa thành! Hi vọng chưởng môn Huyền Tông Môn suy xét, đừng làm trời cười cho thiên hạ võ lâm.

“Ti bỉ!” Tư Phóng mắng chửi.

“Thực Dương đồng tử...” Viên Thương Châu trầm tư, nhớ tới ngày đó Ngàn Vạn Lý nói Thực Dương đồng tử là nữ đệ tử, hần nhìn Kim Nhật Lăng nói: “Là đệ tử của ngươi, Liên Tống?”

Kim Nhật Lăng không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tư Phóng hỏi: “Thực Dương đồng tử có gì đặc biệt, bọn họ vì sao nhất định phải có được nàng?”

Viên Thương Châu nói tác dụng của Thực Dương đồng tử cho Tư Phóng biết. Tư Phóng kinh dị nói: “Một khi đã như vậy, cho dù chết cũng không thể giao cho bọn hần. Nếu để Hiên Viên Bất tái xuất giang hồ, trung nguyên sẽ không có một ngày yên ổn.”

Kim Nhật Lăng rùng mình, thanh âm phát ra từ kẽ răng: “Nàng không có tâm hại người, nếu người giết nàng chẳng phải là giết kẻ vô tội sao?”

“Vì toàn bộ võ lâm, giết một nữ tử có gì là không thể. Chỉ có thể nói

mệnh của nàng không tốt.”

“Mệnh không tốt?” Kim Nhật Lăng như đang nghe chuyện cười.

Tư Phóng bị ánh mắt của Kim Nhật Lăng chế trụ, cười lạnh nói:
“Hay là người muốn bảo vệ nàng?”

Kim Nhật Lăng hỏi lại: “Nàng là đệ tử của ta, chẳng lẽ không thể bảo vệ?”

“Người...” Tư Phóng không nghĩ Kim Nhật Lăng sẽ đối diện mà tranh cãi với hắn. Trong quá khứ, vị sư đệ này luôn khiêm nhường. Hắn chính là không quen nhìn người nào vĩ đại hơn hắn, giống như là không thèm để ý cái gì. Tư Phóng từng cố ý khiêu khích nhưng không thể khơi dậy sự kích động của Kim Nhật Lăng. Hôm nay là làm sao vậy?

Viên Thương Châu cũng nhìn ra Kim Nhật Lăng phản ứng quá mức, trong lòng hắn suy nghĩ một phen rồi nói: “Hai vị sư đệ đều nói có đạo lý. Nhưng mà nếu giết đứa nhỏ kia, mười bảy vị Danh đệ tử cũng không thể an toàn. Ngay cả một đệ tử cũng không bảo vệ được, sau này có ai dám tham gia Huyền Tông Môn của chúng ta. Việc cấp bách là tìm đến nơi ẩn thân của Ma Giáo để cứu những đệ tử kia trở về.”

Kim Nhật Lăng bỗng nhiên nói: “Sư huynh, Ma giáo cũng không ngu xuẩn, sợ là không dễ dàng tìm được như vậy.”

Tư Phóng chặn ngang một câu: “Vậy sư đệ có cao kiến gì?”

Kim Nhật Lăng nói: “Giao Liên Tống ra.”

“Này...” Viên Thương Châu khó hiểu, “Đây chẳng phải làm vừa lòng Ma giáo sao.”

“Người giao ra cũng có thể đoạt lại.”

“Đoạt lại?” Tư Phóng nhú mày, “Người cũng nói Ma giáo không ngu xuẩn, có thể để người tùy tiện đoạt lại sao?”

Kim Nhật Lăng cũng không để ý tới, nói với Viên Thương Châu:
“Sau khi việc này chấm dứt, hi vọng sư huynh để Liên Tổng quy ẩn, tránh Ma giáo lại đến làm phiền.”

Viên Thương Châu trầm mặc một lúc lâu, nói: “Được.”

-----oOo-----

Chương 15: Lại đánh mất (nhị)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại đánh mất (nhị)

Liên Tổng ở trên giường nghen vài ngày, đã sớm nghen hồng rồi. Nàng tháo băng quấn đầu, thay đổi xiêm y, xuất môn đi dạo. Đi dạo một cái liền dạo ra oan gia ngõ hẹp.

Người luôn lạnh lùng thanh cao như Từ Huyền lại đứng ngắm hoa sen trong nước. Đúng, toàn bộ Cao Ngạo sơn, trừ sư phụ của nàng ra thì vị sư huynh này là lạnh nhạt nhất, nhưng không thể tự kỷ đến cảnh giới này đi.

Liên Tổng thò đầu nhìn vào cái ao, u sầu đầy mặt, chẳng lẽ đang thất thần? Trên mặt nước, thân ảnh yên lặng phát hiện ra nàng. Nàng nhìn đôi mắt hấn, trí nhớ bị thăm lại phát ra hồi chuông cảnh báo. Nàng lập tức nhảy ra xa ba bước, hai tay che trước mặt.

Sợ người.

Từ Huyền thấy phản ứng của nàng thì sửng sốt một chút, vẻ u sầu trong đôi mắt cũng dần tan đi. Vẫn có người khiến hấn vừa nhìn thấy đã vui mừng trong lòng, nhưng sự vui vẻ này làm sao biểu đạt, lời nói ra miệng lại lạnh như băng: “Hiện nay Huyền Tông Môn loạn trong giặc ngoài, người còn có tâm tư đi dạo.”

“Loạn trong giặc ngoài? Xảy ra chuyện gì?” Liên Tổng buông hai tay. Mấy ngày nay nàng bị sư phụ nhốt nên không biết chuyện bên ngoài.

Về u sầu lại trở về trên đôi mắt, Từ Huyền nói: “Tăng Ninh bị Ma giáo giết ngoài cửa. Có mười bảy Danh đệ tử khác cũng bị Ma giáo bắt đi, áp chế chúng ta giao ra Thực Dương đồng tử. Ta đoán Thực

Dương đồng tử...Hắn là người.”

Liên Tống giật mình một trận. Sau khi khôi phục trí nhớ, nàng chỉ quan tâm những gì liên quan đến sư phụ, những chuyện của mình không quan tâm lắm. Chuyện Thực Dương đồng tử đã sớm bị nàng quăng ra sau đầu. Ngoài ra, nàng còn quên mất một người --- Tăng Ninh, vị sư tử này nói không nhiều lại ôn nhu, bị Ma giáo bắt đi thay nàng. Hiện tại, lại bị giết.

“Đáng chết.”

Nàng sốt ruột ảo não chạy nhanh trở về, hoàn toàn không chú ý đến người ở phía sau muốn nói gì lại thôi.

Thật lâu sau Từ Huyền mới ý thức được bản thân vẫn đang ngóng nhìn bóng dáng Liên Tống, hắn hung hăng rút ánh mắt về, lại nhìn mặt nước lần nữa, bên tai vang lên tiếng của sư phụ. Mới nãy hắn đã đi cầu xin sư phụ đừng giao Liên Tống ra, khiến nàng có đi không có về. Sư phụ hiểu rõ tâm tư của hắn, trầm thía nói: “Từ Huyền, cuộc đời có vô số lựa chọn gian nan. Những chuyện người gặp phải chỉ là rất nhỏ bé trong đó. Nếu ngay cả những điều này cũng không vượt qua được, sư phụ sao có thể yên tâm giao Huyền Tông Môn cho người.”

Hắn nắm chặt tay. Một con chuồn chuồn bay xẹt qua tầm mắt hắn, nhẹ nhàng đậu trên mặt nước, sau đó vỗ cánh bay đi, chỉ để lại hai vòng sóng lăn tăn trên mặt nước, sau đó trở về yên tĩnh.

Liên Tống tìm sư phụ khắp nơi, ở ngoài cửa viện của Viên Thương Châu lại đụng vào lòng sư phụ.

Kim Nhật Lăng xoa nhẹ cái trán của nàng nói: “Người chui đầu vô lười.” Cử chỉ vô cùng thân thiết khiến không ít đệ tử nhìn đến, hắn cảnh giác thu tay, mang nàng đến chỗ không người.

“Ta vừa vặn cũng phải đi tìm người...” Hắn không biết mở miệng thế nào với nàng. Luôn miệng nói nàng là trân quý nhất, lại mang nàng

giao cho Ma giáo. Hắn còn chưa nói gì, đã thấy ánh mắt nàng đỏ lên.

“Sư phụ, Tăng Ninh sư tỷ đã chết, có phải hay không?” Nàng bắt lấy ống tay áo của hắn.

Hắn nắm lấy tay nàng: “Đúng.”

“Sư phụ đã sớm biết rằng Ma giáo sẽ đến tìm đồ nhi, liền lấy “triền miên” công âm thầm đưa chân khí vào người đồ nhi, khiến họ nghĩ rằng đồ nhi võ công cao cường, nhận sư tỷ võ công kém nhất là Thực Dương đồng tử. Người biết rõ Tăng sư tỷ bị họ bắt đi chắc chắn sẽ chết. Sư phụ làm như vậy, đồ nhi sao có thể thấy lòng bình an đây?” Một hơi nói xong, nàng mới phát giác mình đang dùng giọng điệu chất vấn để nói chuyện với sư phụ, chợt dạ cúi đầu, nhưng nghĩ đến những chuyện sư phụ đã làm, lại cảm thấy bất bình, ngẩng đầu chờ hắn giải thích.

Đổi lại khi bình thường, hắn căn bản sẽ khinh thường mà không biện giải cho mình, nhưng khi đối mặt với Liên Tổng, hắn phải đầu hàng: “Ta không muốn người gặp nguy hiểm, nên để Ma giáo bắt nhảm Tăng Ninh, nhất định họ sẽ mang nàng đến chỗ Hiên Viên Bất ẩn nấu. Chỉ cần ta đuổi theo đúng lúc, liền có thể bắt hết một lượt, việc này từ đây về sau chấm dứt. Đáng tiếc thế sự khó liệu, Thôi Anh đánh người một chưởng, lòng ta rối loạn, căn bản không có tâm mà đuổi theo.”

Lại là vì nàng. Liên Tổng tự trách.

Kim Nhật Lăng bắt đắc dĩ trở về vai sư phụ, buông tay nàng ra nghiêm mặt nói: “Việc này không phải là lỗi của người, người không phải tự trách. Mọi chuyện trên đời không thể cầu thì đều được an tâm. Ta hỏi người, nếu tương lai sư phụ gặp chuyện bất trắc, người có thể cứu sư phụ, nhưng phải giết người vô tội, người lựa chọn thế nào?”

“Đồ nhi...” Liên Tổng khó có thể lựa chọn, nàng chưa chưa bao giờ

gặp phải tình huống như sư phụ nói, cũng chưa bao giờ giết người.

Nàng trả lời càng chậm, tâm tình Kim Nhật Lăng càng phức tạp. Nếu không phải vì nàng, hắn cũng không tổn thương người vô tội. Hắn có thể gánh tội danh giết người, xuống địa ngục cũng cam nguyện. Mà nàng thì sao?

“Đồ nhi không muốn thương tổn người vô tội.” Liên Tổng nói: “Nhưng nếu nguy hiểm đến tính mạng của sư phụ, đồ nhi tình nguyện dùng cái chết của mình đổi lấy bình an cho sư phụ.”

Nghe xong lời này, hắn vui vẻ không thôi, muốn giận, lại không đành lòng, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta hao tổn tâm tư như vậy mới bảo vệ được tính mạng của người, người nói tức giận liền tức giận. Sao người lại làm ta thất vọng đến thế?”

“Đồ nhi, nhưng là đồ nhi... Có thể sống thì có ai lại muốn đi tìm chết nha.” Liên Tổng ủy khuất: “Sư phụ ra đề quá khó khăn.”

“Như vậy, sư phụ cùng người đối mặt với vấn đề khó khăn này, người cũng hi vọng không tổn thương người vô tội, dùng chính mạng của người đổi đúng không?”

Liên Tổng giật mình.

Hắn thở dài, ôm nàng vào lòng: “Người có hiểu được ba chữ “bất đắc dĩ” này không? Tương lai chúng ta nhất định sẽ đối mặt với càng nhiều “bất đắc dĩ”. Người cứ nhân hậu như vậy, làm sao ta có thể yên tâm.”

Liên Tổng càng thêm ôm chặt sư phụ.

Bé nàng trong chốc lát, hắn mới nói cho nàng quyết định lần này: “Ta và Viên sư bá đã quyết định, dùng người trao đổi mười bảy Danh đệ tử kia. Ta nghĩ, người nhất định nguyện ý.” Hắn cười khổ.

Nàng dùng sức gật đầu nói: “Cho dù sư phụ không đề cập tới, đồ

nhi cũng làm như vậy.”

“Người yên tâm, mười bảy Danh đệ tử kia an toàn, sư phụ lập tức cứu người ra.”

“Đồ nhi tin tưởng sư phụ.”

Nàng đối với sư phụ tín nhiệm vô điều kiện.

Kim Nhật Lăng lại không tự tin. Không phải hắn không tự tin cứu được nàng, mà không tự tin với tình cảm của nàng dành cho hắn.

Dù sao nàng nhỏ hơn hắn nhiều như vậy, lại mất trí nhớ lâu như vậy, người trẻ tuổi tình cảm luôn dễ dàng thay đổi. Nếu thả nàng ra khỏi tầm mắt của hắn, thế giới hoa lệ bên ngoài không biết sẽ ảnh hưởng thế nào với nàng.

Dù sao, là hắn câu dẫn nàng trước, dùng nhiều thủ đoạn như vậy mới khiến nàng mở lòng ra. Mà khi mất trí nhớ nàng lại vì danh nghĩa thầy trò mà phản kháng hắn. Tuy rằng hắn nóng vội, không thể dùng thời gian ngắn để thay đổi được tảng đá này. Nếu trong lòng không có sự băn khoăn về việc thầy trò mền nhau này, sao khi mất trí nhớ nàng lại kháng cự như vậy. Sau cái chết của Mạc Lăng Yên cùng n Tư Đình, mặc dù kích thích nàng hiểu được tình cảm đối với hắn, nhưng chẳng lẽ nàng chưa bao giờ lo lắng qua, chính bản thân mình sẽ có kết cục bị thảm như bọn họ vậy sao?

Cho dù hiện tại đã khôi phục trí nhớ, sự việc này cũng là một cái cọc cắm trong lòng nàng.

Sao hắn có thể yên tâm.

Một đêm trước khi giao Liên Tống, Kim Nhật Lăng lặn qua lộn lại trên giường một đêm nhưng không thể chớp mắt.

Mà người sắp bị đưa vào hang hổ, lại ngủ không biết gì cho tới bình minh.

Không muốn làm gì sơ hờ khiến nguy hiểm tính mạng Liên Tống, Kim Nhật Lăng không dám để vật dẫn đường nào trên người nàng, tất cả hành động hoàn toàn dựa vào võ công của hấn.

Trước khi xuất phát, mọi người trong Huyền Tông Môn đều ra tiễn Liên Tống. Ra đến cầu thang trước Vân Điện, đã có đầy người đứng nghiêm túc ở đó, bọn nhìn nàng chăm chú. Liên Tống đầu tiên nhận được đả ngộ như thế, nhìn ánh mắt mong đợi của mọi người, trong lòng Liên Tống lại dâng lên một tình cảm bi tráng. Nàng sao có thể không biết, trong lòng mọi người chỉ mong râu ria như nàng mau đi chịu chết, để đổi lại huynh đệ tay chân của họ.

Sự tử Đinh Chiết Nhu của nàng thậm chí không kiên nhẫn mà nói một câu: “Mau cút đi.” Có người nghe được, gật đầu đồng ý: “Là vì nàng, chọc đến nhiều người như vậy. Từ khi nàng đến Cao Ngạo sơn, Huyền Tông Môn của chúng ta không được một ngày bình yên.” Lại có người khịt khịt mũi nói: “Chỉ là, khó trách nàng ta gọi là Liên Tống, không chừng ngay cả cha mẹ cũng bị nàng ta khắc chết. Ôn thần này vẫn nên nhanh nhanh tiễn đi!”

Những lời này, nàng không có nghe đến. Nhưng trong lòng nàng hiểu được, mấy trăm người này, chỉ có một người lo lắng vì nàng. Nàng liếc mắt một cái đã thấy hấn trong đám đông, ánh mắt họ lần lượt di chuyển, không dám dừng lại nhìn nhau.

Sau khi từ biệt mọi người, Kim Nhật Lăng, Viên Thương Châu, Tư Phóng cùng với hơn mười đệ tử đưa Liên Tống đến điểm hẹn là rừng cây sau núi.

Một nơi trống trải, mười bảy đệ tử xếp hàng dần hiện ra, treo trên thân cây. Trong rừng vang lên thanh âm bén nhọn: “Để nàng tự mình đi tới.”

Thanh âm gần ở bên tai, nhưng Liên Tống nhìn trái nhìn phải cũng không thấy người, nói vậy, đối phương nhất định nội lực cực kỳ thâm hậu, ẩn thân ở xa.

Kim Nhật Lăng vỗ vỗ bả vai của Liên Tống. Liên Tống cảm nhận được bàn tay của sự phụ, dũng khí trong lòng tăng lên. Bước về phía trước, nàng xoay người nói với Viên Thương Châu: “Viên sư bá, nếu ta có thể còn sống trở về, người đừng quên chuyện đã đáp ứng với sự phụ. Đến lúc đó phải thả ta xuống núi làm người đánh cá.”

Viên Thương Châu không nghĩ tới đứa nhỏ đến giờ vẫn nhớ đến chuyện này, lại thấy nàng thần sắc không hề sợ hãi, nghĩ là nàng không biết chuyến đi này có bao nhiêu nguy hiểm, cho dù ý chí sắt đá cũng có chút đồng tình, hần trịnh trọng nói: “Sư bá đồng ý chuyện của người, tuyệt đối không đổi ý.”

Nhận được sự cam đoan, Liên Tống nhanh chóng liếc nhìn sự phụ một cái. Một cái liếc mắt này, trong lòng Kim Nhật Lăng đau xót. Mặc dù ở thời khắc sống còn này, bọn họ vẫn không thể như những người yêu nhau bình thường mà lưu luyến không rời, hần phải cố ý áp chế tình cảm, làm bộ lạnh lùng.

Hần nhìn bóng dáng Liên Tống bước sâu vào rừng cây, âm thầm thề: một ngày nào đó, ta và người có thể quang minh chính đại mà đi dưới ánh nắng mặt trời.

Theo từng bước chân của Liên Tống, dây thừng trên cây lần lượt đứt, các đệ tử kêu thảm rơi xuống đất, tay chân họ đều bị trói chặt, nhưng châu chấu rụng xuống, người trước rồi người sau rơi rụng bên cạnh Liên Tống. Khiến cho Liên Tống lúc này đang khản trương cũng phải bật cười. Cười thật vui vẻ, bỗng nhiên một bàn tay đến trước mặt điểm huyết đạo của nàng, bắt lấy bả vai nàng ném lên lưng ngựa. Một sợi dây thừng đem nàng buộc lại cùng người cưỡi ngựa.

Nàng không kịp kêu một tiếng, chỉ nghe thấy thanh âm vừa rồi lại bay tới, lúc này gần hơn chút, hần nói: “Xem như các người thức thời! Người ta sẽ mang đi, mấy đệ tử mềm chân này chúng ta khinh thường chạm vào, mười bảy người trả đủ. Thương Thiên giáo

chúng ta cùng người của Huyền Tông Môn sau này mà gặp lại, đánh không chết không ngừng!”

Nghe hắn nói xong chữ cuối cùng, Liên Tổng mới rõ ràng bản thân đã lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận chỉ sợ sẽ mất mạng. Tình cảm bi tráng kia lại dâng lên, nàng bắt lấy thời gian cuối cùng nhìn sư phụ ở xa xa.

Sư phụ trong tầm mắt nàng xóc nảy không ngừng, dường như là tay nâng một cái gì đó đến bên môi mà hôn, nàng dùng sức nheo mắt nhìn kỹ, màu đỏ hoan hỉ kia, thêu những sợi tơ vàng, đúng là túi thơm đính ước mà nàng nghĩ rằng bản thân đã làm mất.

Môi sư phụ hôn túi thơm của nàng, hai người nhìn nhau, cho đến khi không thấy nữa, nhất thời, nàng cảm thấy tình này vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Lại đánh mất (tam)

Trong chốc lát mặt trời đã ngã về tây, lại trong chốc lát hiện ở đông, Liên Tổng hiện giờ đã không rõ phương hướng, vốn đang ngồi, cuối cùng ngã vào lưng ngựa. Đồ ăn trong bụng ỏi ra một đường. Đến chạng vạng, nàng mở mắt ra thật hỗn loạn.

Bên tai có tiếng sóng biển quen thuộc. Nàng bị người ta bế từ trên ngựa xuống. Hít mạnh vào một hơi, hương vị này nàng rất quen thuộc, là mùi nước ướp tôm cá. Nương nói chỉ cần mùi hương này tới gần, cha sẽ nhanh trở về.

Cảm giác có một đôi tay bế nàng, nàng không rõ ý thức mà kêu một tiếng: “Cha...”

Người ôm nàng, cánh tay dừng lại một chút, tiếp theo, không biết có chuyện gì vui, mọi người ở xung quanh đều cười tới cười lui, tiếng cười như tiếng sấm vang khiến nàng không thể không trợn mắt nhìn một cái.

Cảm giác mơ màng rằng bản thân đang lắc lư, không biết là sự thật hay là nàng vẫn ở trong cảm giác mê muội ấy. Nhìn chăm chú nhìn chăm chú, nàng lại có thể ở trên một khoang thuyền. Thuyền? Vậy là nàng rời bến? Ra tới biển thì đã cách Cao Ngạo sơn rất xa! Nàng lập tức thanh tỉnh, mạnh mẽ ngồi dậy. Thiếu niên áo tím tựa hồ bị nàng làm hoảng sợ, nghĩ nàng muốn ám sát hắn, khí thế bức người bóp cổ nàng.

Người nọ chỉ dùng ba phần lực, nàng có thể hô hấp, nhưng là không thể động đậy, chỉ có thể kinh sợ trừng hấn. Trừng mắt mới phát hiện, người này thân hình như thiếu niên, gương mặt cũng đã đến tuổi xế chiều.

“Lão Cầu ca ca, người quả thật là trông gà hóa cuốc, ngay cả tiểu cô nương tay trái gà không chặt cũng sợ nha.”

Một cánh tay thô kệch toàn lông tơ tiến tới.

Nắm cổ nàng đã hung ác, nhưng cánh tay lông tơ kia lại hung ác hơn, hắn tới gần, lão Cầu đều dựng hết tóc gáy, một đường bay lên, thẳng tắp đập vào cửa khoang thuyền.

Cánh tay lông tơ không để ý, thu tay về, phủi phủi lớp lông ở mu bàn tay, xoa cổ họng nói: “Ta nói với các người a, đối xử với tiểu cô nương cũng không có chút dịu dàng nào. Lần trước phát hiện người kia là giả, thả ra được rồi, không ngờ lại đem người ta đánh nát sọ. Thật thảm.” Hắn nói xong, lại có một bàn tay như hoa đưa đến cùng với thân hình cường tráng như hắn thật không ăn nhập: “Các người không biết cô nương đều là hoa sao, phải thương hương tiếc ngọc.”

Liên Tống nghĩ tới, thanh âm này giống với ở trong rừng, người này chính là người đã đem nàng lên ngựa chạy một đường. Làm hại nàng nhổ tất cả đồ trong bụng ra, xương sườn như muốn bị chặt đứt, đây là thương hương tiếc ngọc sao? Nàng xoa cổ lấy khước mắt liếc hắn.

“U.” Hắn hú lên quái dị: “Nha đầu kia lấy đôi mắt nhỏ câu dẫn ta.

Nàng là coi trọng ta!”

Liên Tống co rút khóe miệng.

Cánh tay lông tơ nhắc vạt áo, chân bước tới gần.

Liên Tống mặt cứng lại, chậm rãi khởi động cái chân, một khi hấn chạm vào một sợi lông của nàng, nàng phải đá hấn bằng bất cứ giá nào.

Ngay khi đầu ngón tay hấn sắp chạm đến mũi nàng, mà chân nàng lại sắp không thể khống chế được nữa, một âm thanh ôn hòa nói: “Lão Diêu a, người xem, cô nương người ta đều chuẩn bị đem người đá xuống biển. Ta nghĩ đừng làm phiền tiểu cô nương nữa, chúng ta bàn bạc một chút, nếu người cứ tiếp tục cọt nhả, ta mang người ném xuống biển, nếu người đứng đắn lại, ta cho người ngồi ghế dựa của ta, thế nào?”

Rốt cuộc cũng có người ra ngăn cản. Người này mặc áo màu xanh, bên hông gấp một cây quạt, cử chỉ văn nhã, lời nói ra lại càng văn nhã.

Lão Diêu lập tức chặc chặc lưỡì cân nhắc một chút, thu hồi cái tay muốn sờ hai má Liên Tống, nhanh như chớp ngồi lên cái ghế mà người áo xanh mới ngồi, đôi chân thích ý gác luôn trên ghế. Cái ghế yếu ớt bị hấn ngồi đến rung động.

Người áo xanh rút quạt ra, tiến tới trước mặt Liên Tống nói: “Nha đầu, người không khóc không nháo, ta rất ngạc nhiên. Tốt nhất đừng có ý đồ gì, chúng ta tuy rằng không giết người, nhưng một khi mất hứng có thể cắt mấy ngón tay của người không chừng.”

Hấn nói xong, tiếp tục quạt quạt chờ Liên Tống hoảng sợ cầu xin tha thứ, quạt đến mức tóc rối loạn, chỉ nghe được một câu -----

“Vị tiên sinh này, ta xóc nảy một trận, hiện tại trong bụng không còn gì, không biết các người có cơm không?”

Liên Tổng không phải không sợ, nhưng nàng cảm thấy thư sinh này ---- Nàng rất có cảm tình với nam tử nào có dáng vẻ thư sinh ----- là người mà nàng cảm thấy quen thuộc nhất, giống như người kia, vì vậy lá gan lớn lên không ít xin cái ăn. Nàng đã đồng ý với sư phụ, mặc kệ tình huống gì, cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân.

Người áo xanh ngừng quạt, không thể tin nhìn lão Cầu ở cạnh cửa cười cười. Lão Diêu ở bên kia cười run rẩy hết cả người: “Cô nương này thú vị, ta thích.” Hắn cười xong, thả một chân xuống, mũi chân chọc chọc người ở dưới: “Tiểu Tô, tốt xấu gì người ta cũng gọi người một tiếng cha, người làm thức ăn cho người ta đi.”

Thì ra dưới cái ghế còn có một người nữa. Là nam nhân áo đen, hắn vươn đôi chân dài thẳng tắp ra trước, tiếp theo là vươn hai cánh tay ra, xoay cái thắt lưng sau đó không cam lòng đi ra.

Hắn nằm ở trong, Liên Tổng nghĩ hắn chỉ là đứa nhỏ, chờ hắn đứng lên nàng mới phát hiện người này dáng thon dài, cao cũng như sư phụ nàng nhưng sư phụ nàng thon thả hơn. Khi sư phụ nàng mặc áo bào thì không nhìn thấy gì, nhưng cởi quần áo... Trái tim nàng nhảy dựng, ngăn cản suy nghĩ của bản thân.

Tóm lại, “Tiểu Tô” này thân hình gầy yếu một chút, nhưng mặc bộ đồ đen này lại khiến hắn có chút gì đó thần bí phong lưu, nhưng ở tuổi này, tuyệt đối là trẻ hơn sư phụ nàng, thế mà nàng mới gọi hắn là cha? Cho dù nàng không câu nệ tiểu tiết, cũng đỏ mặt xấu hổ.

Lão Diêu thấy nàng mặt đỏ, che miệng cười nói: “Lại coi trọng hắn? Hắn là gốc cây tốt nhất trong Thương Thiên Giáo chúng ta, đến nay vẫn chưa lập gia đình. Tuổi vừa hai mươi, người Giang Nam, họ Tô tên Triều Sinh. Nếu người có ý, ta sẽ đưa bình “Vương Mẫu nương nương cũng tư xuân” (nghe cái tên nên nghĩ đây là xuân được ^^!) cho người...”

“Diêu Kim, ta thấy...” Tô Triều Sinh lấy tay che miệng ngáp nói, “Cũng không cần làm phiền Thiên Hàn huynh, ta cùng lão Cầu bắt

tay ném người xuống biển thì thế nào?”

Diêm Kim hừ một tiếng, căm giận trở về ghế. Cái ghế lại thấp đi một nửa.

Liên Tống tổng kết được, Diêm Kim này sợ nhất là người áo lam, thứ hai là Tô Triều Sinh, còn lão Cầu kia, vẫn chưa nhìn ra được.

Tô Triều Sinh suy nghĩ một chút nhìn Liên Tống nói: “Muốn ăn cái gì cứ việc nói, chúng ta sẽ không bạc đãi người.”

“Cái gì cũng được.” Liên Tống cười nói.

Tô Triều Sinh nhướng lông mày, khi xoay người còn nói thêm, đến đây làm khách sao...

Uống canh cá thơm ngào ngạt, Liên Tống thỏa mãn như con mèo nhỏ lưu luyến. Không biết thế nào đầu óc lại nghĩ đến sự phụ, hấn nói chờ việc này chấm dứt, hấn cùng đi đánh cá với nàng, mở một tiệm bán cá. Ban đầu trong lòng nàng vẫn có chút bồn chồn, nhưng hình ảnh sự phụ hôn túi thơm trước mắt, nàng bỗng nhiên tràn ngập niềm tin vô hạn cùng mong chờ.

“Canh cá này uống ngon như vậy sao, xem nàng thoải mái thật.” Diêm Kim chống tay lên quai hàm, tay kia xoa xoa Tô Triều Sinh ở bên cạnh nói: “Cho ta một chén đi.”

“Không có.” Tô Triều Sinh phỉ phỉ nơi bị hấn xoa qua, ngáp dài thu dọn bát của Liên Tống. Liên Tống vẫn đắm chìm trong sự nhớ nhung sự phụ, ngay cả cảm ơn cũng lộ ra sự ngọt ngào. Tô Triều Sinh không cẩn thận chạm vào ánh mắt nóng hằm hạp của nàng, sửng sốt một chút sau đó thu mắt trở về.

“Rất cuộc người có biết vì sao chúng ta muốn bắt người không?” Diêm Kim nhin không được hỏi.

“Biết. Mang ta đến để giáo chủ các người luyện công.” Liên Tống

đáp.

“Vậy người có biết, luyện công thuận lợi, người sẽ như bị người ta hấp thụ hết tinh khí, chưa già đã yếu mà chết. Luyện không tốt, chúng ta nhất định cho người chết từ từ.” Diêu Kim ở trước mắt múa tay múa chân: “Một khi chân khí khổng chế không được, oanh một tiếng, người sẽ banh xác đến mức cha mẹ cũng nhìn không ra.”

“Biết.” Liên Tống gật đầu, sư phụ đã sớm đem những tình huống mà nàng có thể gặp phải nói cho nàng biết.

“Vậy người không sợ sao?”

Nàng lắc đầu. Nàng tin tưởng vững chắc, sư phụ nhất định sẽ đến cứu mình. Trên mặt lại nổi lên nụ cười.

“Ta đã biết.” Diêu Kim quay đầu nói với Lâm Thiên Hàn: “Thì ra nha đầu kia là một đứa ngốc nha.”

Lâm Thiên Hàn nhìn nhất cử nhất động của Liên Tống, cây quạt trong tay càng lúc quạt càng chậm.

Vài đại nam nhân cùng một cô nương ở trong khoang thuyền dù sao cũng không tiện. Liên Tống nhẫn nhịn, cùng một đám ma đầu trong thuyền thuyết ở chung, nàng có thể không nói thì không nên nói, tránh để họ nhìn ra cái gì. Đến buổi tối, Lâm Thiên Hàn lại cẩn thận đắp cho nàng một tấm chăn, nàng liền cảm thấy, Ma giáo không hoàn toàn giống như võ lâm chính phái nói, máu lạnh vô tình.

Đêm đã khuya, thân thuyền lắc lư, đưa nàng vào giấc mộng. Trong mộng, sư phụ đứng dưới tàng hoa đào, tay áo tung bay, mỉm cười thản nhiên, hắn nói:

“Tống nhi, sư phụ họ Kim Nhật, tên Lãng, khi ở trong mộng gọi tên ta chớ có gọi sai.”

“Kim Nhật...Lãng”

Nàng không nhúc nhích, không tiếng động mặc niệm, nhẹ nhàng động đậy ngón tay, như là bắt được góc áo của sư phụ. Khóe miệng mỉm cười, nửa tỉnh nửa mê.

“Thả ra hay là để lại?”

Có người ồn ào xông vào giấc mộng của nàng.

“Không thả! Vạn nhất sai lầm, hi vọng duy nhất của giáo chủ sẽ không còn, ta không muốn.”

“Nhất định thả đi, nếu không ta không thể an tâm.”

“Ai, ta nói các người này. Một cái tiểu cô nương, các người sợ cái gì?”

“Người ăn khổ của tiểu cô nương còn chưa đủ sao?”

“Người người người, đồ mặt sẹo, hừ!”

Thần trí Liên Tổng thanh tỉnh năm phần, nghe được bốn ma đầu kia ở ngoài khoang thuyền thương lượng thả hay không thả gì đó, lại nghe họ nói tiểu cô nương, chắc là liên quan tới nàng. Thần trí lập tức thanh tỉnh hoàn toàn, nàng nín thở nghe.

Ngũ diệu thường thường, không có cảm tình kia chắc là Lâm Thiên Hàn hay quạt cái quạt, hần nói: “Các người cẩn thận ngẫm lại, Huyền Tông Môn có thể khinh địch như vậy mà đưa người đến? Nha đầu kia bị chúng ta giam giữ, không khóc không nháo, còn rất tự tại. Dựa theo giáo lí cổ hũ của võ lâm trung nguyên, đệ tử chính phái sao có thể cam tâm tình nguyện theo ma giáo. Tính tình mạnh mẽ thì tự sát, tính tình yếu đuối một chút thì nên giống với cái người trước, vừa khóc vừa dọa thất cổ, nghĩ cách chạy trốn.”

Thanh âm uyển chuyển là của Diêu Kim: “Nàng chỉ là đứa ngốc thôi.”

“Mặc kệ là khờ thật hay giả ngốc, đều thả.”

Thanh âm này Liên Tống nghe thật lạ. Trong bốn người, người duy nhất chưa nghe qua thanh âm là lão Cầu áo tím, tám phần là hắn.

“Lão Cầu, người muốn đối nghịch với ta.” Diêu Kim tức giận đến dậm chân, Liên Tống cảm giác ván đầu giường cũng chấn động, hắn nói tiếp: “Tiểu Tô, người nói xem, rốt cuộc có nên thả hay không.”

Yên lặng trong chốc lát, thanh âm lười biếng vang lên: “Thực Dương đồng tử không khó tìm, nhưng người có tâm tính sạch sẽ thì còn khó tìm hơn cả Thiên Sơn Tuyết Liên, nếu thả ra, không biết có phải là sai lầm không.”

Lại yên lặng trong chốc lát, Lâm Thiên Hàn nói: “Quan sát thêm thời gian nữa.”

Không thấy có ý kiến gì, chuyện này tạm thời định như thế.

Liên Tống không nghe đầy đủ, nàng như lọt vào sương mù, chỉ biết họ bắt đầu hoài nghi nàng. Nàng nên biểu hiện sự sợ hãi sao. Không, trước sau không đồng nhất sẽ khiến họ khả nghi. Sự phụ nói phải lấy bất biến ứng vạn biến. Nàng không thay đổi sẽ tốt hơn. Nhưng mà bọn họ muốn thả cái gì, chẳng lẽ muốn thả nàng đi?

Sự thật chứng minh, nàng quả nhiên rất lạc quan

-----oOo-----

Chương 16: Lại đánh mất (tứ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại đánh mất (tứ)

Thuyền lên đèn trên biển hai ngày đêm.

Người Trung Nguyên khi ở trên biển thường không xác định rõ phương hướng, nhưng Liên Tống xem như là lớn lên ở trên thuyền đánh cá, nàng quan sát hướng đi hai ngày nay của họ, biết là họ đi về hướng Nam. Nghe nói Ma giáo ở một vùng rất hoang sơ của phương Nam, so với gia đình của nàng còn xa hơn một chút. Không biết có thể đi ngang qua quê hương của nàng không nha?

Liên Tống ngồi trên đầu thuyền nhìn mặt biển đến xuất thần.

“Là Thiên Địa Huyền Hoàng, không phải Thiên Huyền Địa Hoàng, lão bất tử nhà ngươi đã cãi với ta mười mấy năm, ngươi còn chưa chịu từ bỏ sao? Ngươi không ngẫm lại xem nửa đời trước kia của ngươi như thế nào, có tư cách gì xếp hạng trên ta!”

“Thúi lắm.”

“Ngươi dám nói lão nương thúi lắm! Hôm nay lão nương sẽ đánh ngươi đến mức ngay cả rắm cũng không thể phóng một cái!”

“Hừ.”

Trên sà nà, Diêu Kim cùng Cầu Hải lại đánh nhau. Đây là lần thứ tư họ đánh nhau trong hai ngày qua, ban đầu Liên Tống còn kinh ngạc, đến bây giờ thì đã có thể thấy bình thường như Lâm Thiên Hàn cùng Tô Triều Sinh. Chỉ cần hai người họ không phá thuyền, võ công kỳ dị và huyền diệu của Ma giáo cũng rất đáng để xem xét.

Thiên, Địa, Huyền, Hoàng là bốn thánh sử tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ của Ma giáo. Từ khi Hiên Viên Bất trọng thương mà hôn mê, hai vị tả hữu Dực vương chết đi, Ma giáo liền do bốn vị thánh sử này chưởng quản. Không nghĩ tới, vì bắt một Liên Tổng nho nhỏ lại phải dùng đến những cột trụ vững vàng của Ma giáo. Càng không nghĩ tới, người oai phong một cõi mười mấy năm lại đều trẻ tuổi như vậy, Hoàng thánh sử Tô Triều Sinh kia mới có hai mươi. Xem ra thiếu niên ngọa hổ tàng long trên giang hồ không ít. Hàng năm nàng đều ở Cao Ngạo sơn, tầm mắt rất hạn hẹp.

Trước mắt có hai bóng người bay tới bay lui, nhìn còn phần khích hơn cả xem múa rối. Liên Tổng đang nhìn nhiệt tình thì bỗng nhiên có một con gì đó bốn cánh bay thẳng đến mũi nàng. Nàng nghiêng người qua một bên, cánh tay thật mềm mại uốn một hình vòng cung ngăn con vật đó lại, nó đang tìm đường bay đi thì nàng trở bàn tay nắm bắt.

Ngay bản thân nàng cũng không tin mình có thể dùng tay không mà bắt một con vật đang bay. Nàng vui mừng mở bàn tay ra xác nhận lại, con vật kia chui ra khỏi khe hở, chạy thoát trước mắt nàng.

“Ong mật?” Lâm Thiên Hàn cau mày nhìn về hướng nó bay đi.

Tô Triều Sinh cùng Cầu Hải đã lui khỏi cuộc chiến ngẩng đầu suy tư.

Mọi người im lặng một lúc, Diêu Kim đột nhiên kêu lên: “Người lại có thể học được chiêu thức Nhược Liễu Phù Phong Thủ của ta.”

Liên Tổng không có chút thời gian để nghĩ gì thì Diêu Kim đã lặn qua.

“Nói, người làm sao có thể!”

“Ta...”

Nàng chỉ biết Du Khoanh Mạn Trư Thủ, làm gì có nghe qua Nhược Liễu Phù Phong Thủ đâu.

* Nhược Liễu Phù Phong Thủ có thể hiểu là dùng tay bắt lấy cành dương liễu trong gió, chiêu của Liên Tống là dùng tay nắm đầu heo đầy mỡ.

“Chẳng lẽ ta hoa mắt?” Diêu Kim nói xong, lại xuất ra chiêu Nhược Liễu Phù Phong Thủ thử nàng.

Liên Tống nhìn thấy một bàn tay mềm nhũn tiến tới trước mặt nàng, nàng giơ hai tay ra chặn theo bản năng. Một chiêu này lại khóa được tay Diêu Kim, sau đó lật chuyển thế phản công. Nếu lực đạo mạnh thêm một chút, chỉ sợ Diêu Kim không tránh khỏi bị thương.

“Người vậy mà có thể học được chiêu Tàn Hoa Bại Liễu của lão bất tử. Đó là chiêu hẩn tự nghĩ ra để đối phó ta, không truyền thụ ra ngoài!” Diêu Kim có chút kinh ngạc, có chút đắc ý.

Cầu Hải không nói một lời đột nhiên đi đến bên cạnh Liên Tống, nắm lấy cổ tay nàng, lại sờ sờ sau đầu nàng, sau đó trợn đôi mắt bị nếp nhăn làm suy sụp lên, khóe miệng cười như không cười nói: “Ta nhận người làm đồ đệ.”

Liên Tống còn chưa kịp trả lời, Diêu Kim đã túm lấy tay còn lại của nàng, miệng hô: “Là ta phát hiện trước. Ta nói cho người, khối bảo bối này hôm nay ta đã định rồi, chết cũng không đưa cho người. Haha, tìm kiếm nhiều năm không tìm được người nào ưng ý, không ngờ đi một chuyến này lại gặp được, thật sự là đi mòn chân...”

“Ta không làm đồ đệ của người.” Liên Tống bỏ tay Diêu Kim ra.

“Người nói cái gì?” Diêu Kim mở to đôi mắt như cái chuông: “Người không biết ta là ai sao? Ta đường đường là thánh sử của Thương Thiên Giáo, có bao nhiêu người muốn làm đồ đệ của ta mà ta còn không nhận đâu.”

“Người? Hừ.” Cầu Hải khinh thường, quay đầu nói với Liên Tống: “Làm đồ đệ của ta, người muốn giết ai thì giết.”

“Ta không nghĩ giết ai hết. Ta đã có sư phụ, từng thề qua cả đời này chỉ có một mình hấn là sư phụ.” Liên Tống nhìn Cầu Hải, nhớ tới lời thề ngày hôm ấy.

Một ngày trước khi nàng đi, sư phụ nói rất nhiều chuyện với nàng, trong đó có lời thề kia.

Nàng nâng ngón tay trời: “Ta, Liên Tống, cuộc đời này chỉ có một sư phụ là Kim Nhật Lăng, đối với hấn toàn tâm toàn ý, sinh tử không rời. Nếu như vi phạm lời thề...”

Nói đến chỗ này, bỗng nhiên sư phụ nắm lấy tay nàng, ôm cổ nàng, ở bên tai nàng nặng nề nói: “Nếu người vi phạm lời thề, thì để thiên lôi đánh vi sư, vạn kiếp bất phục.”

Một khắc kia đã gõ rung vách tường trong lòng nàng. Nàng nghĩ, bất luận như thế nào cũng không thể vi phạm lời thề.

“Có phải người khinh thường Thương Thiên Giáo chúng ta hay không?” Diêu Kim xoa thắt lưng, lấy đầu ngón tay chỉ chỉ ót Liên Tống: “Tiểu nha đầu, cái người mà người gọi là sư phụ kia, vừa không dạy người võ công, vừa đem người ra trao đổi. Người cứ khẳng khẳng như thế thì có được gì? Người đừng bị ánh sáng dối trá của danh môn chính phái làm mờ mắt. Tuy rằng Thương Thiên Giáo chúng ta giết người không chớp mắt, chuyện chó má vô liêm sỉ cũng làm không ít, nhưng chúng ta có tình có nghĩa, yêu ghét rõ ràng. Nếu người làm đồ đệ của ta, cho dù ta có mất mạng cũng sẽ bảo vệ người!”

“Đa tạ, không cần.”

Liên Tống nghiêng người lại nhìn thấy một ánh mắt chờ đợi khác.

“Võ công của ta, thiên hạ vô địch.” Cầu Hải nói.

“A phi.” Diêu Kim lướt qua Liên Tống, đến trước mặt Cầu Hải: “Da

mặt người cũng thật dày, người có từng đánh thắng ta sao?”

Cầu Hải quắc mắt nhìn trừng trừng. Hai người lại muốn đánh nhau, rất có tư thế người chết ta mất mạng.

Liên Tống giả vờ ngồi xuống, trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói: “Hai người luận võ công, tổn thương gân cốt thì không tốt. Như vậy đi, trên thuyền rất buồn tẻ, các người hát nghe một chút. Ai hát hay, cô nương ta cao hứng, không chừng sẽ đổi ý.”

Nàng nghiêng cổ chống cằm, mỉm cười.

Hai người đang ra chiêu thức thì người nhìn ta, ta nhìn người.

Mặc kệ, Diêu Kim dậm chân, vì đồ đệ kỳ tài mà trời cho này, lấy phần lấy ngọc trét lên da mặt hấn cũng không quan tâm.

Bộ ngực dựng thẳng, Diêu Kim bắt đầu hát: “Hắc ai —— hắc y nha uy, nhanh bôn chồn đến chậm đánh la nga, hắc y nha uy. Nghe ta xướng quá thập bát mô u, hắc y nha uy. Thân thủ sờ tỷ mặt biên ti, mây đen bay nửa ngày biên nga ——.” (bó tay với cái bài hát này nha)

Liên Tống nghe hấn hát Thập Bát Mô, vừa đỏ mặt vừa buồn cười. Nói thật, giọng của Diêu Kim rất khó nghe, mấy con cá dưới biển đều nhảy cả lên, muốn nhìn cái người nào đã khiến Long Vương của họ ngã xuống giường a.

Diêu Kim càng hát càng vang dội. Hát được một nửa, những dâm từ diễm khúc của hấn dần bị âm thanh vững vàng lấn át.

“Đại hải mạn thủy thâm lại thâm sâu, long vương diễm tướng ở long cung, tôm binh tôm đem kỵ hải mã, cá chép xuất thế náo hoa đăng...”

Xôn xao một tiếng, rèm nhấc lên, Tô Triều Sinh luôn ở trong khoang thuyền ngủ cũng trợn mắt há mồm. Liên Tống lần đầu tiên nhìn thấy

vẻ mặt khác trừ vẻ mặt lười biếng của hắn.

Trưởng lão ma giáo lãnh huyết vô tình lại hát bài hát của con nít? Tô Triều Sinh nhìn Cầu Hải đang hát vang kia, sau đó lại nhìn sang Lâm Thiên Hàn. Lúc này Lâm Thiên Hàn nổi danh là bất loạn ma phiến thư sinh (thư sinh quạt cái quạt không ngừng ý) cũng đã quên quạt.

“Hát hay, hát hay!” Liên Tổng vỗ tay tán thưởng, vui cười ngã trái ngã phải. Nếu không có Tô Triều Sinh lạnh tay lệ mắt đỡ nàng, nàng suýt nữa đã rớt xuống biển.

Vẻ mặt già nua của Cầu Hải lại đỏ lên. Diêu Kim thấy thế lại ca thêm một ca khúc, Cầu Hải cũng không yếu thế mà hát theo.

Hai người thật sự đấu ca nha. Diêu Kim vừa hát vừa nhảy, Cầu Hải lại đứng tại chỗ mà khiêu vũ, không ai có thể tin họ là hai đại ma đầu giết người như ma.

Liên Tổng bị dáng vẻ của họ chọc cười, Tô Triều Sinh tựa ở khung cửa cũng mỉm cười thưởng thức cảnh tượng khó thấy này. Lâm Thiên Hàn lại bắt đầu quạt cây quạt, khóe miệng có tia cười bất đắc dĩ.

Ánh mặt trời trên biển tỏa sáng khắp nơi, trong tiếng ca cùng tiếng cười chẳng mấy chốc mà thuyền đã chậm rãi cập bờ.

Chợ ở bên bờ tụ tập đầy người. Liên Tổng nhảy một cái khỏi thuyền liền chạy về phía trước tò mò nhìn quanh. Đột nhiên đầu gối Liên Tổng chột đau rồi nàng té ngã xuống đất, nhìn lên đã thấy một người áo xanh đứng bên cạnh, lạnh lùng nói: “Đây là ta giáo huấn ngươi. Thánh sử của Thượng Thiên giáo không phải là người dễ đùa ngươi trên chợ.”

Liên Tổng nhìn theo bóng dáng hắn, cũng là mặc nho sam thế kia, màu xanh nhìn thế nào cũng không ôn nhã bằng màu trắng.

Tô Triều Sinh đưa cho nàng một cái khăn tay nói: “Đứng lên, còn phải đi nữa.”

Liên Tống nói tiếng cảm ơn, không muốn nhận khăn của hấn. Nàng lấy từ trong lòng ra một cái khăn tay màu trắng mà lau, nhưng vừa thấy khăn dính vết máu bầm, nàng đã luyến tiếc, thật cẩn thận cất lại vào lòng.

Tô Triều Sinh liếc mắt một cái, khăn gấm kia cũng không có gì đặc biệt, không biết nàng yêu quý cái gì. Hai tay thu vào trong tay áo, hấn ngáp một cái rồi đuổi theo Lâm Thiên Hàn.

Đoàn người, hai cái ở phía trước, hai cái ở phía sau, Liên Tống bị kẹp ở giữa. Nàng bên trái thì nhìn hương phấn, bên phải thì nhìn quạt giấy, tò mò không yên. Lâm Thiên Hàn muốn tức giận, Diêu Kim cùng Cầu Hải lại chung chiến tuyến mà che chở nàng. Lâm Thiên Hải rút quạt lại, cầm giận xoay người. Cứ đi như vậy nửa ngày, vẫn chưa ra khỏi thành.

Đến trưa mọi người đều đói bụng. Tùy ý mua khoai lang ở ven đường, Liên Tống ăn từng miếng từng miếng, mừng rỡ cười toát: “Trước đây khi ở quê, ta thích ăn nhất là khoai lang nướng của Lưu bá ở đầu ngõ.”

Diêu Kim dùng ngón tay út lau đi khoai dính ở khóe miệng hỏi: “Quê của Tiểu Tống Nhi ở đâu?”

Liên Tống chịu đựng cơn tê tê của da đầu nói: “Cách nơi này không xa, ở Hồ Châu.”

“Hồ Châu?” Nháy mắt Diêu Kim hỏi: “Vậy người có từng nghe qua cái tên Tống Mặc Hoa?”

Liên Tống suy nghĩ nói: “Không có. Chúng ta không có họ Tống.”

“Lão Diêu, người cũng đừng hỏi thăm nữa.” Tô Triều Sinh nói: “Cho dù hấn ở Hồ Châu, cũng đã thay tên đổi họ rồi.”

“Cũng đúng.” Diêu Kim ném vỏ khoai lang đi.

Mắt thấy vỏ khoai lang sẽ rơi xuống trên đầu một người đàn ông ven đường, người nọ như là có ánh mắt ở sau đầu, quay người chường một cái đánh bay đi.

Người nọ ra tay, trên mặt lập tức hiện lên vẻ hối hận.

Bốn người Ma giáo ăn ý liếc mắt nhau một cái, Tô Triều Sinh giữ chặt Liên Tống lui lại, ba người kia lấy vũ khí ra.

Thoáng chốc, những người lưng còng mắt lé què chân trên chợ đều không thấy nữa, tất cả là ngụy trang, nhiều thiếu hiệp áo trắng bay ra. Liên Tống nhìn kỹ mặt họ, nàng đều quen biết.

Cuối cùng một người từ trên nóc nhà tiêu sái phi thân xuống. Mũ khảm đá quý, áo khoác thêu tơ vàng, kiếm trên thắt lưng đánh một viên minh châu to như mắt rồng, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng thật đẹp.

“Vinh hoa phú quý như thế chắc là Tư Phóng đại hiệp của Huyền Tông Môn.” Diêu Kim ngả ngón khinh thường.

“Hân hạnh. Nghe nói bốn người các người võ công cái thế, nhưng hành tung lại quỷ dị, muốn nhìn thấy rất khó nha. Khó có được cơ hội này, ta muốn lĩnh giáo một chút.” Tư Phóng nắm đuôi kiếm.

Lâm Thiên Hàn tiến lên từng bước. Cây quạt của hắn hình như không vui nhàn nhã phe phẩy. Hắn hỏi: “Sao người phát hiện ra chúng ta? Chúng ta đồng thời thả ba con ngựa đi theo ba hướng khác nhau, lại ở ba hướng đó bày ba tổ người đi theo ba hướng khác nhau. Cho dù hôm nay có đánh nhau cũng nên nói cho rõ ràng, để chúng ta rút kinh nghiệm.”

“Chút kỹ xảo này của các người có thể lừa được bọn ta sao?” Tư Phóng rút trường kiếm ra mà không giải thích gì.

“Dựa vào vài người các người lại muốn đoạt người đi?” Diêu Kim ngoáy lỗ tai.

Tư Phóng cười lạnh một tiếng.

“Hừ.” Diêu Kim bắn ráy tai về phía Tư Phóng rồi nói: “Người tiểu lí tàng đao (giấu đao trong nụ cười), chỉ dựa vào việc chỉ nói nửa câu để lại nửa câu này, nhất định là tiểu nhân!”

Sang sang vài tiếng, tất cả đều rút kiếm ra.

Đang lúc giương cung tuốt kiếm, một thân ảnh thon dài phiêu dật từ ngã tư đường hỗn độn đi đến. Hắn mặc trường bào sắc xuân, áo khoác màu xanh mỏng như cánh ve. Diêu Kim nhìn đến ngốc, tưởng như là thần tiên không quen nhìn họ làm ác mà cố ý hiển linh.

Đám người đến gần, lại tập trung nhìn, hắn nhận ra: “Kia không phải là Kim Nhật Lăng sao?” Lúc trước hắn ở trong rừng mang Liên Tổng đi, một đám Huyền Tông Môn khi đó người duy nhất hắn nhìn vài lần chính là Kim Nhật Lăng.

“Sư phụ!” Liên Tổng vui mừng kêu lên. Vui mừng không kéo dài được bao lâu, nàng đã thấy những hạt bụi nhỏ trên áo sư phụ, vạt áo có chút bẩn, áo khoác vẫn dính chút nước, vẻ mệt mỏi trên mặt khó đề nén, nàng đau lòng.

-----oOo-----

Chương 17: Lại đánh mất (ngũ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại đánh mất (ngũ)

Đến thực mau. Tư Phóng trầm nghĩ.

“Sự đệ đã đến rồi.” Tư Phóng sửa mặt cười nói: “Hôm nay huynh đệ chúng ta liên thủ bắt hết một mẻ.”

Kim Nhật Lăng từ trong đám người liếc mắt nhìn Liên Tống một cái, xác nhận nàng vô sự mới nói: “Thả nàng ra, ta để các người đi.”
Ngũ khí ôn hòa, nhưng khiến người ta không tìm ra lối thoát.

“Sự đệ, không thể.” Tư Phóng muốn ngăn cản. Khi hắn đến đây, Viên Thương Châu đã dặn dò hắn, có thể cứu Liên Tống thì cứu, không thể cứu thì giết. Chủ trương của hắn là giết, cứ lo trước lo sau thì nhất định sẽ không thu hoạch được gì.

Diêu Kim chỉ vào Kim Nhật Lăng nói: “Tiểu tử ngươi quá mức ngạo mạn. Ta biết ngươi võ công cao cường, nhưng cũng đừng quá coi thường Thương Thiên Giáo chúng ta.”

Bọn họ đã sớm nghe được từ Ngàn Vạn Lý, Kim Nhật Lăng này không giống người thường, tuyệt đối không thể khinh thị. Bọn họ không phải cũng chưa nghe qua danh của Kim Nhật Lăng, Lưu Phương công tử của Huyền Tông Môn, ai ai cũng biết. Chỉ là Kim Nhật Lăng làm việc rất khi xuất đầu lộ diện, số lần họ có thể nhìn thấy hắn rất hiếm hoi, ấn tượng để lại vền vền là hắn có bề ngoài đẹp. Hôm nay vừa thấy, chưa thấy võ công gì, nhưng diện mạo thì tú lệ, chọc cho lòng Diêu Kim nảy dựng cả lên, cảnh giác cùng kiêng kỵ với hắn giảm đi không ít.

Kim Nhật Lăng nói với Diêu Kim: “Các người nhất định muốn đánh

một trận sao?”

Diêu Kim bị hấn nhìn, máu dồn lên hết trên mặt, quát: “Không liều mạng đến một mất một còn thì không thoả mái!”

Kim Nhật Lăng lộ ra một tia chán ghét.

Hắn không thích giết người, lại càng không muốn giết người trước mặt Liên Tống. Nha đầu kia sùng bái hắn như thần tiên, nếu để nàng nhìn thấy hắn giết người, đâm bụng nát ruột, không biết nàng sẽ thất vọng đến thế nào.

Thất vọng thì thất vọng đi, cứu người trở về mới quan trọng. Đợi đến khi hai người họ đoàn tụ, rời xa phân tranh, thất vọng có thể chậm rãi bù đắp lại, hi vọng lại có thể hồi sinh.

“Không cần cùng bọn họ nhiều lời, lên.” Tư Phóng vung tay lên, đệ tử phía sau đều đồng loạt tiến tới.

Hai bên ra trận, binh gặp binh, tướng gặp tướng.

Giữa đao quang kiếm ảnh, Lâm Thiên Hàn chậm rãi khép quạt nói: “Rút kiếm của người ra.”

Kim Nhật Lăng liếc mắt nhìn cây kiếm trong tay, thản nhiên nói: “Sư tổ có lệnh, cả đời không thể rút cây kiếm này ra.”

“Chẳng lẽ cho tới bây giờ người chỉ dùng vỏ kiếm để giết người sao?” Lâm Thiên Hàn cảm giác được nguy hiểm.

Kim Nhật Lăng gật đầu: “Cho nên, kiếm này không thể rút.”

Không cần nhiều lời, Lâm Thiên Hàn biết được hắn đã gặp cao thủ tuyệt đỉnh.

Cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh thì cũng có điểm yếu. Hắn không phải Hiên Viên Bất, trước khi hôn mê vì trọng thương vẫn không ngừng

cười to vì có thể gặp được đối thủ duy nhất của một đời này. Cho dù hấn dùng chút ít thủ đoạn nhỏ, hấn cũng muốn bảo vệ tính mạng cho đồng bạn.

Khi giao chiến, sợ nhất không phải là đối phương có võ công cao cường có thể áp đảo mình, mà chính là tinh thần của đối phương áp đảo mình. Ai là cao thủ, hoặc xem ai trở thành cao thủ, từ trong ánh mắt có thể nhìn ra. Cao thủ chân chính, ánh mắt không chuyên chú nhìn đối thủ. Bọn họ có thể giao chiến ở đây, nhưng ánh mắt lại ở chỗ khác.

Mà “chỗ khác” của Kim Nhật Lăng chính là...Liên Tống!

Dưới thế tấn công sắc bén của Kim Nhật Lăng, Lâm Thiên Hàn chỉ tìm được một cơ hội duy nhất để thở dốc, thậm chí hấn không kịp chỉ định người nào, chỉ có thể kêu lên: “Mang nàng đi!”

Mọi người đều sửng sốt.

Tô Triều Sinh tai thính mắt tinh, đá văng mấy người dây dưa ra, bắt lấy Liên Tống nhảy lên đầu tường.

Kim Nhật Lăng quả nhiên không hề đấu nữa, mau chóng đuổi theo.

Lâm Thiên hàn biết lợi dụng cơ hội này để hoãn binh, chỉ có thể tập hợp mọi người mới có thể đối kháng với Kim Nhật Lăng: “Lão Diêu, lão Cầu, theo ta mau!” Hấn kêu lên một tiếng.

Diêu Kim cùng Cầu Hải lập tức hiểu ý, rời bỏ khỏi chiến trường.

Tứ thánh sử của Ma giáo không phải là hư danh. Võ công của họ thật là tà khí, một chiêu chưa ra hết đã có chiêu khác đến. Võ học chính thống của Huyền Tông Môn chưa bao giờ gặp qua đấu pháp như vậy, tất cả đều thất bại. Bốn người Ma giáo rời đi, bọn họ không đuổi theo, thở một hơi. Tư Phóng thấy Kim Nhật Lăng đuổi theo một mình, trong lòng nghĩ ra một kế: một mình hấn đấu với bốn người, bại nhiều thắng ít, nếu cứ như vậy mà chết, ngôi vị chưởng môn

kia...

Tự Phóng khoanh tay mà đứng, phóng tầm mắt nhìn xa xa, chỉ thấy trên nóc nhà có mấy người bay nhảy, dần dần đã không thấy bóng dáng.

Kim Nhật Lăng đuổi theo bốn người ra tới vùng hoang vu ở ngoài thành, vào bên trong một rừng cây.

Lâm Thiên Hàn liền cười to: “Hôm nay là tự người tìm chết, không thể trách bọn ta.”

Hắn vẫy tay một cái, ba người khác tập trung xung quanh bày ra trận thế.

Bị điểm huyết đứng dưới tàng cây, Liên Tống thấy vậy thì sốt ruột không thôi, hận không thể lập tức đến che chắn trước mặt sư phụ. Bất đắc dĩ, chân tay nàng không thể cử động được, nàng chỉ có thể gọi to: “Sư phụ!”

Kim Nhật Lăng nghiêm túc cầm kiếm chờ đợi, nghe được nàng gọi hắn, biểu tình nhất thời trở nên ôn nhu, hắn nâng ngón trỏ đặt lên môi, mỉm cười nhìn nàng.

Nàng lập tức hiểu được ý tứ của hắn, cứ việc sốt ruột nhưng đừng mở miệng khiến sư phụ phân tâm.

Kim Diêu sớm đã dọn xong một cái tư thế tuyệt hảo, giận dữ nói: “Hay cho một Kim Nhật Lăng, chúng ta liều mạng chuẩn bị đánh với người, nhưng người lúc này lại liếc mắt đưa tình cùng đồ đệ! Thật là quá không để chúng ta vào mắt!”

“Các vị huynh đệ, chúng ta cùng hắn liều mạng!”

Diêu Kim rống to một tiếng, mọi người nín thở vận khí.

Kim Nhật Lăng một tay giơ kiếm lên trước người, hắn không biết họ

sử dụng tuyệt chiêu gì, không thể hành động thiếu suy nghĩ, âm thầm mang nội lực di chuyển đến toàn thân, hết sức căng thẳng.

Cầu Hải khi đang vận chuyển chân khí thì miễn cưỡng liếc mắt quan sát đối thủ một cái, thấy hắc khí độ trầm hùng, bất động như thái sơn, thật là có tư thái của cao thủ. Cầu Hải lập tức nhắm mắt, phát lực toàn thân.

“Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang!”

Bốn người đều hô khẩu quyết, tiếng vang như chuông. Bốn đạo ánh sáng lóe lên trên đỉnh đầu rồi tụ hội lại, từ trong tia sáng đó sinh ra một chưởng có lực ngát trời.

Chưởng phong thổi lên sóng to gió lớn, cây cối trong rừng hận không thể né tránh nhưng không được, chỉ có thể run run cành lá.

Cát bay đá chạy đến trước mặt, Liên Tổng nheo ánh mắt cố gắng nhìn sư phụ.

Chỉ thấy bốn người kia ngồi ngay ngắn ở bốn phương, đem Kim Nhật Lăng vây quanh ở giữa, hắc ở đó chống đỡ chưởng lực đột kích khắp nơi, chưởng phong chạm đến, áo bào voan mỏng tung bay như cánh chim.

Tình hình hiện tại, cho dù hắc tấn công một phía nào cũng có sơ hở. Lấy nội lực thâm hậu của hắc cũng chỉ có thể giữ thế cân bằng tạm thời.

Trận pháp Vũ Trụ Hồng Hoàng hôm nay là do thầy tế Đông Hải Trượng Nhân cùng sáng mở Thương Thiên Giáo sáng chế. Gần bảy mươi năm trước, Đông Hải Trượng Nhân đột nhập Cấp Điện Các của Huyền Tông Môn, ẩn thân nơi đó hơn mười năm, thấu hiểu toàn bộ điển tịch võ học trong Cấp Điện Các, lại ngẫu nhiên đọc được “Thái Huyền Kinh”, không phải bí tịch võ công, mà là đạo lí thiên địa vạn vật tuần hoàn. Bởi vậy hắc nghĩ ra trận pháp này, dùng quy luật vạn vật tuần hoàn không ngừng hỗ trợ bù đắp lẫn nhau, uy lực vô

cùng. Người bị nhốt trong trận, mặc dù có thể chống đỡ, nhưng khi nội lực không còn, trở thành người đấu với trời, chỉ có thể thất bại.

“Người còn không rút kiếm sao?” Lâm Thiên Hàn lạnh lẽo cười. Khi cùng giao chiến, đối phương chỉ sử dụng võ kiếm, thật là làm tổn thương tự tôn Ma giáo của hắn. Hiện tại, Kim Nhật Lăng đã trở thành con thú bị bao vây, vẫn làm một cái danh môn chính phái chỉ vì một câu lệnh của sư tổ mà không rút kiếm sao?

Kim Nhật Lăng thân hình cực nhanh, kiếm pháp cùng chưởng pháp luân phiên thay đổi. Nếu không phải kiếm của hắn chưa rút ra khỏi vỏ, nếu không phải có đồng bạn chống đỡ, chỉ sợ bốn người họ đã thương tích đầy mình.

Lâm Thiên Hàn mặc dù rất kinh ngạc với khả năng ứng biến cực kỳ chuẩn xác của Kim Nhật Lăng, nhưng mỗi lần ra tay đều thấy kinh lực của Kim Nhật Lăng giảm dần, đặc biệt, hắn xuống tay càng thêm hung ác, mỗi chưởng đều đánh vào điểm yếu. Nhưng mà nhiều lần đều bị Kim Nhật Lăng ngăn lại, hắn quýnh lên, vung trộm thay đổi chiêu thức, quả nhiên Kim Nhật Lăng không kịp ứng phó. Khi nghĩ đã đến lúc ra tay kết thúc thì đột nhiên huyết ở cổ tay bị điểm trụ, tay hắn dừng hết lực đánh tới Kim Nhật Lăng nhưng lại bị Kim Nhật Lăng đẩy lùi lại, lập tức ngực Lâm Thiên Hàn như bị một tảng đá ngàn cân đè nặng, xương cốt như muốn nứt ra.

Mà Kim Nhật Lăng vì chờ sơ hở này của hắn, sau lưng cũng bị Tô Triều Sinh đánh trúng liên tiếp. Khống chế được Lâm Thiên Hàn, trận pháp Thiên Địa Huyền Hoàng không còn nữa. Hắn xoay người cố gắng chém ra một kiếm, võ kiếm âm ỉ cắt qua da thịt ba người kia.

Ba người kia bị đau theo bản năng lùi về sau. Kim Nhật Lăng sử dụng chiêu thứ nhất của Lưu Phương là Lạc Anh Kiếm Pháp, là vòng xoáy theo kiếm khí của hắn mà chuyển động, xoay tròn cuộn cuộn, như là sinh mệnh sống. Hoa cùng bướm bay ùn ùn kéo đến khiêu vũ loạn xạ, làm ra một cảnh thật đẹp, khiến cho người xem như mê mẩn. Kim Nhật Lăng mắt lạnh nhìn họ giãy dụa, dưới

chân chuyển động một chút, xuyên qua những bông hoa đầy trời hạ xuống trước mặt Liên Tống.

Liên Tống nhìn đến ngây ngốc, Kim Nhật Lăng giúp nàng giải huyết, nàng vẫn đứng im hồi lâu mới nói ra một câu: “Sự phụ, thật là uy vũ a!”

Được người để ý khen ngợi, dù thân mình đau nhức nhưng hấn vẫn lộ ra nụ cười: “Cái này còn cần người nói sao?”

Nụ cười này tác động đến toàn thân, hấn cảm thấy ngực, hai vai bị xé rách đau đớn. Khi này nhận đến mấy chương đều là của cao thủ, gân cốt hấn chưa đứt đoạn đã là may mắn. Càng chậm trễ càng nguy hiểm, hấn nắm tay Liên Tống mang nàng đi.

“Chậm đã!” Lâm Thiên Hàn hét lên một tiếng. Hấn ôm ngực, vừa rồi hét lớn khiến hấn như vỡ cả nội tạng.

Kim Nhật Lăng che Liên Tống ở sau lưng, bình tĩnh hỏi: “Một trận này ta thắng, các người còn muốn chỉ giáo gì?” Trên mặt hấn không lộ ra một tia cấp bách.

Lâm Thiên Hàn chống đỡ hỏi hấn: “Làm sao người biết điểm yếu của trận pháp Thiên Địa Vũ Trụ Hồng Hoang?”

Trận pháp của bọn họ mặc dù lợi hại, nhưng không phải hoàn toàn không có sơ hở. Bốn người ở bốn góc sử dụng công lực tuần hoàn, nhưng khả năng của bốn người không cân bằng với nhau, chắc chắn sẽ có một người yếu cần được bù nhiều hơn, lúc này công kích người yếu nhất là có thể thắng. Chỉ là khi công kích, đồng thời cũng phải nhận sự phản công từ những người khác, đây chẳng khác gì đập nổi chìm thuyền, không nắm chắc tuyệt đối không dám thử.

Diêu Kim ngồi điều hòa hơi thở trên mặt đất đầy lá rụng, nghe được vấn đề của Lâm Thiên Hàn thì reo lên: “Ta nói này Lâm lão đệ, chúng ta thua thì thua rồi. Sao chuyện gì người cũng muốn biết nguyên nhân, có phiền hay không?”

Kim Nhật Lăng bình thường đáp: “Tất cả tàng thư trong Cấp Điền Các, khi ta mười hai tuổi đã xem qua hết.”

Việc này không khó đoán, Lâm Thiên Hàn hỏi: “Làm sao người biết nhược điểm là ta? Trong thánh sử của Thương Thiên Giáo ta là người có vị trí cao nhất. Ra ngoài giang hồ, ta cũng là người đi ở trước, rốt cuộc sao người có thể nhìn ra là ta?”

Kim Nhật Lăng chậm rãi chịu đựng đau nhức, nói: “Người không phải là Thiên, hấn mới đúng. Các người hằng năm trao đổi thân phận cho nhau chỉ vì sợ người khác phát hiện ra nhược điểm kia.” Hấn nhìn Tô Triều Sinh đang nhắm mắt vận khí ở trước mắt.

Tô Triều Sinh đột nhiên trợn mắt, cười to ra tiếng.

Liên Tổng nhìn hấn cười quái đản, sao lại không giống thanh niên lười biếng trầm mặc trước kia.

“Ha ha, Kim Nhật Lăng a Kim Nhật Lăng.” Tô Triều Sinh tiếc nuối đầy mặt, “Nhân tài như người không gia nhập Thương Thiên Giáo của ta quả là đáng tiếc.”

Kim Nhật Lăng chờ hấn cười xong, kéo Liên Tổng nói: “Như vậy đã xong, sau này còn gặp lại.”

Không đợi bọn họ trả lời, hấn ôm Liên Tổng nhảy lên cây cao, lại nhảy nhẹ một chút xuyên qua bầu trời, sau đó không thấy đâu nữa.

“Đáng tiếc đáng tiếc.” Tô Triều Sinh đánh một chưởng rung đất, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ. Đáng tiếc Kim Nhật Lăng không gia nhập Ma giáo, đáng tiếc bọn họ không thể giết hấn, đáng tiếc để người tới tay lại bay đi.

Lâm Thiên Hàn bỗng nhiên cười, tiếng cười âm lãnh.

Diêu Kim hỏi: “Người cười cái gì, bị đánh choáng váng rồi sao?”

Lâm Thiên Hàn lau đi vết máu tươi bên miệng, trong đầu hiện lên hình ảnh mười ngón tay giao nhau của hai người kia, cười lạnh nói: “Bọn họ rồi sẽ quay trở về.”

-----oOo-----

Chương 18: Thâm tình không bao lâu (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thâm tình không bao lâu (nhất)

Kim Nhật Lăng cùng Liên Tổng xuyên qua núi cao vực sâu, bên tai Liên Tổng đều là tiếng gió thổi, trước mắt là mái tóc rối loạn của sư phụ khi cùng ma giáo giao chiến. Hắn tới cứu nàng, nhất định chịu không ít cực khổ.

Sư phụ trưởng thành trong nhà cao cửa rộng, mặc dù nhìn ôn nhã hiền hòa, nhưng nói thật ra vẫn có nhiều chỗ không giống người bình thường, chỉ không ai phát hiện ra mà thôi. Ví dụ như, áo của sư phụ không cần hoa mỹ, nhưng nhất định phải sạch sẽ, hơn nữa phải thay đổi hàng ngày.

Nàng nhìn sư phụ lúc này, chắc cũng đã hai ba ngày chưa thay y phục rồi. Kề sát ngực sư phụ, nàng thầm ước rằng lúc này có người mang sư phụ bay đi là nàng, nàng không muốn sư phụ phải vất vả như vậy. Đang suy nghĩ, sư phụ bỗng nhiên rơi xuống, hai người lão đảo từng bước suýt nữa ngã sấp xuống.

Sau khi đứng vững, sư phụ buông nàng ra: “Người muốn ôm chết ta sao?”

Trên mặt nàng nổi lên sự ngượng ngập, thấy sư phụ xoay người đi, nàng nghĩ hẳn thấy nàng thô lỗ mà chán ghét, nàng đứng tại chỗ không biết làm thế nào cho phải. Sư phụ đi vài bước lại quay đầu nói: “Còn không đi theo sao?” Hắn vươn tay ra với nàng, lúc này nàng mới xác định được sư phụ vẫn chưa chán ghét nàng, vô cùng vui vẻ nắm lấy tay sư phụ.

Tay sư phụ có chút lạnh lẽo.

Xa cách vài ngày đã như mấy năm không gặp. Nàng có thật nhiều lời muốn nói với sư phụ.

“Sư phụ, sao người tìm được đồ nhi?”

“Đi theo thì tìm được.”

“Đồ nhi làm theo lời dặn dò của sư phụ, lấy bất biến ứng vạn biến, bọn họ không nghi ngờ gì đồ nhi cả.”

“Rất tốt.”

“Mỗi ngày đồ nhi đều nghĩ đến sư phụ. Lần này chúng ta trở về có phải sư bá sẽ đồng ý cho chúng ta xuống núi không?”

“Cố gắng đi.”

“...”

Đối với người khác không biết thế nào, nhưng đối với nàng sư phụ rất hay nói. Hắn từng ở Trúc Vong Nhai nói liên tục ba ngày với nàng những chuyện kỳ lạ trên đời. Sao lúc này lại ít nói như vậy, còn có chút lãnh đạm.

Nàng le lưỡi hỏi: “Sư phụ, có phải vừa rồi người chê đồ nhi thô lỗ không?” Ngẫm lại, sư phụ rồi cả ma giáo nữa, rất lễ độ nho nhã, không giống nàng là một cái cô nương ồn ào, sư phụ sao có thể quen được? Có phải là mấy ngày không thấy, bỗng nhiên sư phụ đã nghĩ thông suốt, liền thay lòng đổi dạ?

Không, ngay cả túi thơm của nàng sư phụ cũng...hôn. Hắn sẽ không thay lòng.

Khi nàng đang suy nghĩ miên man thì giọng nói nhẹ nhàng khiến người ta an tâm của Kim Nhật Lăng vang lên: “Nếu người trở nên

rụt rè thì không phải là Liên Tống mà sư phụ vẫn luôn mong nhớ.”

Liên Tống vui mừng, nàng đã nói sư phụ sẽ không thay lòng mà. Nàng nhẹ lòng kéo sư phụ bắt đầu nói những chuyện mấy ngày nay. Một đường vừa đi vừa nói, họ đã từ vùng hoang vu xuống đến cảng, mãi đến khi lên thuyền nàng vẫn không phát hiện được sự chịu đựng trong mắt sư phụ.

Ra khỏi núi hoang, Kim Nhật Lăng đã dùng hết toàn lực, hấn cực lực chống đỡ không muốn để Liên Tống phát hiện ra. Đi bộ mấy dặm đường, đương nhiên không thể chịu nổi, hấn không thể gắng gượng nữa, sau khi lên thuyền liền ngồi xuống vận công. Còn Liên Tống, trận chiến vừa rồi cũng khiến nàng hoảng sợ mà tổn không ít nguyên khí, cũng im lặng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Sau khi khí huyết lưu thông, trên người như không có chỗ nào lạnh lặn, thân thể nóng bỏng đau đớn. Đơn giản là thân thể của hấn rất đặc biệt, ngoài lạnh trong nóng, nên Liên Tống vẫn không phát hiện ra điều gì.

Mặc dù không phát giác được gì, nhưng Liên Tống vẫn biết đại khái là sư phụ không khỏe, nàng rất lo lắng. Khi Kim Nhật Lăng nhắm mắt nàng ở bên cạnh hấn, đến khi hấn mở mắt ra nàng vẫn ngồi xổm bên cạnh, chẳng qua đổi từ bên trái sang bên phải, nhìn hấn không chớp mắt, giống như sợ rằng nháy mắt một cái thôi thì hấn sẽ bay đi.

“Tối rồi, bên ngoài rất lạnh.” Hấn nhẹ giọng nói: “Người lại ăn mặc đơn giản như vậy, trở vào khoang thuyền nghỉ ngơi đi.”

Liên Tống chống mặt nói: “Sư phụ cũng mặc rất mỏng, sư phụ cũng nên vào trong khoang thuyền đi.”

Sợ Ma giáo đuổi theo, bọn họ vội vàng mua một cái thuyền nhỏ, khoang thuyền nhỏ hẹp chỉ có thể để đủ một cái giường. Thời gian gấp gáp, cũng không thể chuẩn bị chu đáo. Nếu trời thuận gió như dự đoán, chưa đến hai ngày sẽ vào đất liền, hẳn nhin có thể chịu

được.

“Sư phụ là nam tử, chịu được hàn khí.” Kim Nhật Lăng nói: “Mau vào đi.”

“Nhưng sư phụ bị thương.” Liên Tống không đồng ý, ngón tay sờ sờ cái mặt, sau đó sờ sờ lên tay sư phụ, lập tức nói rất đúng lý hợp tình: “Nha, tay sư phụ còn lạnh hơn cả đồ nhi.”

Kim Nhật Lăng nghiêm mặt nói: “Người không nghe lời sư phụ nói sao?”

Sư phụ rất nghiêm. Liên Tống không dám lố mắng. Không cam lòng mà đứng dậy vào khoang thuyền. Khi nằm ở trên giường nàng nghĩ, sau này sư phụ sẽ làm tướng công của nàng. Muốn lấy một tướng công uy nghiêm như thế sau này nàng sẽ bị chèn ép, như vậy là đi ngược lại ước nguyện ban đầu khi muốn lấy chồng của nàng. Nàng nghĩ thế nào cũng không đúng, nàng đứng dậy, học sư phụ im lặng ngồi xuống xem có thể tăng thêm một chút nội lực hay không. Ngay cả sư phụ cũng nói nàng không rụt rè, tương lai nhất định nàng sẽ không có duyên với cái gọi là vợ chồng tôn trọng nhau, nếu phải đánh nhau...Nàng làm sao có thể đánh thắng sư phụ nha. Vừa mới tích tụ được chút nội lực đã xì cả ra.

Kim Nhật Lăng nghỉ ngơi hơn nửa ngày, nguyên khí khôi phục không ít. Vết thương vẫn đau nhưng đã có thể chịu đựng được. Thính lực cùng thị lực cũng khôi phục, hẳn rõ ràng nghe được tiếng chân rón ra rón rén đi tới.

“Tống nhi.” Hắn hơi trách cứ, “Người muốn vì sư mang người trở về giường sao?”

“Không muốn không muốn.” Liên Tống nhảy qua vài bước: “Đồ nhi chỉ muốn ở cùng sư phụ.”

“Người nói ở bên ngoài lạnh, nếu người cảm lạnh thì làm sao bây giờ?” hắn bất đắc dĩ trợn mắt, lại nhìn thấy một cái chũm giò đứng ở

bên cạnh.

“Đồ nhi có bọc chần.” Liên Tống bọc chần cả người chỉ lộ ra cái mặt tươi cười với hắn.

Hắn muốn tức giận nhưng không được.

Chả giò cho rằng hắn dung túng nàng nên nhảy nháy mấy cái, tới bên cạnh hắn lộn qua nhào lại mới ngồi xuống được.

Hắn không để ý tới nàng. Nàng cũng thức thờ im lặng không nói chuyện.

Dựa vào thế này thật gần, ngay cả hô hấp của nhau đều nghe thấy được.

Hắn im lặng nhìn biển, bỗng nhiên trở nên dịu dàng, thân thuyền lắc lư, mang thân hình hai người chạm vào nhau.

Tâm đã động, lại vận công nữa sợ là không được. Kim Nhật Lăng tỏa ra tất cả chân khí còn lượn lờ, chỉ lẳng lặng ngồi, lẳng lặng ngồi cùng một cái chả giò, để gió biển thổi bản thân đến lạnh, đem dục niệm của mình thổi bay đi.

Cũng không biết ngồi bao lâu, Liên Tống chịu không được liền cùng nói chuyện phiếm với sư phụ.

“Sư phụ, vì sao chúng ta không đi cùng với Tư Phóng sư bá?”

“Người muốn sao?”

“... Không muốn.”

Dưới bầu trời đêm bát ngát có vô số những ngôi sao nhỏ. Lênh đênh trên biển rộng mênh mông, chỉ có hai người bọn họ.

Giờ phút này, cho dù nàng muốn hôn sư phụ, cũng không có ai nhảy

ra chỉ trích, nhưng mà việc này nàng chỉ dám nghĩ trong lòng.

Chỉ là suy nghĩ trong người đã nóng lên, thoáng nhìn sư phụ nhắm mắt lại, nghĩ đến hắn còn đang chuyên tâm điều hòa hơi thở, nàng lặng lẽ thò tay ra khỏi chăn. Sư phụ không nhúc nhích. Lá gan của nàng lớn hơn chút, đem cái chăn thả ra.

“Tổng nhi.” m thanh hờn giận vang lên.

Sau ót sư phụ có mắt sao.

Nàng tới gần tỉ mỉ nhìn sườn mặt anh tuấn của sư phụ. Thân thuyền lại lắc lư, nàng liền chạm vào sư phụ một cái, thiếu chút nữa đã ngã vào lòng sư phụ.

Sư phụ trợn mắt. Nàng cuống quýt ngồi thẳng. Tay lần lượt sờ lên người sư phụ, làn da nàng trở nên mẫn cảm, lưu lại cảm giác mát lạnh của sư phụ.

“Trên người sư phụ thật lạnh.” Nàng kéo dài âm thanh: “Đồ nhi... Giúp người làm ấm tay.”

Nàng cầm lấy tay sư phụ, cười trộm kéo lại gần mình. Khi mất trí nhớ, không phải hắn từng giúp nàng sưởi ấm như vậy sao. Nàng là đồ đệ nên học tập tốt a.

Ngón tay sư phụ thật dài, hai tay nàng cố gắng lắm mới miễn cưỡng bao hết bàn tay hắn. Tay của sư phụ đang ở trong lòng bàn tay của nàng, hì hì.

“Sư phụ, đồ nhi đã biết cách vận công làm ấm tay!” Nàng thông minh cười, đem tay sư phụ ôm trước ngực như bảo bối: “Sư phụ nhìn a.” Nàng nhắm mắt lại, bắt đầu cố gắng hết sức phát công, tựa hồ còn đọc mấy câu thần chú.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, chờ nàng mở mắt ra, nếu nàng mở mắt ra đúng lúc, vậy hắn sẽ bỏ qua cho nàng.

Nhưng mà nàng rất chuyên tâm, bắt chợt môi của nàng, hơi thở của nàng, đã bị hấn bao vây.

“Thật sự nóng, sự phụ...”

Nàng kinh hỉ mở to mắt.

Nhưng là quá muộn.

Câu nói tiếp theo đều bị ngăn chặn.

Là thuyền đang lay động sao, vì sao nàng ngồi không vững a.

Lời lẽ bị xâm chiếm, tràn đầy hương vị của sự phụ. Nụ hôn của sự phụ cẩn thận mà dịu dàng, một lần lại một lần giống như muốn đem hương vị này khắc vào linh hồn của nàng, tất cả những gì xung quanh, con thuyền, gió nhẹ cùng bầu trời đầy sao cũng bị khắc vào.

Nụ hôn triền miên dừng lại, Kim Nhật Lăng rời khỏi cánh môi của nàng, nói nhỏ bên tai nàng: “Hô hấp”

Lúc này nàng mới hít mạnh một hơi, hồn phách vừa mới bay ra mới trở về vị trí cũ.

Một tay của sự phụ vẫn bị nàng nắm rất chặt, đến chảy cả mồ hôi. Nàng vội vàng buông ra. Sự phụ dùng cái tay kia xoa xoa cánh môi của nàng, vì nàng lau đi ẩm ướt còn lưu lại.

Nàng ngơ ngác nhìn mặt hấn.

Hấn không né tránh cứ để nàng nhìn.

Hấn chớp chớp đôi mắt, nàng cũng chớp chớp đôi mắt, chớp hai cái, chớp ba cái, nàng lại cúi đầu cười.

“Sự phụ, khi này không tính, chúng ta làm lại một lần nữa đi.” Nàng

đỏ mặt xấu hổ yêu cầu.

Đây là lần đầu tiên nàng cùng sư phụ hôn môi nha, biểu hiện của nàng quá tệ.

Ngây thơ, cũng là câu dẫn, Kim Nhật Lăng bị nàng làm cho đỏ mặt, hấn hung hăng ôm nàng vào lòng như trừng phạt, cảnh cáo nói: “Thêm một lần nữa sợ xương cốt người cũng không còn.”

Liên Tổng đem mặt gác trên bả vai sư phụ, má phải má trái lần lượt đỏ lên.

Đợi đến khi lửa nóng trên mặt lui đi thì trời cũng đã sáng.

Xa xa không còn là mặt biển bằng phẳng nữa, ẩn hiện trong mây mù là những ngọn núi nhấp nhô.

“Sư phụ, đến Cao Ngạo sơn, chúng ta có thể cùng nhau ngắm sao không?” Liên Tổng cùng sư phụ tựa lưng vào nhau, nàng không nhìn bờ biển xa xa kia.

Kim Nhật Lăng ngồi thẳng thân mình để người phía sau có thể dựa thoải mái. Hấn mỉm cười nói: “Ở Cao Ngạo sơn thì không thể, nhưng nơi khác thì có thể.”

Liên Tổng muốn cười, lúc đó lại có một cơn rừng mình dập tắt đi nụ cười của nàng.

“Làm sao vậy?” Kim Nhật Lăng cảm giác được nàng run run.

“Không có gì. Gió rất lạnh.” Nàng thuận miệng giải thích.

Thuyền vẫn lại gần bờ.

Khi đi xuống khỏi sàn tàu, đầu gối của nàng bỗng nhiên rút gân. Hấn ôm nàng rời thuyền, mát xa huyết vị cho nàng, nhưng không tốt hơn chút nào. Nàng đau đến mức chảy mồ hôi lạnh. Bất chấp nam nữ

khác biệt, hắn kiểm tra làn da nơi đầu gối của nàng, có máu đọng.

Một cái dấu hình trăng bán nguyệt màu bạc.

Mê Tiên, sao lại có thể là Mê Tiên Cổ?!

Liên Tổng liếc mắt một cái cũng nhận ra dấu ấn kia.

Nàng lại trúng độc sao, lần này là ai ra tay, vì sao nàng hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Chẳng lẽ...

Trong rừng cây, một nụ cười lạnh lẽo làm Diêu Kim có chút bất an. Hắn không điều chỉnh chân khí nữa mà chạy đến chỗ Lâm Thiên Hàn: “Ai, người nói rõ ràng đi, vì sao bọn họ sẽ trở về.”

Lâm Thiên Hàn hào phóng nói ra tình hình thực tế: “Ta đã hạ Mê Tiên Cổ trên người nha đầu kia.”

“Cái gì, người thật sự làm thế sao?” Diêu Kim chấn động.

“Đúng, khi ở trên thuyền ta nhìn thấy con ong mật đó chính là con ong dẫn đường, ta đã hoài nghi nha đầu kia. Để ngừa xảy ra chuyện gì, khi rời thuyền ta đã hạ cổ trên đầu gối của nàng. Ha ha.” Lâm Thiên Hàn cười hai tiếng: “Xem ra quyết định của ta là đúng.”

“Nha đầu đáng thương.” Diêu Kim lắc đầu, trách cứ nói: “Lâm lão đệ, nàng chỉ là một tiểu cô nương, sao người có thể hạ độc thủ như vậy. Giáo chủ còn cần nàng cứu.”

Lâm Thiên Hàn nói: “Dù sao chỉ cần dùng nàng thử một lần, nếu thành công thì nàng cũng chết, các người thật là lòng dạ đàn bà.”

“Nếu cuối cùng cũng chết thì cần gì phải tra tấn nàng.”

Diêu Kim thì thảo tự nói, khi quay đầu đã nhìn thấy ánh mắt của Cầu

Hải, cả hai người đều tiếc hận.

Thâm tình không bao lâu (nhị)

“Sự thúc.”

“Sự thúc.”

“Sự thúc đã trở lại!”

Trên đường trở về Cao Ngạo sơn, mỗi người đều cung kính gọi hấn là sự thúc. Trên mặt hấn vẫn lộ vẻ bình thường, tươi cười trả lời từng người.

Chỉ có một người biết, giờ phút này tim hấn đau như dao cắt. Người kia đi theo sau hấn, không thèm quan tâm mà đón nhận những ánh mắt khác thường của mọi người.

“Nàng lại có thể trở về.” Có người nghị luận.

Liên Tổng thật muốn cười to ba tiếng. Nếu không phải sự phụ kính yêu nhất này, nàng mới không thèm trở về.

Câu đối hai bên cánh cửa của Huyền Tông Môn nhìn qua thật giống không có dã tâm nhưng nàng biết ở đây như cái nhà giam. Nàng từng oán giận qua với sự phụ. Kết quả sự phụ nghiêng đầu trầm tư trong chốc lát mới nói với nàng: “Trước khi ngươi xuất hiện, Huyền Tông Môn rất yên vui.”

Khi nàng chưa xuất hiện, căn bản hấn không biết được và mất có bao nhiêu quan trọng. Sa vào tình yêu, đau khổ biệt ly, hấn đều chấp nhận. Vốn đã muốn trở thành tiên, lại bị nàng cứng rắn kéo hai chân, trở về trần gian.

Không, là kéo xuống địa ngục.

Lăng Phong viện không khác xưa là mấy. Liên Tổng đẩy cửa ra, hít

sâu một hơi.

Kim Nhật Lăng gạt ra những lọn tóc rối loạn cho nàng, hỏi: “Đầu gối còn đau không?”

Nàng đóng cửa viện tiện đà đáp: “Không đau, sư phụ đừng lo lắng. Cho dù muốn lo lắng thì cũng chờ tới đêm trăng tròn rồi nói.”

Kim Nhật Lăng nhìn cửa viện đóng chặt, trong mắt là đau xót.

“Người nghỉ ngơi. Ta đi gặp Viên sư bá.” Hắn ngay cả quần áo cũng không kịp thay đã định đi.

“Ôi chao, sư phụ.” Nàng gọi hắn: “Đồ nhi cũng muốn đi bái kiến sư bá một chút, nếu không sẽ không hợp lễ nghĩa.”

“Người không cần đi.”

“Nhưng mà...”

“Tổng nhi, người cũng biết, làm một người nóng ruột nóng gan đã rất khó chịu, người đừng làm ta lo lắng thêm nữa.”

Sư phụ tới bây giờ luôn vui vẻ tự tại, giờ trên mặt lại có thần sắc thống khổ. Liên Tổng khó hiểu hỏi: “Sư phụ lo lắng cho đồ nhi sao?”

Kim Nhật Lăng đè nén nỗi lòng, nói: “Người trời sinh tính tình đã quá mức lạc quan sáng sủa, như là sáng nay có rượu thì sáng nay say. Điều này không có gì không tốt, ta đương nhiên hy vọng mỗi ngày người đều khoái hoạt, những ưu sầu của người sau này cứ để ta lo lắng.”

Lời nói này của hắn, ngụ ý là hắn hi vọng nàng có thể chú ý tới bản thân mình một chút, lại không nghĩ rằng sẽ đưa tới hậu quả như vậy.

Thì ra chân tình không được bao lâu, quả nhiên là một câu tiên tri.

Hắn đi ra sân trước, nàng kiên định nói với hắn: “Sư phụ, đồ nhi sẽ không chết.”

Nàng đã không còn là Liên Tống trước kia, tình nguyện chết cũng không sống mờ mịt mông lung.

Chết thì thật dễ dàng, nàng giải thoát rồi, để lại sư phụ thương tâm. Nghĩ lại khi đó nàng thật là ích kỷ.

Khoảng khắc đóng cửa lại, hắn nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, nháy mắt trong đầu hắn hiện lên ý niệm: nếu khuôn mặt tươi cười này biến mất trong sinh mệnh của hắn, hắn sẽ như thế nào?

Không thể tưởng tượng được.

Đi vào trong viện của Viên Thương Châu, đợi hồi lâu mới thấy hắn trở về từ Hoàng Kỳ Dược Lâm. Mấy ngày này, Viên Thương Châu phảng phất như già đi hai mươi tuổi, chưa đến năm mươi nhưng đi đường đã phải dùng gậy. Quả nhiên đúng như lời hắn nói, hắn không còn bao nhiêu thời gian.

Kim Nhật Lăng xưa nay vẫn rõ ràng cách làm người của vị đại sư huynh này, hắn công chính liêm minh, lý trí thanh tỉnh, quá nhiều lời nói dối để an ủi là không cần thiết. Hắn hỏi trực tiếp: “Sư huynh có muốn ta giúp gì không?”

Viên Thương Châu chậm rãi nói: “Ta biết người tới gặp ta nhanh như vậy là có chuyện cấp bách, người nói trước đi.”

“Hảo, ta có một chuyện muốn nhờ.” Kim Nhật Lăng không nhún người chút nào.

“Muốn nhờ?” Viên Thương Châu nâng mắt: “Người cũng cầu người khác sao?”

Kim Nhật Lăng biết mình lỡ lời, nhưng lúc này hắn không chú ý nhiều như vậy, hắn nói: “Vài năm trước, sư phụ tự mình đốt đi Mê

Tiên Cổ, nhưng thời gian gần đây có không ít người dùng Mê Tiên Cổ khiến giang hồ hoảng sợ. Trừ bỏ sư phụ, đại sư huynh là người tinh thông y thuật nhất, người có thể nghiên cứu ra giải dược không?”

“Người muốn giải dược, vì cứu ai?”

“Đệ tử của ta, Liên Tống.”

Nghe được hai chữ “Liên Tống”, Viên Thương Châu nhìn hắn nói: “Đến tột cùng vẫn là nàng.”

“Nàng... Khụ khụ.” Tim đập quá nhanh, máu chảy cuồn cuộn, kích thích chỗ bị thương, Kim Nhật Lăng ho khan hai tiếng.

Viên Thương Châu nghe xong nói: “Thương thế của người không nhẹ.”

“Vô phương.” Kim Nhật Lăng dừng lại ho khan: “Mê Tiên Cổ quá mức ác độc. Đứa nhỏ kia trước đây đã chịu khổ một lần, ta không hy vọng nàng lại chịu kiếp nạn này. Ta làm sư phụ thật không phải với nàng. Nếu sư huynh có giải dược, hoặc là sư huynh biết cách điều chế, thỉnh cho ta biết.”

“Người vì nàng có phải là trả giá quá nhiều hay không?” Thanh âm khàn khàn của Viên Thương Châu pha lẫn tia thở dài hỗn loạn.

Kim Nhật Lăng khắc chế bản thân, cố làm ra thần sắc chán ghét: “Là quan tâm một chút, cũng không thể mặc kệ để nàng tự sinh tự diệt. Dù sao cũng là đồ đệ duy nhất của ta.”

Viên Thương Châu cúi đầu nhắm mắt, thật lâu sau nói: “Được rồi. Ta đưa người cách điều chế thuốc giải, nhưng hiện tại ta cũng có một việc muốn nhờ.”

Kim Nhật Lăng nghe qua có cách chế thuốc giả thì trong lòng yên tâm không ít, sau đó nghe Viên Thương Châu lại nói với hắn một

chữ “cầu”, lòng lại căng thẳng. Hấn nói trước một bước: “Trừ bỏ việc muốn ta làm chưởng môn, những việc khác chỉ cần người nói ta nhất định làm được.”

Viên Thương Châu phun ra từng chữ: “Việc ta cầu người chính là muốn người nhận chức chưởng môn này.”

Thái độ của Viên Thương Châu rất mạnh mẽ, nhất thời Kim Nhật Lăng không nói nên nửa lời.

Đây là kết quả hấn đã sớm đoán được, nhưng không phải không có cách giải quyết.

Hấn lo lắng một lát nói: “Quả thật chí của ta không ở nơi này. Trừ ta ra còn có ngũ sư huynh có khả năng tiếp nhận, hoặc là sư huynh chọn ra một vị đệ tử tâm đắc của mình là được.”

“Nhật Lăng, trước khi chết, ta chỉ lo lắng việc này. Người vẫn nghi ngờ quyết định của ta sao? Không ai thích hợp hơn người để nhận vị trí chưởng môn này. Người là người của Huyền Tông Môn, có trách nhiệm đảm đương nghiệp lớn của Huyền Tông Môn.”

Viên Thương Châu van nài khuyên bảo.

Kim Nhật Lăng nói: “Lòng ta đã quyết ý.”

“Nhật Lăng, người làm thế này sư phụ dưới suối vàng sao có thể nhắm mắt?”

“Vậy thất sư đệ cùng bát sư đệ có thể nhắm mắt sao?”

Nói đến chỗ đau, Kim Nhật Lăng cùng viên Thương Châu tương đối trầm mặc.

Viên Thương Châu đem hơi thở chia thành nhiều lần mới có thể hít vào phổi, hấn nói một tiếng: “Thế sự vô thường. Có người cầu không được, có người nắm trong tay lại không nhận. Thế gian hỗn

loạn cũng là vì thế này.”

“Sư huynh...”

Kim Nhật Lăng muốn nói cái gì, nhưng lại bị Viên Thương Châu đánh gãy, hấn lắc nhẹ đầu nói: “Ta biết ý người đã quyết. Vậy thì chúng ta làm trao đổi đi, ta cho người cách điều chế thuốc giải Mê Tiên Cổ, người tiếp nhận vị trí chưởng môn.”

Kim Nhật Lăng nắm chặt quyền. Sống trên đời, một khi đã trầm mê cái gì đó, sẽ dễ dàng bị người ta khống chế. Trước kia hấn tâm trong sạch không có gì cưỡng cầu có thể phản nhiên từ chối. Nhưng hiện tại trong lòng có một người, vĩnh viễn đã mất tự do.

Nhưng mà, hấn cam nguyện.

Nhưng cũng tuyệt đối không bị khống chế một cách mù quáng.

Hấn cười một tiếng nói: “Sư huynh xem ra rất đề cao ta. Một cái đệ tử trong lòng ta cũng giá trị bằng chức chưởng môn.”

“Nếu là thay mặt chưởng môn thì sao?” Viên Thương Châu lui từng bước: “Người chỉ cần tiếp nhận chức vụ ba năm, ba năm sau hãy giao lại cho đệ tử có lai lịch cùng võ công xứng đáng có thể tiếp nhận.”

Ba năm, Liên Tổng sẽ nguyện ý chờ hấn sao. Trong đầu Kim Nhật Lăng hiện ra ánh mắt kiên định của Liên Tổng, lấy sự hiểu biết của hấn với nàng, nàng sẽ đợi.

Viên Thương Châu đi nước cờ cuối cùng, nín thở chờ đợi, rốt cuộc trước khi kiệt sức nghe được một tiếng “Hảo” của Kim Nhật Lăng.

Hấn chỉ còn khí lực gật đầu, liền ngồi xuống ghế mà ngủ mê mết.

Từ Huyền đứng ở bên đã lấy ra phương thuốc chuẩn bị từ sớm giao cho Kim Nhật Lăng, chuyển lời nói của Viên Thương Châu: “Phương

thuốc này có vài vị thuốc rất khó tìm, sợ ta chưa tìm đủ, làm phiền sư thúc.”

“Giao cho ta.” Kim Nhật Lăng vội vàng xem một lần, thu vào trong lòng.

“Phương thuốc này là đoạt từ tay ma giáo.” Từ Huyền nói tiếp: “Nhiều năm như vậy nên những thảo dược trong này có chút mơ hồ, liều thuốc cũng viết không rõ. Phải để sư phụ tự điều chế mới được. Nhưng là sư phụ...”

Kim Nhật Lăng lạnh nhạt nói với Từ Huyền: “Người chăm sóc sư phụ cho tốt, ta xuống núi tìm thảo dược mang về.”

Trở về Lăng Phong Viện, hắn báo cho Liên Tống đã có phương thuốc. Liên Tống có hy vọng, vui vô cùng.

Hắn dặn nàng: “Nghỉ ngơi cho thật tốt. Không nên chạy loạn.”

Nàng nói: “Đồ nhi đã biết. Lần nào cũng làm phiền sư phụ, đồ nhi thật áy náy.”

Hắn vô tình nói một câu: “Vậy lấy thân báo đáp đi.”

Nói xong, hắn cười rồi đi xuống núi, để nàng đứng ngốc tại chỗ.

Ai ngờ, nàng lại chạy theo hắn, thở hồng hộc mà kêu lên: “Đồ nhi đồng ý!”

Những người đi đường hồ nghi nhìn thầy trò bọn họ.

Hắn xoay người lại, lấy khẩu hình nói với nàng: “Người chờ ta.”

Nàng trịnh trọng gật đầu.

Nhìn thân ảnh của hắn đi xa, trong lòng nàng không khỏi mất mát. Trở về Lăng Phong Viện, hốt hoảng như nhìn thấy sư phụ, tới gần

mới biết là Từ Huyền. Vài năm nay Từ Huyền cao lên không ít, mặc áo trắng trông rất giống sư phụ.

Trong lòng nàng không khỏi cảm thấy thân thiết, tươi cười đi qua hỏi: “Từ sư huynh tìm ta sao?”

Từ Huyền lạnh lùng lắc đầu: “Là sư phụ ta muốn tìm ngươi.”

-----oOo-----

Chương 19: Thâm tình không bao lâu (tam)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thâm tình không bao lâu (tam)

“Sự phụ, đến cuối cùng, một hồi trên thuyền kia là mộng, hay hiện tại mới là mộng?”

Cô nương tái nhợt ôm đầu ngồi bên cửa sổ. Ánh mặt trời bên ngoài thật đẹp, không gió cũng không mưa.

“Nếu thuyền kia vĩnh viễn không cập bờ thì thật tốt.”

Trong phòng chỉ có một mình nàng, cùng một cái lư hương nhẹ nhàng tỏa sương khói.

“Tổng nhi!”

Thanh âm sung sướng tiến vào sân.

Đôi mắt ảm đạm của nàng bỗng nhiên trở nên sáng rọi.

“Sự phụ.”

Nhìn thấy người nọ, nàng tiến lên vài bước ôm cổ hắn.

Sự phụ luôn bất động như núi lại bị nàng làm cho sững sốt mà lui một bước.

Hắn cười: “Mấy ngày không thấy, người khỏe không?”

“Đồ nhi tốt lắm, chỉ là rất nhớ sự phụ.” Nàng vùi đầu vào hõm vai

của hắn.

“Không cần nhớ, sau này mỗi ngày người đều thấy.” Kim Nhật Lăng tách Liên Tống ra: “Ta đã tìm được những vị thuốc để điều chế thuốc giải, cũng đã giao cho sư bá, ta qua đó xem có thể giúp gì hay không. Người giúp ta đun chút nước, ta trở về sẽ tắm rửa.”

Liên Tống gật đầu. Kim Nhật Lăng một thân phong trần mệt mỏi, không kịp thay quần áo, vừa gặp qua Liên Tống đã vội vàng đi.

Liên Tống nhìn nhin không gọi hắn lại.

Nước nóng lại lạnh, đun ba lần rồi nhưng sư phụ vẫn chưa trở về. Liên Tống đứng ở bên cạnh thùng tắm bằng gỗ, một tay cầm cái bình sứ đổ vào trong đó vài giọt nước hoa, dần dần nhớ lại.

Nhớ tới ở cùng sư phụ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên vì hắn đun nước tắm.

Mà sư phụ vì nàng đã làm nhiều chuyện như vậy.

“Người cũng biết, sư phụ người vì cứu người mà bị trọng thương.”

Thanh âm trầm trầm của Viên Thương Châu du dương bên tai.

“Ta phát hiện trong phòng Hồng Mộ sư tôn của người có một bức di thư, trên đó viết rõ ràng những chuyện giữa người và sư phụ người. Không nghĩ tới là chính tay ta nói lại tiền duyên cho hai người...”

Trên người Viên Thương Châu tỏa ra mùi thuốc Đông y chua sót cùng với vẻ hắc ám cổ xưa của căn phòng hòa vào nhau, nàng đứng ở trước mặt hắn, hít thở có chút khó khăn.

“Sư phụ người tâm tình trong sáng không ganh đua, mới có thể luyện Lưu Phương thần công kia. Nếu người thật tình muốn tốt cho hắn thì đừng câu dẫn hắn, mê hoặc hắn, không nên để hắn đi vào ma đạo, người cảm thấy sao?”

“Người không câu dẫn hấn? Chẳng lẽ là hấn câu dẫn người?”

“Chân tình? Chân tình của người sẽ hủy diệt hấn!”

“Người cũng biết hấn trời sinh tính tình hướng nội, cái gì cũng không để lộ ra ngoài. Nếu đúng theo lời sư tôn của người nói, thì hấn đã luyện tới tầng thứ chín của Lưu Phương thần công rồi. Người sáng lập Lưu Phương thần công là Giả Thiên Dương luyện đến tầng thứ tám thì đã không có đối thủ trên giang hồ, sau đó nản lòng thoái chí mà vĩnh viễn ở trong cốc mộ, vì thế cho dù hấn luyện đến tầng thứ mười cũng không ai biết được. Cho nên, không ai có thể đoán trước được uy lực của Lưu Phương thần công. Cũng không ai có thể đoán được uy lực khi người luyện Lưu Phương thần công bị tẩu hỏa nhập ma.”

“Người cũng biết hiện tại đang là thời khắc sinh tử tồn vong của Huyền Tông Môn, nếu hấn rời đi, không chỉ là Ma giáo, chỉ sợ ngay cả Thiếu Lâm cùng Cái Bang và bát đại môn phái sẽ cùng tiến công lên Cao Ngạo sơn, nhân lúc chúng ta thế lực yếu mà muốn cướp đoạt tầng thư trong Cáp Điện Các. Không nói đến trách nhiệm bảo vệ Huyền Tông Môn này, thầy trò các người mền nhau, sư phụ người nhất định bị mọi người phỉ nhổ, liên lụy đến thanh danh của Huyền Tông Môn cũng khó giữ được. Người nghĩ xem, người là Thực Dương đồng tử, Ma giáo sẽ bỏ qua cho người sao. Sư phụ người bảo vệ được người nhất thời, cũng không thể bảo vệ người mãi mãi. Lúc này hấn bị thương gân cốt vì người, sau này thì sao, chẳng lẽ người muốn hấn mất mạng?”

“Người cho là các người có thể tự nhiên mà rời khỏi võ lâm?”

“Hấn vào triều có thể làm quan văn, ra giang hồ là quan võ. Người muốn hấn lãng phí tư chất trời cho này cùng người ăn cơm rau dưa trải qua một đời tầm thường sao?”

“Người buông tha hấn đi.”

Phách, cái lọ trong tay rơi xuống thùng tắm.

“Tổng nhi.”

Trên trán một tia lạnh lẽo.

Liên Tổng giương mắt, là sư phụ lấy tay nhẹ nhàng chạm vào trán nàng.

“Ta gọi người vài lần, phát ngốc cái gì vậy?”

Liên Tổng ngẩn người, kinh ngạc nói: “Cái lọ bị rơi rồi.”

Nàng thò tay muốn nhặt lấy nhưng thùng tắm lại rất cao, căn bản nàng không thể với tới.

“Đề ta.” Kim Nhật Lăng kéo nàng, nói: “Người đem cả bình Hoa Lộ đổ vào, sư phụ sau khi tắm xong sao có thể ra ngoài được.”

“Vì sao?”

“Sư huynh đệ của người nhất định bị ta xông hơi đến choáng váng đầu óc.”

“Vì sao đồ nhi không choáng váng? Đồ nhi thật thích mùi hương trên người sư phụ.”

“Kia còn không phải bởi vì...”

Mỉm cười như hoa run rẩy, hắn chạm nhẹ vào chóp mũi của nàng.

“Kia còn không phải bởi vì người sủng ta.”

“Đồ nhi sủng sư phụ?”

Liên Tổng sờ sờ chóp mũi lạnh lạnh.

“Mau đi ra, sư phụ muốn thay quần áo.”

Hắn xoay người không cho nàng nhìn rõ mặt hắn.

Chóp mũi sau đó nóng lên, nóng vô cùng. Thì ra đây là lời tâm tình của sư phụ, trái tim của Liên Tổng nhảy cả lên.

Đảo mắt nhìn sư phụ tháo mũ, cởi áo. Hắn quay đầu, sợi tóc gấp khúc ở cần cổ trông thật kiều mị, hắn nói: “Còn không đi sao?”

Liên Tổng chạy trời chết.

Khi đến cạnh cửa, nàng cố ý ngừng lại. Cách một tấm bình phong, nàng thấy lớp vải tơ tằm từ đầu vai sư phụ rơi xuống, lộ ra cái lưng còn bóng hơn cả tơ, mà trên vai lại có mấy dấu bàn tay màu đen. Những chưởng kia khắc vào da thịt hắn, nhưng lại cắn xé lòng của nàng.

Xa xa, mặt trời ngã về tây, chạng vạng mùa hè, gió thổi nhẹ nhẹ, bay phát phơ từ cánh rừng nào đó mà dừng lại trên bàn tay nàng.

Cửa phía sau bị đẩy ra, Kim Nhật Lăng mặc bộ quần áo màu bạc, tóc ẩm ướt rồi tung.

Gió cũng tản đầy hương thơm.

Bọn họ nhìn nhau cười, hắn ngồi xuống bên cạnh nàng.

Một thân nhẹ nhàng khoan khoái, người cũng thư thái, hắn cười nói: “Từ khi người đến Cao Ngạo sơn, bốn mùa cứ trôi qua, đây đã là mùa hè thứ sáu rồi.”

“Đúng vậy.” Nàng than nhẹ.

Hắn vì nàng bắt lấy những con côn trùng bay phát phơ, ôn nhu nói: “Người có cảm nhận được ngày trôi qua quá chậm không?”

Nàng suy nghĩ nói: “Trước khi chung sống cùng sư phụ, đồ nhi không rõ ngày trôi qua nhanh hay chậm. Nhưng sau khi ở cùng một chỗ với sư phụ đồ nhi cảm thấy thời gian trôi qua nhanh nước chảy, muốn giữ lại cũng không được.”

Đôi mắt hần âm trầm, để tâm tình bình ổn mới nói: “Tổng nhi, lần này trở về vốn dĩ sẽ cùng người xuống núi. Nhưng hiện tại thân thể sư bá của người không được tốt, sư phụ không thể cùng đi với người. Người có muốn...Chờ ta ba năm?”

Ánh mắt cẩn thận lại ôn nhu này tiến vào lòng Liên Tổng. Nàng nhin xuống sự chua xót trong lòng cười nói: “Lại là ba năm a.”

Hần cầm tay nàng: “Sư phụ đáp ứng người rất nhiều lần, nhưng lần này tuyệt đối là lần cuối cùng.”

Vừa tắm rửa qua, lại là mùa hè, toàn thân hần phải ẩm ướt mới phải, nhưng tay sư phụ lại lạnh thấu xương. Nàng cầm lại bàn tay hần, giúp hần sưởi ấm, không muốn bàn lại đề tài kia, nàng hỏi ngược lại hần: “Sư phụ bị thương thế nào sao không nói cho đồ nhi biết?”

“Không cần lo lắng.” hần rút tay về: “Thân mình của ta luôn lạnh.” Dừng một chút, hần thấp giọng nói: “Không phải là người không biết.”

Đang ưu sầu, Liên Tổng nghe lời sư phụ thì thấy trong lòng nổi lên sự ngọt ngào nhưng vẫn lo lắng như trước.

“Đồ nhi thấy rõ ràng trên vai người có thương tích.” Nàng kề sát vào hần: “Sư phụ để đồ nhi xem sao.”

“Người, nha đầu kia.” Hần cách xa nàng một chút, che cổ áo: “Người cũng không phải đại phu, vô duyên vô cớ lại xem thân thể nam nhân, thật không e lệ.”

Nghĩ đến những chuyện sư phụ từng làm với nàng, nàng rất muốn

nói, không e lệ là sư phụ mới đúng. Nhưng nàng không có lá gan kia. Sư phụ di chuyển một chút, nàng cũng di chuyển một chút, nghiêm trang nói: “Đồ nhi lo lắng cho vết thương của sư phụ. Sư phụ để đồ nhi xem đi, liếc mắt một cái thôi, chỉ liếc mắt một cái thôi.”

Bàn tay nàng tiến tới cổ áo của sư phụ, nhưng bị sư phụ ngăn lại không thể động đậy.

“Sư phụ không nên keo kiệt thế, để đồ nhi...”

Bởi vì sư phụ dung túng mà lá gan nàng lớn lên nhìn vào mắt sư phụ.

Ánh mắt sư phụ sâu như hồ nước không lường. Hắn nhẹ nhàng buông tay nàng ra, ngữ khí tràn ngập mỉa mai hoặc nói: “Ba năm sau, nếu người còn muốn xem, thân mình này của sư phụ sẽ để người xem đủ mỗi ngày.”

Khí nóng nhảy lên hai gò má, tiếp theo lại nhảy lên hai mắt, nàng dùng nụ cười to thoải mái để che giấu bị thương mà nói: “Nói như vậy, đừng nói là ba năm, cho dù là ba mươi năm đồ nhi cũng chờ!”

“n.” Hắn chăm chú nhìn cái miệng cười nói của nàng: “Người đừng quên.”

Nàng làm sao có thể quên. Khi họ ở cùng một chỗ, mỗi câu hắn nói nàng đều nhớ rõ. Mặc dù cả ngày nàng vui mừng hoan hỉ, coi như không thèm để ý tới cái gì, nhưng điều gì tốt điều gì xấu, cái gì đúng cái gì sai, nàng rất rõ ràng. Nàng đã không còn là đứa nhỏ.

Nhưng sư phụ vẫn xem nàng như đứa nhỏ, vẫn nghĩ nàng là đứa nhỏ vô tâm vô phách, khóc trong chốc lát xoay mặt đã cười, ưng thuận chốc lát quay đầu liền quên.

Nếu có thể, nàng cũng muốn làm một đứa nhỏ vô tâm vô phách mà ở bên hắn cả đời. Nhưng nàng đã khiến sư phụ gánh vác rất nhiều trách nhiệm, sau này, những thống khổ đều để nàng đảm đương đi,

cho dù liều mạng thì cũng để nàng liều mạng.

Chỉ nghĩ đến đây thì cửa viện đã bị người ta vỗ mạnh vài cái.

Bọn họ cảnh giác, cửa đã sớm khóa, người nọ không vào được vội vàng nói: “Sư thúc có ở đây sao? Chưởng môn không tốt, thỉnh sư thúc mau qua xem một chút.”

Kim Nhật Lăng nghe được chưởng môn không tốt thì trong lòng nhảy dựng lên. Hắn sửa sang lại vẻ ngoài, để Liên Tống đi vào phòng của mình rồi mở cửa.

Đệ tử ngoài cửa cũng không chú ý hành lễ, hoảng sợ nói: “Mới rồi chưởng môn ở lò luyện được thì ngã xuống, lúc này làm thế nào cũng không tỉnh...”

Kim Nhật Lăng không đợi hắn nói xong đã bước đến chỗ Viên Thương Châu.

Trong viện rất rối loạn. Các đệ tử đều quỳ gối kêu sư phụ. Hắn lướt qua mọi người vào phòng, trong phòng cũng chỉ có Từ Huyền cùng Từ Phóng, thấy hắn đến thì Từ Phóng lắc đầu với hắn.

Hắn ngồi vào bên giường, bắt mạch cho Viên Thương Châu, lại thăm dò hơi thở của hắn, tất cả đều mỏng manh.

“Sư huynh.” Hắn kêu một tiếng.

Viên Thương Châu nhắm chặt mắt, hơi thở mong manh. Khi tất cả mọi người đều nghĩ hắn sắp sửa chết, hắn đột nhiên lại trợn mắt, đôi tay khô héo run lên một chút. Kim Nhật Lăng cầm tay hắn, trầm mặc không nói.

Hồi lâu sau, thanh âm của Viên Thương Châu cực kỳ rõ ràng, hắn nói: “Kim Nhật Lăng, ta đem Huyền Tông Môn phó thác cho ngươi. Ngươi đã từng ở trước mặt sư phụ thề qua...Không được quên...”

Kim Nhật Lăng khiếp sợ ngẩng đầu. Hắn biết sao!

“Sư huynh!”

Tư Phóng thấy ánh mắt của Viên Thương Châu tan rã thì bỏ nhào vào giường, hắn khóc to thành tiếng, mạnh mẽ đẩy Kim Nhật Lăng ra, chỉ vào hắn mà mắng: “Là người! Là người cưỡng bức sư huynh điều chế giải dược cho đồ đệ người, sư huynh sức cùng lực kiệt mệt mỏi mà đi. Là người hại sư huynh! Người cắt khỏi Huyền Tông Môn cho ta, cắt khỏi Cao Ngạo sơn!”

Kim Nhật Lăng một chữ cũng không nói.

Từ Huyền chịu đựng nỗi đau, đứng giữa hai người nói: “Sư thúc, sư phụ trước khi chết đã lập di mệnh, từ nay Kim sư thúc sẽ kế vị chưởng môn. Hi vọng sư thúc nén bi thương lấy đại cục làm trọng.”

“Cái gì, hắn nhậm chức chưởng môn!” Tư Phóng ngừng khóc, bị ai biến thành phần nộ: “Hắn có tư cách gì! Luận về võ công hay địa vị, ta đều xếp trên hắn, vì sao là hắn?”

“Đây là di mệnh tự tay sư phụ viết.” Từ Huyền lấy từ trong áo ra một mảnh giấy trắng, đưa đến trước mặt Tư Phóng.

Chữ đen giấy trắng rõ ràng rành mạch. Tư Phóng không thể cãi lại, thất vọng lui từng bước, cắn răng oán hận nhìn Kim Nhật Lăng. Vì sao Kim Nhật Lăng cái gì cũng hơn hắn!

Từ Huyền thu lại tờ giấy, nhanh chóng lau đi khóe mắt đầy nước, lại lấy ra lệnh bài chưởng môn dâng lên trước mặt Kim Nhật Lăng nói: “Thỉnh sư thúc lập tức kế vị.”

Tư Phóng nhìn chằm chằm lệnh bài như muốn nó nứt ra.

Kim Nhật Lăng cúi mắt thản nhiên nói: “Dược đã xong chưa?”

Hai tay Từ Huyền cứng đờ. Lúc này hắn vẫn không quên giải dược

của nàng? Từ Huyền khó khăn nén bi phần nói: “Sư phụ lao tâm lao lực quá độ, còn chưa xong giải dược đã ngã xuống. Giải dược chưa thành. Thỉnh sư thúc mau chóng tiếp nhận vị trí chưởng môn, an ủi sư phụ linh thiên trên trời!”

Kim Nhật Lăng thật lâu không tiếp, bỗng nhiên cúi đầu cười một tiếng, khi ngẩng mặt lên đã bình tĩnh như thường.

Hắn tiếp nhận lệnh bài, đầu ngón tay vuốt phẳng. Hai chữ “Huyền Tông” trên lệnh bài phát ra ánh sáng âm u trầm lạnh.

Đạp cửa đi ra, đệ tử ở ngoài như mây, thấy hắn cầm lệnh bài chưởng môn thì đồng loạt quỳ xuống bái lạy.

Ra đến Vân Điện, áo mao tuyết trắng, những đám mây ráng chiều ở dưới chân hắn. Hắn phát áo bào toàn thân, toàn bộ Cao Ngạo sơn như bị hắn che phủ.

Ngày chín tháng tám, chưởng môn thứ mười bảy của Huyền Tông Môn kế vị.

-----oOo-----

Chương 20: Thâm tình không bao lâu (tứ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thâm tình không bao lâu (tứ)

Liên tục gặp thảm họa trong mấy ngày ngắn ngủi, Huyền Tông Môn từ chối tiếp khách.

Kim Nhật Lăng chuyển đến ở tại Thượng Hoa Viện dành cho chưởng môn, Liên Tổng cũng chuyển tới ở Thiên Viện trong Thượng Hoa Viện. Nàng là đệ tử duy nhất của chưởng môn, lúc này địa vị tăng lên đáng kể. Những người xưa kia khi dễ nàng giờ đều lấy lòng nàng. Nàng thật không quen, nên rất ít khi ra ngoài.

Nàng không ngoài ra, Kim Nhật Lăng cũng không ra ngoài.

Tân quan nhậm chức thì đều chiêu đãi, nhưng tân chưởng môn Kim Nhật Lăng này cả ngày đều ở trong Cấp Điện Các mà không hề làm gì, đệ tử ở dưới có người nói nhỏ nhỏ, nói hẩn làm bạn với sách nên không thể có khí phách cùng với tài cai quản, chắc chắn nắm quyền không lâu. Hẩn đối với những lời này đều thờ ơ.

“Tổng nhi, người yên tâm, nhất định ta sẽ tìm ra giải dược.”

Từ khi Kim Nhật Lăng nói xong câu đó, đã đi qua năm ngày. Độc của Mê Tiên Cổ sẽ phát tác vào đêm trăng tròn, nay đã là mười bốn tháng tám. Nhưng hẩn lật hết sách này đến sách khác của Cấp Điện Các cũng không tìm thấy cách giải độc. Trước khi Viên Thương Châu chết, cách điều chế thuốc giải trong tay hẩn đã bị lò lửa hỏa thiêu, giải dược luyện lúc trước không thể dùng, cho dù có thể dùng cũng không biết cách, không biết là chia làm mấy lần để dùng, là rang hay là dùng với nước.

Mọi tâm tư đều đặt vào việc này, những việc khác hấn để qua một bên. Đệ tử lại báo có khách tới, hấn xem như không thấy. Đệ tử nhiều lời một chút nhưng mặt hấn cũng không hờn không giận mà chỉ tỏ thái độ lãnh đạm, đệ tử sau đó không dám nói nữa.

Nếu không phải có Từ Huyền cùng Tư Phóng chống đỡ, chỉ sợ Huyền Tông Môn chưa tới mấy ngày đã sụp đổ.

Mà hấn, cho dù hết lòng lo lắng cũng không thu hoạch được gì.

Nếu không thể giải độc, thì dẫn độc đi.

Có thể cứu chữa!

Trong lòng hấn mừng như điên, mang Liên Tống vào phòng nói với nàng: “Cởi quần áo ra.”

Liên Tống không rõ.

Hấn tự mình ra tay, nàng kinh ngạc phản kháng, hấn thoải mái cầm cổ tay nàng, sau đó tháo đai lưng của nàng.

Áo ngoài rộng mở, trước ngực chột lạnh, nàng hít một ngụm khí: “Sư phụ muốn làm gì?”

Hấn cởi áo ngoài của nàng ra: “Người nghĩ rằng ta và người muốn làm cái gì?”

Nàng đỏ mặt, đứng im như rỗi gỗ. Dù sao giờ phút này cho dù sư phụ muốn làm cái gì, nàng cũng không phản kháng được.

Hấn vẫn đùa giỡn với nàng, khi dễ nàng không hiểu thế sự. Mà giờ phút này, nàng không tránh né sự tới gần của hấn, như là dung túng.

“Muốn làm cái gì cũng phải đợi đến khi thân mình người khỏe lại.”

Nói xong hắn ho nhẹ một tiếng, thanh âm khàn khàn trở lại trong trẻo: “Lên giường ngồi, ta giải độc cho ngươi.”

“Lên giường? Ban ngày ban mặt...” Nàng nhìn ngoài cửa sổ.

“Không có ai tiến vào đâu. Sư phụ ngươi hiện nay là người đứng đầu Cao Ngạo sơn, ta không cho phép, không có ai tự ý ra vào.” Thanh âm của hắn ngạo nghễ nhưng cũng rất nhẹ nhàng.

Nàng biết hắn khinh thường địa vị chưởng môn này. Người trong thiên hạ yêu danh lợi quyền thế, sư phụ và nàng thì khác. Nàng tò mò hỏi: “Sư phụ, nếu có thể lựa chọn, kiếp sau sư phụ hy vọng trở thành người như thế nào?”

Hắn lấy từ trong áo lót ra một ít thảo dược để vào băng gạc, thuận miệng đáp: “Nếu có kiếp sau, sư phụ chỉ hi vọng làm con cháu một gia đình bình thường, mỗi ngày pha một bình trà ngồi dưới cây đại thụ, bắt lấy vài cọng hoa và phơi nắng hai quyển sách.”

Hơi hơi dùng sức, vài bông đã thấm một tầng dược. Hắn đem dược vẽ loạn trên vai nàng, rút một con dao nhỏ ra nói: “Có đau một chút, ngươi chịu đựng.”

Cảm giác được da thịt bị cắt một miếng, trên vai bỗng nhiên thật nóng. Sư phụ đặt tay ở miệng vết thương, một luồng khí nóng mạnh mẽ đưa vào trong cơ thể nàng, thay đổi liên tục. Miệng vết thương như bị người ta xé rách, trên trán nàng đổ mồ hôi, đau đớn vô cùng. Vì dờ dể lực chú ý, nàng bức bách chính mình nghĩ đến chuyện khác, không ngờ lại nhớ tới mùi thuốc đông y chua xót kia.

“Liên Tổng, độc của ngươi không có giải dược. Ta lừa sư phụ của ngươi...”

Trên lưng toát ra mồ hôi lạnh, nàng rối loạn tâm thần, tứ chi phát run.

“Tổng nhi, chuyên tâm.”

Kim Nhật Lăng ngừng chưởng, đem Liên Tống dựng thẳng thân mình.

Nàng nói: “Sư phụ, vô dụng thôi.”

“Chuyên tâm.” Hấn cảnh cáo.

Trong cơ thể có gió di chuyển tứ phương, nàng chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều bị gió thổi tan ra. Trong miệng có vị tanh ngọt, nàng cắn răng nuốt lại. Đờ nén đến cùng cực, bỗng nhiên sau lưng buông lỏng ra, xung lực khiến nàng ngã về trước. Nàng ngồi ở mép giường, một ngụm máu tươi phun ra trong tay nàng.

“Sư phụ!” Nàng hoảng sợ bổ nhào vào người Kim Nhật Lăng. Sắc mặt hấn tái nhợt, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, máu tươi theo khóe miệng chảy xuống.

“Tại sao có thể như vậy, làm sao có thể...” Hấn chăm chú nhìn lòng bàn tay của mình, hoàn toàn không nghĩ bản thân lại thất bại.

Liên Tống thấy trong lòng bàn tay hấn có một vết dao, mới biết sư phụ là vì nàng mà lấy thân dẫn độc.

Nàng thấy may mắn lại thấy đau lòng. May mắn không có thành công.

Kim Nhật Lăng không cam lòng, từ khi ra đời tới nay, hấn chưa bao giờ thất bại. Nhưng cái chuyện không thể thất bại lại thất bại, hấn sao có thể cam lòng? Hấn đẩy bả vai của nàng muốn thử lại.

Nàng bắt lấy bàn tay hấn nhưng bắt không được, dùng hết khí lực ôm tay hấn nhưng ôm không được. Cuối cùng nàng phải ôm lấy cả người hấn, cầu xin nói: “Sư phụ, người đừng thử nữa, vô dụng, vô dụng...”

Thân hình cứng ngắc dần bình tĩnh lại, nàng cảm nhận được lòng

ngực đập phập phồng kịch liệt của hắn, hô hấp trở nên chậm chạp. Ngưỡng mặt nhìn hắn, nam tử lúc nào cũng chói lọi nhưng gương mặt giờ đây lại suy sụp. Thần sắc này của hắn khiến nàng thấy thật đau lòng. Nàng dùng đầu ngón tay lau đi máu trên khóe môi hắn, kéo tay áo lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Giờ phút này, bọn họ không phải thầy trò.

Hắn là phu quân như ý của nàng, nàng là thê tử lương thiện của hắn. Thế sự lạnh lùng bao quanh, nàng là nguồn an ủi duy nhất của hắn.

Đôi mắt mang theo đau đớn, hắn ôm nàng vào lòng. Trong trời đất chỉ còn hai người họ.

Ngoài cửa có tiếng đổ vỡ vang lên hung hăng chia cắt họ ra.

Kim Nhật Lăng đột nhiên quay đầu, ánh mắt lạnh liệt. Đệ tử đang bưng cái khay đứng run run ngoài cửa, vạ phần hoảng sợ.

Liên Tổng nhanh chóng bắt lấy ống tay áo của Kim Nhật Lăng, nhưng thân hình hắn còn nhanh hơn, khi nàng vươn tay hắn đã mang theo kiếm ra đến cửa. Nàng nhảy xuống giường đuổi theo vài bước mới nhớ lại quần áo của mình còn đang xốc xếch, toàn bộ bỏ vai đều lộ ra ngoài. Nàng hốt hoảng sửa sang quần áo rồi tiến ra ngoài cửa.

Việc bí mật bị người ta phát hiện, phạm là nam nhân đều sẽ thẹn quá mà hóa giận. Nhưng sư phụ khoan dung biết kiềm chế, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đả thương đến tánh mạng người khác. Cho nên, khi nàng lắc mình che trước mắt đệ tử kia, nàng không thể tin được nam nhân có đôi mắt lạnh đến bức người này lại là sư phụ của nàng.

“Tránh ra.” Sắc mặt hắn không chút thay đổi, bạc môi khế mở.

Ngôn ngữ dường như có thể giết chết người, tên đệ tử kia như bị

đâm cho mấy đao, té lui về phía sau, mềm yếu vô lực không thể đi được xa, kêu to: “Đừng giết ta!”

Liên Tổng biết đệ tử kia, là đệ tử của Viên Thương Châu, sư đệ Từ Huyền, tên gọi là Tôn Cửu, bình thường nhát gan lại sợ phiền phức, nhưng tâm địa không xấu.

“Sư phụ đừng giết hắn, “ Liên Tổng liều chết nắm lấy thanh kiếm của hắn: “Hắn chỉ là vô tình thôi!”

“Mặc kệ là vô tình hay cố ý, hắn đã thấy, nhất định phải chết.” Hắn nắm chặt cổ tay của nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tôn Cửu.

“Ta sẽ không nói, sẽ không nói! Chưởng môn, cầu người buông tha ta. Ta lập tức xuống núi!” Tôn Cửu quỳ trên mặt đất xin tha thứ, cái trán vì đập đầu mà chảy cả máu.

“Chỉ có người chết mới không nói.” Thừa dịp Liên Tổng đang đau cổ tay, hắn bỏ tay nàng ra tiến tới Tôn Cửu.

“Sư phụ!” Liên Tổng bất chấp đau, nhảy qua ôm thắt lưng hắn, khóc nức nở: “Người không phải rất thông hận việc giết chóc sao, chẳng lẽ người lại sát hại một người vô tội sao?”

Kiếm chần chờ giữa không trung, Tôn Cửu đã sợ tới mức mặt không còn giọt máu.

Thấy hắn có một tia lý trí, nàng nói với Tôn Cửu: “Còn không mau đi!”

Ba hồn bảy vía của Tôn Cửu đã bay mất, phải mất rất nhiều khí lực mới có thể trở về, khi hắn định nhấc chân chạy ra ngoài, thanh âm quỷ mị của Kim Nhật Lăng lại vang lên.

“Chậm đã.” Hắn nói, ngữ khí vẫn lạnh như băng.

Tôn Cửu vội vàng quỳ xuống một cái.

“Sự phụ?” Liên Tổng quan sát thần sắc của hắn.

Sắc mặt hắn đã bình tĩnh lại, không tức không giận nói: “Nếu giữ lại hắn, hậu hoạn vô cùng.”

“Nhưng hắn cũng có cha mẹ thân nhân.” Liên Tổng nhớ rõ, vị Tôn Cửu sư huynh này là con trai độc nhất trong nhà, khi nào có cơ hội xuống núi thăm người thăm hắn nhất định đều trở về.

Hắn không lên tiếng. Tôn Cửu lạnh run không dám làm gì. Nàng cố chấp che ở trước người hắn.

Lau khô nước mắt trên mặt nàng, hắn thở dài nói: “Sự phụ sao có thể xem nhẹ ý của người, nhưng chỉ là lúc này đây...” Hắn nhìn về Tôn Cửu, trong mắt là hàn ý như băng: “Người ở lại Huyền Tông Môn, không thể tự tiện rời đi. Nếu để cho ta nghe được tin đồn gì, người đầu tiên chết sẽ là người.”

“Đệ tử tuyệt không dám! Đệ tử tuân mệnh!” Tôn Cửu dập mạnh đầu vài cái, trên trán xanh tím.

Kim Nhật Lăng vẫn chưa để hắn đi: “Người kích động như thế này mà chạy từ đây ra ngoài, người ngoài sao có thể không thấy kỳ quái. Bình tĩnh lại, tâm thần ổn định rồi đi.”

“Vâng vâng...” Tôn Cửu dạ dạ đáp ứng. Hai tay che ngực thở vài hơi, cho đến khi thấy mình bình tĩnh vững vàng rồi hắn mới rời đi. Trước khi đi còn liếc mắt nhìn Liên Tổng cảm kích một cái.

Liên Tổng đem cửa của Thượng Hoa Viện đóng lại như xưa, chỉ là cửa của Thượng Hoa Viện nặng hơn một chút so với Lăng Phong Viện.

Rốt cục chỉ còn hai người họ.

Không khí có chút xơ xác tiêu điều.

Trước khi nàng mở miệng hấn đã nói: “Tổng nhi, chuyện như thế này, có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai.”

Liên Tổng cười khở hỏi: “Sư phụ vì đồ nhi mà muốn biến thành ma vương giết người sao?”

Hấn hỏi lại: “Nếu ta trở thành ma vương giết người, người sẽ rời ta mà đi sao?”

Nàng hơi ngạc nhiên. Nàng không thể nhìn ra cảm xúc trên khuôn mặt của sư phụ, nhưng nàng biết lúc này không thể đáp sai.

“Nếu sư phụ biến thành ma vương, cho dù đồ nhi biến thành lệ quỷ cũng muốn đi theo người!”

Sư phụ, ta trả lời đúng không? Nàng hỏi dưới đáy lòng. Trên con đường tình cảm này, nàng xuất phát chậm một chút, nhưng nàng đã cố gắng chạy theo. Một ngày nào đó, nàng muốn đuổi tới trước mặt sư phụ, vì sư phụ mà chắn mọi gió mưa.

Kim Nhật Lăng nghe câu trả lời của nàng, khó kìm nén vui mừng, hấn nở nụ cười mỹ mãn bên môi, cười ra tiếng, máu cũng vọt tới cổ họng. Hấn ho lên.

Liên Tổng cảm thấy hấn khác thường, nghĩ là hấn có thương tích trong người, nửa khắc trước còn vì nàng mà vận nội công, khẳng định vết thương tăng thêm. Nhưng nàng chỉ có thể lo lắng suông. Nếu nàng có võ công cao cường, hiện tại có thể vận công chữa thương cho sư phụ rồi.

Kim Nhật Lăng thấy nàng lo lắng, dừng ho lại mà vẫy tay với nàng. Bàn tay hấn đưa tới bên môi nàng, chặn lại những lời nói quan tâm của nàng, dần dần hấn nghe được tiếng bước chân truyền tới từ ngoài cửa.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, không có ý dừng lại, đi thẳng

đến trước cửa. Cánh cửa nặng nề bị người ta một cước đá văng ra.

Tư Phóng, Từ Huyền mang theo đệ tử còn có hai vị phương trượng của Thiếu Lâm cũng ở trong đó, đoàn người thần sắc khác nhau đứng ở trước cửa.

Trước khi họ đá cửa, Kim Nhật Lăng cùng Liên Tổng đã ăn ý mà đứng tách xa nhau. Nhưng những người này đến thật ngoài ý muốn, bọn họ quả thật có chút trở tay không kịp.

Tư Phóng tiến lên từng bước, cười lạnh nói: “Thầy trò các người ban ngày ban mặt lại đóng cửa, đang làm cái gì?”

Kim Nhật Lăng nâng tay lên lau đi vết máu bên khóe môi, không đáp trả sự khiêu khích của Tư Phóng.

“Tư sư thúc.” Từ Huyền đem Tư Phóng kéo qua một bên nói: “Kim sư thúc đã là chủ cửa môn, lại có người ngoài ở đây, người nên tôn trọng hẳn chút.”

Tư Phóng trừng Từ Huyền liếc mắt một cái, giơ tay lên. Hôm nay ở Huyền Tông Môn trừ bỏ Kim Nhật Lăng thì hẳn là người lớn nhất, hẳn sẽ nghe hậu bối giáo huấn sao?

Thong thả đi đến trước mặt Kim Nhật Lăng, hắn hành lễ nói: “Sư đệ nay là nhất phái chủ cửa môn, chủ cửa môn muốn làm cái gì chúng ta là người ở dưới đương nhiên không dám hỏi nhiều. Nhưng hôm nay có phương trượng Thiếu Lâm ở đây, người không ra chào đón, lại cùng với nữ đệ tử tránh trong viện này, không biết là có chuyện gì quan trọng vậy?”

Hai vị phương trượng Thiếu Lâm là Không Thích và Không Tịnh liếc nhìn nhau một cái, quyết định sống chết mặc bây. Hai người họ xưa nay có quan hệ tốt với Huyền Tông Môn, cùng Kim Nhật Lăng kết nghĩa anh em, nghe nói Huyền Tông Môn có biến chuyển lớn, Kim Nhật Lăng vẫn chưa gắng gượng dậy được, liền đến đây thăm hỏi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Xem tình hình hiện tại, nhất định là

liên quan đến tranh đấu nội bộ môn phái. Bọn họ là khách, không tiện nhúng tay vào.

“Nếu các người có chuyện quan trọng, không ngại thì nói ra mọi người cùng nghe một chút, cũng có thể cho các người được ý kiến.” Tư Phóng như dã thú đói khát, đảo quanh người Kim Nhật Lăng.

Liên tiếp bị khiêu khích, Kim Nhật Lăng cũng ẩn nhẫn không bạo phát. Không Thích cùng Không Tịnh không khỏi tin vào lời đồn, Kim Nhật Lăng này quả thật yếu đuối không tranh càu. Huyền Tông Môn giao vào tay hắn, tình hình càng ngày càng xấu đi là đương nhiên.

Liên Tông đã được dặn không mở miệng, đành phải chịu đựng Tư Phóng, Từ Huyền nhìn không được lại kéo Tư Phóng nói: “Sự thúc, chúng ta nói sau đi.”

“Nói sau sao? Ta xem ra là không cần thiết.” Tư Phóng thấy không gặp lực cản, nghĩ là Kim Nhật Lăng chột dạ, giọng nói càng tăng: “Chẳng lẽ thầy trò hai người các người làm cái gì đó mà không thể cho ai biết, cho nên mới trốn tới đây sao? Là võ công bí mật, hay là về cái khác? Ví dụ như...Tư tình nhi nữ?”

“Lời này không thể nói lung tung.” Không Thích tâm địa bao la, Kim Nhật Lăng cũng xem như là người mà hắn coi trọng, nhin không được vì Kim Nhật Lăng nói mấy câu.

“Ta cũng không phải là nói lung tung.” Tư Phóng âm hiểm cười, nâng tay lên nói: “Mang người tới đây!”

Thanh âm hạ xuống, hai đệ tử đang kéo một người tiến lên. Hai mắt Liên Tông mở to, người nọ chính là Tôn Cửu vừa mới chạy.

Tôn Cửu nhắm hai mắt quỳ xuống, trong lòng rên rỉ thời vận của mình thật không may. Sau khi ra khỏi Thượng Hoa Viện, hắn chạy mất mạng, kết quả là đụng phải Tư Phóng. Tư Phóng là người giáo hoạt thế nào, liếc mắt một cái đã nhìn thấu hắn. Hắn chịu không nổi sự đe dọa của Tư Phóng, bản thân lại không có khả năng nói dối,

chỉ đành nói thật tình hình thực tế để bảo toàn bản thân. Về phần Kim Nhật Lăng đã nói qua những gì, hấn cố làm nhưng không được.

Kỳ thật Tư Phóng đã sớm hoài nghi Kim Nhật Lăng cùng Liên Tổng có mờ ám, nay có được Tôn Cửu làm nhân chứng, hấn vui mừng quá đổi, lập tức gọi Từ Huyền làm người chứng phụ, chỉ là Từ Huyền đang uống trà cùng phương trượng Thiếu Lâm nên tất cả cùng kéo đến đây. Lúc này, hấn nhất định phải bức Kim Nhật Lăng giao ra lệnh bài chưởng môn.

-----oOo-----

Chương 21: Thâm tình không bao lâu (ngũ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thâm tình không bao lâu (ngũ)

Thời gian đã là chạng vạng, bầu trời không có một tia nắng, trên đầu mọi người đều âm u.

“Nói, người ở trong viện này đã thấy cái gì?”

Tư Phóng đặt tay lên vai Tôn Cửu gây áp lực.

Tôn Cửu không dám ngẩng đầu, từ từ nhắm hai mắt cắn răng nói: “Ta, ta thấy chưởng môn cùng Liên Tổng sư muội, quần áo không chỉnh tề, ôm nhau...”

Mọi người ồ lên.

“Các người có nghe hay không?” Tư Phóng kêu lớn, đi qua bên cạnh Kim Nhật Lăng nói, “Sư đệ có nghe được không? Người còn gì để nói nữa? Việc bại hoại như thế mà người cũng làm ra, có tư cách gì làm chưởng môn Huyền Tông Môn?”

Kim Nhật Lăng nhìn thẳng hấn nói: “Ta không có tư cách, người có đủ tư cách sao?”

Tư Phóng cười lạnh: “Ai cũng có tư cách hơn so với người.” Hấn đưa tay: “Giao lệnh bài chưởng môn ra đây.”

Kim Nhật Lăng nhìn tay hấn, chậm rãi rút lệnh bài từ bên hông ra.

Liên Tổng cùng Từ Huyền kinh ngạc. Không Thích cùng Không Tịnh

lại nhìn nhau, chẳng lẽ Huyền Tông Môn sẽ đổi chủ trước mặt họ sao?

Kim Nhật Lăng đưa lệnh bài tới trước mặt Tư Phóng, hui mắt Tư Phóng tỏa sáng, lập tức không nhìn thấy thứ gì khác. Hắn đưa tay qua, chợt thấy hoa mắt, hai gò má nóng bỏng. Đầu chưa kịp tỉnh lại thì sau lưng đã ăn thêm một chưởng. Hắn lấy tay chống đỡ, bụng thật đau xót, người bay về sau vài bước, ngã trên mặt đất.

Hắn ôm ngực đứng lên, không thể tin nhìn Kim Nhật Lăng.

Kim Nhật Lăng thu chưởng, khuôn mặt lạnh lùng, đi tới trước hắn.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, coi rẻ nhìn Tư Phóng: “Người lấy dưới phạm trên, không tôn ti trật tự, hiện tại thông đồng đệ tử mưu toán soán vị. Lòng muông dạ thú, người còn gì để nói không?”

“Người vu tội ta!” Tư Phóng chỉ vào Kim Nhật Lăng kêu lên, “Rõ ràng là người cùng đệ tử có tư tình, ta phá vỡ chuyện tốt của người, người vu tội cho ta!”

“Ta có vu tội cho người hay không mọi người ở đây đều có thể nhìn. Mới nãy là ai đưa tay ra đòi lệnh bài chưởng môn với ta?”

Không nghĩ tới muốn giết người lại bị đánh ngược, máu chảy cuộn cuộn trong đầu Tư Phóng, hắn rút kiếm muốn tiến lên.

Kim Nhật Lăng lấy vỏ kiếm ngăn cản khí thể tiến công sắc bén của hắn. Tư Phóng ra chiêu nào cũng âm độc, sát ý khắp nơi, Không Thích đứng xem cũng lắc đầu. Kiếm trong tay Kim Nhật Lăng như gió, Tư Phóng ra mấy chiêu đều không tới được gần hắn, chính Tư Phóng lại bị trúng vài kiếm. Nếu không phải là kiếm chưa ra khỏi vỏ, chỉ sợ hắn đã sớm đứt tay chân.

Một kiếm tới trước ngực, dù không xuyên da thịt nhưng cũng đủ mạnh để chấn thương. Tư Phóng phun máu tươi, không kịp sử dụng khinh công nên té xuống đất, xương cốt toàn thân như vỡ vụn.

Kim Nhật Lăng nói: “Niệm tình chúng ta là đồng môn, việc hôm nay cho qua. Người chớ lại sùỉ lắm.” Hấn chuyển qua nhìn các đệ tử: “Đưa hấn đi.”

Lần đầu tiên hấn nói chuyện nghiêm túc như vậy, các đệ tử đều ngẩn người. Từ Huyền là người phản ứng đầu tiên, tiến tới nâng Tư Phóng.

Tư Phóng giận dữ cười: “Ha ha, Kim Nhật Lăng, không ngờ tâm cơ của người thâm sâu như thế. Làm bộ không tranh cầu ở trước mặt sư phụ, kỳ thật người lòng muông dạ thú mới chính là người! Người làm ra việc cầu thả kia, lại có thể lật ngược trắng đen, ta thật muốn nhìn xem người sẽ có kết cục gì!”

“Sư thúc, đừng nói nữa.” Từ Huyền rất sợ Kim Nhật Lăng mặt đang đầy hàn khí kia một kiếm mà chém hấn. Một thể hệ thượng sư của Huyền Tông Môn giờ không còn mấy người, nếu chết đi một người nữa sẽ tổn thương nghiêm trọng.

Tư Phóng hùng hùng hổ hổ. Kim Nhật Lăng chỉ chấp tay sau lưng rộng lượng để hấn mắng. Một màn này, mọi người đều thấy kim Nhật Lăng ngay ngắn đứng đấy, còn Tư Phóng lại là kẻ ra oai tác quái.

Lần đại náo này, ông trời đứng về bên đen. Liên Tổng âm thầm thở dài, cuối cùng cũng tránh được một kiếp. Ngẩng đầu vẫn thấy mọi người đang đứng trong sân, lòng của nàng cũng không thể yên. Đột nhiên từ ngực truyền đến một cơn đau dày đặc, nàng cứ nghĩ là ảo giác. Sư phụ đang ở bên kia nói gì đó với phương trượng Thiếu Lâm, tiếng nói vào tai nàng đứt quãng. Đau đớn càng ngày càng rõ ràng, nàng nhắm mi, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy trên bầu trời lộ ra một vàng trắng tròn.

Mê Tiên Cổ phát tác. Nàng dùng chút sức lực còn lại muốn yên lặng lui đi. Mọi người vẫn chưa tiêu tan hết nghi ngờ với Kim Nhật Lăng, nàng không thể để xảy ra thêm chuyện gì.

Nhưng ánh mắt sư phụ cơ hồ là không rời nàng. Khi nàng không thể chống đỡ nổi nữa thì có một đôi tay hữu lực tiếp lấy nàng.

Hắn điểm vài đại huyết của nàng, nhưng không có ích gì. Toàn thân nàng đau như bị cắt ra, nghiêng chặt rằng.

Hắn ôm chặt thân hình rKn run của nàng, để một ngón tay vào trong miệng nàng, ngăn nàng cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Trước mắt bao người, hành vi quá mức thân thiết và khấn trương của hắn khiến mọi người mới buông lỏng nghi ngờ lại chú ý đến. Tư Phóng đi ra đến cửa đã đẩy hai đệ tử mà chạy trở vào, vui sướng khi người ta gặp họa: “Ông trời giúp ta! Người còn không thừa nhận các người có tư tình sao?”

Liên Tổng cầm lấy tay Kim Nhật Lăng, dường như là muốn khảm vào da thịt hắn. Nàng rất hi vọng hắn không làm như vậy, để nàng tự sinh tự diệt. Loại đau đớn này không phải nàng chưa trải qua, trước kia trúng Thực Cốt, nàng cũng từng như vậy.

Nhưng mà Mê Tiên Cổ lại khác với Thực Cốt. Thực Cốt là ăn mòn đến xương máu, Mê Tiên lại đau đớn từ trong lòng mà ra, da thịt không tổn thương, nhưng tâm đau còn khó chịu hơn cả da thịt đau.

Kim Nhật Lăng không có cách gì, chỉ có thể liều mạng ôm lấy nàng. Liên Tổng kiên quyết không cho phép mình phát ra tiếng rên rỉ, nàng cố nén cố nén, không ngừng nói với lòng mình: tương lai phải cùng sư phụ đi đánh cá...

“Kim Nhật Lăng, chẳng lẽ ngươi...” Không Thích muốn nói gì lại thôi. Mặc dù hắn không hiểu tình yêu, nhưng nam nữ lại không kiêng dè mà ôm nhau như thế này, mặc kệ là dưới tình huống gì cũng không ổn. Huống chi, bọn họ lại là thầy trò.

“Cuối cùng ngươi và nha đầu này cũng bị vạch trần, ha ha ha...” Tư Phóng cười không ngừng.

Từ Huyền chợt nói với mọi người: “Chưởng môn của chúng ra luôn giữ mình trong sạch, nhất định là Liên Tổng, yêu nữ này câu dẫn hấn! Người tới, đem yêu nữ này bắt lại!”

“Từ Huyền!” Kim Nhật Lăng bắn đôi mắt lạnh lẽo về phía hấn.

Liên Tổng nghe được bọn họ nói chuyện, mở mắt ra nói: “Là...là ta câu dẫn sư phụ...Các người đừng, đừng trách hấn...”

Trong mắt Từ Huyền đau xót, nói với chúng đệ tử: “Còn chưa ra tay sao?”

Mọi người đều nhảy lên, trong đầu Từ Huyền hiện ra lời củU Viên Thương Châu ---- Từ Huyền, sư thúc người đối với nha đầu kia là si mê, tương lai chắc chắn sẽ xảy ra sai lầm. Vạn nhất có chuyện gì, người nhớ kỹ, phải bảo vệ sư thúc, đem mọi tội lỗi đổ lên người Liên Tổng. Đây là vì Huyền Tông Môn.

Các đệ tử vây quanh Kim Nhật Lăng, không người nào dám tới gần.

Từ Huyền nói: “Chưởng môn, người buông yêu nữ này ra, không nên để nàng mê hoặc!”

Không Thích cũng nhẹ nhàng nói: “Kim hiền đệ, người cả đời anh minh, không nên bị huyễn trên tay một nha đầu.”

Không Tịnh đứng ở một bên xem xét tình thế. Hiện nay Huyền Tông Môn đại loạn, nếu hấn tham gia vào việc này cùng với họ, về sau nếu muốn đàm phán cùng Huyền Tông Môn cũng có lợi hơn.

“Xem ra việc này ta phải quan tâm rồi.” Không Tịnh bay đến trước mặt Kim Nhật Lăng, một chưởng đánh về Liên Tổng.

Kim Nhật Lăng ôm Liên Tổng né một chưởng kia, Tư Phóng lại từ sau tấn công tới. Chúng đệ tử thấy có người tiến lên thì đương nhiên cũng rút kiếm tấn công. Nhất thời, Kim Nhật Lăng bị loạn kiếm

bao vây. Hấn vừa che chở cho Liên Tống vừa ngăn cản thế tiến công rào rạt, cố gắng hết sức.

Võ công Thiếu Lâm danh bất hư truyền, mỗi lần Kim Nhật Lăng nhận một chưởng của Không Tinh lại thấy nội lực thiếu đi một phần. Khi chưa bị thương hấn có thể nắm phần thắng, nhưng trên người đang trọng thương, Liên Tống lại phát độc, hấn giao chiến với họ trong thời gian càng dài thì càng bất lợi.

Hấn gấp rút muốn thoát thân. Chính vào lúc này, trên nóc nhà có một tiếng cười nói: “Tới sớm không bằng tới đúng lúc. Danh môn chính phái các người cũng tự giết lẫn nhau, thật là khiến Ma giáo mở mắt.”

Mọi người ngừng đánh nhau.

Trên nóc nhà, một người cầm kiếm đang đứng, áo bào màu đen cũng hòa hợp với màu sắc bên dưới, chỉ là sắc mặt tái nhợt, vô cùng quỷ dị.

“Lớn mật ngông cuồng.” Từ Huyền quát: “Người lại dám xông vào Huyền Tông Môn!”

“Thì tính sao, ta đến rồi đi cũng không phải lần đầu tiên.” Tô Triều Sinh mỉm cười. Hấn đoán chắc đêm trăng tròn Liên Tống sẽ phát độc, để nàng thưởng thức qua mùi vị của Mê Tiên, nàng không có khả năng không đi cùng hấn. Nhưng không nghĩ tới, tới đây hấn lại được thưởng thức một tiết mục dùng gậy đánh uyên ương thế này.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hấn thả người nhảy vào trận kiếm. Mọi người nghĩ hấn muốn tham gia đánh nhau, nhưng hấn lại nhảy đến phía Kim Nhật Lăng mà ra tay.

Mọi người sửng sốt, không biết nên ngăn cản hay không. Không ngờ, Tô Triều Sinh cùng Kim Nhật Lăng giao tiếp ánh mắt, hai người đồng thời sử dụng khinh công mà nhảy ra. Một đen một trắng nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

“Còn không mau đuổi theo!” Tư Phóng cau giận rống to.

Mọi người cùng nhau đuổi theo. Không Thích và Không Tịnh nói với nhau: “Chẳng lẽ Kim Nhật Lăng cùng cầu kết với Ma giáo?” Hai người quyết định đuổi theo xem cuối cùng là có chuyện gì.

Kim Nhật Lăng cùng Tô Triều Sinh, một trước một sau bay vọt trong rừng cây, đảo mắt đã cách xa Huyền Tông Môn mấy chục dặm.

Tô Triều Sinh sợ hãi cảm thán, Kim Nhật Lăng bị thương nặng như thế nhưng khinh công cũng không thua hấn.

Đến một mảnh rừng rậm, hai người dừng lại. Kim Nhật Lăng vừa rơi xuống đất liền chóng đờ không được nữa quỵ xuống dưới. Liên Tổng ở trong lòng sớm đã ngất đi vì đau.

“Tại sao ở thời điểm mấu chốt người lại tin tưởng ta?” Tô Triều Sinh hỏi. Mới vừa rồi khi mắt của hai người chạm vào nhau, hấn cố ý bảo Kim Nhật Lăng đi theo hấn, không ngờ Kim Nhật Lăng lại đồng ý.

Kim Nhật Lăng nói: “Nếu có chọn lựa khác, ta cũng không tin người.” Khi nói chuyện xong, trong lòng lại có một trận lửa thiêu đốt, chân khí dần ngưng tụ.

Tô Triều Sinh cười to: “Đủ thẳng thắn. Kim Nhật Lăng, ta kính người là vị anh hùng hảo hán, nếu hiện tại người gia nhập Thương Thiên Giáo của chúng ta, cửa giáo luôn rộng mở hoan nghênh người.”

“Không cần.” Mặc dù hấn không có lưu luyến gì với Huyền Tông Môn, nhưng cũng sẽ không phản bội.

“Chẳng lẽ người muốn trở về Huyền Tông Môn? Bọn họ hận không thể đem người băm thây vạn đoạn!”

“Việc này không quan hệ với người.”

“Người gia nhập Thương Thiên Giáo chúng ta, ta sẽ thỉnh giáo chủ phong người làm Hữu Quân Minh Vương, đến lúc đó người dưới một người trên vạn người, hô phong hoán vũ muốn làm gì thì làm! Cho dù người cùng đồ đệ quang minh chính đại ở cùng một chỗ, cũng không ai dám nói nửa lời!”

“ ... ”

Kim Nhật Lăng nghe được tiếng Liên Tổng rên rỉ rất nhỏ, hắn bắt lấy vạt áo của Tô Triều Sinh nói: “Cho ta giải được!”

“Giải được có thể cho người.” Tô Triều Sinh mặc hắn cầm lấy: “Nhưng người phải theo ta trở về gia nhập Thương Thiên Giáo.”

Kim Nhật Lăng cười nói: “Ta không đáp ứng người, người sẽ không cứu nàng sao? Người muốn Ky hiếp ta, cũng tìm cái có được hơn chút chứ!”

“Sư phụ...” Liên Tổng mờ mịt tỉnh lại. Vừa chuyển người đau đớn lại đánh tới. Nàng ngay cả cắn răng cũng không có khí lực.

“Giải được!” Kim Nhật Lăng thúc giục nói.

Tô Triều Sinh không dài dòng, đưa ra một viên giải được để vào miệng Liên Tổng, đau đớn giảm đi. Nhưng toàn thân nàng vẫn vô lực như cũ, không thể nắm lấy ống tay áo của sư phụ.

Tô Triều Sinh nói: “Giải được cho người, đem người cho ta.”

Kim Nhật Lăng lưu luyến xoa hai gò má của Liên Tổng. Sinh lý tử biệt thế này họ đã trải qua hai lần, vì sao họ lại khó khăn như vậy. Chỉ vì hắn là sư phụ còn nàng là đồ đệ sao? Hắn có trách nhiệm không thể vứt bỏ, cho nên nàng phải nhân nhượng hắn. Nhưng nàng vô tội, vì sao mỗi lần nàng đều phải gánh vác quả đắng?

Chẳng lẽ hắn thật sự sai lầm rồi sao?

“Người muốn đổi ý?” Tô Triều Sinh nheo mắt.

Mặt đất có chấn động, Tô Triều Sinh lập tức cảm giác được. Hắn vươn tay ra với Kim Nhật Lăng nói: “Bọn họ đuổi tới, hoặc là đi theo ta, hoặc là đem người giUo cho ta!”

Lần này lên Cao Ngạo sơn, sợ có nhiều phiền phức nên chỉ có một mình Tô Triều Sinh đi. Người của Huyền Tông Môn võ công không hề yếu, lại có thêm hai xú hòa thượng, hắn không tự tin có thể một mình mang Liên Tổng bỏ chạy.

Kim Nhật Lăng không hề chần chờ, hắn đem Liên Tổng giao cho Tô Triều Sinh: “Nếu nàng chết, ta dùng máu rửa sạch Thương Thiên Giáo.”

Tô Triều Sinh không hề nghi ngờ lời của hắn, nhưng hắn không sợ mà cười nói: “Chờ giáo chủ của chúng ta tái xuất giang hồ, còn chưa biết là ai huyết tẩy ai đâu!”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đến không ít người. Tô Triều Sinh khẩn trương.

Kim Nhật Lăng nhắc: “Ta đi ngăn cản bọn họ. Người đi nhanh đi.”

Bọn họ tách ra làm hai hướng, đang muốn xoay người, ống tay áo của Kim Nhật Lăng lại bị người ta nắm lấy.

Liên Tổng dùng mọi khí lực còn lại nắm chặt tay áo sư phụ, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống. Lần này li biệt sẽ là bao lâu?

“Người chờ, ta sẽ mang người cướp trở về.” Kim Nhật Lăng cười thoải mái.

Liên Tổng lắc đầu, nắm chặt ống tay áo của sư phụ không chịu buông.

Kim Nhật Lăng nắm lấy tay nàng gỡ ra từng ngón, thần sắc cực kỳ

ôn nhu: “Đừng tùy hứng. Chăm sóc bản thân mình cho thật tốt. Lần tới cướp người trở về, ta sẽ cưới người vào cửa.”

Tay, tách ra khỏi ống tay áo.

Liên Tổng chưa từ bỏ ý định nắm lấy tay hắn, khóc thành tiếng: “Sự phụ...”

Kim Nhật Lăng khẽ hôn đầu ngón tay nàng một chút, mỉm cười xoay người, nhấc chân nhẹ nhàng, hắn đã như đám mây bay mất khỏi tầm mắt nàng.

Tô Triều Sinh thở dài một tiếng, hơi rung động, hắn ôm Liên Tổng nhanh chóng chạy xuống núi.

-----oOo-----

Chương 22: Tàu hỏa nhập ma (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

>Đám người Diêu Kim ngồi chờ ở dưới chân núi, nhìn thấy xa xa có bóng đen, tưởng là Huyền Tông Môn phát hiện hành tung của họ, ai cũng đều chuẩn bị chiến đấu. Thấy rõ là Tô Triều Sinh, Diêu Kim kinh ngạc nói: “Sao lại về nhanh như vậy?” Hắn nghĩ rằng Tô Triều Sinh vụng trộm đi vào ẩn nấp trong Huyền Tông Môn, nhất định phải vất vả một phen mới có thể cướp được người.

“Đừng nhiều lời, đi mau.” Tô Triều Sinh đem Liên Tống ném vào xe ựa. Đoàn người giả dạng làm thương nhân, vội vã đánh xe ngựa đi.

Thân hình của Cầu Hải nhỏ, giả dạng làm đầy tớ ngồi bên ngoài đánh xe ngựa.

Trong xe có Diêu Kim, Tô Triều Sinh cùng Liên Tống.

Liên Tống mềm yếu dựa vào cửa kính xe, vẻ mặt lã chã.

Diêu Kim cười hì hì nói: “Nha đầu, chúng ta lại gặp nhau.”

Liên Tống khịt khịt, không đáp.

“Làm sao vậy?”

Diêu Kim buồn bực, nha đầu kia thường xuyên tươi cười, đáng vẻ không lo không sầu, sao hôm nay lại khác như vậy.

Tô Triều Sinh đem chuyện nhìn thấy ở Huyền Tông Môn nói cho Diêu Kim nghe.

Ánh mắt Diêu Kim ẩm ướt nói: “Kim Nhật Lăng thật có tình có nghĩa.”

Nghe được tên sư phụ, Liên Tống lại khóc to ra.

“Ai, người đừng khóc a.” Diêu Kim an ủi nói, “Sư phụ người trở về không nhất định sẽ chết mà.”

Liên Tống khóc càng thêm lợi hại.

Diêu Kim tự tát mình.

“Đừng nói nữa.” Tô Triều Sinh nhàn nhã nói: “Tiểu nha đầu vô tâm vô phế như nàng thì biết cái gì, để nàng khóc đủ thì sẽ quên đi.”

Xe ngựa mang theo tiếng khóc thê lương của Liên Tống chạy như bay trên con đường hoang vắng, ngọn cờ của Huyền Tông Môn dần biến mất ở sau ngọn núi.

Hang ổ Thương Thiên Giáo ở Gia Nam.

Chợ búa hòa bình, nhân dân thuần phác, không thể nhìn ra được trong tòa thành bình thường thế này lại ẩn giấu một tổ chức ma giáo mà võ lâm gia hồ nghe tên đã sợ mất mật.

Đi về phía ngoại thành, có một nơi sông núi hữu tình, nhìn từ xa xa đã thấy nhà cửa.

Diêu Kim hỏi: “Muốn che mắt của nàng lại không?”

Tô Triều Sinh cúi đầu nhìn Liên Tống nói: “Nàng trúng Mê Tiên Cổ, mỗi tháng phải cần giải dược của chúng ta để sống, ta nghĩ nàng không có lá gan kia.”

Liên Tống không nói lời nào, cũng không cười.

Ba người dẫn theo Liên Tống tiến về phía ngôi nhà.

Ngàn Vạn Lý ở đại sảnh chờ đợi. Nhìn thấy người rót cuộc đã trở lại thì cao hứng chào đón. Khuôn mặt của hắn vẫn trắng bệch dọa người như trước, hiện lên tơ máu dữ tợn. Nhưng Liên Tống đối mặt với hắn cũng không sợ hãi.

“Thì ra là người.” Ngàn Vạn Lý nghe rằng cười nhìn Liên Tống.

Liên Tống nhìn thẳng hắn.

“Người không sợ ta?” Ngàn Vạn Lý cười: “Rất cục cũng có tiểu nha đầu không sợ ta. Có phải gần đây ta đã trở nên anh tuấn hơn không?”

Diêu Kim ghét bỏ nhún nhún cái mũi: “Cái mặt xấu ngàn năm không thay đổi kia còn nói anh tuấn? Ta nói cho người, nha đầu kia chính là đứa ngốc.”

“Ốc?” Ngàn Vạn Lý nhìn trái nhìn phải Liên Tống nói: “Ngốc, thật đáng tiếc. Nhưng mà chỉ cần có thể chữa trị cho giáo chủ, không quan tâm nàng ngốc hay không.”

“Giáo chủ thế nào?” Tô Triều Sinh hỏi.

Ngàn Vạn Lý nói: “Vẫn thế. Có thể mở mắt, có thể ăn, chỉ là không thể tích tụ nội lực.”

“Việc này không thể chậm trễ, ngày mai chúng ta thử xem sao.” Tô Triều Sinh kêu một đầy tớ nhỏ đến, chỉ vào Liên Tống: “Người dẫn nàng đi, dàn xếp cho tốt.”

Đầy tớ nhỏ theo lời dẫn Liên Tống đi xuống.

Từ Cao Ngạo Sơn đến Giang Nam, Liên Tống cứ mơ hồ. Đầy tớ nhỏ mang nàng vào một căn phòng, để lại nàng một mình. Nàng ngồi đến khi trời tối. Trong đầu vẫn chỉ là hình ảnh của sư phụ quay lưng đi.

Ngày thứ nhất, thánh sử Thiên Thương Giao tề tựu, thay phiên rót chân khí vào cơ thể nàng. Bốn cổ chân khí trong cơ thể nàng nhanh chóng dung hợp vào nhau. Bọn họ hỏi nàng: “Như thế nào?”

Nàng đáp: “Không có gì.”

Vài người kinh ngạc. Tô Triều Sinh cảm thấy buồn cười. Nếu là người khác, nhiều cổ chân khí khác nhau đi vào cơ thể thì nhất định phải sát phạt nhau một phen mới có thể yên ổn, mà tiểu nha đầu này lại hoàn toàn không có cảm giác. Quả thật là ông trời bất công, ban thưởng cho nàng khả năng như vậy, ngay cả đàn ông như họ cũng phải hâm mộ.

Liên Tổng sau khi mang chân khí truyền cho Hiên Viên Bất thì không còn sức lực mà trở về phòng nghỉ ngơi. Hiên Viên Bất có lại nội lực, lại ăn Càn Khôn đan, nhanh chóng đã có thể xuống giường đi lại.

Ngày thứ hai, chân khí tiếp tục đưa vào. Liên Tổng vẫn không hề có cảm giác. Chỉ là buổi chiều trở về phòng tự ngồi xuống mà vận công. Phàm là thấy qua chiêu thức của người khác, nàng đều ghi nhớ trong đầu, dựa vào chân khí trong cơ thể vận hành, tung chưởng đã có thể cắt đôi cây nến. Nàng chăm chú nhìn lòng bàn tay của mình, dần dần nắm chặt thành quyền.

Ngày thứ ba, Liên Tổng nhìn thấy Hiên Viên Bất.

Vài năm trước họ đã gặp mặt một lần. Khi đó Hiên Viên Bất đầy hình xăm, thân hình uy mãnh, nàng nghĩ thế nào cũng giống yêu thú. Hiện nay gặp lại, hình xăm trên mặt hắn đã xóa đi, thân hình gầy yếu không ít. Nhưng ma khí chính thống vẫn không mất đi.

Hắn ngồi trên đại sảnh, đại sảnh trở nên thật nhỏ bé.

“Người chính là đứa nhỏ bốn năm trước? Gọi là gì?” Hiên Viên Bất hỏi. Hắn vừa xuống giường được, tinh thần vẫn chưa tốt lắm, híp mắt.

Nàng không nhanh không chậm đáp: “Liên Tống. Liên trong Kỳ Liên Sơn, Tống trong tổng quân ngàn dặm.”

Hiên Viên Bất đột nhiên trừng lớn hai mắt. Con người của hắn là màu hổ phách yêu dị.

“Nương của người gọi là gì?” Cổ họng hắn dường như hện lại.

“Từ Liễu.” Nàng đáp. Nàng nhớ rõ nương đã từng nói qua, nàng không thích tên của chính mình, vừa nghe đã thấy là người bạc mệnh. Không biết có liên quan gì không, nương khi hai mươi sáu tuổi đã ra đi.

“Từ Liễu...” Hiên Viên Bất mặc niệm, bỗng nhiên ngẩng đầu nở nụ cười: “Từ Liễu. Thật là các người.”

Lâm Thiên Hàn đang đứng yên phe phẩy cái quạt suy nghĩ nói: “Trên núi Kỳ Liên, tiền người đi ngàn dặm. Sao ta lại không nghĩ tới.”

Tô Triều Sinh hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Thiên Hàn nói: “Người gia nhập giáo trễ nên không biết. Trước người có một vị thánh sử tên Tổ Mặc Hoa, người có nghe chưa?”

“Ta biết.”

“Hắn cùng với giáo chủ có giao tình rất tốt, cùng nhau vào ra sinh tử, quan hệ thân thiết như tay chân. Hai mươi năm trước, có một ngày, bọn họ đang rời bến tìm người thì gặp Hồng Mộ. Khi đó Hồng Mộ ra ngoài du lịch, gặp được thống lĩnh Ma giáo đương nhiên muốn lĩnh giáo một phen.

“Tổ Mặc Hoa vì bảo vệ giáo chủ mà bị Hồng Mộ đánh rơi xuống biển. May mà có một vị tiểu thư con quan cứu giúp. Cũng chính là Từ Liễu cô nương. Tài tử giai nhân, tự nhiên có âm thầm hứa hẹn. Nhưng mà người nhà của Từ Liễu cô nương không đồng ý cho họ

lui tới, bọn họ muốn đem Liễu tiểu thư gả cho con của Thứ sử.”

“Giáo chủ nghe nói việc này liền cùng Tổ Mặc Hoa ra về công tử quý tộc tới cửa cầu hôn. Liễu lão gia quả nhiên bị lừa, đáp ứng gả nữ nhi cho Tổ Mặc Hoa. Nhưng mà...”

Lâm Thiên Hàn nói tới đây, lại nhìn sắc mặt Hiên Viên Bất.

Hiên Viên Bất uống ngụm trà, nói với Liên Tống: “Nhưng mà, ta cũng coi trọng nương của ngươi. Vì thế ta hỏi cha ngươi có thể mang nương của ngươi tặng cho ta hay không. Cha ngươi không chịu. Ta cùng hắn hẹn đến Kỳ Liên sơn quyết đấu. Kỳ thật ta đối với nương của ngươi vẫn chưa động tâm, ta chỉ tức giận, huynh đệ vào sinh ra tử với ta, lại vì một cô nương mà rời bỏ ta, ta hận không thể đánh hắn một chưởng. Võ công của Mặc Hoa không bằng ta, khi đó ta lại tức giận đến mức đầu óc u mê, suýt nữa đánh chết hắn. Nhưng một chưởng trí mạng kia lại đánh vào người nương của ngươi. Nàng bỗng nhiên lao tới, ta thu tay không kịp.”

Thân hình to lớn của hắn đứng dậy, thông thả đi tới cửa, nhìn ánh mặt trời thở dài, tiếp tục nói: “Ta tung hoành cả đời, chưa có nữ tử nào có thể khiến ta động tâm. Nhưng thời khắc nương ngươi đỡ một chưởng kia, ánh mắt của nà...Ta không thể nào hình dung ra được ánh mắt kia...”

Hắn xoay người nhìn Liên Tống, muốn tìm một chút bó dáng của Từ Liễu trên người nàng.

“Ánh mắt của ngươi thật giống nàng.” Hắn tán thưởng. Lại là một tiếng thở dài, hắn nói: “Là tự ta đưa cha và nương ngươi rời đi. Bọn họ rời khỏi, để lại ta bận tâm nửa đời người. Nương của ngươi... Thân thể của nàng chắc hẳn là không tốt đi.”

Liên Tống chìm sâu trong ký ức về cha mẹ. Thì ra bọn họ, một người là thánh sử ma giáo, một người lại là thiên kim tiểu thư. Khó trách sự dạy dỗ họ dành cho nàng thật khác người. Hai người xa cách như thế, lại có thể cùng làm một đôi vợ chồng bình thường, đó

cũ là điều vô cùng tốt đẹp.

Như vậy nàng cùng sư phụ, khẳng định cũng có một ngày này.

Thật lâu sau nàng mới lấy lại tinh thần nói: “Đúng, thân thể của nương vẫn không khỏe.”

Hiên Viên Bất cúi đầu nhắm mắt, cảm hận không thôi.

Một khắc sau hắn khôi phục như thường, cầm lấy cổ tay Liên Tống nói: “Nhất định họ đưa ngươi tới để ta trả khoản nợ này.” Hắn cười ha hả: “Ô trời đối đãi với ta khô tẻ. Tiếc nuôi duy nhất của cuộc đời có thể để ta bù lại!”

Cười xong, hắn cúi đầu hung tợn hỏi Liên Tống: “Nói, ngươi còn có nguyện vọng gì? Chỉ cần ngươi Uói ra, ta sẽ thực hiện cho ngươi!”

Nguyện vọng duy nhất của Liên Tống là cùng sư phụ rời bỏ Cao Ngạo sơn đến bờ biển đánh cá. Nhưng nàng không nghĩ mang việc riêng này nói cho người khác biết. Nàng lắc đầu nói: “Ta không có nguyện vọng gì. Chờ các người dùng ta xong, mau chóng thả ta đi, ta muốn đi tìm sư phụ.”

“Dù xong ngươi?” Hiên Viên Bất bật cười. Thiếu chút nữa hắn đã quên vì sao bọn hắn bắt nàng về đây.

Hắn nói với những người khác ở trong phòng: “Đưa giải dược của Mê Tiên Cổ cho nàng. Để nàng đi thôi!”

“Giáo chủ!” Lâm Thiên Hàn khép quạt nhú mày nói: “Chúng ta dùng mọi cách mới bắt được nàng. Cho dùng muốn thả nàng đi, cũng nên đợi đến khi ngài hồi phục chân khí.”

Hiên Viên Bất lắc đầu nói: “Cả đời này của ta đã đủ phần khích. Ngay cả đối thủ tưởng rằng không bao giờ gặp được cũng đã gặp. Cho dù bốn năm trước chết ở Vân Điện, ta cũng không nuôi tiếc. Mấy năm nay, các người cứ cố gắng làm ta không thể chết tử tế...”

“Giáo chủ.” Mọi người cảm thấy ủy khuất, bọn họ vì muốn bảo vệ Hiên Viên Bất mà vất vả biết bao nhiêu.

“Ta biết các người tru thành. Chỉ là ta một đời kiêu hùng, chẳng lẽ không thể thống khoái mà chết một lần sao, sống làm một lão già mục nát thì có gì tốt.”

Cầu Hải nghe hắn nói như vậy thì nhú mày.

Hiên Viên Bất thông thả ngồi xuống ghế, cố hết sức khoát tay nói: “Không nên để người nửa chết nửa sống như ta liên lụy tới khuê nữ của người ta. Để nàng đi thôi.”

“Nhưng mà chúng ta đều đã mang chân khí truyền vào nàng.” Diêu Kim nghĩ đến chân khí vài năm mình mới luyện được đều truyền cho nha đầu kia, đau lòng trăm phần.

Hiên Viên Bất không hờn không giận liếc mắt Diêu Kim, lông tơ trên lưng Diêu Kim đều dựng cả lên.

“Cho thì cho. Vừa vặn, nếu lại có thêm một Ngọc Cơ Tử, người cũng có thể để lại tên tuổi trên lịch sử giang hồ.”

Diêu Kim nói thầm: “Sử sách giang hồ có mảng ta thế nào ta cũng không quan tâm.”

Tất cả mọi người không còn ý kiến, Hiên Viên Bất vẫy tay với Liên Tống: “Đi đi nha đầu.”

Liên Tống lại chần chờ. Hiên Viên Bất niệm tình cha mẹ mà thả nàng đi, có thể thấy được hắn trọng tình trọng nghĩa, lại không hút khô nội lực của nàng để chữa thương, chứng tỏ rất có khí phách. Tuy rằng họ là Ma giáo, nhưng không phải người xấu trong suy nghĩ của nàng.

“Người thật sự thả ta đi, không đổi ý?” Liên Tống hỏi.

Diêu Kim liếc nàng một cái nói: “Lời của giáo chủ chúng ta là nhất ngôn cửu đỉnh.”

Liên Tống gật gật đầu, lại hỏi: “Muốn ta trước khi đi truyền một ít nội lực cho người không?”

Diêu Kim xì ra một tiếng cười. Cầu Hải cong môi, râu run lên.

Ngực Hiên Viên Bất chấn động, cười nói: “Cha nương người thông minh như vậy, sao có thể dạy nữ nhi thành người thành thực thế này.”

Liên Tống có chút ngượng ngùng. Vốn dĩ nàng tính bảo tồn nội lực, luyện công đi cứu sư phụ. Hiện tại bọn họ lại không công truyền nội lực cho nàng, nàng không nở.

Mọi người đang cười thì có một giáo đồ áo tím nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Thấy có người ngoài, hẩn dù ánh mắt xin chỉ thị của Hiên Viên Bất: “Cứ nói đừng ngại.”

Giáo đồ kia nói: “Vừa nhận được tin tức của mật thám, Huyền Tông Môn lại đổi chưởng môn hôm qua. Tân chưởng môn là Tư Phóng.”

“Vậy Kim Nhật Lăng đâu?”

“Sư phụ ta đâu?”

Diêu Kim cùng Liên Tống đồng thời hỏi.

Giáo đồ nhìn bọn họ nói: “Kim Nhật Lăng bị nhốt trong địa lao, nói hẩn cầu kết cùng Ma giáo.”

Trong lòng Liên Tống chấn động.

“Cầu kết cái rắm!” Diêu Kim mắng, sau đó thần sắc lại ôn nhu: “Ngay cả tay của hần ta cũ chưa được sờ qua đâu.”

Giáo đồ tiếp tục nói: “Huyền Tông Môn còn đưa ra tin tức, đệ tử Liên Tổng của Kim Nhật Lăng, không chỉ câu dẫn sư phụ, còn cầu kết cùng Ma giáo, bọn họ muốn bắt nàng về Huyền Tông Môn xử tử.”

Liên Tổng hoàn toàn không đem chuyện xử tử chính mình nghe vào. Trong đầu nàng chỉ là dáng vẻ bị thương của sư phụ, đau lòng. Nàng xoay người chạy đi..

Diêu Kim ngăn nàng nói: “Người đừng đi chịu chết.”

“Không được, ta nhất định phải cứu sư phụ ta.” Liên Tổng giãy dụa.

Hiên Viên Bất nhìn hai người đa lời kéo như đang sinh ly tử biệt, nhú mày nói: “Chẳng lẽ, nha đầu kia thật sự đi câu dẫn sư phụ của nàng?”

Tô Triều Sinh nhớ tới một màn ngày đó, nói: “Tình cảm thầy trò của bọn họ quả thật rất sâu.”

Hiên Viên Bất a một tiếng nói: “Thì ra là thầy trò mến nhau. Ta đã nói mà, đứa nhỏ của Mặc Hoa cùng Từ Liễu, sao có thể thành thực như thế. Thì ra là nội tâm của nàng đã dùng hết trên người sư phụ.”

Ai có thể nghĩ đến, là sư phụ đi câu dẫn đồ đệ.

Liên Tổng không thể giãy dụa khỏi sự ngăn cản của Diêu Kim, suy nghĩ rồi trở về trong đại sảnh. Nàng đối mặt với Hiên Viên Bất, cũng không biết xưng hô với hần thế nào, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Lão bá bá, vừa rồi người hỏi ta có nguyện vọng gì. Hiện tại ta có một nguyện vọng, chỉ có duy nhất một cái này, ta muốn đoạt sư phụ trở về, các người đừng ngăn cản ta.”

Những người khác nghe nàng gọi Hiên Viên Bất uy trấn hoàn vũ là lão bá bá, thiếu chút nữa đã cười to. Lâm Thiên Hàn nhanh chóng

dùng cây quạt che mặt lại.

Hiên Viên Bất lấy tay chà xát cái mặt của mình, hắn nói: “Một mình người làm sao có thể đoạt được sư phụ trở về?”

“Đoạt không được cũng muốn đoạt!” Liên Tống nói rất khí phách.

Hiên Viên Bất cao giọng cười to: “Tốt tốt tốt, không hổ là đứa nhỏ của Mặc Hoa.” Hắn ngừng tiếng cười, trên mặt hiện lên tia khí phách đã lâu không thấy, hắn nâng tay: “Chúng giáo đồ nghe lệnh.”

Trong lòng mọi người nóng lên, giống như giáo chủ đã trở về, ai cũng cúi đầu nghe lệnh.

“Ngày mai các người cùng Liên Tống khởi hành, chúng ta đại náo Cao Ngạo sơn, đoạt lại Kim Nhật Lăng!”

“Vâng!” Mọi người xoa tay. Bọn họ kết thù rất nhiều với Cao Ngạo sơn, mà khi giáo chủ hôn mê, họ phải ẩn nấp thời gian rất dài, khó có việc để làm, nay lại làm việc thống khoái thế này, đương nhiên bọn họ nghĩa bất du từ (vì nghĩa không thể từ chối).

Liên Tống chen vào nói: “Các người có thể đi, nhưng không được giết người.”

Diêu Kim nhảy ra: “Không giết người? Không giết người sao có thể thống khoái.”

Trong lòng Liên Tống cũng hiểu được, bọn họ khác với nàng, giết người như ăn cơm thường ngày, ngay cả sư phụ cũng nói qua, bắt đắc dĩ thì hắn cũng sẽ ra tay giết người.

“Có thể không giết thì đừng giết.” Liên Tống chỉ hi vọng như thế. Nhiều người, cơ hội nàng có thể cứu sư phụ cũng nhiều thêm một chút.

-----oOo-----

Chương 23: Tẩu hỏa nhập ma (nhị)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tẩu hỏa nhập ma (nhị)

Ngày thứ hai, bọn họ trang bị xong, một hàng hơn trăm người khiêng cò thối kèn, chậm rãi chuẩn bị xuất phát.

Nhưng khi thật sự xuất phát chỉ còn năm người

Những người khác không phải lâm trận lùi bước, mà là Liên Tổng bảo họ trở về. Thương Thiên Giáo gây thù khắp nơi, mang lá cờ của họ đi trên đường không phải là nói với mọi người “mau tới giết ta” sao. Sợ là bọn họ phải mở một đường máu mới có thể đến Cao Ngạo sơn.

Diêu Kim hung hăng nhéo mặt mình nói: “Vì sao ta muốn cải trang thành bà già!”

“Đỡ mắt công.” Cầu Hải giả trang thành thư đồng nói thành thực.

Diêu Kim giờ chân. Nội đấu bắt đầu.

Liên Tổng lắc đầu đi ở phía trước.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của nàng, Hiên Viên Bất thu hồi đội người danh dự hơn trăm người kia, chỉ để Ngàn Vạn Lý cải trang cho bọn họ ra ngoài, mang theo ít hành lý.

Dọc theo đường đi không ngừng nghe được rất nhiều tin đồn. Rất nhiều chuyện về Huyền Tông Môn. Sau nhiều lần đổi chủ, Huyền Tông Môn đã bị tổn thất nghiêm trọng, trừ bỏ vài vị sư tôn không còn

để ý đến thể sự, trong Huyền Tông Môn không còn nhân tài nào có thể đảm đương môn phái. Các môn phái đều chú ý đến Cấp Điện Các.

Lại nói, Cấp Điện Các chẳng qua là một căn phòng chứa sách của Huyền Tông Môn, nhưng đối với giang hồ nó không thua gì bách khoa toàn thư. Huyền Tông Môn từ khi sáng lập tới nay có thời gian hơn trăm năm thu thập các điển tịch trên quý mọi nơi. Nói là sưu tập, nhưng làm sao có thể dễ dàng có được những bí tịch võ công này? Hơn một nửa là do cướp đoạt mà có. Chỉ là Huyền Tông Môn thực lực hùng hậu, khinh thường các môn phái khác trong thời gian dài, do đó vẫn không có người dám đến đòi các bí tịch võ công.

Thật vất vả mới đợi đến khi Huyền Tông Môn gặp nạn, sao bọn họ có thể buông tha cơ hội tốt thế này.

Sư phụ Liên Tổng cũng vì chuyện này mà lo lắng cho Huyền Tông Môn.

Diêu Kim lại liên tục tán thưởng, nói: “Bọn họ náo loạn như vậy, chúng ta thừa dịp cứu sư phụ của người. Thuận tiện...” Thuận tiện giết vài cái danh môn chính phái không vừa mắt, giải phóng sự tức giận bị nghẹn đến vài năm này.

Liên Tổng không biết chủ ý này của hắn. Nàng chỉ một lòng thầm nghĩ mau đến Cao Ngạo sơn, khi dừng lại nghỉ ngơi thì cũng luyện công. Võ công trong đầu nàng rất hỗn hợp, tất cả đều tập trung một chỗ, phải mất thời gian vài ngày mới có thể ngộ ra.

Cầu Hải thấy nàng luyện công thì liên tục cảm thán: “Hậu sinh khả úy hậu sinh khả úy...”

Liên Tổng không biết chính mình luyện tới trình độ nào, liền đưa ra ý muốn cùng Diêu Kim thử sức một phen. Diêu Kim bĩu môi, vầy Lâm Thiên Hàn nói: “Người chơi đùa với nha đầu kia đi, ta đi đánh một giấc.”

Trước khi đi giáo chủ đã dặn phải chăm sóc cho nha đầu kia thật tốt, mặc dù Lâm Thiên Hàn không muốn nhưng phải mang theo cây quạt đánh với Liên Tổng một hồi.

Cây quạt theo hắn mười mấy năm, lần đầu tiên có người đánh bay nó ra khỏi tay hắn.

Hắn nhìn cái tay trống trơn, tròn mắt sắp rớt xuống. Tô Triều Sinh kinh ngạc chốc lát, cười nói: “Thiên Hàn, không phải võ công của ngươi lùi đi rồi chứ, ngươi rất khinh địch.”

Diêu Kim nghe nói Lâm Thiên Hàn bị đánh rớt quạt, hưng phấn lao tới, nhìn vẻ mặt xanh mét của Lâm Thiên Hàn, hắn cười đến chụp đôi mắt.

“Ta đến đánh với ngươi.” Cầu Hải nhảy ra.

Liên Tổng cùng hắn đánh một hồi, lại thắng.

Diêu Kim kinh hỉ nói: “Nha đầu đem ngươi đả bại, nếu ta đem nha đầu đả bại, không phải chứng minh ta hơn ngươi sao?”

Hắn gấp rút muốn cùng Liên Tổng đánh một hồi. Tô Triều Sinh gọi hắn nói: “Cho dù muốn so, cũng đợi ngày mai. Hôm nay nàng đã đánh hai trận, sao thể lực có thể thắng ngươi được.”

Diêu Kim ngẫm lại cũng đúng. Liên Tổng cảm kích nhìn Tô Triều Sinh một cái. Diêu Kim thể tráng lực cường, ra tay lại không nhẹ, nếu đánh thực không chừng nàng sẽ thất bại.

Từ sau đó, Diêu Kim chỉ cần có cơ hội là muốn cùng Liên Tổng đánh nhau. Cầu Hải không còn ai đấu với hắn thì lại không quen, tìm cơ hội cũng tham gia vào. Liên Tổng bị hai người thay phiên đánh lén, khiến công phu tiến bộ lên không ít.

Đi hơn nửa tháng cuối cùng cũng đến chân núi Cao Ngạo.

Những ngày gần đây liên tiếp có người lên núi gây chuyện, Huyền Tông Môn đã tăng cường người bảo vệ. Ngay cả chân núi họ cũng không thể đi lên. Liên Tống chưa kịp buồn rầu, bốn người đã bắt vài Danh đệ tử, lột quần áo của họ thay vào. Lừa người ngoài một phen, nhìn từ xa xa năm người họ rất giống đệ tử Huyền Tông Môn. Xem ra áo trắng thật là phù hợp với tất cả mọi người, ngay cả Diêu Kim cũng trở nên thư sinh hơn.

Bốn người bàn bạc một phen rồi quyết định, Lâm Thiên Hàn công phu yếu nhất ở dưới chân núi canh chừng. Diêu Kim cùng Cầu Hải ẩn nấp tiến lên Huyền Tông Môn, Tô Triều Sinh cùng Liên Tống đến địa lao cứu Kim Nhật Lăng.

Mặc dù đổi chủ, nhưng Huyền Tông Môn vẫn không thay đổi nhiều lắm, Liên Tống nhắm mắt cũng có thể đi. Nhưng địa lao nàng chưa tới bao giờ. Chỉ biết đó là nơi từng giam giữ Hiên Viên Bất. Dem sự phụ nhốt ở nơi này, hẳn chắc chắn chịu không ít cực khổ.

Liên Tống nóng vội, tìm vài chỗ đều không được, nếu không phải Tô Triều Sinh cảnh giác kéo nàng trốn lên cây, suýt nữa họ đã đụng vào Đinh Chiết Nhu đang tuần tra.

Đinh Chiết Nhu là nữ tử, tuy rằng năng lực công phu không yếu, nhưng vẫn không chiếm được trọng dụng. Hiện tại Tư Phóng làm chủ trì môn, lại trọng dụng đệ tử không thuộc môn hạ của mình, có chút kỳ quái.

Liên Tống kinh ngạc trong chốc lát, cũng không quản. Nàng quay đầu kêu Tô Triều Sinh chuẩn bị cùng nhảy xuống, khi cúi đầu mới phát hiện nàng vì căng thẳng mà vẫn nắm lấy tay người ta. Nàng hoảng quá thả tay ra, nói lời xin lỗi hắn.

Tô Triều Sinh hào phóng khoát tay.

Bọn họ dạo qua một vòng Huyền Tông Môn, cuối cùng cũng tìm được địa lao. Thì ra nó ở ngay dưới Vân Điện.

Đánh hôn mê đệ tử trông coi, Liên Tống rón ra rón rén đi tìm từng gian.

Địa lao tuy có ít phòng giam nhưng rất sâu, càng vào sâu càng tối, bọn họ phải dựa vào cây đuốc trên tường mà nhìn đường đi.

Ngẩng đầu không thấy nhật nguyệt luân phiên, cúi đầu không thấy cỏ hoa thay đổi, đây là một nơi khiến người ta thấy rất áp lực, sự phụ nhất định rất khó chịu.

Liên Tống thu tâm, khi tia sáng cuối cùng không còn nữa, tay của bọn họ đã đụng đến vách tường, không còn đường để đi.

Cuối cùng là một cái cửa đá, Liên Tống tìm không được cơ quan. Nàng chụp bức tường kêu to: “Sự phụ, người ở bên trong sao?”

Tô Triều Sinh giơ cây đuốc thay nàng xem chừng có người tới hay không.

Kêu ba bốn tiếng mới nghe được tiếng đáp trả mỏng manh, Liên Tống dán tai vào tường, nghe được thanh âm ôn nhuận nhưng yếu ớt của sự phụ: “Tống nhi, sao lại là người...”

“Sự phụ, là đồ nhi. Đồ nhi tới cứu người.” Liên Tống vỗ mạnh vào vách tường.

Xác định được sự phụ ở bên trong, nàng lui ra sau một bước dùng hết lực toàn thân vận công thử đánh nát cửa đá. Nhưng cho dù nàng có cố gắng thế nào thì cánh cửa cũng không có chút mẻ gì.

Giọng của Kim Nhật Lăng lại tuyền tới, rõ ràng hơn chút, hắn nói: “Tống nhi, cơ quan là khe đá dưới chân người.”

Liên Tống làm theo lời sự phụ thật tìm được cơ quan. Cửa đá mở ra được một nửa nàng đã nghiêng thân mình lọt vào.

Trong phòng đá, ngăn cả một ngọn nến cũng không có. Nhưng nàng

vẫn có thể thấy được tóc sư phụ rối tung, một thân toàn máu chưa khô, quần áo rách nát, tay chân bị xích sắt cột vào vách tường, cả người, cả người như đóa thủy tiên bị hái ra khỏi nước.

Hắn nhìn nàng, dáng vẻ bất đắc dĩ, môi khô khốc nở nụ cười nói: “Người lại chui đầu vô lưới.”

Nàng nâng mặt sư phụ, thật khó thở. Sao họ có thể đối với hắn như thế này! Lần đầu tiên, cảm xúc thù hận xuất hiện trong lòng nàng.

Quyết đoán chém hai kiếm vào xích sắt. Liên Tống đỡ Kim Nhật Lăng. Thân hình Kim Nhật Lăng rất nặng, ngay cả hô hấp cũng trở nên rất nhanh. Liên Tống võ công không thấp, nàng nghe ra tiếng hít thở của Kim Nhật Lăng như giống người không có nội lực. Kinh ngạc dò xét kinh mạch của hắn, nếu không phải diện mạo cùng mùi hương trên người hắn giống như trước, nàng thật hoài nghi người mà nàng cứu không phải là sư phụ

“Bọn họ phế võ công của người sao?” Liên Tống cả kinh hỏi.

Kim Nhật Lăng lắc đầu nói: “Liên tiếp trọng thương, nội lực hao tổn quá nhiều, không có việc gì. Đi mau.”

Cảm xúc hận thù kia lại nhảy lên

Kim Nhật Lăng cùng Tô Triều Sinh nhìn nhau, không có thời gian giải thích, bọn họ lập tức từ từ dịch biến thành đồng bạn.

Tư Phóng sớm đã chờ ở cửa ra.

“Người cho là các người có thể thoát được sao?”

Liên Tống cùng Tô Triều Sinh trao đổi một cái liếc mắt. Bọn họ nhận thức không lâu, nhưng ăn ý mười phần.

Tô Triều Sinh ở trước mở đường. Dọc đường đi gặp thân giết thân, gặp phật giết phật. Liên Tống che chở sư phụ, chặn mọi người tấn

công. Kim Nhật Lăng kinh ngạc. Liên Tổng đánh lui ba người xong thì giải thích: “Một tháng này đồ nhi cố gắng luyện võ công, rốt cuộc cũng có chút thành tựu.”

Ánh mắt Kim Nhật Lăng phức tạp, cười gật đầu.

Huyền Tông Môn tuy người đông, nhưng không có phương trượng Thiếu Lâm trợ giúp, Liên Tổng cùng Tô Triều Sinh hợp lực đã nhanh chóng mở ra một con đường.

Ngay khi sắp nhìn thấy thắng lợi, trước cửa Huyền Tông Môn lại có thêm ba người.

Ba người kia hạc phát đồng nhan (già nhưng vẫn tráng kiện), tiên phong đạo cốt, như ba bức tượng tôn quý đứng ở cửa ra Vân Điện.

“Sự tôn...” Thanh âm Kim Nhật Lăng lại có chút tuyệt vọng.

Phạm Biển, Phạm Sinh, Phạm Diệt, ba lão thần của Huyền Tông Môn, vì năm mươi năm trước phạm phải sai lầm khiến nhiều người vô tội bị giết hại, vài chục năm nay vẫn ở trong Hư Không điện ăn năn, chưa từng rời đi nửa bước.

Nay vì Kim Nhật Lăng, lại ra khỏi Hư Không điện.

“Bọn họ là người nào?” Tô Triều Sinh hỏi.

“Ta không biết.” Liên Tổng lắc đầu nói: “Nhưng ta biết, chúng ta khẳng định đánh không lại.”

“Làm sao bây giờ?”

“Lại đánh!”

Liên Tổng, Tô Triều Sinh, Diêu Kim cùng Cầu Hải, bốn người cùng nhau xông lên.

Ba vị sư tôn bất động như núi, lấy chưởng tiếp chưởng. Sau ba chiêu, bốn người liên tiếp bị đánh bay ra. Quả nhiên là đánh không lại.

Thanh âm đặc ý của Tư Phóng truyền đến: “Các người buông tay chịu trôi đi. Không cần chống cự vô ích.”

Liên Tổng thật muốn tát một cái lên mặt Tư Phóng. Có ý tưởng này, nàng sợ run một chút. Trước kia nàng chưa bao giờ như vậy...

Bốn người lui đến bảo vệ bên người Kim Nhật Lăng, suy nghĩ đối sách.

Kim Nhật Lăng nhẹ giọng nói: “Công lực của ba người họ sâu không lường được. Năm đó ở trước mặt Thái Sư tổ họ đã thề, làm thì phải làm đến nơi đến chốn, do đó họ không biết dùng khinh công. Các người tận lực hướng những chỗ cao mà bay qua, có thể bay qua khỏi người họ thì thoát.”

“Sư phụ, người bị thương, như vậy rất khó!” Liên Tổng nói.

Kim Nhật Lăng trầm mặc một lát. Kỳ thật, khi cứu nàng đến rừng cây lúc đó, hắn đã phát hiện nội lực của mình đang chậm rãi tiêu tan. Nếu chỉ là vì bị thương thì không thể thế này, nhưng hắn không tìm ra nguyên nhân. Nay hắn đã thành phế nhân, không bao giờ có thể làm sư phụ bảo vệ nàng như trước kia nữa.

Nhưng hắn không nghĩ để nàng biết, hắn muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Kim Nhật Lăng nói: “Ta dùng khinh công không thành vấn đề. Như thế này đi, ta đếm tới ba, chúng ta cùng nhau hành động.”

Sau khi quyết định. Bốn người nhanh chóng tản ra. Kim Nhật Lăng đếm: “Một, hai... ba!”

Khi đếm tới ba, có bóng người xẹt qua bên cạnh hắn. Hắn cúi mắt

xuống, bỗng nhiên, cánh tay và chân đều được nhắc lên.

“Tổng nhi?!”

Liên Tổng kéo cánh tay hắn cố sức mang hắn bay lên.

Sức nặng của hai người, Liên Tổng không thể bay cao như bình thường được.

Bọn họ đã chậm một bước, mọi người sớm đã tiến tới. Ba vị sư tôn lấy dây xích sắt ra khỏi tay, đánh lên trên trời. Bụng Liên Tổng bị trúng một kích, rơi thẳng xuống. Đang lúc chỉ mảnh treo chuông, Tô Triều Sinh dùng khinh công cuốn lấy hai người kéo lại.

Mọi người đuổi tới ngoài cửa. Bọn họ liều mạng chạy. Phàm Biến nhìn sau lưng họ, sau đó bắn xích sắt từ trong tay ra. Xích sắt nhằm hướng Diêu Kim, Cầu Hải nhìn thấy nó bay tới, hắn không kịp thông báo, đem Diêu Kim đẩy ra.

Xích sắt nhắm thẳng vào ngực Cầu Hải.

“Cầu lão quái!” Diêu Kim nắm lấy vạt áo của Cầu Hải, cố gắng lên lưng vội vàng chạy trốn.

Chạy mãi đến chỗ Lâm Thiên Hàn, phía sau vẫn có người đuổi theo. Tô Triều Sinh hét lên với Lâm Thiên Hàn: “Chạy!”

Lâm Thiên Hàn xoay người, nắm chặt lấy Kim Nhật Lăng cùng Liên Tổng chạy chậm nhất.

Một đường chạy hết sức, cuối cùng họ gục trên một chiếc thuyền nhỏ đã chuẩn bị từ trước.

Trước khi lên núi họ đã có chuẩn bị sớm, để lại ở bờ biển một con thuyền. Vạn nhất bị người ta đuổi giết, bọn họ còn có đường lui.

Mọi việc nghĩ nhiều bước thì luôn có ích.

Diêu Kim ngã nhào vào trên sàn thuyền, miệng thở hồng hộc, nói đứt quãng: “May quá, may quá...”

Nhưng trong đầu lại hiện lên một cái tên, hần ngồi dậy đi đến bên cạnh Cầu Hải.

“Lão Cầu! Người...”

Máu như suối từ bên miệng Cầu Hải chảy ra, Diêu Kim một chữ cũng không nói nên lời.

Những người khác cũng chạy lại, thấy dáng vẻ của Cầu Hải thì không nói được gì.

Bản thân Cầu Hải chỉ nở một nụ cười, chảy quá nhiều máu ở yết hầu khiến lời hần nói ra có chút khó nghe: “Trận chiến hôm nay... Thật kích thích...Tốt a...”

“Lão Cầu...” Diêu Kim rơi lệ nam nhi.

Cầu Hải nhìn về phía hần, sau đó đôi mắt vô thần nhìn trên mặt những người khác, cuối cùng dừng lại ở Kim Nhật Lăng. Hần run run bắt lấy tay của Kim Nhật Lăng, một hơi cuối cùng thoát ra, hỏi: “Người nói cho ta biết, ở Cấp Điền Các...trên Thái Huyền Kinh kia, là Thiên...Địa Huyền Hoàng, hay là Thiên...Huyền Địa Hoàng...”

Kim Nhật Lăng bắt lấy tay hần, trịnh trọng nói: “Là Thiên Huyền Địa Hoàng.”

“Ha ha, ha...” Cầu Hải nhìn trời cười to ba tiếng, trừng mắt, không còn thở nữa.

“Lão Cầu a, lão Cầu, ta không bao giờ cãi với người nữa, người đừng chết a, lão Cầu...” Diêu Kim khóc giống như đứa nhỏ.

Liên Tổng lau nước mắt. Kim Nhật Lăng nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay

của nàng đang đặt trên sàn tàu.

Tiếng chim hải âu kêu trên bầu trời chiều.

Bọn họ nhìn lẫn nhau, chăm chú lại đau thương.

-----oOo-----

Chương 24: Tàu hỏa nhập ma (tam)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tàu hỏa nhập ma (tam)

Bùm một tiếng, sóng nước kinh động vài cái, lặng yên không một tiếng động bao phủ đại dương mệnh mông.

Đoàn người ở trên thuyền nhìn, chỉ có thể nhìn.

Liên Tổng nói: “Cầu Hải đại thúc, nếu ta không kéo các người đến thì tốt rồi.”

Diêu Kim vỗ vỗ vai Liên Tổng, khàn khàn cổ họng hào phóng nói: “Lão Cầu a, người đáng giá. Khi sống người giết chính sự môn của mình, lại giết nhiều người vô tội như vậy. Dù thế nào thì kết cục cũng là bị ngũ mã phanh thây, nhưng người lại chết thối khoái như vậy, phút cuối cùng còn chiếm tiện nghi của ta. Người đáng giá!”

Thuyền càng lúc càng xa, ánh mắt Liên Tổng dừng thật lâu nơi mặt biển an táng Cầu Hải. Kim Nhật Lăng cầm tay nàng, nắm thật chặt mà nói: “Người rồi cũng sẽ chết. Đừng nhìn nữa.” Hắn luôn lạnh nhạt như vậy.

Liên Tổng gật đầu với hắn.

Tô Triều Sinh đứng ở đầu thuyền cao giọng hỏi: “Các người có tính toán gì không?”

Nói đến việc này, tinh thần Liên Tổng tỉnh táo lại, cầm lại bàn tay sư phụ nói: “Chúng ta dạo chơi tứ hải đi.”

Lâm Thiên Hàn phát ra một tiếng “a” rồi lười nhiều lời.

Tô Triều Sinh từ đầu thuyền nhảy xuống, lo lắng nói: “Người suy nghĩ quá mức đơn giản. Cao Ngạo sơn lần này ngay cả tam lão của Hư Không điện cũng đã thỉnh ra. Có ba người bọn họ ở sau chỉ đạo, sau này thầy trò hai người cho dù đi đến chân trời góc biển, nhân sĩ võ lâm chính phái sẽ không bao giờ bỏ qua cho người.”

Liên Tổng nói: “Trời đất bao la cũng sẽ có chỗ cho chúng tôi dung thân.”

Lâm Thiên Hàn chán ghét khịt khịt mũi, vươn cây quạt nói: “Chỉ sợ trước khi các người tìm được chỗ dung thân, tính mạng đã khó giữ rồi. Huống hồ...” Ánh mắt của hắn nhìn Kim Nhật Lăng: “Huống hồ, khi này nhìn hành động của công tử, chỉ sợ võ công của người đã bị phế đi.”

“Võ công của sư phụ bị phế sao?” Liên Tổng nắm lấy cổ tay Kim Nhật Lăng mà bắt mạch cho hắn. Nàng nghĩ đến hắn không thể chống đỡ là do bị thương quá nặng, giờ tìm hiểu kỹ mới biết nội lực của hắn đã hoàn toàn biến mất.

Đôi mắt Kim Nhật Lăng tối sầm lại, nắm lấy tay Liên Tổng, lạnh nhạt nói: “Bọn họ không phế võ công của ta, có thể là do ta luyện công quá mức nên nội lực tiêu tán.”

Liên Tổng phải mất hồi lâu mới tin chuyện này là thật, sau khi quăng đi than thở cùng thương cảm qua đầu, nàng kiên định nhìn sư phụ nói: “Sư phụ, đồ nhi bảo vệ người.”

Kim Nhật Lăng tươi cười ôn hòa, trong ánh mắt đã có chút miễn cưỡng.

Tô Triều Sinh nhìn ánh mắt hắn nói: “Kim huynh, không biết người đã có tính toán gì. Nếu không có nơi nào để đi, Thương Thiên Giáo của ta...”

“Chúng ta tự có nơi để đến.” Kim Nhật Lăng cắt đứt lời hấn: “Vô luận thế nào đi nữa, ta là người của Huyền Tông Môn, cả đời không thể phản bội.”

Diêu Kim hận hấn như gỗ mục không thể điêu khắc: “Huyền Tông Môn đối với người như vậy, người mắc gì phải “thủ thân” vì họ, lại nói người cũng nên vì Liên Tổng mà suy nghĩ, người thực sự muốn nài bỏ mạng thiên nhai với người sao?”

Kim Nhật Lăng giống như không nghe hấn nói chuyện, ánh mắt nhìn Liên Tổng hỏi: “Độc của người đã giải chưa?”

Liên Tổng gật đầu, đem mọi chuyện xảy ra ở Thương Thiên giáo nói cho hấn nghe.

Kim Nhật Lăng càng nghe càng ngạc nhiên, sau khi nghe xong thì hấn giãn mặt cười nói: “Không nghĩ tới, duyên gặp gỡ của người còn tốt hơn so với ta. Một khi đã như vậy, ta cũng yên tâm. Ta hỏi người, người có muốn cùng ta bỏ mạng thiên nhai không?”

Sư phụ tươi cười say lòng người, Liên Tổng gật đầu lại gật đầu.

Diêu Kim lắc đầu nói: “Nha đầu kia bị sư phụ mê hoặc không nhẹ.”

Tô Triều Sinh nhìn tám lưng yếu ớt của Liên Tổng, đau lòng chột lóe qua. Ánh mắt nhìn thấy Kim Nhật Lăng, vội vàng chuyển đi.

Thuyền quá nhỏ, không đi được xa. Được nửa ngày thì cập bờ Sa Châu. Nơi này cách không xa Cao Ngạo sơn. Bọn họ rời thuyền vẫn phải tiếp tục chạy đi. Kim Nhật Lăng quyết định mang theo Liên Tổng đến kinh thành, dưới chân thiên tử, bang phái giang hồ cũng dè chừng hơn. Nơi đó còn có bạn bè cũ của hấn.

Đoàn người Tô Triều Sinh thì trở về Thiên Thương Giáo, phương hướng bất đồng, bọn họ đi trên hai con đường riêng biệt.

Kim Nhật Lăng nói: “Đa tạ chư vị cứu giúp, nếu có cơ hội, nhất định

báo đáp.”

Tô Triều Sinh nói: “Miễn bàn báo đáp. Chúng ta đều là người ân oán rõ ràng người, ngày khác nếu đụng chạm đến lợi ích giữa người và ta, chúng ta ta nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Hai người hiểu ý cười.

Liên Tổng thấy rằng lần này họ từ biệt không biết khi nào mới gặp lại, dặn Diêu Kim nói: “Diêu đại ca, nhờ chuyển lời đến Hiên Viên bá bá, cha và nương ta không thể thành công sống đến trăm tuổi, hắn có cơ hội tốt thì nên an hưởng tuổi già, ta nhất định sẽ lại đến thăm hắn.”

Diêu Kim thở dài đáp ứng.

Mấy người chia làm hai đường rời đi.

Đi được nửa dặm, Tô Triều Sinh nói với hai người kia: “Đợi chút đi.”

“Chờ cái gì?” Diêu Kim khó hiểu.

Tô Triều Sinh không đáp, xoay người nhìn cuối đường, trên mặt mang vẻ ưu sầu nhẹ nhẹ.

Ở cuối đường, Liên Tổng cùng Kim Nhật Lăng đang cẩn thận rời đi.

Vì an toàn, bọn họ chọn đi con đường nhỏ hoang vắng.

Kim Nhật Lăng mặc dù đã không còn nội lực, nhưng nhiều năm rèn luyện ra cảnh giác, khiến cho nhĩ lực của hắn rất nhạy. Liên Tổng là cao thủ nửa chừng, võ công tuy mạnh, nhưng không đủ kinh nghiệm. Nàng không phát hiện, dọc đường đi có người nhìn họ chằm chằm.

Đi tới một khu rừng rậm. Kim Nhật Lăng dừng lại nói: “Đi một đoạn nữa sẽ vào thành. Người cứ sóng vai đi với ta như vậy rất chói mắt,

người thay đổi trang phục đi.”

Liên Tổng tán thưởng sự thận trọng của sư phụ. Nàng lấy ra vài món quần áo từ cái bọc mà Tô Triều Sinh để lại cho họ, đề là quần áo nam tử bình thường. Nàng chọn lấy một bộ trốn vào rừng mặc.

Khi nàng thay áo, Kim Nhật Lăng im lặng đi ra sau một cái cây. Người trốn ở sau cái cây ngay cả thời gian kêu một tiếng cũng không có, liền bị Kim Nhật Lăng một chưởng bắt lấy. Cho dù không có nội lực, chỉ dựa vào chiêu thức, giết chết một đệ tử cấp thấp là rất dễ dàng.

Đệ tử kia tuy đau khổ nhưng vẫn uy hiếp nói: “Huyền Tông Môn hạ lệnh truy sát trên giang hồ, phạm là người thấy thầy trò các người, liền mang người đến Cao Ngạo sơn đổi lấy bí tịch của Huyền Tông Môn. Có vô số người đang theo đuổi các người, nếu nửa canh giờ sau bọn họ không thấy ta trở về, khẳng định sẽ biết là các người, người...”

Không đợi hắn nói xong, Kim Nhật Lăng đã bóp nát cổ họng của hắn.

Đổi lại là trước đây, hắn sẽ không giết. Bởi vì giết hoặc không giết thì số mệnh của bọn họ cũng không thể tránh khỏi. Trong lòng Kim Nhật Lăng có một trận bi thương. Giết hắn, chỉ là phát tiết sầu lo trong lòng.

Hắn thật sự muốn để Liên Tổng bảo vệ sao? Đồ nhi nhỏ nhỏ này của hắn, luôn lơ là không cẩn thận. Đừng nói là bảo vệ hắn, ngay cả bảo vệ chính mình cũng khó.

Mặc xong quần áo, Liên Tổng đi ra. Tóc cũng đã vấn lên, nàng cười hì hì, nhìn thấy mình thật giống tiểu tử tuấn tú.

“Thế nào sư phụ?” Liên Tổng hỏi: “Sẽ không phải thực xấu đi.”

Kim Nhật Lăng nhìn nàng ngây ngẩn một lát, cười nói: “Người là cô

nương tuần tú nhất mà sư phụ từng gặp.”

Tuần tú là từ để hình dung cô nương sao? Liên Tống mặc kệ, dù sao nàng biết sư phụ đang khen nàng, trong lòng thật ngọt. Nàng đi đến trước mặt sư phụ, nhìn kỹ sư phụ, phát hiện khóe mắt hấn lại có thêm một nếp nhăn, nàng đau lòng muốn giúp sư phụ lau đi.

Kim Nhật Lăng đề lại tay nàng nói: “Không có nội lực, hiệu quả bảo dưỡng dung nhan của Lưu Phương công cũng yếu bớt đi. Người không ngại sư phụ sẽ già đi chứ?”

“Đương nhiên sẽ không.” Liên Tống nói: “Nếu sư phụ già đi, đồ nhi già cùng sư phụ.” Nói xong, nàng ra sức bóp khóe mắt của mình, hi vọng nặn ra một nếp nhăn giống sư phụ.

Kim Nhật Lăng bật cười, lại đề tay nàng. Hấn xoa xoa khóe mắt hồng hồng của nàng, đem nàng ôm vào lòng, ôm thật chặt.

Liên Tống có chút hít thở không thông, hỏi: “Sư phụ làm sao vậy?”

Kim Nhật Lăng nói: “Đã lâu không thấy, rất là nhớ.”

Đúng vậy, từ khi họ gặp nhau đến tận khắc này, ngay cả thời gian nói chuyện với nhau cũng không có.

Liên Tống cũng nhanh ôm chặt sư phụ.

Sau này dù có thế nào, nhưng ông trời đã cho họ có thời khắc này để gặp nhau, đối với Kim Nhật Lăng mà nói, đã là ban ân rất lớn.

Đi về phía trước là đến kinh thành, nơi đó không biết có bao nhiêu người đợi họ. Kim Nhật Lăng dần chậm bước chân, nói với Liên Tống ở bên cạnh: “Sau khi vào thành sẽ có rất nhiều người, người không cần gọi ta là sư phụ. Đổi lại...Gọi là huynh trưởng đi.”

Ánh mắt Liên Tống suy nghĩ, thực ngạc nhiên. Nàng thử kêu một tiếng: “Kim Nhật huynh.”

Kim Nhật Lăng gật đầu, gọi nàng: “Liên đệ.”

“Kim Nhật huynh.”

“Liên đệ.”

Hai người đối diện một lát, bỗng nhiên đồng thời cười rộ lên.

Kêu sư phụ mà nàng tôn trọng nhất là “Kim Nhật huynh”, thật kỳ quái a.

Cười xong nàng lôi kéo tay sư phụ, ra vẻ nói: “Như vậy sau này chúng ta là huynh đệ đồng tâm đồng lực a.”

Kim Nhật Lăng nhéo cái mũi của nàng. Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, thay đổi sắc mặt, hẩn lấy từ trong tay áo ra một cái túi gấm, nói với nàng: “Sư phụ nhất thời quên mất, nơi này có thứ rất quan trọng muốn giao cho Thượng Thiên Giáo. Sư phụ lại không thể dùng khinh công, người giúp ta đuổi theo bọn họ. Có thể mau chóng đưa được cho họ không?”

Liên Tống tự nhiên không từ chối. Nàng tiếp nhận túi gấm để vào lòng, nói với sư phụ: “Chờ đồ nhi, đồ nhi sẽ đi rất nhanh.”

Kim Nhật Lăng cười nói: “Trăm ngàn lần phải cẩn thận, đừng làm cho ta chờ lâu.”

Sợ sư phụ chờ, Liên Tống không kịp nhìn sư phụ liếc mắt một cái đã sử dụng khinh công bay đi. Không tới nửa khắc đã đuổi kịp Tô Triều Sinh. Bọn họ đi rất chậm.

Thấy nàng đến, Diêu Kim vô lực mở miệng, thập phần bất đắc dĩ mà lắc đầu. Lâm Thiên Hàn dùng cây quạt đánh bả vai của hẩn, hẩn mới khôi phục bình thường, nói thầm: “Muốn hỏi thế gian tình là gì, si a...”

Liên Tống đem túi gấm giao cho Tô Triều Sinh. Tô Triều Sinh vừa mở ra đã thấy bên trong có một tờ giấy, trên đó viết ba chữ: mang nàng đi.

Xuyên thấu qua lưng giấy, Liên Tống cũng nhìn thấy ba chữ kia. Trong lòng nàng kinh hãi, hết thảy đều hiểu được.

Trước khi nàng kịp làm ra một động tác gì đó, Tô Triều sinh đã đánh một chưởng vào gáy nàng. Nàng rơi vào tối tăm, tối tăm vô hạn.

Tẩu hỏa nhập ma (tứ)

Vì sao, vì sao toàn bộ võ lâm đều không buông tha bọn họ!

Liên Tống từ trong ác mộng bừng tỉnh.

Từ khi nàng bị Tô Triều Sinh mang về, đã qua nửa năm.

Nửa năm này nàng biết rất nhiều chuyện.

Không ngừng có tin tức truyền đến: Phái Thanh Y bắt được Kim Nhật Lăng mang lên Cao Ngạo sơn đối lấy bí tịch thất truyền đã lâu của họ; Kim Nhật Lăng bị đưa vào địa lao nhận mọi cực hình nhưng vẫn không chịu tiết lộ nơi ẩn nấp của Liên Tống cùng Thiên Thương Giáo; tam lão Hư Không điện niệm tình Kim Nhật Lăng từng là chưởng môn Huyền Tông Môn, đem hắc tiễn vào Hư Không điện, muốn lấy lý lẽ cảm hóa hắc, để hắc kết thúc trần duyên, thanh tâm tu đạo.

Phi! Nghe mỗi một chuyện, Liên Tống đều phẫn hận.

Đến một ngày, khi nàng đang chuyển hóa nội lực, nội lực lẫn lộn chém giết nhau bức nàng phun ra một ngụm máu tươi, nàng biết, chính mình không còn là Liên Tống trong sáng không nhiễm bụi trần nữa. Nàng không còn là cô nương thiện lương đơn thuần trong lòng sư phụ nữa.

Nàng có hận, có oán. Hận này, oán này, nhất định phải giết toàn bộ người đã chia cắt nàng cùng sư phụ, phải đánh hết những người đã ngược đãi sư phụ!

Một ngày một đêm luyện công, nàng không biết dáng vẻ của mình lúc này là người hay là quỷ.

Diêu Kim vì nàng lo lắng không thôi.

“Sư phụ người muốn chúng ta mang người đi là sợ liên lụy đến người. Sao người lại không thể hiểu tâm ý của hấn?”

“Người còn trẻ như vậy, cố chấp làm gì. Quên đoạn thời gian này đi, cuộc đời phía trước của người vẫn rất tốt.”

“Có mấy người có thể chịu đựng được sự dày vò khủng khiếp của băng lạnh vạn năm trong Hư Không điện. Cuối cùng cũng sẽ nản lòng thoái chí, diệt tình diệt tính, không còn quyến luyến với hồng trần thế gian, sao có thể quyến luyến người. Mà người sống lại lần nữa, muốn đánh cá thì đánh cá, muốn dạo chơi thì dạo chơi, không tốt sao?”

Nàng thật là cảm kích, nhưng tuyệt không nghe khuyên bảo.

Nàng nghĩ, sự dạy dỗ của sư phụ cho nàng đã uổng phí rồi. Nàng bây giờ không còn đơn thuần sạch sẽ, trong lòng lại có ý tưởng cực đoan ích kỷ --- trừ khi nghe chính miệng sư phụ nói hấn không cần nàng, nếu không nàng sẽ vì hấn mà trọn đời không bình an.

Trên mặt nàng đều là quyết tuyệt, trong mắt đều là tàn tro.

Có ánh mắt như vậy, Hiên Viên Bất không thể nhìn nàng như những đứa nhỏ bình thường khác, hấn nhìn trời mà thở dài: “Tính cách của người và nương người thật giống nhau.”

Nhắm mắt lại, có thể thấy được khóe môi luôn nở nụ cười của nữ tử kia. Ngày thường thì giọng nói nhỏ nhẹ, rất yếu đuối, nhìn thấy

người âu yếm gặp nguy hiểm thì ánh mắt lóe lên hàn quang, khẽ cắn môi đã bay qua, ngay cả chết cũng không sợ.

Thân hình nhỏ bé đó lại ẩn chứa một sức mạnh vô cùng to lớn, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Nữ nhân, đều như vậy sao?

“Hắc, người cầm lấy.”

Trước khi Liên Tống xuất phát, Hiên Viên bắt ném cho nàng cái hộp gấm.

Trong hộp là một viên thuốc màu đen.

Hắn nói: “Càn Khôn đan, chắc người cũng biết. Đến cuối cùng mà không được, thì hãy ăn nó.”

Hắn nháy mắt với nàng mấy cái.

Nàng cười nhận lấy.

Diêu Kim âm ỹ muốn ngăn cản. Hiên Viên Bất ngăn lại hắn nói: “Nha đầu kia nếu chưa đụng đầu vào tường thì chưa bỏ ý định đâu, người cứ để bản thân nàng đâm đầu thoải mái đi.”

Diêu Kim hỏi: “Nếu nàng đâm chết luôn thì sao?”

“Đụng vào đầu không thể chết, chỉ biết sẽ càng thanh tỉnh. Người xem cả đầu nàng đầy lửa, có thể ngăn cản sao. Yên tâm đi, tâm hồn chỉ là nhất thời mê man, cuối cùng nàng cũng sẽ hiểu rõ mọi chuyện.”

Dù sao nàng cũng chỉ là đứa nhỏ.

Dù sao nàng cũng chỉ là đứa nhỏ.

Trong Hư Không điện, Kim Nhật Lăng bỗng nhiên nghĩ đến Liên Tống, yên lặng nói ra lời này.

Nếu không thể bảo vệ nàng, thì thả nàng đi.

Rồi một ngày nào đó nàng cũng sẽ quên hắn. Quên đi sự phụ vô sỉ đã cứu nàng. Quên đi mọi triền miên cùng thề thốt của bọn họ. Nàng đối với hắn rất mơ hồ, ngay cả bản thân nàng cũng không rõ có yêu hắn hay không. Cuối cùng thời gian cũng khiến nó tàn phai, một nam tử khác trong tương lai cũng khiến nàng quên đi hắn.

Nghĩ đến đây, tim của hắn lại đau.

“Đệ tử.”

m thanh trong không khí, như sấm bên tai.

Hắn đáp: “ Có đệ tử.”

Thanh âm của sư tôn vẫn xoay quanh trong Hư Không điện: “Người hãy thành tâm sám hối, chớ giữ lại tạp niệm.”

Hắn nhắm mắt nói vâng, vượt cảm mặc niệm: “Tội theo tâm mà ra, nếu diệt tâm thì tội cũng không còn...”

Niệm đến một nửa, mơ hồ nghe được có người gọi hắn: “Sư phụ!”

Tâm hắn chấn động, không thể không trợn mắt.

Chẳng lẽ là tâm ma lại nổi dậy?

Lại nghe một tiếng: “Sư phụ!”

Dĩ nhiên là thực!

Nàng tìm đến đây? Sao nàng có thể lên núi được?

“Đệ tử!”

Thanh âm từ đỉnh đầu áp chế hẳn.

Hắn chấp hai tay, mắt cũng nhắm lại.

“Niệm theo ta.” Sư tôn nói: “Chưa từng sinh, chưa từng diệt...”

“Chưa từng sinh, chưa từng diệt.”

“Chưa từng có, chưa từng không.”

“Chưa từng có, chưa từng... Không...”

“Không sắc tướng, không âm thanh.”

“Sư phụ!”

“Không...”

“Không thể tranh, không thể cầu!”

“Không...”

Mồ hôi lạnh chảy trên trán, chốc lát hắn đã đứng dậy, lão đảo từng bước hô: “Tổng nhi!”

Một cây gậy sắt đập tới ngực hắn, hắn bị đau lui về sau, toàn thân ngã xuống đất. Trái tim hàn băng cực khổ mới luyện được lại bị đánh nát, không phải vì gậy sắt, mà bởi vì một tiếng kêu của nàng.

“Hừ, xem ngươi hiện tại là đáng vẻ gì, lại muốn đi cứu nàng?”

m thanh kiều mỹ độc ác, hắn đã nghe không chỉ một lần.

Đó là sư muội của hắn, Đàm Giai.

Buồn cười là ngay cả đáng vẻ của nàng hắn cũng không nhớ rõ, lại càng không biết vị sư muội này có một thời gian để ý hắn.

Đàm Giai đứng ở ngoài, thanh âm còn lạnh hơn băng: “Ta hỏi lại người, người có buông tay không? Chỉ cần người nói một câu, ta có thể thả người đi.”

Kim Nhật Lăng chống đỡ đứng lên. Cả đời này của hắn, chưa bao giờ trải qua dáng vẻ sa sút thế này, chỉ sợ Liên Tống không thể nhận ra hắn.

“Người đang cười?” Đàm Giai nhướng đôi mày thanh tú.

Kim Nhật Lăng nói: “Huyền Tông Môn nếu để các người cầm quyền, thì việc người nên chuyên tâm là làm rạng rỡ tông môn, cả ngày ở đây dây dưa một phế nhân như ta làm cái gì?”

“Ta không cam lòng. Ta cần phải biết, vì sao người lại không chọn ta?” Đàm Giai kích động tiến lên từng bước: “Từ ánh mắt đầu tiên ta đã ái mộ người. Mà một lòng của người chỉ đặt lên người đồ đệ, ngay cả diện mạo của ta cũng không nhớ rõ.” Khuôn mặt của nàng trở nên dữ tợn: “Thầy trò các người mền nhau, vi phạm đạo đức, rồi loạn luân lý, nhìn người hiện tại mà xem, đây là báo ứng. Ta cho người một cơ hội, người hãy chọn ta. Nếu người thích nàng vì nàng trẻ tuổi, ta đây cũng trẻ tuổi, nếu người thích nàng vì nàng xinh đẹp, ta đây càng đẹp hơn nàng gấp mười lần. Nàng là đồ đệ của người thì ta cũng là sư muội của người, vì sao người lại không chọn ta?”

Đôi mắt đẹp kích động như muốn phun ra lửa.

Kim Nhật Lăng nghe nàng nói, thần người ta, thật lâu mới nói một câu: “Không nghe thấy âm thanh nữa. Nàng đi rồi sao?”

“Kim Nhật Lăng!” Đàm Giai giận dữ rống to.

Nam nhân bị nàng rống giận không hề phản ứng, lại ngồi ngay ngắn như tượng đá.

Đàm Giai cười lạnh. Nàng hết lòng hết sức cũng không chiếm được

nụ cười của hắn. Như vậy, nàng sẽ phá hủy mọi thứ của hắn, khiến hắn cười không nổi.

“Đồ đệ tốt của ngươi, không biết học đường ngang ngỗ tất thế nào mà luyện thành một nữ ma đầu, giết rất nhiều đệ tử Huyền Tông Môn. Như thế là khi sư diệt tổ, chắc chắn sẽ bị thiên lôi đánh.” Nàng vừa lòng khi thấy hắn nhú mày: “Ngươi cho là nàng giết lên núi thì có thể cứu được ngươi sao? Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ mà xem, có người nào có thể đi ra khỏi Hư Không điện, ngươi nên sớm chết tâm, ở đây làm phế nhân đi!”

Độc ác nói xong nhưng không nghe thấy nửa chữ của hắn. Nàng căm giận rời đi, ra ngoài xem kịch vui.

Trò hay đi qua ba ngày, hết thấy khôi phục như thường, ngoài cửa lại không có động tĩnh.

Trái tim Kim Nhật Lăng vỡ vụn như cánh hoa, dựa vào huyết nhục, chậm rãi đóng băng lần nữa.

Ở nơi không biết ngày tháng kia, hoàn cảnh tuyệt vọng rét lạnh thấu xương, nhưng mà hắn lại bắt đầu nhớ, nàng vì hắn chải đầu, hắn vì nàng ngâm thơ, nàng vì hắn chắn ám khí, hắn lại cùng nàng ly biệt... Thì ra tất cả chỉ là ảo tưởng của hắn sao?

Thì ra hai năm trước, hắn cũng không may mắn thoát khỏi độc Âm Phàm sao?

Có phải hay không ở Trúc Vong Nhai, sau khi khiến nàng ngủ say, hắn cũng đã tẩu hỏa nhập ma. Tất cả những gì sau này chỉ là do tâm ma của hắn an ủi. Hai năm nay không chừng hắn vẫn bị giam trên Hư Không điện, mà nàng, đồ đệ của hắn, sớm đã xuống núi tìm phu quân, ở thế giới náo nhiệt đó tiêu diêu tự tại.

Như vậy, nàng còn nhớ hắn không? Không phải là một sư phụ giống phế nhân thế này, không phải là sư phụ sử dụng những thủ đoạn ác liệt câu dẫn nàng, mà là người từng yêu nàng kia, tình yêu không

dám biểu lộ chỉ e làm nàng sợ hãi, chỉ có thể tặng nàng đôi khuyên tai đậu đỏ tương tự để ám chỉ tâm ý của hần.

Ký ức trong nhất thời cuộn cuộn, trong tai không còn nghe thấy lời khuyên của sư tôn nữa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mới loáng thoáng nghe được có người nói: “Các vị sư tôn, tình thế thật sự không tốt. Nếu không mang Kim Nhật Lăng ra ngoài, việc này khó mà bình ổn.”

“Phát sinh chuyện gì?” Hần suy yếu hỏi.

Đứng ở trước cửa là sư huynh của hần, nay đã là chủ môn Huyền Tông Môn.

Tư Phóng tức giận chỉ hần nói: “Đồ đệ tốt của ngươi, lại học được chiêu gây ông đập lưng ông. Lúc trước nàng lên núi đại náo, không cứu được ngươi ra thì đã thương rất nhiều đồ đệ cướp đi nhiều bí tịch của Cấp Điện Các. Sau đó tuyên bố với các bang phái, ai có thể mời được Kim Nhật Lăng ra, liền hai tay dâng lên bí tịch của môn phái đó, nhân tiện dâng luôn bí tịch của môn phái khác. Nay trong võ lâm, trừ bỏ Huyền Tông Môn cùng Thiếu Lâm, bát đại môn phái còn lại đều cạnh tranh kịch liệt, ai cũng muốn ôm trọn bí tịch cho thống khoái. Đồ đệ ngươi làm như vậy, quả thật là thiên hạ đại loạn! Huyền Tông Môn của ta không một khắc được bình yên!”

Khuôn mặt gầy yếu của Kim Nhật Lăng giữa hàn khí lượn lờ xung quanh lại dần dần hiện ra lúm đồng tiền, hần khi bị ho cũng cười, cười đến mức không thể ức chế.

Tiếng cười vui sướng thản nhiên vào tai Tư Phóng lại thành khó nghe. Hần muốn tiến lên cho Kim Nhật Lăng một chưởng, nhưng lại ngại khối băng vạn năm kia ngăn cản hần.

Sư tôn trên điện nói: “Một khi đã như vậy, ngươi tạm thời dẫn hần đi. Sau khi giải quyết mọi chuyện thì lập tức mang về. Không được để hần bị thương nửa phần.”

Tư Phóng cúi đầu xưng vâng, đối với Kim Nhật Lăng quát: “Chính người đi tới.”

Kim Nhật Lăng đứng dậy, thông thả rút cái chân đồng cứng ra. Hắn dường như đã quên cách đi đường, mỗi động tác, lòng bàn chân như bị kim châm. Tóc rối tung, quần áo rũ xuống đầu vai, cứ như một lão già tuổi xế chiều.

Hắn không muốn để nàng thấy dáng vẻ này.

Bước chân hơi chần chừ đã bị người ở sau đẩy một phen. Hắn tóm lấy khung cửa mới không bị té ngã.

Tư Phóng khinh miệt nói: “Nhanh chút. Người không muốn nhanh nhìn thấy đệ tử mà người ngày nhớ đêm mong sao?”

Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, ánh mặt trời thi nhau chiếu tới.

-----oOo-----

Chương 25: Tẩu hỏa nhập ma (ngũ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tẩu hỏa nhập ma (ngũ)

Trúc Vong Nhai, bên Đoạn Kiều (cây cầu nối giữa hai vách núi).

Các đại môn phái, các đại sơn trang, mấy trăm vị anh hùng hảo hán khiến Trúc Vong Nhai vốn thanh tịnh giờ đây chật như nêm.

Tô Triều Sinh mang theo Diêu Kim cùng Lâm Thiên Hàn, ngự trang trong đám người nhìn về phía cô nương đứng đón gió trên Đoạn Kiều.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, một cô nương tính cách bình thường, võ công bình thường lại có thể khiến toàn bộ giang hồ trời long đất lở thế này. Đâu đâu mọi người cũng bàn luận về nữ ma đầu mới nổi này, hoàn toàn không đem những việc ác mà Thương Thiên Giáo bọn họ làm để ở trong lòng. Việc này thật là khiến họ không quen. Vì thế, giáo chủ biết họ không chịu nổi cô đơn nên phái họ tới đây xem tình hình thực tế.

Bọn họ trà trộn vào các đại môn phái đi tới Trúc Vong Nhai này.

Địa thế Trúc Vong Nhai rất hiểm trở, hai bên đều là ngọn núi cao chót vót, giữa chúng nối với nhau chỉ bằng một cây cầu gỗ. Đừng nói là cầu gỗ, ngay cả là cầu sắt thì dưới sự tàn sát của cuồng phong trên đỉnh núi, sắt cũng bị lung lay. Một nữ tử gầy yếu tay cầm kiếm, tay kia cầm một đồng bí tịch, đứng giữa cây cầu lung lay sắp đổ, khiến người xem kinh hãi.

“Nàng thật đúng là lợi hại, đứng như thế đã bảy canh giờ rồi.” Đại

thiếu hiệp của Linh Nham sồn tranh nói.

“Đã bảy canh giờ sao?” Diêu Kim không thể tin được.

“Đúng vậy, từ nửa đêm hôm qua đến bây giờ.” Thiếu hiệp lưu luyến dờn ánh mắt nhìn về phía Diêu Kim: “Ai, vị huynh đài này, người là người của môn phái nào?”

Diêu Kim trái suy phải nghĩ, quyết định nói: “Thanh Phong phái.”

“Nga.” Thiếu hiệp chợt chuyển ánh mắt. Thanh Phong phái là phái yếu nhất trong bát đại môn phái, không có gì đáng giá để nhiều lời.

Diêu Kim lại nghe một đại hiệp của Thanh Phong phái nói: “Người xem, trong tay nàng cầm nhiều bí tịch như vậy, chỉ cần ta có một quyển cũng có thể uy chấn giang hồ a.”

“Bí tịch này lợi hại vậy sao?” Diêu Kim luôn luôn không được cái miệng.

“Đó là đương nhiên, bằng không Huyền Tông Môn sao có thể xưng bá võ lâm đến bây giờ?” Đại hiệp Thanh Phong phái liếc mắt nhìn hẩn một cái hỏi: “Người là người môn phái nào, ngay cả việc này cũng không biết sao?”

Diêu Kim đứng thẳng, nghiêm mặt nói: “Linh Nham sồn trang.”

Đại hiệp liếc nhìn, Linh Nham sồn trang có gì đặc biệt hơn người đâu, không có kiến thức.

Diêu Kim cúi đầu cười trộm. Danh môn chính phái các người cả ngày đấu a đấu a, vừa vặn để Thương Thiên Giáo của ta ngư ông đắc lợi.

Trong đám người rộn ràng nhốn nháo truyền đến một trận xô xao, một nữ tử áo trắng đi ra quát lớn: “Liên Tổng, người là yêu nữ không biết xấu hổ, dám trộm bí tịch của Huyền Tông Môn, muốn sống thì

mang bí tịch thả ra, nhanh chóng đưa tay chịu trời.”

Liên Tổng không để ý cười nói: “Xin hỏi Đinh sư tử, Tư đại chương môn khi nào mới mang sư phụ ta ra đây?”

“Ai là sư tử của ngươi!” Đinh Chiết Nhu nói: “Không biết xấu hổ, lại có thể ở nơi này công khai muốn nam nhân!”

Liên Tổng đáp trả: “Muốn cũng phải là muốn nam nhân của ngươi, ngươi kích động cái gì.”

Đinh Chiết Nhu ghen lời, mắng: “Ngươi là xú nha đầu hạ lưu thô bỉ!”

Liên Tổng nhìn qua: “Ngươi không cần dùng từ kích động ta. Ta sẽ không rời đi nơi này nửa bước. Nếu tới buổi trưa vẫn không thấy được sư phụ của ta, ta liền cùng với mấy bí tịch này đồng quy vu tận.”

“Không cần a!”

“Trăm ngàn đừng nha!”

“Cô nương ngươi đừng chết, để lại bí tịch của sư tổ ta, đó là bản duy nhất a!”

Các môn phái đều ngao ngao kêu.

Liên Tổng cất cao giọng nói: “Các ngươi muốn trách thì trách Huyền Tông Môn đi, bọn họ không niệm tình đồng môn, hại sư phụ ta, bức ta đến tận đây. Ta sẽ không nhịn nữa!”

Các môn phái đều nhìn về phía Đinh Chiết Nhu.

“Đinh đại tiểu thư, ngươi mau đem Kim Nhật Lăng ra cho nàng đi.” Tam đại trưởng lão cái bang gấp đến mức dậm chân: “Ngươi để chúng ta lấy lại bí tịch trước đã, đó là đả cầu bổng pháp đã thất

truyền nhiều năm của chúng ta a!”

Diêu Kim đồng tình thở dài, từ khi Đả cầu bổng pháp của Cái Bang trên giang hồ biến thành Đả miêu bổng pháp, thế lực của họ đã xuống dốc không phanh.

Ở phía sau, chưởng môn Huyền Tông Môn chậm rãi đi đến. Hắn không đến một mình, phía sau còn mang theo tên ăn mày.

Tuy nói là ăn mày, nhưng khí chất rất nổi bật, có thể nói hạc giữa bầy gà.

Nhìn lại thì thấy không đúng, người kia rõ ràng là sư phụ của yêu nữ, Kim Nhật Lăng.

Kim Nhật Lăng tập tễnh đi qua bên cạnh trưởng lão, trưởng lão lại thấy một sự tang thương ghen ở cổ họng, hắc ho khụ khụ vài cái, thở dài: lớn tuổi, buổi sáng không nên ăn quá mặn nha.

Tư Phóng mang theo Kim Nhật Lăng đến Đoạn Kiều quát: “Yêu nữ, người ngươi muốn đã mang đến.”

Từ lúc Kim Nhật Lăng đi vào trong đám người, Liên Tống liền liếc mắt một cái nhận ra hắn.

Mắt thấy người xưa như tiên giáng trần giờ lại sa sút đến mức này, nàng lại không thể đứng vững trong cuồng phong, nước mắt rơi như mưa.

Chịu đựng nhìn lại xúc động, nàng sốt ruột nói: “Người thả hắn đi qua đây!”

Tư Phóng cân nhắc, phía trước là vách đá, ở giữa là vách núi sâu, sau lưng lại có nhiều người trấn giữ, Kim Nhật Lăng lại không có nội lực, chỉ bằng hai người bọn họ chắc không thể bày ra trò gì.

“Đi qua.” Hắn đẩy Kim Nhật Lăng lên.

Kim Nhật Lăng lão đảo vài bước, gió điên cuồng thổi áo bào của hắn, hắn kéo từng bước chân gian nan đến trước mặt Liên Tống.

Liên Tống đã sớm chờ không được, khi hắn còn cách vài bước thì nhanh chóng tiến lên ôm hắn.

Ôm nàng vào trong ngực, hắn thở dài một tiếng nói: “Lúc này sao ta có thể bảo vệ người thoát thân đây?”

Nàng khịt khịt nói: “Lúc này đến lượt đồ nhi bảo vệ sư phụ.”

“Nha đầu ngốc...” Miệng hắn trách nàng, tay lại đem nàng ôm càng chặt.

Đinh Chiết Nhu đứng ở vách đá nhìn xem thì mắng: “Ban ngày ban mặt lại ôm ôm ấp ấp, các người có biết xấu hổ hay không!”

Liên Tống lạnh lùng trả lời: “Chê chúng ta không biết xấu hổ thì người đừng nhìn. Người cứ nhìn thì chửi, chẳng lẽ muốn lập đền thờ cho mình sao!”

“Người! Tiểu tiện nhân!” Đinh Chiết Nhu vừa vội vừa tức, lại không có biện pháp nào với họ nên chỉ có thể mắng.

Liên Tống nói xong, chột dạ cúi đầu vào cần cổ sư phụ nói: “Sư phụ, đồ nhi mắng chửi người.”

Kim Nhật Lăng nở nụ cười: “Mắng rất tốt, rất tốt.”

Liên Tống ngẩng đầu, ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười đã lâu không thấy của sư phụ. Hắn cũng nhìn nàng, đang lúc động tình thì nàng lén lút vươn tay dùng sức ở trên ngực hắn.

Trên mặt hắn có sự khiếp sợ, thân hình vô lực khuỵu xuống.

Nụ cười của nàng chứa sự đắc ý: “Đồ nhi biết sư phụ khôn khéo

như vậy nhưng lại không hề có phòng bị với đồ nhi.”

Tầm mắt di chuyển, nàng giơ tay lên, đem mấy chục bản bí tịch võ công ném về phía vách đá.

Như tiền tài từ trên trời rơi xuống, mọi người bay bay bay, nhảy nhảy nhảy, ai ai cũng hăng hái tiến về trước tranh nhau, thật náo nhiệt như cá chép vượt long môn vậy.

Hỗn loạn hết sức, Liên Tống mang Kim Nhật Lăng bay đến vách đá đối diện. Nàng mang sư phụ thả ra, để hắn ngồi xếp bằng, mang cây kiếm đặt trong tay sư phụ. Chình nàng ngồi đối diện với hắn, chấp hai bàn tay vào bàn tay hắn.

“Tống nhi, ngươi muốn làm gì?” Kim Nhật Lăng vô cùng bất an.

Liên Tống vừa vận khí vừa nói: “Nội lực trong cơ thể đồ nhi đã chuyển hóa rất thâm hậu, đồ nhi chia cho sư phụ một ít.”

Kim Nhật Lăng cả kinh nói: “Dừng lại! Ngươi không thể làm vậy. Nội lực thâm hậu của ngươi là do nhiều nguồn nội lực hợp thành, cực kỳ khó khăn, nếu cứ hao phí vô ích như vậy thì khác nào chết không công đâu.”

“Ta truyền cho sư phụ, sao có thể là vô ích.”

“Thân thể ta đã suy yếu đến mức này, cho dù có nội lực chống đỡ cũng không làm nên chuyện gì.”

Liên Tống chỉ nhắm mắt truyền nội lực. Trong nháy mắt, quanh thân Kim Nhật Lăng nóng lên, khí huyết thông suốt.

Chuyển chân khí xong rồi Liên Tống thu tay lại, mang hộp gấm từ trong lòng ra, lấy viên thuốc đưa vào miệng sư phụ. Kim Nhật Lăng chưa chuẩn bị gì nên cứ như thế nuốt vào.

“Ngươi cho ta ăn cái gì?”

“Càn Khôn đan.”

“Vì sao chính ngươi không ăn?”

“Sư phụ, đồ nhi đã không còn đơn thuần như xưa.” Liên Tổng tái nhợt cười nói: “Bọn họ truyền nội lực cho đồ nhi, đồ nhi không thể nào chuyển hóa toàn bộ, nếu ăn Càn Khôn đan, đồ nhi căn bản không thể khắc chế được sự va chạm giữa các nội lực khác nhau, đến lúc đó chỉ sợ sẽ nổ tung thành từng mảnh.”

Nói xong, nàng nhắm mắt vận công vì Kim Nhật Lăng phát huy được lực, tránh đi đau đớn trong mắt hấn.

Nàng sớm biết việc này nhất định rất khó khăn, cũng đã nghĩ rất nhiều biện pháp. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể đi con đường cùng này.

Nàng từng nghĩ qua việc ăn Càn Khôn đan, cùng lắm thì kết cục cuối cùng cũng giống n Tư Đình, chỉ cần cứu được sư phụ ra là tốt rồi. Nhưng mà trong nháy mắt nhìn thấy sư phụ, nàng đã thay đổi ý nghĩ.

Sư phụ là người kiêu ngạo như vậy, cho dù là dáng hình hay cử chỉ, trước hay sau cũng không hề buông thả. Người kia, như tiên giáng trần, khí chất không nhiễm một hạt bụi. Nàng sao có thể sư phụ cứ ở trong hình dáng này, chịu ô nhục lớn như thế!

Cho dù hy sinh nàng để cứu hấn ra, cuộc sống sau này, hấn sao có thể chịu đựng được khi trở thành một phế nhân!

Liên Tổng phần nộ cắn răng, tăng mạnh nội lực.

Đang tới thời điểm quan trọng, có người trong đám đang cướp đoạt bí tịch bưng tỉnh, hét lớn một tiếng: “Trước tiên thu thập hai yêu nhân kia đã!”

Có vài bóng người bay đến. Liên Tổng dùng một tay chống đỡ với họ. Miễn cưỡng chỉ có thể đỡ được mấy chiêu, khi được lực đã phát huy hoàn toàn, nàng nhảy lên, đánh nhau sống chết với họ.

Đám người này giao hoạt muốn đánh sư phụ nàng, nàng trái đánh một người, phải đá một người, dùng tất cả khí lực của cả cuộc đời.

Người bị nàng đánh đuổi tới giữa cầu, người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Mắt thấy ở bên trái có người nhảy tới chỗ sư phụ, nàng đang muốn đuổi qua thì chợt thấy một cây gậy sắt đánh vào người nọ.

“Không cho phép làm bị thương đệ tử Huyền Tông Môn!”

Tam lão ở Hư Không điện nghe tiếng đánh nhau ở bên ngoài thì không nhìn được, ba người không để ý thế sự này quyết tâm ra ngoài thu dọn tàn cục.

Mọi người vì sợ hãi ba người này mà không dám động đến Kim Nhật Lăng, mọi công kích đều dồn lên người Liên Tổng. Nàng bị vây đánh giữa Đoạn Kiều, tiến thoái lưỡng nan.

Diêu Kim vẫn đang ẩn thân xem cuộc chiến định nhảy ra cứu nàng, lại bị Lâm Thiên Hàn không biết nhảy từ đâu ra điểm huyết đạo. Hắn hạ giọng nói: “Ô Triệu Sinh cũng bị ta điểm huyết rồi. Ta sớm biết hai người các ngươi sẽ kiếm chế không được. Các ngươi phải biết rằng, hiện tại mà lao ra chỉ có một con đường chết.”

Diêu Kim nghiến răng nghiến lợi nói: “Vô tình vô nghĩa, võ công của ngươi mà thâm sâu như nội tâm ngươi thì tốt rồi.”

Lâm Thiên Hàn chỉ ôm cây quạt đứng đó.

Trên Đoạn Kiều, Liên Tổng cách một vách tường là các đại hiệp chính nghĩa mà nhìn sư phụ. Trên mặt sư phụ đã có huyết sắc, nếp nhăn ở khóe mắt đã biến mất, sự tiêu tụy giảm đi không ít, là dấu hiệu của hồi xuân.

Nàng ha ha nở nụ cười.

Đại hiệp y vào người đông thể mạnh, lại có chỗ dựa ở sau, cũng không vội mà giết nàng, hiên ngang lẫm liệt nói: “Yêu nữ người câu dẫn sư phụ, cấu kết ma giáo, làm ra những chuyện khiến người và thần đều căm phẫn. Nay lại không biết hối cải, không giết người thì sẽ khiến nhiều người tức giận!”

“Các người muốn giết ta thế nào?” Liên Tổng làm dáng vẻ tò mò, giống như người bọn họ muốn giết là người khác. Dáng vẻ này lại chọc giận mấy vị đại hiệp, họ la hét muốn đem nàng băm thây vạn đoạn, vứt nơi hoang dã.

Nàng lười nghe, nếu là bình thường thì nàng cũng lười nói với họ. Hôm nay nói nhiều như vậy chỉ là muốn kéo dài chút thời gian để sư phụ có thể khôi phục công lực, cũng là vì muốn bản thân nàng có thể nhìn sư phụ thêm vài lần.

Khi nàng nhìn chưa đã nghiền ba vị sư tôn lên tiếng.

“Nói thế nào thì nàng cũng là đệ tử của Huyền Tông Môn, không tới phiên các người cùng nhau xử lý.”

Mặc dù mọi người bất mãn với ngữ khí của Phàm Biến, nhưng ngại hấn võ công cao cường nên cũng không dám phản bác.

Liên Tổng nghe xong, nhú mày, khi xoay người lại thì sự lưu luyến trên khuôn mặt đã biến thành ngạo nghễ, nàng nói: “Vậy các vị sư tôn tính xử lý ta thế nào đây?”

Phàm Biến lại lên tiếng nói: “Người là nữ tử, không xứng đến Hư Không điện. Chúng ta là người từ bi, không đành lòng giết người, sẽ đem người nhốt ở địa lao cả đời.”

“Ha ha ha...” Liên Tổng ngửa mặt lên trời cười to, cười ra nước mắt, gió thổi qua thật rét lạnh.

Cười đến mức ngực đau đớn, nàng khó chịu mà ngừng lại. Làm thầy trò nhiều năm như vậy, không phải cái gì nàng cũng không học được. Cái nàng học được, chính là càng đau khổ càng tuyệt vọng thì trong lòng lại càng mạnh mẽ, trên mặt vẫn bảo trì được vẻ lạnh nhạt tiêu sái.

Nàng lấy lại tinh thần, mệt mỏi ở hai mắt tiêu tan. Nàng muốn bắt chước sư phụ nở ra nụ cười như cơn gió xuân, nhưng mà tính tình nàng phóng khoáng, gió xuân hiện lên trên mặt nàng lại trở thành ánh mặt trời, không có thời gian để sửa lại cho đúng, nàng vẫn mang theo nụ cười sáng lạn như mặt trời đó mà nói: “Tính ta thích tự do tự tại hướng tới bầu trời rộng lớn, đem ta nhốt mấy chục năm, ta chịu không nổi. So với cái chết, ta càng sợ sự cô đơn cùng bóng tối hơn.”

Nàng liếc mắt nhìn quanh mọi người một cái. Không biết vì sao, mọi người thấy ánh mắt nàng không tự chủ mà lui về sau một bước.

Nàng ôm tay mà đứng, nét mặt tươi cười như hoa: “Các vị đại hiệp, tạm biệt.”

Thả người nhảy xuống.

m thanh trong trẻo bay trong gió, nhưng mà trong gió đã không còn bóng dáng của nàng.

Cái liếc mắt cuối cùng kia, là nàng nhìn hắn. Trong thời khắc cô đơn rơi xuống, mọi ý thức của nàng đều bị gió lạnh nơi đáy cốc thổi tan, chỉ còn lại tình yêu say đắm với hắn.

Đúng rồi, nàng vẫn chưa nói với sư phụ.

Nàng muốn nói ——

Sư phụ, nếu có kiếp sau, chỉ mong người là công tử nhân nhã sống trong ngôi nhà ngói cũ kỹ đơn sơ, mà đồ nhi chỉ là một ngư nữ tầm

thường bên bờ sông.

Mỗi ngày người ngồi dưới tàng cây trong viện, pha một ấm trà, phơi nắng cùng vài quyển sách.

Ta đẩy một xe bán cá đến trước cửa nhà của người, chỉ đợi người gọi ta một tiếng, nhét vào tay ta vài đồng tiền, ta sẽ đem những con cá tươi sống nhất cho người, cũng đem hạnh phúc cùng vận may cả một đời của ta, tất cả đều cho người.

Chỉ nguyện người đời đời kiếp bình an trôi chảy, hạnh phúc vui vẻ.

Đứng trên vách núi, mọi người đều nhìn nhau. Không ai có thể nghĩ được một cô nương gầy yếu như thế lại chọn đi tìm cái chết, càng không thể tưởng tượng ra được nàng lại chết sáng khoái như vậy.

Trong lòng mọi người đều nói không nên lời. Giết qua nhiều người như vậy, gặp qua nhiều người chết như vậy, trong lòng chưa bao giờ có qua cảm giác này.

Im lặng trong ngán ngủi, không biết ai đã nói lên một câu: “Thơm quá a.”

Mọi người theo bản năng ngửi ngửi, không khí có một mùi thật kỳ dị. Hương vị càng ngày càng đậm, giống như ánh chiều tà, dần dần nhuộm toàn bộ sơn cốc.

Lại không biết là ai nói một câu.

“Kim, Kim, Kim Nhật Lăng!”

Tiếng rút kiếm thông thả mà dữ tợn.

Nhiệm đầy sơn cốc không còn là mùi hương đó nữa, đổi lại là máu cùng tiếng kêu thảm thiết.

-----oOo-----

Chương 26: Yêu thương khó lấp đầy (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Yêu thương khó lấp đầy (nhất)

Trời xanh xanh, nước xanh xanh. Một bãi cỏ xanh biếc, thương nhớ người trở về...

Nàng nghe thấy mẫu thân đang hát cho nàng nghe, hát khiến nàng buồn ngủ buồn ngủ quá. Chờ nàng ngủ một giấc, tỉnh ngủ sẽ đến nói mẫu thân lại hát cho nàng nghe

Giống như đang ngủ.

Lại tỉnh. Bên tai vẫn nghe thấy tiếng ca như trước, tang thương mờ ảo, một chút cũng không giống nường. Khiến nàng không có cách nào ngủ yên được.

Người nọ hát rằng --- mặt trời mọc, mặt trời lặn, tiêu dao tự tại trong trời đất. Cùng nhau theo đuổi trong lúc hoạn nạn, không bằng quên đi chốn giang hồ...

Nàng giật giật mí mắt, chậm rãi mở ra một chút, ánh sáng thật chói, nhìn thấy mọi vật đều mơ hồ. Nhưng mà không phải nàng đang nằm trên cái giường mềm mại trong căn phòng ấm áp của nàng sao, vì sao vừa mở mắt đã thấy trời xanh mây trắng?

Đầu trống trơn, không nắm bắt được bất cứ cái gì. Thử giật giật, toàn thân cứng ngắc, ngay cả tay cũng không cử động nổi. Nàng làm sao vậy? Suy nghĩ, nhìn chằm chằm những đám mây đang thay đổi trên bầu trời, nàng rốt cuộc cũng nhớ được mình đã nhảy xuống Trúc Vong Nhai.

Chẳng lẽ hiện tại nàng đã đến địa ngục sao?

“Nga ha ha, cuối cùng ngươi cũng tỉnh.”

Một cái áo bào trắng bay qua khóe mắt nàng.

Chính là âm thanh này đã đánh thức nàng. Nàng nâng ánh mắt, nhìn từ dưới lên trên, chậm rãi nhìn mặt người kia. Là một lão nhân hiền lành râu tóc đã bạc. Không biết hắn ở địa phủ giữ chức gì nha?

Nàng hỏi: “Nơi này là địa phủ sao?”

Người nọ mỉm cười nói: “Không phải.”

“Là thiên cung?”

“Cũng không phải.”

Không phải địa phủ cũng không phải thiên cung, chẳng lẽ nàng ở nhân gian?

“Ta còn chưa có chết?” Nàng vực dậy tinh thần.

“Việc này...” Lão nhân chà xát cằm, nói: “Trang Sinh từng nói chưa từng có vạn vật, nếu trên thế giới chưa từng có vạn vật, thì làm sao lại có sinh tử?”

Lão nhân này nói chuyện thật đúng là nguy hiểm. Nàng không thể chống đỡ nổi nên trực tiếp đi vào giấc mộng mà hỏi Trang Sinh.

Mặt biển toàn tâm toàn ý thổi gió, thổi qua hai gò má nàng, hoa lại nở trong gió, chim chóc cũng bắt đầu di chuyển.

“Trời tự nhiên đã trong veo, đất tự nhiên đã yên tĩnh, hai điều này tự nhiên hòa hợp với nhau, vạn vật biến hóa. Đây là lời nói của Trang Sinh, hắn cho rằng vạn vật hài hòa, đều có vị trí của mình. Mọi thứ

trong phút chốc biến mất, nhưng không mất đi, chỉ là nó lấy một hình thức khác để xuất hiện. Không có mất đi nên không có tồn tại. Sống hay chết kỳ thật không thể phân biệt rõ ràng. Nếu người tạm thời không sống nữa thì sẽ hóa thành không khí, bùn đất, thành nước để tiếp tục sinh tồn. Sống cũng là chết, chết cũng là sống. Nếu người chết ta sẽ vì người hát một bài, bởi vì từ nay về sau người sẽ sống bất tử.”

Cô nương suy yếu cùng với lão nhân tiên phong đạo cốt, mặt đối mặt, mắt to trừng mắt nhỏ.

Cô nương trừng mắt mệt mỏi, ngáp hỏi: “Rốt cuộc ta đây là chết hay chưa chết a.”

Từ sau khi nàng tỉnh lại, lão nhân này vẫn giải thích với nàng những điều huyền diệu khó hiểu, hại nàng ngủ cũng không được. Không biết nơi này là chỗ nào, thanh tịnh và vắng vẻ, trong trời đất như chỉ có hai người bọn họ. Mà lão nhân này tóc bạc mi trắng, không giống người phàm. Dưới tình hình này quả thật nàng không thể phân biệt được bản thân đang chết hay sống a.

“Chiều theo sự phán đoán của thế gian, người có hơi thở có mạch đập, trước mắt là còn sống.”

“Nga, vậy là tốt rồi.”

Nàng vỗ ngực. Chết tử tế không bằng vẫn còn sống, nàng muốn giữ lại cái mạng nhỏ này đi tìm sư phụ nha. Cũng không biết hiện tại sư phụ thế nào. Nàng từ trên vách núi nhảy xuống, hấn nhất định sẽ rất tức giận. Nàng cẩn thận suy nghĩ, nếu gặp lại sư phụ, nên cầu xin tha thứ thế nào mới được đây.

“Người tuy là còn sống...”

Ai, lão nhân có trí tuệ cao thâm lại muốn truyền thụ gì đó cho nàng.

Nàng gục đầu xuống chăm chú lắng nghe. Lão nhân nói: “Người tuy

là còn sống, nhưng từ khi hôn mê đến khi thanh tỉnh đã là ba năm, một ngàn ngày đêm này đối với người có ý nghĩa gì? Bất quả chỉ là một giấc mộng. Cho nên, việc sống chết...”

“Ba năm...” Nàng thì thảo tự nói, hoang mang hỏi: “Ta lại hôn mê ở trong cốc ba năm sao?”

Lão nhân từ trong lỗ mũi ừ một tiếng, hơi thở phun khỏi môi khiến chòm râu run rẩy. Hắn nói: “Vận khí của người tốt, trên đường rơi xuống bị nhánh cây ngăn lại, vừa vịn rơi trên cái lưới bằng mây mà ta kết, lại còn gặp vị thánh thủ thần y là ta đây. Ta cho vào người người chín chín tám mươi một loại linh dược cứu mạng, sau đó mang người để ở nơi giao thoa của linh khí trời đất, mất ba năm mới có thể cứu tỉnh người.”

Liên Tống vội vàng cảm kích: “Cám ơn người, lão gia gia.”

“Lão gia gia?” Lão nhân sờ sờ râu: “Là lão tổ tông của người mới đúng, người có biết ta là ai không?”

“Người là ai?” Nàng lật tìm gia phả ở trong đầu cũng không nhớ rõ trong nhà mình có ai thành tiên nha.

“Ta là đạo nhân linh ẩn Bồ Y Tử.”

“Bồ Y Tử...”

Nàng đem cái tên này lung lay hai ba vòng ở trong đầu, bỗng nhiên nghĩ đến, năm mười bốn tuổi sư phụ mang nàng lên Trúc Vong Nhai ngắm sao. Thừa dịp phong cảnh trắng sáng sao thưa, hắn đem truyền thuyết của Trúc Vong Nhai cùng Cao Ngạo sơn kể cho nàng nghe. Câu chuyện xưa mà sư phụ kể vẫn, theo tiếng nói ôn nhu mềm mại quanh quẩn bên tai nàng đến hơn nửa tháng.

Tương truyền, sở dĩ mây mù ở Cao Ngạo sơn quanh năm không tiêu ta là vì năm đó có một vị linh ẩn đạo nhân ở Trúc Vong Nhai thành tiên, lúc mây lên trời, đám mây tía của hắn vẫn vờn quanh Cao

Ngạo sơn, sau đó không tiêu tan đi.

“Người người người, người không phải thành tiên sao?” Nàng kinh ngạc lắp bắp. Chẳng lẽ trước mặt nàng thật sự là thần tiên?

“Lời đồn đãi thì không thể tin.” Bồ Y Tử khoát tay bảo nàng bình tĩnh.

Hơn nửa thân thể của nàng vẫn cứng như đá, nhất thời kích động cả người đều khó chịu. Nàng bình tĩnh nói: “Vậy làm sao người lại ở đây cốc?”

Bồ Y Tử nhớ tới chuyện cũ mà thở dài nói: “Ai, khi luyện công đứng không vững, không cẩn thận nên ngã xuống đây.”

Nghe được đáp án, nàng suýt nữa phốc ra tiếng.

“Ha ha a...” Bồ Y Tử nhún vai cười to, nói: “Lừa gạt người thôi. Năm đó ta nóng đầu muốn đi tu tiên, vợ ta dù thế nào cũng không đồng ý. Ta ngồi ở Trúc Vong Nhai, nàng đứng ở vách núi đối diện mà nhìn ta. Ta cho đây là khảo nghiệm của ta, ngày qua ngày, năm qua năm, khi ta nghĩ bản thân đã hoàn toàn quên nàng thì nàng lại không cẩn thận ngã xuống đây cốc. Lúc ấy, tim của ta...”

Bồ Y Tử lắc đầu vỗ ngực.

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Bồ Y Tử, lòng nàng cũng trở nên chua xót.

Bồ Y Tử này ít nhất cũng hơn trăm tuổi, lại vì vợ của mình mà vương bận nhiều năm như vậy, vừa nhớ lại nàng ấy đã đau lòng. Như vậy, mặc dù đã qua ba năm, sự phụ nhất định vẫn còn nhớ nàng, nhớ đến nàng, chắc hẳn sự phụ rất thương tâm.

Từ đáy lòng tràn ra sự thương nhớ, nàng nên nhanh chóng tìm sự phụ.

Ở lại đây cốc dưỡng thương một thời gian, nàng có thể chạy có thể

nhảy, khi nàng chưa ra khỏi cốc thì một mùa xuân nữa lại đến. Một năm này, trừ bỏ thân thể khôi phục, Bồ Y Tử còn dạy cho nàng rất nhiều y thuật. Nàng chỉ nghĩ bản thân có thiên phú với võ công, không ngờ học y thuật cũng rất giỏi. Ngay cả Bồ Y Tử cũng tán thưởng nàng, liên tục nói: “Ông trời có mắt, thấy ta cô đơn tịch mịch không chỉ thả một người chết xuống cho ta cứu mà ta còn có thể truyền lại y thuật của mình. Ta thấy thật an ủi a.”

Khi nàng đã nhận biết được mọi loại thảo dược ở đáy cốc thì mùa đông đã tới. Nàng học theo Bồ Y Tử, Bồ Y Tử lại học theo mấy con thỏ, chỉ cuộn mình ở trong sơn động chờ thời tiết ấm lại.

“Đã năm năm, không biết sư phụ thế nào, nơi người ở có phải cũng có tuyết rơi hay không...” Nàng cảm thán với tuyết trắng.

Bồ Y Tử đi đến cửa động, híp mắt nhìn bông tuyết nói: “Đồng nhi thích nhất là tuyết rơi...”

“Ai...” Hai người cùng nhau thở dài.

Rốt cuộc cũng đến mùa xuân, những con thỏ đều ra ngoài kiếm ăn.

Bồ Y Tử mang Liên Tống đến một cái hốc do mấy con thỏ đào ra: “Người đi qua cái lỗ này sẽ ra ngoài, đi vài canh giờ sẽ thấy biển lớn. Người đi dọc biển có thể thấy thuyền đánh cá. Qua làng chài kia là đã đến chân núi Cao Ngạo sơn.”

Nàng còn tưởng rằng cả đời phải ở chỗ này, nghe zồ Y Tử băng quơ nhẹ nhàng chỉ đường như thế, nàng thấy khó hiểu: “Đã có đường ra khỏi cốc, vì sao người không ra ngoài?”

Bồ Y Tử mỉm cười: “Ta muốn ở cùng Đồng nhi. Vốn muốn để người ở lại thêm vài năm, nhưng thấy người nhớ sư phụ như vậy, cũng không giữ người nữa. Người và ta quen nhau là duyên phận, duyên phận đến thì cũng nhau quên lãng giang hồ đi.”

Hắn vén lên mấy cây mây che hốc đá, cái động vốn dĩ rất nhỏ, chỉ

con thỏ mới chui lọt thì nay đã thành một cái động lớn có thể đi cùng lúc bốn người.

Nàng quỳ trước mặt hấn hành đại lễ.

Hấn im lặng, khi nàng đi thì hấn lại nói rất sâu xa: “Người phải dùng y thuật mà ta dạy cho người vào việc thiện, dùng trái tim nhân đức mà sống, vì chúng sinh mà mang lại phúc lợi. Vạn lần không thể tạo nên sát nghiệt. Nhân quả báo ứng, có đôi khi là điều mà ta cùng người khó có thể chịu đựng được.”

Nàng nhớ kỹ trong lòng, mang bọc hành lý đơn giản trên vai nhìn lại hấn vài lần, sau khi lấy lại tinh thần thì cũng không thấy bóng dáng của hấn đâu nữa.

Không biết ngoài kia đã trở nên thế nào?

Ra khỏi sơn cốc, Liên Tống vừa đi vừa nhìn, trời đất không có gì thay đổi. Chân núi Cao Ngạo sơn vẫn náo nhiệt như vậy, có thể hay không chính nàng đã thay đổi?

Đi ngang qua một cửa hàng bán sơn phấn, nàng tìm hình ảnh mình ở trong cái gương. Đôi mi thanh tú, mũi ngay thẳng, cằm dày, hai má sáng ngời, cô nương kia thật là nàng sao? Nàng nhớ rõ trước kia xương quai hàm nổi lên, da cũng không trắng thế này. Năm năm lại thay đổi nhiều như thế, sư phụ còn có thể nhận ra nàng không?

Trong đầu suy nghĩ, nàng cầm quần áo trong trong hành lý lấy chút bạc, thay đổi xiêm y. Mặc y bào giống nam tử, sư phụ hấn là dễ dàng nhận ra nàng hơn.

Chuẩn bị thỏa đáng, nàng cất bước chuẩn bị lên núi.

“Ai, vị cô nương này xin dừng bước.”

Một công tử mặc áo xanh ngăn nàng lại.

Nàng sờ sờ mặt mình, hỏi: “Người làm sao mà biết ta là cô nương.”

Công tử áo xanh cười nói: “Cô nương mày liễu đôi mắt thanh tú, mặt như phù dung, có nam tử nào lại có nhan sắc như vậy? Trừ bỏ vị kia...”

Nghे người ta khen mình, nàng tự nhiên cao hứng, lại thấy công tử kia muốn nói lại thôi, liền tò mò hỏi: “Trừ bỏ vị kia?”

Công tử âm thầm cười, hắn chỉ biết nữ tử nông cạn thật dễ dàng mắc câu. Về mặt chuyển sang do dự, hắn nhìn khắp nơi mới nói: “Ta thấy cô nương người mặc nam trang chắc hẳn là tiểu thư quyền thế ra ngoài du lịch. Người không phải là người võ lâm, đương nhiên không biết chuyện trong võ lâm. Hiện nay trên giang hồ tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu), nói đến giai nhân thì phải nhắc đến Hồng Liên Giáo. Giáo chủ Hồng Liên Giáo kia nghe nói còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, lại ham thích việc giết người, không phải yêu nghiệt thì là cái gì?”

“Nga. Hồng Liên Giáo a...” Nàng đã năm năm không ra khỏi cốc, thì ra thế sự bên ngoài đã thật thay đổi.

Công tử kia còn nói: “Thứ lỗi cho ta đã mạo muội gọi cô nương lại, ta thấy cô nương hình như muốn lên trên núi?”

“Đúng vậy. Tuy rằng ta không phải người trong võ lâm, nhưng từ bé có nghe qua danh tiếng Huyền Tông Môn, liền nhân cơ hội này lên núi xem một phen.”

Sắc mặt công tử đại biến, ngăn 8ại trước mặt nàng: “Không thể.”

“Vì sao không thể?”

“Người không biết, năm năm trước Huyền Tông Môn đã bị diệt môn. Hiện tại trên núi không chừng vẫn có hài cốt chưa mai táng, cảnh tượng kia thật không biết là thâm cảm cỡ nào. Năm năm qua không có ai dám đặt chân lên a.”

“Bị diệt môn!” Nàng giả bộ bình tĩnh, nhìn thẳng công tử kia hỏi: “Sao lại bị diệt môn?” Nghĩ lại bổ sung thêm một câu: “Chẳng lẽ không ai may mắn sống sót sao?” Ít nhất sư phụ của nàng không nên có việc gì nha. Võ công của hắc hổ vốn cao lại ăn Càn Khôn đan, trong thiên hạ hắc hổ là không có mấy đối thủ.

“Việc này nói ra thật quá dài...” Công tử thông thả đi bên cạnh nàng rồi nói: “Năm năm trước, Huyền Tông Môn có một phản đồ. Đó là một nữ đệ tử, nàng không chỉ cấu kết với Ma giáo còn dụ dỗ cả sư phụ của mình. Cuối cùng ác giả ác báo, bị võ lâm chính đạo đánh xuống vách núi. Không ngờ sư phụ nàng lại bị ma quỷ ám ảnh, đại sát tứ phương trả thù cho nàng. Năm năm qua trên giang hồ không ngừng có người chết dưới kiếm của hắc hổ. Mà sau khi hắc hổ diệt Huyền Tông Môn thì lập một môn phái mới trên giang hồ, đó là Hồng Liên Giáo.”

Sư phụ, chẳng lẽ là sư phụ! Liên Tổng kinh ngạc đến mức không nói nên nửa lời. Sư phụ lại có thể vì nàng, diệt Huyền Tông Môn sao? Hắc hổ luôn xem Huyền Tông Môn là gia đình của mình a! Sao lại như vậy? Sư phụ mà nàng biết, sau khi nàng chết thì nhiều lắm chỉ giáo huấn vài người đã làm nhục hắc hổ, giết vài người biến chất để trả thù cho nàng, sao lại có thể diệt toàn bộ Huyền Tông Môn được, còn đại khai sát giới trên giang hồ nữa sao?

Công tử áo xanh nhìn nàng đang suy nghĩ, chắc hẳn là nàng đã bị dọa, hắc hổ cười vụng trộm, vươn một ngón tay ra sau lưng nàng, chậm rãi tới gần, ngoài miệng tiếp tục nói: “Ma đầu kia, chẳng những giết người thành tính, mà còn có dục vọng buông thả, nếu có người cống hiến cho hắc hổ một nữ tử tuổi trẻ tuần tú thì có thể nhặt lại một cái mạng dưới kiếm của hắc hổ, cho nên...”

Ngón tay điểm một cái, Liên Tổng đang ngây người liền thẫn nghĩ không ổn, nhưng đã quá trễ.

“Cô nương, ta cũng là bất đắc dĩ. Có trách thì trách người mặc một thân trường bào của nam tử, tướng mạo lại rất đẹp.”

Công tử áo xanh kia nói ngả ngón mấy câu, khiêng nàng lên vai, cùng với mấy người tiếp ứng ở phía sau buộc chặt tay chân của nàng lại, ném vào một chiếc xe ngựa.

Bốn phía của xe ngựa đều dùng vải bố dày để che phủ. Liên Tông ngã vào xe thì trước mắt tối đen một mảnh, thích ứng một hồi lâu mới miễn cưỡng thấy rõ chút bóng người. Trong xe còn có những người khác. Tiếng khóc nức nở, hẳn là nữ tử khác cũng bị bắt như nàng.

Nàng muốn ngồi xuống nhưng cả người bị trói như cái bánh chưng, chân tay đều không có khí lực. Nàng đành phải quỳ rạp trên xe, trong đầu nhanh chóng phân tích tình thế.

Nếu theo lời của công tử áo xanh đối trá kia, các nàng chắc hẳn là bị bắt để hiến cho giáo chủ Hồng Liên Giáo, cũng chính là sư phụ của nàng. Nếu vậy, xe ngựa này đang chở nàng đi gặp sư phụ.

Vì điểm này, trong lòng nàng lại vui mừng.

Nhưng mà cảm thấy “mừng” cũng chỉ có một mình nàng. Tiếng khóc nức nở trong bóng tối liên tiếp vang lên bên cạnh nàng. Nàng nhìn không được mà quan tâm.

“Ai, các người đừng khóc.” Nàng nói: “Giáo chủ kia cũng không phải là người xấu.” Chưa có chính mắt thấy sư phụ trước mặt mình, nàng vẫn thủy chung nhận định sư phụ là nam tử ôn nhu hiền lành nho nhã trước kia.

An ủi của nàng lại phản tác dụng, tiếng khóc càng kịch liệt hơn.

“Ta thấy nhất định người là thiên kim tiểu thư nhà ai đó, cái gì cũng không biết.” Một cô nương cứng rắn nhìn khóc nói: “Hồng Liên Giáo Chủ kia đùa bỡn rất nhiều cô nương, cuối cùng ngay cả thi thể các nàng cũng tìm không thấy. Chúng ta đi lần này chỉ sợ là không có trở về. Hừ, để cho cầm thú kia vũ nhục ta thà tự mình kết thúc trước!”

Cầm thú a... Trong lòng Liên Tổng hiện ra bóng dáng của sư phụ, cho dù thế nào thì trên cái mặt xinh đẹp của hắn cũng không thể ẩn vào hai chữ “cầm thú” a.

“Ta, ta muốn về nhà...” Một cô nương suy sụp hoàn toàn.

Các cô nương khác cũng bị nàng ảnh hưởng mà gào khóc.

Liên Tổng an ủi thế này không được thế kia cũng không được, cuối cùng cũng không nói gì. Tất cả chờ thấy sư phụ rồi tính sau.

-----oOo-----

Chương 27: Yêu thương khó lấp đầy (nhị)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Yêu thương khó lấp đầy (nhị)

Bốn vách xung quanh xe ngựa đều bị vải đen che kín, Liên Tống chỉ có thể dựa vào âm thanh mà đoán xem bọn họ đang đi tới nơi nào

“Bánh bao Hàng Châu, bánh bao nhân thịt đây.”

“Bột củ sen Tây Hồ, mau tới nếm thử nga.”

“Hoa quế cao, hoa quế cao thơm ngon...”

Thì ra bọn họ đến Hàng Châu.

Hiện tại nhất định là đang ở chợ. Liên Tống nghe tiếng rao hàng, bụng lại sôi vang hưởng ứng.

“Thật đói a.” Nàng rên rỉ.

Chạy cả một ngày đường, ngay cả một chút cơm cũng không cho các nàng. Liên Tống đá tấm ván gỗ kêu lên: “Các vị anh hùng hảo hán, có cơm cho nữ tử tay trái gà không chặt như chúng ta ăn không a?”

Tấm màn nhấc lên, sau đó lại hạ xuống.

Bên cạnh có năm đôi mắt vô tội u oán nhìn nàng. Nàng cười trái cười phải làm lạnh. Khi này mới lên tiếng nhắc nhở người ở bên ngoài, hiện tại miệng của các nàng đã bị bịt vải. Cũng không biết miếng vải nhét miệng này có sạch sẽ hay không.

Lúc này, cũng chỉ có mình nàng có tâm tình mà lo lắng chuyện đó.

Vốn nghĩ nàng phải mất thời gian mới tìm thấy sư phụ, không ngờ rằng vừa mới ra ngoài đã bị người ta trói lại mang thẳng đến chỗ sư phụ. Bồ Y Tử nói thế sự vô thường, chính là đạo lý này đi.

Chờ đến khi nàng gặp lại sư phụ, sau đó sẽ chứng minh với các nàng ấy, sư phụ là người tốt, không phải đại ma đầu.

Nghĩ đến sư phụ, khóe miệng của nàng càng mở to hơn.

Một cô gái mặc áo hồng ngồi đối diện đánh giá nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt nhìn nàng như đang nhìn đứa ngốc.

“Ngừng!”

Ngoài xe hét lên một tiếng. Xe ngựa ngừng lại. Sau đó công tử áo xanh cùng vài tôi tớ áo đen mang các nàng xuống xe ngựa áp giải vào sân.

Nàng nhìn xung quanh. Bên trái là bức tường màu trắng rất lớn, bên phải là một cây cầu. Không gian bố trí tinh xảo nhưng phức tạp, hẳn là gia đình giàu có. Nàng chưa có cơ hội thăm quan thì những người kia đã kéo nàng đi tiếp. Nàng quỳ gối trên đá cuội, đầu gối thật là đau. Dây thừng không được cởi bỏ, tay chân không thể động, nàng đành phải tiếp tục quan sát cảnh sắc xung quanh.

Phía trước là hồ nước xanh biếc, vài đóa sen hồng mới mọc nhô đầu lên khỏi mặt nước, trông rất là đáng yêu.

Có vài đại nam nhân bước nhanh đến chắn đường thưởng thức phong cảnh của nàng.

Người ở sau thô lỗ đem các nàng xếp thành hàng.

Mấy người mới đến đều là áo xanh. Liên Tống suy nghĩ, chẳng lẽ là

phái Thanh Y? Vậy thì nơi này chính là Ba Tiêu Viên sao? Nàng nhớ rõ khi sư phụ ở Trúc Vong Nhai kể chuyện xưa cho nàng thì có nhắc đến các môn phái giang hồ. Lúc ấy nàng hỏi hấn vì sao phái Thanh Y lại đặt tên cho hang ổ của mình là Ba Tiêu Viên. Sư phụ bác học đa tài đọc một câu thơ: hồng liễu anh đào, lục liễu ba tiêu. (anh đào màu đỏ, chuối tây màu xanh).

Như vậy thì phái Hồng Y phải gọi là Anh Đào Viên rồi. Lúc ấy nàng trêu ghẹo như thế.

Khi trái tim rộn rạo của nàng đang nhớ về sư phụ thì nam nhân cầm mặt gầy cầm đầu nói: “Thu Ý, người dẫn theo nhiều người như vậy lại chỉ bắt được vài cái này thôi sao?”

Thẩm Thu Ý tái mặt nói: “Sư phụ, chúng ta ở bên ngoài vòng vo mấy tháng, thấy tuổi và dung mạo phù hợp thì đều bắt về.”

“Được rồi, được rồi, đi xuống đi.” Vuur Tư Tùng phát ống tay áo, cũng không thèm nhìn hấn, xoay người nói với nam tử trung niên bên cạnh: “Bàng Trọng huynh, người xem xem, người nào có vẻ giống?”

Liên Tổng xem như đã hiểu. Bọn họ chọn nhiều cô nương như vậy không phải muốn để sư phụ chọn lựa, mà là trước tiên sẽ chọn người giống nhất rồi mới đưa qua.

Bàng Trọng nhìn qua các cô nương vài lần, khi hấn đánh giá các nàng thì Liên Tổng cũng đang đánh giá hấn. Nam tử này mũi cao mắt sâu, mặt có râu quai nón, dáng người thấp, là loại mà người ta mới liếc qua đã nhớ. Nhưng nàng hoàn toàn không nhớ nổi mình có gặp qua người này hay chưa.

Chắc Bàng Trọng xem có vẻ qua loa đại khái nên Vuur Tư Tùng nhắc nhở: “Năm đó ở Trúc Vong Nhai, những môn phái tham dự đều khó thoát khỏi ma chưởng. Tuy rằng ta không có trực tiếp tham gia nhưng tiên sư lại là một trong những anh hùng hào kiệt giết ma nữ kia, hấn nhất định không bỏ qua cho chúng ta. Nếu người đã gia

nhập Thanh Y phái thì chúng ta tổn hại cùng tổn hại, quang vinh cùng quang vinh. Vì bảo vệ tính mạng của người và ta, người nhất định phải nhìn cho kỹ. Thành bại chỉ trong một chiêu này.”

Bàng Trọng đi đến trước mặt vị cô nương cuối cùng, không kiên nhẫn mà quay đầu nói: “Đã biết, Vưu đại chưởng môn. Ta tận mắt nhìn thấy trang chủ của chúng ta bị hấn chém thành thịt nát, ta có thể không sợ sao?”

Bản thân hấn lại run lên hai cái, cuối cùng đến trước mặt một vị cô nương. Qua lại năm lần, Liên Tổng đã không còn kiên nhẫn. Bàng Trọng này thật sự đã gặp qua nàng sao, sao chánh chủ đã đứng ở đây còn nhận không ra, còn muốn xem đến lúc nào.

Bàng Trọng đi đến lần thứ sáu rút cuộc vươn ngón tay chỉ vào Liên Tổng cùng cô nương bên cạnh Liên Tổng. Liên Tổng nhìn theo ngón tay của hấn, lại nhìn cô nương kia. Cô nương kia mặc áo bào công tử tuyết trắng, quả thật có vài điểm giống nàng. Nhưng mà tuổi nhỏ hơn nàng nhiều, mặt cũng tròn hơn.

“Là...” Ngón tay Bàng Trọng chuyển qua chuyển lại vài lần, hạ quyết tâm nói: “Là nàng! Nàng có vẻ giống, mang da bôi đen một chút, lông mi vẽ đậm một chút thì càng giống, quả thật như một khuôn mẫu đi ra a.”

Liên Tổng nhìn theo ngón tay của Bàng Trọng rời khỏi chóp mũi của mình, vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười. Có người so với nàng còn giống nàng hơn? Hay là do vài năm nay nàng thay đổi quá nhiều?

“Đem nàng mang đi vào.” Vưu Tư Tùng ra lệnh.

Thẩm Thu Ý mở dây thừng trên người cô nương kia, bắt lấy đầu vai của nàng mang nàng vào trong nội viện. Cô nương kia miệng không thể nói tay không thể động, mắt đỏ ứa lệ. Liên Tổng không biết bọn họ mang nàng ta đi làm cái gì, thay nàng ta sốt ruột.

Vưu Tư Tùng còn nói: “Thu Ý, người tiếp đón vị kia cho tốt, vạn lần

không thể kinh động tới hắn.”

Thẩm Thu Ý lĩnh mệnh.

Thấy Vu Tụ Tùng nói trịnh trọng như vậy, Liên Tống đoán vị kia có thể là sư phụ của nàng không. Việc này khiến nàng nóng nảy muốn đi xem nhưng lại bị người ta khiêng lên, cùng với các cô nương khác bị ném vào phòng chứa củi.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. Trơ mắt nhìn cửa bị khóa, nàng vắt hết óc nghĩ kế thoát thân. Đúng rồi, nàng đã quên chính mình có võ công. Vài năm gần đây tổn thương gân cốt lại một lòng học y, võ công hoàn toàn hoang phế, không biết còn lại bao nhiêu. Nàng âm thầm vận khí, muốn dùng nội lực bứt dây thừng ra, mất thời gian hơn nửa nén hương mới thành công.

Nàng vội vàng tháo vải bịt miệng xuống, chuẩn bị cởi bỏ dây thừng trên chân. Lúc này ngoài cửa lại truyền tới tiếng vang. Nàng cảnh giác thu tay, mang vải bịt lại miệng, giả vờ ngồi như trước.

Ngoài cửa truyền tới tiếng vang, khóa cửa bị người ta mở ra. Vài thiếu hiệp che mặt áo trắng tiến vào. Sao mới một lát đã đổi thành nhóm người khác, Liên Tống sửng sốt.

Giữa các thiếu hiệp áo trắng có một thân hình hơi thấp lao tới, lập tức bổ nhào về phía Liên Tống.

Thiếu hiệp giang hồ đều nhiệt tình như vậy sao! Liên Tống ăn không tiêu nên muốn né tránh.

“Sư muội!” Thiếu hiệp quát to một tiếng, bổ nhào vào cô nương bên cạnh Liên Tống.

Liên Tống phun ra một hơi, là nàng tự mình đa tình.

Mày liễu của cô nương kia dựng thẳng ý bảo thiếu hiệp giúp nàng mở trói.

Thiếu hiệp lúc này mới phản ứng lại, giúp nàng tháo vải bịt miệng xuống, thay nàng cởi dây thừng, cô nương kia liên tục oán giận: “Sao giờ các người mới đến. Nếu đến trễ một khắc, ta liền cùng ma đầu kia ngọc nát thì đá cũng tan!” (cùng chết ý)

Liên Tống nghe thanh âm này, nhận ra nàng là cô nương ở trong xe từng thề thà chết chứ không khuất phục. Không biết họ là người của môn phái nào, bồi dưỡng ra nữ đệ tử có cốt khí như vậy. Nhìn họ một thân áo trắng, chắc không phải là Bạch Y phái chứ --- Liên Tống tự đùa với mình.

“Nếu người tài giỏi thì đã không bị người ta nửa đường chặn bắt.” Khác với những người kia khúm núm với cô nương, một thiếu niên cao nhất trong đó mỉa mai nói: “Biết võ không không tốt thì yên ổn mà sống ở nhà đợi gả đi, đừng có cả ngày muốn làm nữ hiệp bênh vực kẻ yếu, khiến chúng ta mắc công tới cứu.”

“Người cũng dám đến giáo huấn ta!” Sư muội không vui.

Thiếu niên thấp lùn nói với hai người: “Sư huynh sư muội, chúng ta mau chóng rời đây đã, có gì trở về nói sau.”

“Hừ, Thôi Anh, xem ta trở về đến trước mặt cha tố cáo người thế nào.” Cô nương thờ phỉ phỉ lôi kéo thiếu hiệp thấp lùn đi.

Liên Tống nghe thấy cái tên Thôi Anh thì trong lòng căng thẳng.

Mấy vị thiếu hiệp còn lại đi đến trước mặt mấy cô nương kia giúp các nàng cởi trói. “Thôi Anh” kia vừa vặn đến trước mặt Liên Tống. Hai tay Liên Tống vốn không bị trói, thừa dịp hấn cúi đầu không có đề phòng mà kéo rút khăn che mặt của hắn.

Thiếu hiệp kinh ngạc ngẩng đầu. Chóp mũi hai người gặp nhau.

Cái khăn che mặt rơi xuống lộ ra khuôn mặt sáng sủa anh tuấn.

Không phải. Liên Tổng thất vọng. Anh tuấn thì anh tuấn, nhưng diện mạo của Thôi Anh này hoàn toàn không giống với sư huynh của nàng.

“Người...” Thôi Anh nhú mày, đối với sự đường đột của Liên Tổng có chút hờn giận, nhưng nhìn ánh mắt trong suốt kia đang nghiêm túc nhìn hắn, lời trách cứ đến bên miệng lại không thể nói ra.

Lúc này, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết của một nữ tử, cực kỳ thê lương.

Mọi người đều dừng lại một chút, các cô nương sợ tới mức cơ hồ là tiến sâu vào lòng các thiếu hiệp.

Một vị thiếu hiệp vừa che chở cô nương vừa nói: “Thanh Y phái này không phải rất tốt sao, nhưng lại vì bảo vệ mình mà hi sinh nữ tử vô tội.”

Một vị khác nói: “Những người này vì mạng sống mà không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, thật sự là làm nhục thể diện danh môn chính phái.”

Vị trước lại nói: “Ài, chúng ta vẫn mau đi đi. Ma đầu kia chúng ta đánh không lại, ít nhất cũng đừng để những cô nương vô tội này chịu liên lụy.”

Chủ ý đã đưa ra, mọi người mang theo các cô nương đào tẩu.

Thôi Anh muốn kéo Liên Tổng, bị Liên Tổng cự tuyệt.

“Đa tạ thiếu hiệp cứu giúp, sau này còn gặp lại.” Nàng nhanh chóng nói xong một câu, tránh ra ngoài cửa.

Thôi Anh không thể tưởng tượng được vị cô nương này lại chạy trốn mình, do dự một lúc lại đuổi theo.

Liên Tổng dùng khinh công cũng miễn cưỡng phóng qua khỏi mái

nhà, đi đến nơi vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết đó. Nàng nấp trong cây cối, quan sát xung quanh. Từ trong phòng đi ra một bóng người, là một cô nương trẻ tuổi, từ chỗ của Liên Tống chỉ có thể quan sát được bóng lưng của nàng. Lưng của nữ nhi bình thường trông rất yếu ớt, nhưng cô nương này không hề nhu nhược, lưng thẳng tắp.

Sau đó có hai tôi tớ vào phòng, không biết làm cái gì trong đó. Cô nương đợi một lát có chút lo lắng xoay người nói: “Mau mang đi.”

Nhìn thấy mặt cô nương, cảm Liên Tống cũng rơi xuống đất. Nàng có tỷ muội song sinh ở trên đời này sao? Sao cô nương kia lại giống nàng như đúc vậy. Không, là giống như đúc khi nàng mười sáu tuổi. Mặc kệ là giống khi nàng mấy tuổi, nàng cũng rất ngạc nhiên.

Nàng như nằm mơ mà nhìn người giống mình như đúc này đang nhú mày, lắc đầu, rồi xoay người. Từ trong phòng có một người bị mang ra. Nàng bừng tỉnh, đó là cô nương vừa rồi bị Bàng Trọng chỉ sau đó mang đi, cổ nàng máu tươi đầm đìa, nhưng khuôn mặt đã bị người ta lột da.

Thanh Y phái này tự xưng là danh môn chính phái lại có thể tàn nhẫn như vậy! Liên Tống cảm giận nắm chặt tay. Nàng mắt lên lại nhìn thấy Vưu Tư Tùng mang Thẩm Thu Ý đi tới. Vưu Tư Tùng nhìn vào phòng hỏi: “Hắn đi rồi sao?”

Cô nương nói: “Nếu không phải vì năm trăm lượng bạc, có ai muốn đến. Đã thu tiền xong thì chạy trốn chết thôi.”

“Thôi.” Ánh mắt Vưu Tư Tùng lộ ra sự chán ghét, mắt lạnh nhìn kỹ cô nương nói: “Hắn đảm bảo khuôn mặt này giống chín phần sao?”

“Mười phần.” Cô nương đưa ngón tay ra: “Dùng da mặt người sống làm ra, hắn chắc chắn mười phần.”

Cảm Vưu Tư Tùng vốn căng thẳng giờ mới thả lỏng, nhưng giây phút thoải mái này chỉ lướt qua, hắn lại lo âu nói: “Tĩnh Tĩnh, vận mệnh Thanh Y phái liền nằm trong tay người.”

“Sự phụ yên tâm, Uyển nhi nhất định sẽ dốc toàn lực!”

Đôi mắt La Tinh Tinh hiện lên sát ý.

Biểu tình này dùng cái mặt của Liên Tống thể hiện, Liên Tống nhìn thế nào cũng không được tự nhiên. Bỗng nhiên nhánh cây phía sau run rẩy. Nàng cảnh giác lắc mình, nhìn thấy một gương mặt nam tử xa lạ

“Cô nương, nơi này nguy hiểm, mau theo ta đi.” Thôi Anh nói.

Khi hắn đang nói chuyện thì có vài người vọt vào sân, còn té ngã đến trước mặt Vu Tụ Tùng, toàn thân run lẩy bẩy: “Chưởng, chưởng môn, hắn, hắn đến đây!”

Mấy người sắc mặt đại biến.

Vu Tụ Tùng thở gấp mấy hơi nói: “Đi theo ta!”

Liên Tống thấy thế cũng muốn cùng đi qua. Thôi Anh giữ chặt tay áo nàng nói: “Cô nương, người có biết bên ngoài là loại người nào không? Đó là ma đầu giết người không chớp mắt. Ngàn vạn lần đừng vì tò mò mà đánh mất tính mạng.”

Liên Tống không nghĩ giải thích nhiều, cười nói: “Ta cùng ‘ma đầu’ kia có chút ân oán, không gặp không được. Làm phiền công tử quan tâm, ta cảm kích trong lòng.” Nói xong nàng phóng qua ngọn cây, đuổi theo hướng Vu Tụ Tùng.

Thôi Anh thấy nàng không để ý đến sự khuyên bảo của hắn, cố ý đi chịu chết, nghĩ nàng cũng như sự muội của mình, là tiểu thư không biết nặng nhẹ tùy ý làm bậy. Hắn nghĩ buông tay mặc kệ, nhưng cái đuôi lại bị kiềm hãm, không biết vì sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh chớp mũi giao nhau cùng nàng, bước chân bị kéo lại. Hắn đem kiếm ngọc bích từ tay trái chuyển sang tay phải, không chút do dự mà theo sau.

-----oOo-----

Chương 28: Yêu thương khó lấp đầy (tam)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Yêu thương khó lấp đầy (tam)

Một người đuổi theo một người, Thôi Anh cùng Liên Tổng rơi xuống nóc nhà, Liên Tổng đẩy mái ngói trên mái nhà ra nhìn xung quanh phòng.

“Cô nương, nơi đây không thể ở lâu.” Hắc khuyên nhủ lần nữa.

Liên Tổng ra hiệu chớ có lên tiếng.

Kỳ thật không nài ra hiệu, sau khi hắc thấy rõ một góc áo bào đỏ trong phòng thì hô hấp cũng khó khăn.

Ma vương chuyển thế nam nhân trong truyền thuyết, lẳng lặng đứng nơi đó, một thân đỏ như lửa, giống như muốn đem gian phòng thiêu cháy.

Người này có thể là sư phụ của nàng sao? Liên Tổng không tin. Sư phụ rất ít mặc đồ đỏ, cho dù có mặc thì cũng có thể khiến màu đỏ ấy như hoa nở mùa xuân, sao lại có thể như lửa cháy bức người thế này.

Như là nghiệm chứng sự ngờ vực vô căn cứ của nàng, Vu Tù Tùng kêu ra tên hắc.

“Kim Nhật Lăng, đến cuối cùng ngươi muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho chúng ta!”

Nam nhân áo đỏ tao nhã xoay người, tay phải cầm theo một cây

kiếm đen ở bên.

Liên Tống trợn to hai mắt, tròn mắt muốn rớt ra. Trên đời không chỉ có người giống nàng khi nàng còn trẻ, còn có một người giống sư phụ khi còn trẻ! Nam nhân áo đỏ này có dáng vẻ thật giống với sư phụ khi lần đầu tiên nàng gặp hắn ở lễ hội chọn sư, nhưng quanh thân hắn lại phát ra hơi thở khác xa với sư phụ khi đó.

Hơi thở của sư phụ trong trí nhớ nàng là một làn hương ấm áp, mà người trước mặt này, lại như thạch tín độc.

Đặc biệt là đôi mắt kia, cất chứa điên cuồng, làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Hắn nheo hai tròn mắt lại, sự điên cuồng vẫn chưa giảm bớt mà ngược lại ngày càng nhiều, lan tràn ở khóe mắt của hắn.

“Ta buông tha các ngươi, vậy Tống nhi của ta thì sao?” m điệu hắn uyển chuyển, yêu mị đến cực điểm.

Đám người Vưu Tư Tùng như mới bị rắn liếm qua, trên lưng chảy mồ hôi lạnh.

Liên Tống nghe được hai chữ “Tống nhi” phát ra từ miệng hắn, không muốn tin cũng phải tin. Nàng kìm lòng không đậu mà muốn kêu một tiếng sư phụ, thanh âm đến bên môi thì bị người ta che lại. Nàng giãy dụa, Thôi Anh lập tức điểm á huyết của nàng cùng với mấy đại huyết khác.

Thôi Anh dùng ánh mắt cảnh cáo nàng: “Ngươi điên rồi, nếu bị hắn phát hiện, chỉ có đường chết mà thôi.”

Liên Tống chỉ có thể giương mắt nhìn. Vì sao cái người không quan hệ này lại nhảy ra ở thời khắc mấu chốt như thế. Sau này nàng mà thấy thiếu hiệp võ lâm hào kiệt nhiệt huyết thì phải tránh xa ba thước.

Vưu Tư Tùng ổn định khí thế nói: “Năm đó trên Trúc Vong Nhai, tiên sư của ta vẫn chưa giết nàng thì nàng đã nhảy xuống trước.”

“Nếu nàng không nhảy, các người sẽ không giết sao?” Nói đến chữ “giết” trong mắt hắn lại có ánh sáng lạnh thấu xương.

Vưu Tư Tùng lui về sau từng bước nói: “Người đã giết sư phụ của ta, một mạng đền một mạng, người còn muốn thế nào nữa?”

“Tổng nhi là bảo vật vô giá trong lòng bàn tay ta, toàn bộ võ lâm cũng không bằng một cọng tóc của nàng!” Thanh âm vang lên, đôi mắt híp của Kim Nhật Lăng bỗng nhiên mở ra, điên cuồng càng rõ ràng: “Bằng một cái mạng chó của sư phụ người cũng muốn đền bù sao?”

“Hảo hảo hảo.” Vưu Tư Tùng liên tục lui về sau, cơ hồ là đứng không vững, cố gắng nói: “Nếu ta đền một người giống đồ đệ của người như đúc người có chịu buông tha ta hay không?”

Kim Nhật Lăng tựa hồ thấy hưng trí, giờ kiếm chỉ vào chóp mũi của Vưu Tư Tùng cười nói: “Đồ nhi của ta đã rơi xuống vực sâu vạn trượng, sớm đã tan xương nát thịt, người đi nơi nào kiếm một Liên Tổng hoàn chỉnh mà đền cho ta?”

Vưu Tư Tùng lộ ra một nụ cười may mắn mất tự nhiên, ngoắc tay với thủ hạ: “Đem nàng tiến vào.”

Không giống dáng vẻ lãnh ngạo lúc trước, La Tinh Tinh giả bộ rụt rè từ cửa đi ra.

Ngọn lửa một phút trước vẫn còn bay phấp phới khiến người ta hoảng sợ kia đã biến thành ngọn lửa đêm ấm áp ở Trúc Vong Nhai.

“Tổng nhi?” Vẻ mặt của hắn như ở trong mộng.

Ánh mắt La Tinh Tinh lóe lên, không phải là chột dạ mà bị sự thâm tình trong mắt hắn khiến ngực nàng nóng lên.

Giống như sợ người trước mặt biến mất, Kim Nhật Lăng nhẹ nhàng nắm lấy đầu vai La Tinh Tinh, ôn nhu nhìn nàng. Mà La Tinh Tinh thì căn bản không có dũng khí ngăn đầu.

Xem tới đây, trong lòng Liên Tống rống to: sư phụ, nàng không phải là Tống nhi, Tống nhi ở đây! Nhưng cho dù nàng có rống thế nào sư phụ cũng không thể nghe thấy. Trong lòng mang Thôi Anh mắng đến chết, nàng âm thầm vận công muốn mau chóng phá tan huyết đạo.

Ở trong phòng, Vu Tụ Tùng cùng đám người trao đổi ánh mắt với nhau, vụng trộm rút kiếm, thừa dịp Kim Nhật Lăng mê mang mà đánh tới sau lưng hắn.

Kim Nhật Lăng thở dài một tiếng, nắm lấy đầu vai La Tinh Tinh mang nàng ra sau lưng hắn, che đi mắt nàng. Dao quang kiếm ảnh, người đánh lén hắn bị một kiếm đứt cổ họng. Nhưng khác với những lần trước, lần này ra tay, máu tươi không văng khắp nơi. Mấy người té trên mặt đất chỉ có một vết máu trên cổ.

Sử dụng khinh công mang người ở trong lòng đi khỏi nhà cửa ngang dọc thi thể, Kim Nhật Lăng ôm La Tinh Tinh dừng ở ngã tư đường đông người qua lại.

Biến hóa trong giây lát, căn bản La Tinh Tinh không có thời gian phản ứng. Bàn tay lạnh như băng quơ trước mắt nàng, nàng ngoác nhìn Kim Nhật Lăng, quên mất bản thân muốn làm gì.

Ánh mắt này cực kỳ giống với đồn nhi yêu quý của hắn khi nàng thất thần, hắn ôm lấy khuôn mặt của nàng mà hung hăng hôn xuống.

Bọn họ ôm hôn ở trên đường, hôn đến trời sụp đất nứt sông cạn đá mòn. Người đi đường đều bị dọa, xem họ như người điên, chỉ trở rồi tránh xa.

Liên Tống ở trên nóc nhà nhìn ra xa, máu ngưng lại thành khối.

“Quả nhiên là dâm tặc.” Thôi Anh trơ trẽn mắng.

Hôn xong thì Kim Nhật Lăng ngẩng đầu, lau đi dấu vết bên khóe miệng La Tinh Tinh.

La Tinh Tinh chỉ biết trong nháy mắt có gió thu thổi qua, những đóa hoa màu sắc quay không ngừng.

Kim Nhật Lăng nở nụ cười nói: “Đi đi.”

Nàng không phản ứng.

Hắn ôn nhu không thay đổi, trong mắt lại không hề lưu luyến.

“Đừng để ta lại gặp người.” Hắn nói.

Liên Tổng ở trên nóc nhà, tứ chi lạnh như băng, huyết đạo cũng chưa giải. Ánh mắt chua chát của nàng nhìn sư phụ ôn nhu nói nhỏ với La Tinh Tinh, còn cười nữa. Nàng nghĩ hắn đã thật sự xem nàng ấy là nàng nhưng lại thấy hắn xoay người, cùng đi với hắn cũng chỉ có thanh kiếm.

Sư phụ không mang nàng đi sao? Liên Tổng đang nghi hoặc thì chợt thấy La Tinh Tinh cả người chấn động, nàng chạy nhanh trở về nhìn căn nhà đầy tử thi kia, tuyệt vọng kêu lên một tiếng, xoay người rút đoản đao, vẻ mặt ác độc đâm tới Kim Nhật Lăng.

Kim Nhật Lăng nhẹ nhàng nâng kiếm, La Tinh Tinh ở sau hắn đã biến thành những mảnh nhỏ.

Máu tươi cùng những miếng thịt tung bay khiến người ở trên phố hét chói tai hoảng sợ chạy trốn.

Liên Tổng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hỗn loạn trước mắt, cùng với sư phụ hồ hững xoay người giữa đám hỗn loạn kia. Nàng bắt đầu hiểu được, vì sao bọn họ gọi hắn là ma đầu.

“Cầm thú.” Thôi Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Liên Tổng phần nộ kêu to: “Hắn không phải cầm thú!”

Thôi Anh bị nàng làm hoảng sợ.

Không biết khi nào thì huyết đạo của nàng đã tự giải. Nàng trừng mắt nhìn Thôi Anh trong chốc lát, nhưng mà chuyện này cũng không liên quan tới hắn. Nàng rút nước mắt lấm bầm nói: “Đều là vì ta.”

Thôi Anh nghĩ nàng bị dọa, đồng tình nói: “Đã sớm bảo người đừng tới.”

Liên Tổng đột nhiên ngẩng đầu lau khô nước mắt. Đây không phải là lúc khóc, nàng phải đuổi kịp sư phụ để ngăn hắn giết người mới được.

Thôi Anh thấy nàng muốn đuổi theo thì mang nàng giữ chặt. Lần này nàng nhanh hơn điểm hai huyết đạo của hắn.

“Một ngón tay trả lại một ngón tay.” Liên Tổng giơ ngón trỏ nói: “Thiếu hiệp, chúng ta không còn thiếu nợ nhau, người đừng đi theo ta.”

Thôi Anh tức giận vì nàng không biết tốt xấu, lạnh lùng nói: “Người nghĩ rằng ta muốn đi theo người sao?”

“Vậy sau này còn gặp lại.” Liên Tổng bỏ lại câu nói này, người đã bay qua vài nóc nhà.

Thôi Anh một mình đứng dưới ánh trời chiều, nhìn một bóng dáng màu trắng biến mất ở xa xa, nghĩ rằng nàng đi chỉ sợ có kết cục giống La Tinh Tinh, trong lòng buồn bực cùng phiền muộn, hối hận vì đã không hỏi tên nàng.

Liên Tổng chạy vài dặm đường mới mơ hồ nhìn thấy áo đỏ của sư phụ. Nàng dừng lại nghỉ ngơi. Tuổi lớn, thể lực càng lúc càng không

tốt. Hít thở vài ngụm khí nàng lại tiếp tục đuổi theo.

Sư phụ nhất định là luyện võ công đòi hình đổi ảnh đi, khi nàng lơ lửng một chút thì khoảng cách vốn đã kéo gần giữa hai người lại nháy mắt xa đến vài dặm.

Nàng thật nhớ lúc trước, mặc kệ là đi nơi nào, sư phụ đều chờ nàng.

Rốt cuộc dưới sự cố gắng của nàng, sư phụ cùng nàng đã rất gần, nàng hô lên: “Sư phụ...Ngô...”

Miệng lại bị người ta che. Hôm nay làm sao vậy, nàng là con điều sao, sao ai cũng giữ chặt nàng vậy.

Liên Tổng ra sức quay đầu muốn nhìn một chút lần này lại đến đại hiệp phương nào.

“Cô nương, người đáp ứng ta đừng lên tiếng.” Đại hiệp ôn tồn nói.

Liên Tổng gật đầu. Nàng thấy người này mặt chữ điền (mặt vuông) trán cao thân hình to lớn, nghĩ hẳn chắc không phải đạo chích.

Chờ đến khi hoàn toàn không thấy bóng Kim Nhật Lăng nữa, đại hiệp buông nàng ra nói lời xin lỗi: “Đắc tội với cô nương. Tại hạ là Trần Tất Vũ đệ tử phái Thái Sơn. Xin hỏi cô nương thuộc môn phái nào.”

“Ách... Không môn không phái.” Nếu nàng nói là Huyền Tông Môn, có thể bị cho là xác chết vùng dậy hay không?

“Thì ra cô nương là du hiệp (đại hiệp tự do), thất kính.” Trần Tất Vũ ôm tay nói: “Là như thế này, chúng ta truy đuổi theo ma giáo, mới vừa rồi chúng ta thấy cô nương vội vàng liền tò mò đi theo xem có chuyện gì, không nghĩ tới cô nương đang theo dõi giáo chủ Hồng Liên Giáo. Cô nương, người tuổi trẻ, lại một mình lẻ loi mà có cam đảm trừ hại cho dân như thế, làm tại hạ bội phục sâu sắc!”

“Ách... Quá khen...” Nàng không vĩ đại như vậy.

“Nhưng mà một mình cô nương thì thể lực quá yếu, đi như vậy không phải chịu chết sao, không bằng chúng ta đi cùng giúp đỡ lẫn nhau cũng có thêm phần thắng.” Trần Tất Vũ vung tay lên, lập tức nhảy ra mười mấy thiếu hiệp áo xanh.

Liên Tống nhảy ra sau một bước, thiếu hiệp nhiệt huyết quả là khắc tinh của nàng a.

Trần Tất Vũ rất có uy nghiêm của người lãnh đạo nhìn mọi người giương giọng nói: “Giáo chủ Hồng Liên Giáo làm nhiều việc ác, trên giang hồ ai cũng muốn tiêu diệt. Hiện tại chúng ta đã phát hiện hành tung của hắn, trừ gian diệt ác là không thể từ. Chúng đệ tử tiến lên, đuổi giết yêu nhân!”

“Vâng!” Chúng thiếu hiệp cùng kêu lên.

“Cô nương người đi theo sau chúng ta. Nếu gặp cảnh bất lợi thì trước tiên phải lo bảo vệ tính mạng mình.” Trần Tất Vũ nói xong thì mọi người mau chóng đuổi theo.

Liên Tống không kịp ngăn cản bọn họ, chỉ còn có cách nhanh chóng vượt qua họ. Nàng nghĩ thầm, nhân tài như Trần Tất Vũ không hổ danh là đại hiệp, có khí phách có phong độ. Nàng không thể để người tốt như vậy thành vong hồn dưới kiếm của sư phụ.

Đuổi theo tới một mảnh rừng hoang, phái Thái Sơn đem người áp sát, bao vây quanh Kim Nhật Lăng. Kim Nhật Lăng ung dung cười nói một câu: “Không biết tự lượng sức mình.”

Liên Tống ẩn thân ở trong bụi cỏ, nghĩ đến một chiêu cắt cổ hòng vừa rồi của sư phụ mà thay phái Thái Sơn đổ mồ hôi lạnh.

Nàng có nên lao ra không, sư phụ thấy nàng có thể nghĩ là nhìn thấy quỷ không, có thể kích thích sư phụ không? Nàng có nên đi rửa lại

cái mặt rồi mới tới gặp sư phụ không a.

Khi nàng đang suy nghĩ lung tung thì thiếu hiệp Thái Sơn đã bày trận thế tấn công. Kim Nhật Lăng trầm ổn nghênh chiến, ngăn cản thế tiến công của Thái Sơn. Địa vị phái Thái Sơn trong võ lâm cũng xem như là cao, võ công cũng không yếu. Cái gì gọi là không yếu, đánh cùng Kim Nhật Lăng mà có thể chống đỡ một trăm chiêu chính là không yếu. Sau trăm chiêu, kiếm trong tay thiếu hiệp đều bị đánh rớt sạch.

Về mặt Trần Tất Vũ khiếp sợ, không thể tin võ công Kim Nhật Lăng lợi hại như thế.

Liên Tổng vì Trần Tất Vũ khinh địch mà tiếc hận thay hắn. Nhưng mà cũng không thể trách hắn, sư phụ nàng trưởng thành vốn đã nhã nhặn tuấn tú, hiện nay càng mềm mại đáng yêu, ngay cả nữ tử cũng không bằng. Người như vậy mà có tuyệt đỉnh võ công cũng rất quý dị.

Kim Nhật Lăng giơ kiếm lên, lại không vội mà giết người, hắn dùng kiếm lưu luyện trên cổ của Trần Tất Vũ, sâu kín nói: “Ta hỏi ngươi, thầy trò không thể mến nhau sao? Chỉ cần ngươi nói có thể, ta liền thả ngươi.”

“Phi! Muốn giết cứ giết, phái Thái Sơn ta tuyệt đối không phải là hạng người sợ chết!” Trần Tất Vũ mặc dù thua nhưng vẫn rất chính khí.

“Hảo.”

Kim Nhật Lăng cười lạnh, đang muốn vung kiếm, chợt nghe một tiếng kêu thanh thúy.

“Dừng tay!”

Liên Tổng bất chấp tất cả, lộ ra dáng vẻ như cái bánh bột mì mà quăng mình ra ngoài.

Yêu thương khó lấp đầy (tứ)

Mũi chân vừa chuyển, nàng phát hiện bản thân đang ngã về phía mặt đất đang cắm những cây kiếm sắc bén. Cho dù là thần tiên thì ngồi lâu cũng tê chân, sao nàng lại có thể quên mất điểm này.

“Cô nương!” Trần Tất Vũ kêu to.

Đồng thời với thanh âm vang lên, những thanh kiếm dày đặc trước mặt nàng biến mất, có người nắm lấy thắt lưng của nàng, đem nàng ôm vào lòng ấm áp.

Tuy rằng xuất hiện không đẹp mắt lắm, nhưng có vòng ôm ấm áp của sư phụ cũng là an ủi tốt nhất.

Sư phụ vẫn là rất thơm a, đây là ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng.

Vùi đầu trong vạt áo của sư phụ ngửi mấy cái, cõi lòng nàng tràn đầy mong chờ chậm rãi ngẩng đầu.

Ánh mắt sư phụ lạnh như băng, nhìn nàng như người xa lạ.

“Sư phụ.” Nàng nhẹ giọng gọi hắn, trong lòng lại xuất hiện tia chua chát, cứng rắn nở nụ cười: “Là đồ nhi a, đồ nhi là Tống nhi a.” Sợ hắn mới bị lừa gạt nên không tin, nàng dùng sức xoa bóp mặt mình. Hiện tại nàng gầy đi thật nhiều, không béo tốt như trước kia.

Sư phụ vẫn thờ ơ như trước. Nàng muốn lui ra một bước để hắn nhìn rõ hơn thì trên lưng đã có một cổ sức mạnh đem nàng giam cầm.

“Sư phụ...” Người rót cuộc là tin hay không tin a.

Khi Liên Tống đang mê muội thì Trần Tất Vũ ở xa xa hét lên một tiếng: “Dâm tặc, buông cô nương kia ra!”

Liên Tổng thấy tay áo sư phụ chưa động chút nào, có cái gì đó đã từ trong tay áo hất bay ra, đánh trúng đại huyệt của Trần Tất Vũ.

Cả người của Trần Tất Vũ cứng đờ, không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn Kim Nhật Lăng.

Mà đệ tử còn lại của phái Thái Sơn, trong tay không có vũ khí, lại không nghĩ tặng không cái mạng của mình cho một cô nương không hề quen biết, nên họ đều không lên tiếng, yên lặng đứng nhìn.

Kim Nhật Lăng xem bọn họ như không tồn tại, ánh mắt nhìn Liên Tổng tuy hơi lạnh nhưng một chút cũng không chớp mắt.

“Sư phụ?” Nàng quơ quơ tay trước mặt hắn.

Hắn nhăn mi, không hờn giận bắt lấy tay nàng, tay phải cầm kiếm của hắn lại vung lên hướng về phía nàng.

Không phải đâu! Liên Tổng kêu trong lòng, theo trực giác nhắm mắt né tránh.

Lại thấy chỉ có đầu ngón tay đau xót.

Nàng mở mắt ra, phát hiện sư phụ đang nhìn chăm chăm đầu ngón tay đổ máu của nàng, một giọt lại một giọt nhỏ xuống.

Sư phụ nhìn trong chốc lát, kéo ngón tay của nàng qua, đầu lưỡi phẩn hồng ướt át liếm lấy vết máu trên ngón tay nàng.

Sau khi liếm xong, hắn giật mình nhìn nàng rồi khóe miệng gợi lên nụ cười, sau đó nụ cười dần nở rộ, rồi trở nên điên cuồng, thiên địa vạn vật như vì nụ cười của hắn mà run run.

“Ha ha ha ha...”

Hắn cười lớn, ôm ngực, như là chịu không nổi sự vui mừng như

điên thế này, bước chân lão đảo lui về sau.

Màng tai của Trần Tất Vũ sinh đau. Hắn chưa bao giờ gặp qua người nào có thể cười vui mừng như thế, là luyện được thần công cái thể hay là đoạt được ngôi võ lâm minh chủ đây?

Liên Tổng kinh ngạc nhìn sư phụ, hiện nay sư phụ cười cũng tràn ngập sự hủy diệt a.

Rốt cuộc tiếng cười cũng ngừng lại, nhưng trong gió vẫn nghe loáng thoáng tiếng vọng.

Không một người dám động. Liên Tổng cũng đứng ngơ ngác.

Kim Nhật Lăng đi từng bước đến gần nàng, trên mặt hắn nhu hòa đi một ít. Khi tới trước mặt nàng, nụ cười ôn nhu của hắn dành cho Liên Tổng đã giống như trong trí nhớ của nàng.

“Tổng nhi.” Hắn xoa mặt nàng, ôn nhu nói: “Người trưởng thành.”

Liên Tổng nháy mắt rơi lệ, nàng ôm cổ hắn nói: “Sư phụ, đồ nhi rất nhớ người a, sư phụ. Đồ nhi nghĩ sẽ không còn được gặp người nữa. Đồ nhi sợ sư phụ đã quên đồ nhi a!”

“Nha đầu ngọc, sư phụ làm sao có thể quên ngươi. Sư phụ còn chờ ngươi trở về cùng ta thành thân.” Trong giọng nói Kim Nhật Lăng lộ vẻ sủng nịch.

Đôi mắt tràn đầy nhu tình một khắc nhìn qua Trần Tất Vũ lại ngập sát ý.

Cuối cùng Trần Tất Vũ cũng nghe rõ ràng cuộc đối thoại của bọn họ, trong lòng kinh ngạc khó có thể hình dung. Đầu sỏ trong truyền thuyết khiến cho võ lâm đại loạn kia lại không chết! Yêu nữ này trở về, chẳng phải là mang đến cho võ lâm một tai kiếp lớn nữa sao.

“Sư phụ, chúng ta đi thôi.” Liên Tổng vì cái ôm của sư phụ mà hít

thở không thông ngẩng đầu lên nói. Nàng thật vất vả mới gập lại sự phụ, không nghĩ ở đây cùng với những mầm tai vạ này.

“Hảo, chúng ta đi.” Kim Nhật Lăng dắt tay Liên Tống, khi xoay người, ánh mắt lơ đãng đảo qua Trần Tất Vũ.

Trong lòng Trần Tất Vũ trầm xuống, hắn biết hắn đã thoát chết.

Hai thân ảnh gần bó rời đi, bên núi hoang chỉ còn tiếng gió thổi.

Liên Tống cùng sự phụ tay trong tay không biết đi bao lâu, trời đã tối đen. Nàng đem mọi chuyện sau khi rơi xuống vực, bao gồm cả chuyện nàng ở dưới vực thương nhớ sự phụ thế nào, tỉ mỉ nói ra. Cả đời cũng chưa bao giờ nói nhiều như vậy.

Kim Nhật Lăng lắng lắng nghe, ngẫu nhiên mới hỏi một hai câu.

Sau khi nói xong chuyện của mình, nàng bắt đầu hỏi sự phụ.

“Vài năm nay sự phụ thế nào?”

Vừa hỏi ra nàng liền hối hận. Nhìn dáng vẻ hiện nay của sự phụ, áo trắng biến thành áo đỏ, không biết là trải qua những dày vò thế nào, sao có thể tốt được.

“Sự phụ sao...” Kim Nhật Lăng suy nghĩ nói: “Sự phụ mỗi ngày đều nhớ đến người. Mỗi ngày đều mặc áo bào đỏ, chờ người trở về sẽ thú người làm vợ.”

Mặc áo bào đỏ là vì nguyên nhân này sao? Liên Tống cảm động lại tự trách mình. Nàng còn tưởng bởi vì sự phụ giết quá nhiều người, chán ghét áo trắng bị dính máu.

Thời gian không còn sớm, bọn họ tìm một nhà trọ ở tạm.

Liên Tống chạm vào cái giường mới biết bản thân nàng thật sự là một chết. Nhưng mà nàng tận lực muốn tranh thủ thời gian ở cùng

sư phụ. Nàng giữ chặt tay sư phụ, muốn hấn chờ nàng ngủ rồi mới rời đi.

Cái gì sư phụ cũng làm theo nàng, kéo ghế ngồi bên cạnh giường, lẳng lặng chờ nàng đi vào giấc ngủ.

Nàng ương ngạnh đấu tranh cùng chu công, chống lên hai mí mắt muốn nhìn sư phụ, mãi đến khi mí mắt không thể mở ra được, người cũng bắt đầu mơ hồ, trước khi đi vào giấc mộng nàng vẫn còn cố nói một câu: “Sư phụ, Tống nhi thật yêu người.”

Có thể là do quá mệt mỏi, nàng mơ thấy mình bị mây mù bao phủ, những đám mây tía phủ lên môi nàng, từ môi đi tới vành tai, cổ, ngực, một lần lại một lần. Trên người rơi đầy sao.

Cảm giác ngủ thế này thật thích ý. Mặt trời mới mọc nàng đã tự nhiên tỉnh dậy. Giữa lúc mơ màng, nhìn đến bên giường có người. Nàng nghĩ Bồ Y Tử lão già cổ quái này lại làm cái quỷ gì a.

Ánh mắt dần rõ ràng, rốt cuộc nàng cũng thấy rõ, người kia không phải Bồ Y Tử mà là sư phụ. Nàng đã không còn ở dưới vực, nàng đã trở lại!

Tay sư phụ vẫn bị tay nàng nắm lấy, hấn lại ở bên cạnh nàng một đêm sao?

“Sư phụ, người ở bên cạnh đồ nhi một đêm a.” Nàng đau lòng chà xát tay hấn.

Một đêm không ngủ, trên mặt không thấy chút mệt mỏi nào, khi cười rộ lên vẫn xinh đẹp như đóa hoa mùa xuân.

“Sợ người ham chơi, ngủ đến nửa đêm, hồn phách lại bay đến vách núi đen kia, cũng không biết đường trở về.”

Ngữ khí thật rõ ràng lại bình tĩnh, nhưng Liên Tống nghe xong mà đau lòng. Một màn sinh ly tử biệt năm đó giống như mới hôm qua.

Nàng có thể sống sót trở về chính là kỳ tích. Sư phụ nhất định cũng như nàng, phải mất thời gian thật lâu mới có thể tiếp nhận được kỳ tích xảy ra trên người nàng đi.

Có câu, lúc này không nói thì đợi đến khi nào.

“Sư phụ, chúng ta thành thân đi.” Hai tay Liên Tổng chụp bả vai của sư phụ, cười hì hì quỳ gối trước mặt sư phụ.

Kim Nhật Lăng sửng sốt một chút, nắm lấy tay nàng đang đặt trên vai mình, cùng nàng trình trọng đối diện: “Người cũng biết, ta sớm không còn là thượng sư của Huyền Tông Môn được người người kính ngưỡng, ta hiện tại là giáo chủ ma giáo, Huyền Tông Môn cũng bị ta tiêu diệt. Như vậy người vẫn muốn gả cho ta sao?”

“Đồ nhi nguyện ý.” Liên Tổng rất nghiêm túc.

“Người cũng biết, mấy năm nay có vô số người chết dưới kiếm của ta, toàn bộ võ lâm đều lấy ta làm kẻ địch, muốn giết ta. Người làm thê tử của ta, chỉ sợ không có lúc nào bình yên. Như vậy người vẫn muốn gả cho ta sao?”

“Đồ nhi nguyện ý.”

“Ta không còn là sư phụ hoàn mỹ trong cảm nhận của người. Người không hối hận sao?”

“Đồ nhi không hối hận!”

Cổ ý kéo dài âm thanh phiêu đảng trong phòng.

Kim Nhật Lăng đau lòng. Đứa nhỏ này, thủy chung vẫn là một con thỏ ngu ngốc, luôn chui đầu vô lưới không lo lắng chút nào đến hậu quả. Tựa như ở vách núi ngày hôm ấy, nàng tươi cười từ trên đoạn kiều nhảy xuống mà cũng không suy nghĩ một chút, là ai từng thề muốn cùng hắn sinh tử không rời.

Tâm là đau, trên mặt lại cười, tay hắn chậm rãi kéo nàng lại gần.

Nàng nhắm mắt lại chờ đợi nụ hôn của hắn.

Trước khi nụ hôn rơi xuống, nàng nghe được hắn nói ở bên tai: “Vậy người có biết hay không, căn bản là người không có cơ hội hối hận.”

Nàng nghĩ, cho dù sự phụ thay đổi, nhưng sự phụ vẫn đối với nàng dịu dàng như trước. Đến khi nàng phát hiện nàng đã sai, thì nàng đã bị những cơn sóng to đánh ngập không thể nổi lên được.

Lúc bắt đầu nàng có chút e lệ, dần dần cảm nhận được tốt đẹp, liền yên tâm giao bản thân ra. Hơi thở gần bó hòa quyện cùng hắn, điều này khiến nàng vui mừng thỏa mãn. Nhưng khi hắn cướp đoạt càng lúc càng nhiều, nàng có chút chịu không nổi, muốn lui về sau lại bị hắn giằng thiên la địa võng, thứ duy nhất có thể thoát ra ngoài đó là tiếng rên rỉ của nàng.

Nàng càng giãy giụa, hắn càng tăng thêm lực, ngay cả tiếng rên rỉ cũng bị nuốt hết.

Nàng vô lực vươn tay ra muốn cầu cứu lại bị hắn kéo trở về, mười ngón tay giao nhau khóa ở bên gối.

Nàng bị ai ý thức được rằng, hắn căn bản là đem nàng đùa bỡn, nàng căn bản trốn không thoát của lòng bàn tay hắn.

Thuyền nhỏ đấu với biển lớn, chỉ có thuyền nhỏ bị nuốt chửng. Nàng chẳng những bị nuốt, mà còn bị nuốt ngang, nuốt dọc, chốc lát lại bị kéo lên, chốc lát lại bị đè xuống, cứ như vậy, trời đen kịt, đầu óc choáng váng.

Thật vất vả mới từ trong miệng của sự phụ cướp được một hơi, nàng cố nén chịu những cơn sóng đánh sâu dồn dập mà kêu lên: “Sự phụ, đồ nhi hối hận, người có thể buông tha cho đồ nhi không...”

Sư phụ nở nụ cười, ôn nhu cười, sau đó càng dùng thêm những thủ đoạn ác độc kéo nàng lên đỉnh núi.

Nàng không chịu nổi nữa, thất thanh hét chói tai.

Đầu sóng rất cao, hai chân mềm nhũn thật lâu mới có thể trở về bình thường. Nàng hoài nghi có phải sư phụ đã ăn luôn cả xương cốt của nàng, nếu không sao chỉ cử động cái cổ thôi cũng khó khăn như vậy, nàng chỉ có thể để môi lưỡi mình cho người ta tùy ý liếm mút.

Bọn họ nói không sai, sư phụ là đại ma đầu!

-----oOo-----

Chương 29: Yêu thương khó lấp đầy (ngũ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Yêu thương khó lấp đầy (ngũ)

“Tổng nhi, ăn cơm.”

Thanh âm dịu dàng của nam nhân từ cửa truyền đến.

Người trên giường cuộn chặt chăn, lui lui lui.

Không thấy câu trả lời, Kim Nhật Lăng đi bên giường sờ đầu Liên Tống, tay mới vừa động đến tóc của nàng thì người trong chăn đã trực tiếp quán thành con nhộng.

Trong mắt hắn nổi lên chút ý cười: “Gạo cũng đã nấu thành cơm, thay vì buồn bực và hối hận thì không bằng ăn cơm cho no.”

Liên Tống che lỗ tai. Nàng không nghe, nàng không nghe.

Nàng đã không còn mặt mũi gặp người.

Tra tấn một ngày một đêm, cổ họng nàng cũng khàn đi. Tiểu nhị của khách điểm tới gõ cửa vì nghĩ có người bị mưu sát. Việc kia khiến nàng liều mạng đè nén âm thanh, sư phụ lại ác liệt châm ngọn lửa trên khắp người nàng, khiến nàng muốn nổ mạnh.

Vừa làm tư thế tà ác đáng xấu hổ như thế, vừa có thể cơ trí trầm ổn mà trả lời tiểu nhị của khách điểm, không hổ danh là sư phụ kinh tài tuyệt đỉnh của nàng a! Nhưng mà, hắn có tất yếu ngay cả của nàng, của nàng...

Hắn thấy nàng cố chấp không chịu đi ra, đem nàng cùng cái chăn ôm vào trong lòng. Nhộng mua dây buộc mình, giãy dụa vô dụng.

“Tổng nhi.” Trong giọng của hắn có chút bất đắc dĩ cùng dung túng: “Thẹn thùng là chuyện bình thường, nếu người có tức giận thì sự phụ cũng có thể hiểu. Nhưng không thể vì giận dữ mà không ăn cơm.”

Trong chăn truyền ra tiếng vừa thẹn vừa vội: “Không phải là đồ nhi giận dữ, sự phụ, người, người...Sao lại có thể giúp đồ nhi tắm rửa?”

Liên Tổng lấy tay trong chăn ôm cái mặt nóng bỏng, nhớ tới tình cảnh lúc ấy nàng thật muốn nổ tung a.

Khi sáng sớm, chiến sự của nàng cùng sự phụ rốt cuộc cũng dừng lại. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đều đỏ hồng, không có chỗ nào lạnh lặn, so với khi rơi xuống vách núi còn thảm hơn. Hơn nữa thân mình còn tản ra hơi thở hoan ái, một mảnh dính dính ẩm ướt.

Nàng mờ mịt trợn mắt, nhìn sự phụ tao nhã đang ở trên người nàng. Tuy tóc sự phụ rối loạn, trên người là mồ hôi ẩm ướt, nhưng ngược lại càng tăng thêm sự phong tình khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Lần đầu tiên mùi hương trên người hắn khiến nàng choáng váng đầu óc.

Căn bản hắn không để ý gì mà mổ nhẹ lên cái miệng sưng đỏ của nàng, thấy nàng nhìn hắn thì cũng nhìn nàng, trong mắt đều là nhu tình ý mật.

Nàng không muốn hắn nhìn nàng như vậy, hiện tại khẳng định nàng so với tàn hoa bại liễu còn tàn hoa bại liễu hơn.

“Sự phụ, đồ nhi muốn tắm rửa.” Nàng tìm cái cớ dời đi sự chú ý của hắn, cũng thật sự muốn tắm rửa.

Hắn nghe được thì hôn lên môi nàng một cái: “Ta đi gọi người chuẩn

bị.”

Hắn quyết đoán đứng dậy, động tác nhanh nhẹn, rất nhanh liền ăn mặc chỉnh tề.

Nàng nhìn thân ảnh cao ngất của hắn, cảm thán ông trời thật không công bằng. Rõ ràng cả đêm là sự phụ hoạt động, nàng đã rất nhanh bỏ mình nằm xụi lơ mặc cho hắn tùy ý sắp xếp, nhưng khi tỉnh lại thì sự phụ một thân vui sướng, thần thái phấn khởi, nàng lại như mất đi nửa cái mạng.

Cửa nhẹ nhàng được mở ra, thần kinh của nàng rốt cuộc cũng thả lỏng. Thả lỏng một lúc thì đầu càng nặng. Mơ mơ màng màng, nàng cảm giác có người đi vào, nàng nghĩ hắn là sự phụ đã chuẩn bị tốt nước tắm, kêu nàng rời giường.

Tay chống đỡ ván giường muốn ngồi dậy, thân mình mới xoay được một nửa thì eo đã đau đớn ầm ỹ, chân mềm nhũn không thể dùng sức, nàng thiếu chút nữa đã lăn xuống giường.

Đúng lúc hắn đỡ lấy nàng, đem nàng ôm lấy, mang nàng tiến vào gian phòng nhỏ ở phía sau. Khách điểm bày bài trí thật tinh xảo và chu đáo, chiếc bồn tắm bằng gỗ trắng nhìn rất đơn giản nhưng cao hơn so với bình thường, trên vách còn khắc những loại hoa của bốn mùa. Nàng đang nhìn thì sự phụ đã tự tay cởi áo lót của nàng, mang nàng đặt vào trong bồn tắm lớn. Nàng có ngượng ngùng, nhưng bọn họ đã có sự thân mật da thịt, chút điểm ấy cũng không tính là gì.

Nhưng mà nàng không ngờ tới sự phụ lại đang bắt đầu cởi quần áo của hắn, đạo đức cùng lý trí không có sự giãy dụa nào mà liền ngồi thẳng vào bồn tắm.

Nước thật nóng nhưng nàng cảm thấy bản thân đã đông lạnh trong nháy mắt. Đây là tắm uyên ương sao? Đây là chuyện mà mọi người ở đầu đường cuối ngõ cho dù mặt đỏ tai hồng vẫn kiên trì không ngừng dùng thanh âm nhiệt liệt nhất từ linh hồn để thảo luận về việc tương công kia cùng với nương tử của hắn tắm uyên ương bị người

ta nhìn thấy sao?

Khối băng nháy mắt bùng nổ, đây là bí mật giữa tướng công cùng nương tử mà không thể để người khác nhìn thấy a. Nàng chịu đựng xúc động sôi trào, quyết định hưởng thụ cho tốt giờ khắc này. Không biết tướng công nhà người khác có đẹp mắt như sư phụ không nha?

Nàng miễn cưỡng dựa vào trên vách bồn tắm gỗ, nhiệt khí khiến đôi mắt nàng mờ sương, mồ hôi uồn lượn trên trán chảy xuống xương quai xanh.

“Dùng loại ánh mắt thế này nhìn ta, là người chê vừa rồi sư phụ không có thỏa mãn người sao?” Khóe miệng sư phụ cong lên, chậm rãi tới gần, một chút một chút áp lại đây. Nàng còn chưa kịp mở miệng nói không cần liền bị đầu lưỡi của sư phụ thừa dịp đưa vào.

Một cái hôn sâu đi qua, hắn không ngừng thở mà nói với nàng: “Biết người mệt mỏi, buông tha người.”

Hắn xoay người sang chỗ khác, cầm lấy cái khăn vắt trên bồn giúp nàng lau mặt, sau đó lau cổ của nàng, sau lưng nàng, nơi này của nàng, nơi đó, còn có nơi kia...

Đáng sợ là, nàng hoàn toàn không có sức mà chống cự. Thân thể cùng đầu óc vốn đã hôn mê, lại bị sắc đẹp của sư phụ mê hoặc, thêm nhiệt khí nóng bức, nàng chỉ có thể bám vào thắt lưng của sư phụ mới không bị chìm trong nước, sao còn có thể có sức mà đẩy hắn.

Nàng cũng biết, nam nữ hoan ái là kinh thiên nghĩ địa (đạo lý hiển nhiên), huống chi bọn họ đã sớm chung tình với nhau, sớm thề ước cả một đời, nhưng mà, đây cũng quá, quá mức bốc lửa nha!

Cùng hắn liều chết triền miên vui vẻ, nàng không sợ. Nhưng hắn lại giúp nàng tắm rửa toàn thân, lại tắm sạch như thế, nàng sợ nha. Nàng cảm thấy thân thể của mình đã không còn thuộc về mình, nàng hoàn toàn không thể giữ lại được gì, hoàn toàn bị hắn trong

tay. Cái này, nếu sau này nàng muốn xoay người không phải là còn khó hơn lên trời sao.

Hay là hần muốn nàng hiểu được điều này...

“Ta không giúp ngươi, chính ngươi có thể làm được không?”

Khi Liên Tống từ trí nhớ thăm thiết mà hoàn hồn tỉnh lại thì đã nghe sư phụ nói như thế.

Nói sao, trong lòng nàng tức giận bất bình, thân mình cuộn thành một trái cầu để kháng nghị.

Kim Nhật Lăng không miễn cưỡng nàng, đem nàng ôm đến bàn ăn ngồi trên ghế, ôn nhu nói: “Ta có trăm phương pháp để giúp ngươi ăn cơm, ngươi đoán xem ta sẽ chọn phương pháp nào?”

Cái chần run một chút rồi bị xốc lên, nàng nhanh chóng hất những sợi tóc rối trên trán rồi cầm lấy bát đĩa ăn cơm.

Quả thật nàng rất đói bụng, tiêu hao rất nhiều thể lực mà chưa có hạt gạo nào vào bụng, chỉ có uống được vài ngụm nước mà sư phụ đút cho nàng...Ngừng, nếu không ngừng suy nghĩ thì nàng thật không có cách nào ăn cơm bình thường a.

Trên bàn đều là đồ ăn nàng thích, nàng ăn ngấu nga ngấu nghiến, đôi mắt nhìn thoáng qua sư phụ, chậm rãi ăn như không đói bụng, chỉ kiên nhẫn chờ nàng ăn no. Không hiểu sao trong lòng nàng rung mình một cái, nhớ tới một câu chuyện xưa nghe người ta kể: yêu quái trên núi đem tiểu hài tử bắt vào động, mỗi ngày đều cho chúng ăn no, đợi đến khi nuôi chúng mập lên thì sẽ một ngụm ăn luôn.

Nghĩ như vậy, thiếu chút nữa nàng đã mang đĩa cắm vào lỗ mũi.

“Ngươi lại đang miên man suy nghĩ cái gì vậy?” Hần đưa tay qua lau đi hạt cơm dính trên chóp mũi của nàng.

“Đồ nhi đang nghĩ, khi nào thì có thể cùng sư phụ dạo chơi tứ hải a.”
Nàng thuận miệng nói.

Hắn cười cười nói: “Trước tiên phải giải quyết mấy người muốn đuổi giết ta rồi mới quyết định.”

Đuổi giết hắn? Hắn không đi giết bọn họ thì bọn đã thấp hương tạ Bồ Tát rồi.

Liên Tổng ăn no, gõ chiếc đũa nhẹ nhàng nói: “Lấy võ công của sư phụ, hiện tại trong chốn võ lâm còn có ai giết được sư phụ sao?”

Hắn mỉm cười gật đầu: “Có.”

“Ai?”

“Người.”

“...”

Liên Tổng buông chiếc đũa, chủ động tiến lên hôn môi sư phụ nói: “Sư phụ là mạng của đồ nhi, mỗi người đều chỉ có một sinh mạng, rất quý giá.”

Ai, nàng sao không thể nghĩ ra những câu hay hơn nha, những thi từ thơ ca mà từ trước sư phụ đã dạy nàng thật là uổng phí.

Lời nói của nàng rất bình thản, hắn nghe xong thì khóe mắt cũng mang theo ý cười, đôi mắt thâm trầm, hắn ôm lấy nàng: “Vốn dĩ ta tính báo thù cho ngươi xong thì cũng nhảy xuống vực với ngươi, nay ngươi đã trở về, ta cũng có tính toán khác.”

“Tính toán gì, có phải hay không muốn theo đồ nhi đi đánh cá a?”
Nàng bướng bỉnh cười.

Hắn mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Ngươi có biết phụ thân ngươi chết như thế nào không?”

Sao lại nhắc đến cha nàng? Liên Tống nghi hoặc nói: “Cha rời bến bắt cá, gặp nước cuốn liền...”

“Không phải.” Hần nhẹ nhàng lắc đầu: “Phụ thân của ngươi là ai chắc hẳn ngươi cũng biết. Hần làm thánh sử Thương Thiên Giáo nhiều năm, giết người vô số kể. Tuy rằng cùng nương thoái ẩn nhưng cũng chỉ có thể an bình vài năm. Cuối cùng vẫn là chết trên tay kẻ thù.”

“Cha đồ nhi là bị người ta giết sao?” Nàng nhất thời sửng sốt, lại hỏi: “Là ai, là ai giết ông ấy?”

Hần nói: “Là ai cũng không quan trọng, ta đã giúp ngươi báo thù rồi.”

Giúp nàng báo thù? Việc này không phải là sự phụ đem hận thù vốn dĩ là của nàng mang lên người mình sao. Nàng không muốn hẳn như vậy.

Nàng khuyên nhủ: “Sự phụ, không cần quan tâm đến chuyện năm đó nữa, dù sao cuối cùng đồ nhi cũng không chết a. Đồ nhi biết mấy năm nay sự phụ vì đồ nhi đã giết không ít người, người đã chết có nhắc lại cũng không ích gì. Vì thế bỏ qua cho bọn họ đi, giết người tạo nghiệt, đồ nhi khẳng định sự phụ cũng không muốn thế.”

“Ta buông tha bọn họ, bọn họ chưa hẳn cảm kích, hơn nữa...” Thần sắc hần âm hàn: “Bọn họ biết ngươi không chết, chưa hẳn sẽ buông tha ngươi.”

“Nhưng mà...”

Nói đến một nửa, có hai bóng người hiện lên trên cửa, Liên Tống cảnh giác che trước người sự phụ.

Hần vì động tác này của nàng mà kinh ngạc, thần sắc âm hàn trong khoảnh khắc nhu hòa đi.

Hai bóng người ngoài cửa quỳ xuống, thanh âm của nữ tử vang lên: “Nguyệt Ảnh, Bình Ba tham kiến giáo chủ.”

Nghe ngữ khí cung kính của các nàng, Liên Tổng biết là thủ hạ của sư phụ, liền yên tâm ngồi xuống một bên.

Kim Nhật Lăng thản nhiên lên tiếng hỏi: “Chuyện giao cho các người làm thế nào rồi?”

“Chúng ta...” Hai người chần chờ.

Kim Nhật Lăng nhìn Liên Tổng nói: “Cứ nói đừng ngại.”

“Vâng.” Nguyệt Ảnh rõ ràng nói, “Chúng ta theo tung tích của Trần Tất Vũ, hần quả nhiên đúng như lời giáo chủ nói, đến Linh Nham sơn trang tìm cứu binh.”

“Linh Nham sơn trang có động tĩnh gì?”

“Trang chủ Úc Thanh chiêu đãi Trần Tất Vũ, bọn họ thông qua hần biết được tình hình lúc này của Giáo chủ, sau đó liền phát thiệp mời anh hùng, muốn liên hợp ba môn phái lớn để đối phó giáo chủ.”

“Đã biết. Các người đi xuống đi.”

“Vâng.”

Hai nữ tử quả quyết lưu loát, lắc mình một cái đã không thấy.

“Hiện tại người đã hiểu được chưa?” Hần hỏi nàng.

“Hiểu được.” Nàng biết sư phụ là đang nói cho nàng, cho dù bọn họ có muốn chạy thì cũng không thể được. Một khi đã như vậy, nàng cũng tuyệt đối không để người khác chia cắt họ.

“Chúng ta mau rời đi nơi này. Bọn họ người đông thế mạnh, nếu đến đây sẽ bất lợi cho chúng ta.” Nàng thả chăn ra, lấy bộ đồ mới mà sư

phụ đưa cho nàng vào phòng trong thay.

Bộ đồ này vẫn là áo bào nam tử. Vóc người nàng đã trưởng thành, mặc trường bào gấm trắng lại đội mào quả nhiên là giống công tử. Từ phòng trong đi ra, ánh mắt sư phụ nhìn nàng phát sáng.

Nàng khụ một tiếng gọi hần: “Kim Nhật huynh.”

Hần lại nâng cằm nàng lên kêu một câu: “Liên đệ.” Hai chữ này lại bị hần nói vô cùng mờ ám.

Đơn giản thu thập một chút, bọn họ rời khách điểm.

Người đến người đi trên đường, bọn họ cùng nhau đi nên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt hâm mộ. Một bà lão kiến thức rộng rãi ở sau lưng giũ cột các tiểu thư nói: “Khó có được hai vị công tử tuấn tú như vậy, các vị tiểu thư còn chưa đính hôn, nhanh chân tìm người làm mai a, một người không được thì còn một người khác.”

Các tiểu thư xấu hổ che mặt, chạy đi vài bước lại nhin không được mà dừng lại nhìn họ thêm vài lần.

Liên Tống che miệng cười trộm. Nếu các nàng sư phụ của nàng là “Đoạn tុ” (gay ý), nhất định trái tim sẽ tan nát.

Khi nàng đang cười vui vẻ thì tay lại bị sư phụ nắm lấy.

Hai đại nam nhân lại nắm tay nhau dưới ban ngày ban mặt. Liên Tống dường như nghe được tiếng tan nát của cái gì đó ở phía sau.

“Sư phụ, như vậy không tốt đi.” Liên Tống không muốn người ta vây xem nha.

Kim Nhật Lăng lại nhàn nhã mà đi, nắm tay nàng càng chặt, hần nói: “Sư phụ hứa với người, một ngày nào đó nhất định sẽ cùng người quang minh chính đại nắm tay nhau đi dưới bầu trời này.”

Ngực tràn đầy ảm áp, nàng cũng nắm chặt tay sư phụ, khi sư phụ cố ý hôn lên mu bàn tay của nàng một cái, nàng cố ý hỏi lớn hấn: “Sư phụ, tiếp theo chúng ta đi nơi nào?”

Phía sau hình như có người ngã xuống đất?

Nàng không quan tâm, chỉ nghe sư phụ nói: “Trở về Hồng Liên Giáo.”

“Hồng Liên Giáo ở đâu?” Nàng rất ngạc nhiên, không biết Hồng Liên Giáo mà tự tay sư phụ lập nên có dáng vẻ thế nào, có thể giống với Thương Thiên Giáo năm xưa không?

Hấn nói cho nàng: “Người cũng đã từng đến.”

Liên Tổng cũng không ngốc, nhìn phương hướng bọn họ đang đi với những gì sư phụ vừa nói, nàng đoán được, vị trí của Hồng Liên Giáo đúng là vị trí của Thương Thiên Giáo năm xưa.

“Vậy người Thương Thiên Giáo đâu?” Nàng hỏi.

“Nguyên ý quy thuận thì giữ lại, không muốn thì ta thả bọn họ đi ra ngoài tự sinh tự diệt.”

“Vậy Hiên Viên lão bá cùng bọn Tô Triều Sinh thì sao?”

Nàng nghĩ bọn họ đều là nhân vật lợi hại, sao hiện nay lại không nghe một chút tin tức về họ.

Kim Nhật Lăng lạnh lùng nói: “Năm đó trên núi Cao Ngạo, bọn họ thấy chết mà không cứu. Ta phái người hạ lệnh truy sát trên giang hồ. Bọn họ chắc đã tránh ở một nơi nào đó, đến nay vẫn chưa xuất hiện. Nhưng mà có một ngày ta sẽ tìm ra bọn họ.”

Liên Tổng thất kinh vì lời nói tàn nhẫn của sư phụ, trong lòng cảm thán, những chuyện nàng có thể tha thứ nhưng sư phụ cũng không thể tha thứ được. Nàng biết sư phụ đối với nàng tình thâm ý trọng,

nhưng có vẻ tình thâm ý trọng này đã hại hấn.

Cõi lòng mang đầy tâm sự đi theo sư phụ vài đoạn đường, trời đã tối nên họ lại tìm khách điểm.

Khách điểm Vận Lai, nghe qua đã thấy may mắn. Nàng cùng sư phụ vào khách điểm, chủ quán hỏi muốn mấy phòng, nàng muốn nói hai phòng nhưng lại không dám. Ở trước mặt sư phụ, cả đời nàng cũng không thể trở mình được.

Mướn một gian phòng lớn nhất, sư phụ đi phân phó chuẩn bị bữa tối cùng với nước tắm, nàng một mình trở về phòng.

Vừa vào cửa nàng liền tìm nước uống. Tiểu nhị ân cần đưa tới một bình trà, cười nịnh nói: “Đây là trà Long Tĩnh tốt nhất, là trà mới năm nay. Cô nương nếu thích có thể mang theo một ít, ba lượng bạc.”

“Quý vậy sao?” Liên Tổng từ lúc lên núi Cao Ngạo tới bây giờ đã lấy chồng cũng chưa từng được trả giá, lúc này có cơ hội nàng cũng muốn thử vài câu.

“Tiểu nhị ca, giảm chút ít đi. Ta đi thêm mấy dặm là đã có thể tìm được chỗ nông dân trồng trà, mua từ chỗ của bọn họ thì nhiều nhất cũng chỉ có tám văn tiền thôi.”

“Cô nương không hiểu rồi.” Tiểu nhị nói: “Người xem màu sắc ánh sáng xem, là lá trà thượng phẩm, một năm chỉ sản xuất mười cân. Trong đó có năm cân đã bị Kinh Bắc vương mua đi, hai cân mang lên kinh thành, hai cân đưa đến cho một phú hộ ở Hàng Châu. Chủ nhân của ta vận khí tốt, mua được một cân còn lại. Cô nương, cho dù người có tìm được những người trồng trà thì họ cũng không có mà bán cho người.”

“Quý hiếm vậy sao, ta đây muốn ném thử.”

“Hảo a.”

Tiểu nhị thật cẩn thận rót vào chén cho Liên Tống, trà màu xanh nhạt, mùi thơm đậm tỏa bốn phía. Liên Tống ngửi ngửi, đang chuẩn bị uống thì cái tay đau xót, chén trà rơi xuống.

“Có độc!” Nhìn mặt sàn gỗ bị nước trà làm cho cháy đen, Liên Tống kinh ngạc lui về sau.

Tiểu nhị mới nãy còn nịnh nọt đột nhiên biến sắc, nhảy ra khỏi cửa sổ. Kim Nhật Lăng không đuổi theo, kéo Liên Tống xuống lầu. Đi được nửa cầu thang thì trước và sau đều có người bao vây họ, xem ra anh hùng thiệp của Linh Nham sơn trang thật là có hiệu quả.

Võ công của Liên Tống càng đánh càng thành thực, vốn dĩ võ công không yếu, Kim Nhật Lăng lại giúp nàng ngăn cản cao thủ, còn lại tiểu tốt bình thường thì nàng đối phó cũng không khó khăn.

Khó khăn là, làm sao mới có thể ngăn cản sư phụ đuổi tận giết tuyệt với bọn họ.

“Người đừng tưởng chúng ta cứ thua như vậy!” Ông chủ khách điểm trước khi chết còn hiên ngang lắm liệt nói: “Kim Nhật Lăng, một ngày nào đó anh hùng hào kiệt khắp nơi sẽ đem người băm thây vạn đoạn. Còn có yêu nữ này, người sẽ không thể nào...”

Kim Nhật Lăng không cho hắn cơ hội nói hết, một kiếm cắt cổ họng.

Sau đó hắn lập tức ra cửa.

Đối với tử thi đầy trên mặt đất, Liên Tống không đành lòng mà nhìn. Nàng đuổi sát theo sư phụ, chặn ở trước mặt hắn: “Có phải sư phụ muốn đến Linh Nham sơn trang hay không?”

“Đúng.” Thanh âm phát ra từ kẽ răng.

“Sư phụ, hãy coi như việc này đã xong đi. Có người giết chúng ta, chúng ta cố bảo vệ bản thân mình, nhưng mà ở Linh Nham sơn trang có rất nhiều người già cùng tiểu hài tử, chúng ta đến đó giết

người không phải là lạm sát vô tội sao?”

“Người cũng biết, ta không giết Trần Tất Vũ là để hấn đi báo tin, là muốn người nhìn rõ, ở trong võ lâm, không ai đứng về phía chúng ta, bọn họ không chết thì chúng ta sẽ chết.”

“Nhưng mà ta sợ một ngày nào đó sư phụ sẽ hối hận.” Nàng sợ có một ngày, sư phụ nhân từ kia sẽ tỉnh lại, nghĩ đến những việc hấn đã làm, chỉ sợ hấn sẽ khốn khổ tự trách suốt quãng đời còn lại.

“Cuộc đời này, việc ta hối hận nhất chính là trước kia khi đưa người đi Thương Thiên Giáo đã không đoạt lấy vị trí chưởng môn Huyền Tông Môn!: Trong mắt hấn lộ ra màu đỏ, giữa trán có đóa hoa đào nở rộ, đỏ tươi giống như giọt máu.

“Nếu có quyền lực trong tay, sao ta có thể dùng người đi hi sinh trao đổi! Nếu không hi sinh người, đã không có sinh ly tử biệt ở Trúc Vong Nhai! Nếu trong võ lâm có người định ra việc thầy trò mền nhau là xấu xa đáng khinh thường, ta đây liền đoạt lấy toàn bộ võ lâm, quy củ gì đó sẽ do ta định đoạt. Đến lúc đó còn có ai dám gọi người là yêu nữ, còn có ai ở trước mặt người nói một chữ không!”

-----oOo-----

Chương 30: Lòng chàng như sắt (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lòng chàng như sắt (nhất)

Liên Tống nghe sư phụ nói xong thì chấn động trong lòng. Nếu là những người khác nói lời này, nàng sẽ cho rằng hấn vì đã tâm của mình mà lấy cớ. Nhưng đây là sư phụ, nàng vĩnh viễn không bao giờ hoài nghi tâm ý của sư phụ.

Nhưng mà chuyện xưng bá võ lâm thế này nàng không có hứng thú.

Liên Tống đuổi theo Kim Nhật Lăng, ôm lấy thắt lưng của hấn không cho hấn đi đến Linh Nham sơn trang tính sổ, nàng khuyên bảo: “Sư phụ, đồ nhi không cần bọn họ cúi đầu xưng thần với đồ nhi.”

Tìm đến Linh Nham sơn trang cũng không phải việc gấp, Kim Nhật Lăng dừng lại, để Liên Tống có thể càng ôm chặt hơn. Hấn nghiêng đầu hỏi nàng: “Vậy người muốn cái gì?”

Liên Tống thấy sư phụ có định hỏi tâm chuyển ý thì nói nhanh: “Đồ nhi muốn người, đồ nhi chỉ muốn người.”

“Muốn ta?” Kim Nhật Lăng mỉm cười, khuôn mặt điểm lệ tràn ngập nhu tình, hấn ôm nàng cõi lòng đầy chờ mong, một chữ lại một chữ mà nói: “Người muốn ta, mà ta lại sắp có được toàn bộ võ lâm. Xin người hãy vui vẻ mà nhận luôn toàn bộ võ lâm đi.”

Da mặt Liên Tống cứng đờ, hỏi: “Sư phụ, người là quyết tâm sao?”

Kim Nhật Lăng mỉm cười: “Tâm ý sư phụ đã quyết.”

Liên Tống nhìn khuôn mặt mỉm cười của sư phụ, chậm rãi rời khỏi vòng ôm của hắn. Nụ cười của sư phụ đã không còn như lúc trước. Rất nhiều chuyện không thể chỉ vì nàng lấy lòng mà có thể giải quyết.

“Có muốn nhìn xem sư phụ báo thù cho người thế nào không?”

Vấn đề của Kim Nhật Lăng đánh gãy Liên Tống đang trầm tư, nàng chưa trả lời đã bị hắn nắm tay dắt đi.

Hắn nhàn nhã dắt nàng đi trên đường như là đang đi du ngoạn, hoàn toàn không giống đi giết người.

Nàng liếc mặt hắn, lại thấy hắn có chút hưng phấn.

“Sư phụ, tìm chỗ khoan dung độ lượng được không?”

“Nghe nói Linh Nham sơn tranh có cất giấu nhân sâm ngàn năm, có thể để người điều dưỡng thân thể.”

“Thân thể của đồ nhi rất tốt. Sư phụ...”

“Thân thể người tốt lắm sao? Vậy người hôm khiến ta ôm cả nửa ngày mới nóng lên được là ai?”

“Hôm qua...”

Chớp mắt Liên Tống nhớ đến chuyện hôm qua, trong lòng lại nóng lên, nàng vội vàng lắc đầu tìm lại lý trí. Hiện tại không phải thời điểm phong hoa tuyết nguyệt, ý thức của nàng không thể khinh địch mà bị sư phụ bắt mất.

“Sư phụ, người nghe đồ nhi nói a, trên đời sinh tử vô thường, thù hận chỉ là nhất thời, danh lợi là hư ảo. Không bằng ngao du trong trời đất, gửi gắm tình cảm cho sông núi.” Nàng mang những lời mà Bồ Y Tử hay lái nhai bên tai để giảng cho sư phụ nghe.

Kim Nhật Lăng kiên nhẫn nghe, nghe xong nửa canh giờ, bỗng nhiên thở dài, dừng bước chân.

Liên Tổng vui mừng nghĩ rằng rốt cuộc những lời nàng nói cũng có hữu hiệu.

“Người đã nghĩ thông suốt!” Nàng cười.

Hắn cũng mỉm cười, đưa tay lên điểm huyệt đạo của nàng.

Không thể động không thể nói chuyện, nàng rất kinh ngạc, hắn nói: “Tổng nhi của ta thật trưởng thành rồi, không giống như trước, sư phụ nói cái gì thì nghe cái đó, vui tươi hơn hẳn rất ít khi nói nhiều. Ai, sư phụ biết, nhất định là mấy năm nay ở dưới cốc bị ghen thật nhiều nên mới trở thành dong dài thế này.”

Hắn ôm lấy nàng nói tiếp: “Mặc kệ ngươi biến thành thế nào, sư phụ vẫn luôn ủng hộ ngươi, sư phụ có đủ thời gian để nghe ngươi nói. Nhưng mà hiện tại, chính sự quan trọng hơn.”

Đã đi hơn nửa canh giờ, Kim Nhật Lăng dùng khinh công, không bao lâu sẽ đến bên ngoài Linh Nham sơn trang. Sơn trang được xây dựng rất khí thế, phẳng phát như con linh thú ôm lấy quả núi. Mà hai cây tùng cổ thụ to lớn trước cửa cũng thể hiện phần nào khí khái của chủ nhân.

Liên Tổng liếc mắt nháy mắt, ý bảo sư phụ giải huyệt đạo cho nàng.

Kim Nhật Lăng thả nàng trên mặt đất, đúng lúc này, cửa Linh Nham sơn trang mở ra, có một nhóm người đi đến. Kim Nhật Lăng không ngẩng đầu, cúi mi liếc mắt nhóm người kia một cái, nâng tay chạm rãi giải huyệt đạo cho Liên Tổng, trước khi giải á huyệt của nàng thì trong đám người vây quanh bọn họ có người lên tiếng: “Kim Nhật Lăng, chúng ta chờ ngươi đã lâu!”

Trung chủ Úc Thanh của Linh Nham sơn trang nghe kế hoạch bao

vây tấn công Kim Nhật Lăng kia đã thất bại, e là những anh hùng võ lâm kia đã lừng lẫy hi sinh. Lấy tác phong của Giáo chủ Hồng Liên Giáo, không giết cả nhà hắn nhất định không bỏ qua. Hắn đã vụng trộm mang người già trẻ em cùng phụ nữ ra ngoài, mọi người còn lại tập kết trong sơn trang chuẩn bị cùng Kim Nhật Lăng chiến đấu đến một mất một còn. Cho dù có chết thì cũng lừng lẫy.

Liên Tổng đếm đếm, hơn hai mươi người, ai thán: không đủ a, các người không có người sao? Nhìn tư thế cầm đao kiếm thấy chết không sờn của họ, nàng lại mềm lòng. Nàng rất muốn kêu sư phụ tha chết cho họ, nhưng không thể nói ra tiếng. Xem ra, sư phụ biết nhất định nàng sẽ nói dong dài với hắn cho nên không tính cời bỏ á huyết cho nàng a.

Kim Nhật Lăng đối với thế trận như thế này đã nhìn quá quen rồi, hơi gục đầu với Úc Thanh: “Úc lão trang chủ, đã lâu không thấy.” Cách nói chuyện khác hẳn khi nói với Liên Tổng, tràn ngập uy hiếp.

Úc Thanh lui về sau nửa bước, lập tức ý thức được chính mình đã thua về khí thế, hắn ổn định lại hai chân, hừ lạnh một tiếng: “Kim Nhật Lăng, không cần làm bộ làm tịch. Người muốn thống nhất võ lâm thì trước tiên giết hết người Úc gia rồi nói sau.”

“Ai nói ta muốn nhất thống võ lâm.” Kim Nhật Lăng mỉm cười, mặt mày đảo mắt, ánh sáng chiếu đến. Đội ngũ thấy chết không sờn kia nhìn đến ngây ngốc.

Liên Tổng nghi hoặc nhìn về phía sư phụ, vừa rồi hắn cũng không phải nói như vậy.

Úc Thanh biết người này từ sau khi tẩu hỏa nhập ma thì trong ngoài không đồng nhất, việc làm quái đản, hắn không chút lơ lửng mà lớn tiếng hỏi: “Người không muốn thống nhất võ lâm, vậy người muốn thế nào?”

Kim Nhật Lăng nói: “Ta chỉ muốn nghe Úc lão trang chủ nói một câu.”

Úc Thanh hỏi: “Nói cái gì?”

“Ta chỉ muốn nghe Úc lão trang chủ nói...” Kim Nhật Lăng cố ý kéo dài âm thanh khiến mọi người ngờ vực, hắn ôm chầm Liên Tổng bên cạnh. Trước mắt bao người như vậy có chút quá đáng. Liên Tổng chống đẩy lại phát hiện mọi cử động của mình đều bị sự phụ hóa giải. Hắn điểm một huyệt bên hông nàng, nàng lập tức yêu thương nhớ nhung mà dựa sát vào lòng hắn. Trơ mắt nhìn đám người khịt mũi với nàng, nàng có nỗi khổ khó nói a.

Kim Nhật Lăng một tay ôm Liên Tổng một tay rút kiếm chỉ vào Úc Thanh mà nói: “Thầy trò mền nhau, vốn là bình thường. Chỉ cần lão trang chủ nói câu này, người ở Linh Nham sơn trang hôm nay ta tuyệt đối không chạm vào một ngón tay.”

“Nàng là đồ đệ của người, Liên Tổng?” Úc Thanh đánh giá Liên Tổng. Hắn đã sớm chú ý tới công tử phía sau Kim Nhật Lăng là nữ mặc nam trang, mà theo lời của Trần Tất Vũ, yêu nữ rơi xuống vực kia chưa có chết nay đã trở lại, nói vậy chính là nàng rồi.

Khi hắn đang suy nghĩ thì ở bên cạnh đã có một người là Phó Thủ Tính nháy ra mắt: “Chính người làm việc vô liêm sỉ, chúng ta đã không truy cứu, người còn không biết điều đến khiêu khích chúng ta, người thật sự muốn người người trong võ lâm đều căm giận mới thấy thống khoái sao?”

“Nga?” Kim Nhật Lăng nhú mày, nở nụ cười. Liên Tổng đang dán vào ngực kia cũng bị hắn cười mà chấn động. Nàng muốn mang sự phụ đi, nhưng trước sau như một, cho dù nàng có động tác thế nào cũng không được, ngược lại chỉ càng dựa sát vào hắn.

Úc Thanh nhìn không ra hành động giữa thầy trò họ, cũng nhìn không ra Liên Tổng có tâm muốn cứu hắn, trong lòng thầm nghĩ Liên Tổng không biết xấu hổ.

“Chỉ cho phép các người đến khiêu khích ta, không cho phép ta đến

khiêu khích các người sao?” Kim Nhật Lăng mỉa mai: “Chỉ vì các người là võ lâm chính đạo, đặt ra trật tự giang hồ, đại biểu cho công chính uy quyền, cho nên các người khiêu khích ta là đang chủ trì công đạo, còn ta khiêu khích các người là đại nghịch bất đạo sao? Theo thế này, nếu ta nắm giữ toàn bộ võ lâm, ta đặt ra toàn bộ trật tự, ta đây cùng đồ nhi mến nhau không phải là danh chính ngôn thuận sao? Đến lúc đó, các người chỉ là những người võ công tầm thường, là lão thất phu thích xem vào chuyện của người khác, một đám không biết điều...Ha ha ha ha...” Kim Nhật Lăng nói xing nhin không được mà cười to, câu nói kế tiếp không cần nói ra cũng đủ để làm Úc Thanh xanh cả mặt.

Hồng rồi hồng rồi. Liên Tống ngẩng mặt nhìn yết hầu không ngừng chuyển động của sư phụ, nàng đã lĩnh giáo được tốc độ biến đổi sắc mặt của sư phụ. Hắn cười càng vui thì người chết sẽ càng nhiều a.

Úc Thanh cười lạnh lùng: “Nói đến nói đi, mục đích cuối cùng của người còn không phải là xưng bá võ lâm sao?”

Môi đỏ mọng của Kim Nhật Lăng khẽ nhếch, nhẹ phun ra một chữ: “Không.” Vừa nói chuyện hắn vừa điểm huyết ở cổ tay Liên Tống, đem hai tay nàng đang giãy dụa quật ngược ra sau lưng, ngực hai người dán vào nhau, thân mật khăng khít. Hắn cười nhìn nàng: “Mục đích cuối cùng của ta là muốn việc sư phụ cùng đồ đệ mến nhau là việc danh chính ngôn thuận trong võ lâm, xưng bá võ lâm chỉ là thuận tiện mà thôi.”

Sau đó hắn lại lộ ra biểu tình mọi việc đã rồi: “Ai bảo các người cứ cứng rắn không chịu cúi đầu với ta, ta chỉ còn cách giết từng môn phái. Cái gì là xưng bá võ lâm, cũng là các người bức ta.”

Úc Thanh tức hộc máu, cho dù sâu trong đáy lòng của hắn tình có ý định cuối đầu cầu xin tha thứ nhưng nghe Kim Nhật Lăng nói vậy thì hắn cũng không còn mặt mũi mà mở miệng.

Những gì nên nói cũng đã nói xong, Kim Nhật Lăng ngẩng đầu lạnh lùng quét mắt bốn phía. Bình thường trước khi hắn giết người cũng

không nói nhiều như vậy, chính là vì Liên Tổng mới tham gia vào, hẳn phải để biết nàng biết mọi nguyên nhân hậu quả, cho nàng chuẩn bị tâm lý.

“Úc trang chủ.” Ánh mắt hắn dừng trên khuôn mặt trắng bệch của Úc Thanh: “Câu nói vừa rồi ngươi vẫn chưa nói đâu.”

Úc Thanh hiểu rõ, đây là bảo hắn đi tìm chết.

Mới nãy Phó Thủ Tính vội vàng đã cầm chắc cái chết, hắn cũng không kiên nhẫn ở đây mà mồm mép, cả giận nói: “Muốn chúng ta thừa nhận chuyện của ngươi và yêu nữ kia, chờ kiếp sau đi!”

Cánh tay ôm bên hông lưng Liên Tổng vội buộc chặt, Liên Tổng thấy sắc mặt của sư phụ chợt lạnh. Ngay sau đó, người mới lên tiếng đã che cổ họng, trong miệng phát ra âm thanh thì thầm, lui về sau ngã xuống đất. Không lâu sau đã tắt thở mà chết.

“Ai lại gọi đồ nhi của ta một tiếng yêu nữ, ta cho các người chôn cùng!” Kim Nhật Lăng lạnh lùng nói.

Úc Thanh thấy Kim Nhật Lăng đã lộ mặt thật sự thì không còn ôm ảo tưởng gì nữa mà cười to nói: “Hảo, hôm nay chúng ta liền chôn cùng với đồ nhi bảo bối của ngươi!”

Nói xong, hắn rút ra kiếm. Những người khác thể trang chủ sát ý đã quyết, cũng ủa lên.

Kim Nhật Lăng chưa đánh trả, hắn ôm Liên Tổng toàn thân bay lên, dừng ở ngoài vòng vây mọi người.

“Ngươi muốn chạy trốn!” Những người đó sau khi phát hiện lập tức quay kiếm hướng lại phía Kim Nhật Lăng.

Thời điểm nguy hiểm, Kim Nhật Lăng vẫn ôm Liên Tổng không động. Liên Tổng muốn giúp cũng không thể giúp, chỉ có thể dùng ánh mắt liều mạng nháy với Kim Nhật Lăng ý bảo: mau phản ứng a!

Kim Nhật Lăng lại cười nhẹ.

Trong lòng Liên Tống gấp đến giờ chân: ta biết người cười khuyhnh quốc khuyhnh thành, nhưng mà “nụ cười giết người” trong truyền thuyết không phải là chiêu thức mà chỉ là một từ thôi a!

Nhưng là mặc kệ nàng kích động phát điên thế nào đi nữa, Kim Nhật Lăng thủy chung vẫn bất động, sau đó, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn... Nhìn những người đang tiến tới gần bùm một cái quỳ gối xuống trước mặt họ, Liên Tống oa một tiếng, nhìn kỹ sắc mặt của những người kia, thì ra là bị trúng độc a.

Lòng chàng như sắt (nhị)

“Người lại...Ti bỉ...” Cả người Úc Thanh bủn rủn, ngực lại trướng đau, thanh âm thống khổ.

Kim Nhật Lăng khẽ cười một tiếng nói: “Nếu không phải ở khách điểm người dùng độc nhắc nhở ta, ta sao có thể nghĩ ra phương pháp thoát mái lại ít tổn sức thể này đâu?”

Nói mấy câu xong, trên đất đã tràn đầy những nam nhân yếu đuối cùng với tiếng rên rỉ của bọn họ. Kim Nhật Lăng thấy bọn họ đã không còn khả năng tấn công nên giải á huyết của nàng.

Liên Tống nói được lập tức hỏi: “Sư phụ dùng độc gì với họ vậy?” Hỏi xong mới nhớ tới chính nàng cũng biết y thuật. Mấy ngày qua nàng cùng người ta đánh đánh đá đá, lại cùng sư phụ đánh đánh đá đá, sự yên tĩnh trong lòng hun đúc được nhiều năm ở Trúc Vong Nhai đã bị hao mòn rồi, y thuật cũng không dùng được.

Liên Tống bắt mạch cho Úc Thanh, Kim Nhật Lăng chỉ nhìn theo mà không ngăn cản.

“Phù Phí Tán?” Nàng đã có kết quả.

Kim Nhật Lăng gật đầu.

Lúc này, hai nữ tử áo hồng từ sau mọi người nhảy ra, quỳ gối trước mặt Kim Nhật Lăng.

“Giáo chủ.” Hai người cùng kêu lên.

Liên Tổng nghe thanh âm của các nàng, lại nhìn dáng vẻ cung kính, nghĩ các nàng chính là Nguyệt Ảnh cùng Bình Ba vào buổi sáng.

Kim Nhật Lăng không gọi các nàng đứng dậy, trong mắt thản nhiên nói: “Lần sau đầu độc nhớ thêm liều thuốc, mới này ta phải nói thật nhiều mới đợi họ phát độc được.”

Hai người liếc nhìn nhau một cái, trên mặt ngượng ngùng, cung kính xưng vâng. Kim Nhật Lăng bảo các nàng đứng dậy. Hai người đứng lên lui ra phía sau.

Linh Nham sơn trang còn có một người là em rể của Úc Thanh, gọi là An Trí Viễn. Úc Thanh mới này đã vận khí bức độc nên độc tản ra càng nhanh, hắn đã không thể nói chuyện. An Trí Viễn đi đến bên cạnh Úc Thanh, nhìn thương thế của hắn, xác nhận hắn vẫn sống thì nhìn Kim Nhật Lăng nói: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Phù Phí Tán này khiến người ta toàn thân vô lực, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng độc này thật rất khó giải, chỉ có người tài giỏi về độc mới có thể giải, bởi vì liều lượng thuốc giải phải phù hợp bằng không sẽ giải không hết. Như thế toàn thân sẽ vô lực cả đời. Trong chốn giang hồ dùng vũ lực để giải quyết mọi quyền lợi thì làm thế này khác nào là giết họ.

Kim Nhật Lăng từ trên cao nhìn xuống An Trí Viễn: “Không phải ta vừa mới nói sao, chỉ cần Úc trang chủ nói một câu kia là được. Hoặc là ngươi nói thay hắn sao?”

Cả người Úc Thanh đã vô lực, cứng rắn nâng ngón tay lên viết lên mặt đất một chữ không.

An Trí Viễn rơi lệ gật đầu, cắn răng nói: “Người muốn giết cứ giết đi!”

Kim Nhật Lăng ngạo nghễ trừng mắt một cái.

Liên Tổng che trước người An Trí Viễn nói: “Sư phụ đừng làm họ khó xử, đồ nhi không coi trọng câu nói kia.”

“Ta coi trọng.” Hắc liếc nàng một cái.

Sư phụ nàng vốn là người phong tình lịch sự tao nhã, nhưng cái liếc mắt này của hắn khiến trái tim nàng quẩn chặt. Sư phụ nàng chưa bao giờ xem thường người khác, cho dù trong lòng có xem thường thì cũng không biểu hiện ra ngoài, không thích nhìn thì hắn sẽ quay đầu đi chỗ khác là được.

Liên Tổng đang khó hiểu trong lòng, mãi đến khi Kim Nhật Lăng kéo nàng qua một bên, tiếp theo để thủ hạ trói những người đang giãy dụa không ngừng lại, nàng vẫn nhìn gương mặt quen thuộc mà xa lạ của hắn không chớp mắt.

Những người bị trói này đều là tiểu hài tử cùng phụ nhân (phụ nữ có chồng). Bọn họ nhìn thấy mọi người của Linh Nham sơn trang đang nằm xụi lơ thì muốn tiến lên, nhưng mà sức lực không bằng mấy cô nương ở sau. Trong miệng của họ đều nhét vải bông, chỉ có thể phát ra tiếng rên rĩ a a.

Liên Tổng không cần nghĩ cũng biết sư phụ muốn làm gì.

Quả nhiên, nàng nghe hắn nói: “Các người nói một câu thì cứu được một người. Ta đã giúp các người đếm, tổng cộng có mười bốn người. Mẫu thân của Úc trang chủ một người, muội muội một người, vợ một người, tiểu thiếp hai người, con bảy người, cộng thêm một cô em vợ và bà vú. Đúng hay sai vậy?”

Úc Thanh tức giận đến khó thở, một búng máu nghẹn ở cổ họng.

Nghĩ lại hẳn là người đứng đầu sơn trang, nửa đời người uy phong hiên hách, nay thành khối thịt bò nằm trên thớt gỗ, muốn chết cũng không thể mà còn liên lụy đến già trẻ trong nhà, trong lòng bi thống vạn phần.

“Kim Nhật Lăng, thả thê nhi của ta ra!” Úc Thanh nhịn đau hét lớn.

Những tùy tùng ngã xuống đất đều hô: “Thả bọn họ ra, chúng ta mặc cho người giết.”

Thấy đôi môi Kim Nhật Lăng khẽ nhếch, lại có người mắng: “Người lấy họ áp chế chúng ta, sao lại tính là anh hùng hảo hán!”

“Đúng, người sao có thể là anh hùng hảo hán!”

“Chỉ là tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi, tiểu lí tàng đao (trong nụ cười có chứa đao), so với nữ nhân còn độc hơn!”

“m hiểm độc ác như thế dựa vào cái gì muốn thống lĩnh giang hồ!”

Kim Nhật Lăng đứng im lặng, trên mặt không thấy chút giận dữ nào. Liên Tống chặt chẽ nhìn chăm chăm hai tay của Kim Nhật Lăng, chỉ sợ người này tâm tư khó nắm bắt, dưới sự bình tĩnh là mạch nước ngầm mãnh liệt, vừa ra tay đã khiến thiên địa biến sắc.

Những người đó khí lực đã sớm hết mà vẫn mắng không ngừng, Nguyệt Ảnh đi lên nhắc chân đạp vào những người mắng hung hăng nhất: “Tất cả im miệng, các người không muốn sống sao?”

“Đúng vậy!” Úc Thanh tích tụ khí lực nửa ngày mới nói ra được hai chữ.

“Không cho các người như ý.” Đôi mi thanh tú của Nguyệt Ảnh nâng lên, ánh mắt xin chỉ thị của Kim Nhật Lăng, được Kim Nhật Lăng ngầm đồng ý, nàng vỗ vai Bình Ba, hai người cùng nhau kéo bà vú tới trước mặt mọi người, Nguyệt Ảnh lớn tiếng nói: “Chỉ cần các người nói câu: thầy trò mến nhau, quang minh chính đại, thiên kinh

địa nghĩa (việc hiển nhiên). Giáo chủ chúng ta sẽ để bà già này lại.”

“Phi!”

Nguyệt Ảnh cười lạnh rút kiếm, kiếm lướt qua yết hầu bà vú, máu phun như mưa, hình ảnh bà vú chết đã dọa một tiểu thiếp ở sau choáng váng.

Một chữ “đừng” bao phủ sự khiếp sợ cực độ của Liên Tổng, nàng không dự đoán được, một cô nương thanh tú như Nguyệt Ảnh lại có thể xuống tay độc ác tuyệt tình như vậy.

Vừa chết một người lại kéo ra một người khác. Tiểu thiếp hôn mê tránh được một kiếp, tiểu thiếp còn lại không choáng thật hận bản thân sao có thể mạnh mẽ như thế.

Nguyệt Ảnh dùng sống dao vổ vổ lên hai má ướm đầm mồ hôi lạnh của tiểu thiếp, cười hỏi: “Các người muốn nói hay không a?”

Liên Tổng từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, thật khó chấp nhận chuyện mới xảy ra này. Nàng cầm lấy chuôi kiếm của Nguyệt Ảnh nói: “Dừng tay đi. Giết người không phải là việc tốt.”

Sát khí của Nguyệt Ảnh nhất thời thu lại, đối với sự ngăn cản của Liên Tổng hình như có ba phần sợ hãi, nàng chần chừ nhìn Kim Nhật Lăng.

Kim Nhật Lăng lắc lắc đầu ngón tay. Nguyệt Ảnh thu kiếm, cúi đầu nói với Liên Tổng: “Là ta đường đột, thiếu chủ.”

Thiếu chủ... Xưng hô này làm cho Liên Tổng ở trong lòng giật mình một cái.

Một cô nương sao lại vô duyên vô cớ gọi nàng là thiếu chủ, nhất định là mưu kế của sư phụ. Bọn họ ở cùng một chỗ, hẳn lại để các nàng kêu nàng là thiếu chủ, hẳn quyết tâm đối nghịch cùng võ lâm.

Liên Tổng nhìn thi thể trên đất, lại đảo mắt nhìn mấy chục người đang chịu sự bắt ép của hắn, nàng không muốn cũng phải thừa nhận rằng, nam nhân trước mặt nàng, không còn là thượng sư tầm lòng rộng mở của Huyền Tông Môn nữa. Hắn là sư phụ của nàng, người yêu của nàng, nhưng đồng thời hắn cũng là người đứng đầu ma giáo làm nhiều việc ác.

Nàng nghĩ đến, sư phụ đã nói nếu người của Linh Nham sơn trang không chịu thỏa hiệp thì sẽ không bỏ qua, giờ phút này chỉ có thể nghị biện pháp làm người Linh Nham sơn trang lùi bước trước.

Nếu bọn họ đã kêu nàng là thiếu chủ, nàng liền thừa nhận thân phận này.

Liên Tổng không dám đối diện cùng sư phụ, nàng cao giọng nói với mọi người: “Úc trang chủ, ta khâm phục cốt khí bất khuất cứng rắn của Linh Nham sơn trang, không đành lòng xuống tay với các người. Nhưng việc hôm nay không thể dễ dàng chấm dứt.”

“Người lại muốn như thế nào?” An Trí Viễn hỏi, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Kim Nhật Lăng ở sau lưng Liên Tổng. Người nắm giữ sinh tử của chính mình chung quy vẫn là người ở sau lưng nàng.

“Chỉ cần các người... Hứa hẹn sau này đối với Hồng Liên giáo tôn kính ba phần, vĩnh viễn không đụng chạm. Chúng ta liền... thả các người.” Liên Tổng đang suy nghĩ. Sư phụ đối với nàng đương nhiên là rất sủng ái, nhưng dưới dã tâm thống nhất võ lâm thì sự sủng ái này có thể đạt đến mức độ nào, có thể nhân nhượng nàng đến bước nào.

Khi nàng nói những lời này thì liếc mắt nhìn Kim Nhật Lăng một cái. Ánh mắt hắn thâm trầm không gợn sóng, nhìn không ra cảm xúc.

An Trí Viễn nâng Úc Thanh dậy, trưng cầu ý kiến của hắn, Úc Thanh đương nhiên động tâm.

Ngay khi không khí cứng ngắt mới thả lỏng một chút thì một tiếng kêu thê lương khiến mọi người nháy dưng.

-----oOo-----

Chương 31: Lòng chàng như sắt (nhị - tam)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mảnh vải bịt miệng vợ cả của Úc Thanh không biết từ khi nào đã rớt ra, nàng khóc hô chạy tới bên người Úc Thanh: “Lão gia, chúng ta mất bao nhiêu năm mới làm cho Linh Nham sơn trang có tiếng tăm trên giang hồ. Người này làm nhiều việc ác sớm muộn cũng có báo ứng.” Nàng oán độc nhìn Kim Nhật Lăng một cái: “Nếu người đáp ứng hẳn, sau này khi đồng đạo võ lâm bắt tay tiêu diệt ma đầu này, nếu người không ra tay là bất trung, nếu người ra tay là bất nghĩa. Khi giang hồ đã thuộc về chính đạo, họ có thể buông tha người sao, người sao có thể yên ổn sống trong võ lâm!”

“Úc phu nhân...” Liên Tổng cảm phục vị phu nhân có ý nghĩ tinh táo này. Có thể nghĩ tới tương lai là tốt, nhưng hiện tại không thỏa hiệp, tương lai, vốn sẽ không có. Nhưng mà lời khuyên nhủ của nàng còn chưa ra khỏi miệng thì đã có một bàn tay to che lại.

“Úc trang chủ có phu nhân mưu tính thật sâu xa a, sẽ không chú ý đến lời của nàng đâu.” Bàn tay Kim Nhật Lăng che miệng của Liên Tổng lại kéo nàng về một bên.

“Hừ, Kim Nhật Lăng, đừng cho là ta không biết người có chủ ý gì, hôm nay ta cùng người đồng quy vu tẩn!” Nói xong, nàng cầm kiếm hướng tới Kim Nhật Lăng.

Thân mình Thôi Lai Thuận đẩy đà bị trói, sau khi nhảy lên thì mất trọng tâm ngã xuống. Anh Trí Viễn giữ chặt nàng: “Tẩu tử, không nên xúc động!”

Trong phút chốc dũng khí giảm hơn một nửa, Thôi Lai Thuận tóc tai bù xù ngồi dưới đất khóc lớn.

Kim Nhật Lăng không kiên nhẫn lui ra phía sau từng bước, như là rời xa vật gì đó dơ bẩn.

Liên Tổng thở dài một tiếng ngồi xổm trước mặt Thôi Lai Thuận nói: “Úc phu nhân, chỉ cần ngài khuyên trượng phu mở miệng, ta cam đoan cho dù thế nào cũng thả các người đi.

Thôi Lai Thuận ngừng khóc một chút, một tay đẩy Liên Tổng ra mắng: “Đừng ở đây giả từ bi, yêu nữ!”

Người bị mắng yêu nữ lại quay đầu nhìn về phía người khác. Liên Tổng thấy trong mắt sư phụ là lửa giận hừng hực, trong lòng kinh hãi. Nàng lập tức chạy qua ôm lấy kiếm của sư phụ: “Cầu xin sư phụ đừng giết người nữa.”

Kim Nhật Lăng nắm chặt chuôi kiếm nhẫn nhịn, ánh mắt giết người cũng dời khỏi người Thôi Lai Thuận, hần cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Đem vài đứa nhỏ của bà ta đưa đến đây.

Ba nam một nữ bị đưa ra, tiểu hài tử khóc thân mình run rẩy. Thôi Lai Thuận hai mắt trợn lên, nhanh chóng muốn tiến tới nhưng bị Nguyệt Ảnh một cước đá xuống.

“Đem vài đứa nhỏ này lần lượt giết từng đứa!” Kim Nhật Lăng lãnh khốc ra lệnh.

“Không được!”

Cùng lên tiếng không chỉ có Úc Thanh mà còn có cả Liên Tổng.

Liên Tổng tiến lên đỡ kiếm.

An Trí Viễn, Thôi Lai Thuận cùng đám người kia lấy tất cả khí lực xông lên. Nguyệt Ảnh, Bình Ba cùng vài người khác tiến lên ngăn cản. Tuy rằng những người đó trúng độc nhưng sức mạnh bộc phát lúc tuyệt vọng lại khiến cho vài người Nguyệt Ảnh cũng ứng phó

không thoải mái. Nhất thời hỗn loạn.

Mà Kim Nhật Lăng chỉ lạnh lùng nhìn, mặc kệ phụ nhân rơi lệ, mặc kệ hài đồng kinh thét.

“Dừng tay!” Thanh âm phẫn nộ bén nhọn vang lên trong cục diện hỗn loạn.

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó không hẹn mà cùng nghĩ thừa dịp đối phương chưa hoàn hồn thì dồn họ vào chỗ chết. Hai bên đều ôm cùng một mục đích, ai cũng không chiếm được ưu thế. Sau một tiếng “dừng tay” họ mới dần thu kiếm. Quay đầu nhìn người phát ra tiếng kêu, lại sửng sốt, nháy mắt tất cả đã yên lặng.

Kim Nhật Lăng càn quét võ lâm ngạo nghễ thiên hạ, trên cổ lại đặt một thanh kiếm.

Tất cả mọi người đều không hiểu vì sao bỗng nhiên tình thế nghịch chuyển như thế, cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Kim Nhật Lăng không sợ hãi không tức giận, lạnh như băng mà thông thả gọi ra tên người cầm kiếm: “Tổng nhi, người lấy kiếm chỉ vào sư phụ sao?”

“Người không phải sư phụ của ta!” Hai mắt Liên Tổng phiếm hồng, nước mắt lưu chuyển: “Sư phụ của ta là người lương thiện từ bi, không dùng mạng người để bắt ép người khác, càng không giết hại người vô tội.” Mũi kiếm của nàng run lên: “Nếu người là sư phụ của ta, tuyệt đối sẽ không làm như vậy...Rốt cuộc người là ai?”

“Ta đương nhiên là sư phụ của người.” Trên mặt Kim Nhật Lăng hiện lên tia uy nghiêm, lạnh lùng như tuyết bao phủ mùa đông: “Chẳng qua là, từ bi cùng thiện lương như lời người nói, từ năm năm trước đã theo người nhảy xuống Trúc Vong Nhai rồi!”

Cánh tay dài vung lên, thanh kiếm nàng cầm bị đánh văng vào bụi cỏ.

Trước mắt bao người, hắn buông tha một đám võ lâm hào kiệt, mang theo đồ đệ nhu nhược của mình đi.

Trước khi hắn biến mất, Nguyệt Ảnh còn hỏi: “Có giết hay không?”

Hắn vô vị bỏ lại một cái liếc mắt: “Để bọn họ tự sinh tự diệt.”

Mọi người hộc máu.

Ánh trăng mê ly, bóng cây hoành tà. Liên Tống bị sư phụ ôm vào phòng khi, chỉ tới kịp ngẩng đầu nhìn ngọn cây liếc mắt một cái.

Cơn giận còn sót lại chưa tiêu, nàng thở phì phì ngồi vào bên cạnh bàn, cấp bản thân châm một chén nước, không nhìn hắn.

Hắn giống như không đem cửa nàng tức giận đặt ở trong mắt. Đẩy cửa đi ra ngoài, vào cách vách phòng.

Nàng nhất hồ trà đều nhanh uống làm, đợi không được hắn đến. Đang chờ đợi bên trong, bồ y tử thương hậu thanh âm không biết sao nhảy lên nàng trong lòng, nàng học hắn lại nhai vài câu, pháp phòng tâm tình dần dần giống phao thả lá trà chậm rãi trầm hạ. Tâm yên tĩnh, nàng cẩn thận đánh giá bốn phía. Phòng nội bố trí lịch sự tao nhã sạch sẽ, hoàn toàn là sư phụ phong cách. Xem mới vừa rồi sư phụ đối cảnh vật chung quanh quen thuộc, tiến vào như nhập bản thân trong nhà, đoán nơi này hắn là hồng liên giáo nơi nào đó biệt viện.

Có trời sinh lòng hiếu kỳ, hơn nữa lo lắng linh nham sơn trang mọi người an nguy, nàng quyết định đi ra ngoài tham tìm tòi đến tột cùng. Thôi hai hạ môn, nhưng lại bất động.

Khóa.

Đáy lòng kia căn lá trà tăng một tiếng đứng nghiêm.

Nàng mỉm cười vài cái, bình sinh

Cửa sổ nhất khai, đoàn tụ hoa mùi xông vào mũi.

Vừa đem một cái chân phóng tới cửa sổ thượng, ngoài cửa có tiếng vang, tiếp theo môn bị đẩy ra. Sự phụ thay đổi thân thể cảm thấy thấu hồng y khoanh tay mà đứng.

Nguyên lai là thay quần áo đi. Như thế hảo khiết, Liên Tống bừng tỉnh lại tin tưởng hẳn là sự phụ.

“Người khóa ở đằng kia, là muốn thưởng thức ngoài cửa sổ cảnh sắc?” Hắn biên đi vào biên hỏi.

Liên Tống ngượng ngùng thu hồi chân, hỏi: “Làm sao khóa ta.”

“Cho người bình tĩnh bình tĩnh.” Hắn ngồi vào bên cạnh bàn, đem Liên Tống mới vừa rồi uống thừa bán mẫn cái chén trọng chứa đầy, liền uống một ngụm.

“Ta xem cần bình tĩnh nhân là người.” Liên Tống đoạt quá của hắn cái chén thật mạnh đặt lên bàn.

“Ta có gì cần bình tĩnh?” Hắn ung dung xem nàng.

Nàng chỉ hắn: “Người khác bảo ta một tiếng yêu nữ, người liền xúc động táo bạo. Không khỏi rất chuyện bé xé ra to.”

Hắn nói: “Như thế nào tiểu, như thế nào đại? Nếu người khác nhục mạ của người tướng công, người cũng nhẫn sao?”

Quang nghĩ đến cái kia hình ảnh, khiến cho nàng cảm giận: “Nếu là vô lý nhục mạ, xem ta không đem bọn họ đánh bay đi.”

“Đồng dạng đạo lý, nhục ta nương tử giả, tử.”

Lời này không đến nơi đến chốn theo miệng hắn lý nói ra, nghe vào

Liên Tống trong lòng, lan tràn đóa hoa đi ra, nhưng là lập tức bị nàng dập tắt.

“Chỉ có tử mới có thể giải quyết vấn đề sao, chúng ta có thể tị thế.”
Nàng cảm hắn hơi lạnh thủ, “Từ trước sự phụ lớn nhất nguyện vọng không phải là thoái ẩn sau cùng ta gửi gắm tình cảm sơn thủy sao?”

Hắn không nói được một lời nhìn nàng.

“Ta đã biết, “ nàng cười một tiếng, “Tuy rằng không muốn tin tưởng, nhưng là sự phụ, kỳ thật người chân chính nguyện vọng vẫn là nhất thống giang hồ đi.”

Hắn cười một chút, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nàng khi hắn cam chịu, hàn tâm nói: “Chúng ta đây nói bất đồng, sẽ không tương vì mưu.”

Nàng đứng dậy muốn đi, một đôi tay lại bị tay hắn chường đè nặng, nàng đành phải lại ngồi xuống.

Hắn cầm lấy nàng một đôi tay nắm ở lòng bàn tay, mắt nhìn nhập nàng đáy lòng: “Người nay là người của ta, không cùng ta mưu, cùng ai mưu?”

“Giang hồ nữ nhân, không câu nệ tiểu tiết.” Nàng chợt dạ tìm lấy cơ.

“Người có thể không câu nệ tiểu tiết, kia đứa nhỏ đâu?” Hắn miết liếc mắt một cái nàng thượng bằng phẳng bụng.

Nàng việc che bụng: “Ta khi nào thì có đứa nhỏ, không thể nào!”

“Người liền như vậy tin tưởng? Một lần hai lần có lẽ cơ hội không lớn, bất quá chúng ta...” Hắn muốn nói lại thôi, gọi lên khóe môi.

Nàng hoảng hốt, đỏ mặt, làm bộ như lão thành nói: “Nếu có chút đứa nhỏ đương nhiên muốn đồng cha mẹ cùng một chỗ, nhưng là

người thấy đứa nhỏ là muốn muốn một cái đạm bạc yên tĩnh phụ thân, hay là muốn một cái cả ngày sát phạt tàn sát bị nhân nghĩa làm ma đầu phụ thân?”

Hắn nghĩ nghĩ, khó xử nói: “Ta sờ không cho phép hắn tâm tư, chờ sinh hạ đến sau làm cho chính hắn lo lắng đi.”

“Người...” Liên Tống ghen lời. Người này sao như vậy giảo hoạt.

Nàng nhanh chóng rút ra hai tay vòng quá hắn đi. Nói bất quá, trước hết chạy đi.

Nhưng là hắn làm sao chịu buông tha nàng.

Mới chạy ra hai ba bước, nàng liền bị hắn giữ chặt.

“Người thực bỏ được lưu một mình ta?” Hắn ngôn ngữ thản nhiên, đau đớn nàng tâm.

Nàng khế cắn môi, xoay người nói: “Ta đương nhiên không tha, ta không tha. Khả nếu là người kiên trì hôm nay gây nên, ta nhất định phải đi. Ta Chân Ninh nguyện người là từ trước cái kia võ công mất hết sự phụ, người thương không nhân, ta cũng tuyệt không làm cho người ta đến thương người.”

Hắn chăm chú nhìn nàng thật lâu sau, nổi lòng ba lưu dừng cấp. Nhiều năm trước võ công mất hết là lúc, hắn tưởng vẫn là nhẫn nại. Chỉ cần âu yếm người bình an sống ở trên đời này, làm cho hắn thừa nhận bao nhiêu đau khổ hắn đều nguyện ý.

Thẳng đến nàng sát lên núi đến, rõ ràng sớm chóng đỡ hết nổi, vẫn cười nói muốn cứu hắn. Thẳng đến nàng đứng ở đoạn kiều thượng, ném đi toàn bộ võ lâm nói muốn thấy hắn, sau đó giống lá cây bàn bay xuống nhai hạ.

Khi đó hắn giật mình bừng tỉnh, người yêu người kia, nếu nàng cũng đồng thời yêu người, như vậy mỗi gia tăng ở chính mình trên người

một phần đau, làm sao thường không phải gia tăng ở trên người nàng. Hấn buồn cười đăm đăm nhường nhin cấp nàng mang đến cái gì?

Hấn không nghĩ nhin nữa. Của hấn yêu, của hấn dã tâm, của hấn hết thấy.

“Ta cũng tình nguyện người là từ trước cái kia không có võ công, mọi chuyện cần nhờ ta đến bảo hộ tiểu đồ đệ.” Hấn chế trụ nàng cổ tay, ngón tay càng thu càng chặt, “Khi đó ta nói đối đó là đối, ta nói sai đó là sai, người chưa từng ngỗ nghịch quá ta một câu, à?”

Liên Tổng cổ tay khấu đau nhức, kinh thấy sư phụ đây là muốn xuống tay phế nàng võ công. Nàng phản thủ phản kháng, đối hấn ra chiêu. Rất nhiều chiêu thức bản năng sử xuất đến, nàng vô sát ý, nhưng là khắp nơi sát chiêu. Tưởng nàng võ công vẫn là năm đó theo thương thiên dạy học, lại tà vừa ngoan. Bất quá, lại tà lại ngoan, nàng cũng không phải đối thủ của hấn.

Ở hấn dĩ dật đãi lao dưới, bọn họ qua hơn mười chiêu, cuối cùng coi nàng hai tay bị chế chấm dứt.

“Người đối sư phụ hạ nặng như vậy thủ?” Hấn chế trụ nàng cổ tay, phản ôm lấy hơi hơi thở dốc nàng.

“Rõ ràng là người tưởng phế ta võ công trước đây.” Nàng bất bình, lại có chút buồn bực lại phí công giãy dựa hai hạ. Thầy trò thân phận mền nhau, đối nàng này đồ đệ mà nói thực tại là thật lớn hoàn cảnh xấu. Mặc kệ hấn làm cái gì, đều có thể dùng sư phụ thân phận đến áp nàng, khắp nơi đùa giỡn nàng, làm cho nàng phản kháng không thể.

Hấn chuyển quá nàng thân mình, đối mặt nàng nói: “Người này thân rách nát công phu, không bằng phế bỏ. Sư phụ một lần nữa giáo người. Người làm ta đồ đệ nhiều như vậy năm, còn không có theo ta trên người học được giống dạng võ công, thực là vì sư nhân sinh nhất tiếc.”

“Đừng phé ta võ công.” Nàng kháng nghị, nàng còn muốn lưu trữ công phu theo hấn dưới kiếm cứu vài người.

“Phé đi mới tốt một lần nữa luyện.” Hấn như là hạ quyết định quyết tâm.

Nàng im lặng, làm bộ như sợ hãi rụt rè nói: “... Hội đau.”

Hấn sùng ái cười, niết của nàng mặt nói: “Được rồi, chờ sư phụ tìm được không đau biện pháp, lại phé người võ công.”

Nàng bị hấn nắm bắt, phía sau lưng tóc gáy đều phải đồ dựng thẳng. Hoàn hảo hoàn hảo, khoe mã này biện pháp còn có điểm dùng được.

“Còn muốn đi sao?” Hấn hỏi.

Nàng lập tức đôi thượng tươi cười: “Không đi không đi.” Ở hấn mí mắt dưới, đi được sao.

Hấn cười vui vẻ: “Ta đây an tâm.”

Nùng tình quyến ý hai người, đến ban đêm tự nhiên sẽ không chỉ có ngủ đơn giản như vậy. Một phen ôn tồn lưu luyến qua đi, nàng ở hấn trong lòng ngủ. Hấn nhìn nàng tú lệ sườn mặt, thỏa mãn bình yên ủng nàng nhập miên. Trong bóng đêm chỉ còn hai người đều đều hô hấp, bỗng nhiên, tiếng hít thở loạn, nàng mở mắt ra, kêu nhỏ một tiếng: “Sư phụ.”

Hấn không có lên tiếng trả lời.

Bình một hơi, nàng nhanh chóng ngồi dậy, mặc quần áo.

Ngoài cửa sổ đoàn tụ hoa tới đêm trung, mùi càng phát ra đặc hơn, theo gió xuyên qua nàng vạt áo.

Đêm đoàn tụ là phù dung hoa một loại, có thanh tịnh ngưng thần công hiệu. Trước kia, nàng lấy tắm rửa vì danh chi khai sự phụ, vụng trộm đi ngoài cửa sổ thái hạ đoàn tụ, lại ở cách đó không xa tìm được cùng đoàn tụ cộng sinh đêm giao thừa, trở về phòng sau lại ở trang đài son trong hộp tìm được hoa đào phấn, ba người phá đi hỗn hợp liền thành mê dược. Nàng vừa sợ lại hiểm địa đem mê dược để vào trong thức ăn, lừa sự phụ ăn. Thế này mới có giờ phút này thoát thân.

Sự phụ tuy rằng bách độc bất xâm, nhưng ngăn cản không được mãnh liệt an thần dược a.

Nàng ngồi vào bên giường ôn nhu nhìn chăm chú vào trong lúc ngủ mơ nam nhân. Ánh trăng ở hắc không rảnh trên mặt, bỏ ra nhu khiết ấm áp hào quang. Nàng xem tâm đều nát. Nhịn không được tưởng khẽ vuốt hắc hai gò má, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hắc cuồng tứ giết người bộ dáng, vươn ngón tay đốn ở giữa không trung lại toàn xoay tay lại tâm.

Nàng suy nghĩ một lát, lấy quá hắc đặt ở bên gối thủ, ngón tay đáp thượng cổ tay hắc.

Mạch tượng cường thịnh, nhưng là nghịch lưu đối hướng, cực đoan bất bình. Trong cơ thể giống có âm dương nhị khí cho nhau đã đấu, mà tà hỏa nhân cơ hội công tâm.

“Quả nhiên là tẩu hỏa nhập ma...” Nàng ảo não chủ chính mình đầu.

Lúc trước nên nghĩ vậy một chút, như vậy cường đại nội lực đưa vào đi vào, lại ở chuyển hóa là lúc nhìn đến nàng nhảy xuống vực, sự phụ khẳng định bị chút kích thích mới có thể đến tận đây. Nhưng là năm đó, kia cũng là không có biện pháp.

Thở dài một hơi, đem sự phụ thủ để vào bị trung. Nàng hạ quyết tâm muốn đi sự phụ tìm kiếm giải cứu phương pháp.

Nếu cùng sư phụ nói, hẳn hơn phân nửa là không đồng ý. Duy nhất biện pháp là tiên trăm hậu tấu.

Thừa dịp ánh trăng, Liên Tống mang theo thanh kiếm một mình ra đi. Nàng tính hồi trúc quên nhai đề, cái kia lão thần tiên nói không chừng có biện pháp cứu sư phụ. Ở trở về phía trước, nàng muốn tới trước linh nham sơn trang một chuyến. Nguyên bản là ngạo thị võ lâm bang phái, nhất tịch trong lúc đó cả nhà đều thành phế nhân, giờ phút này bọn họ nhất chúng môn nhân đều gió lạnh thảm vũ, nhìn nhau không nói gì lệ ngàn đi đi.

Đến linh nham sơn trang trước cửa, nàng dừng lại, nói nhỏ một tiếng: “Hong rồi.”

-----oOo-----

Chương 32: Lòng chàng như sắt (tứ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lòng chàng như sắt (tứ)

Hồng rồi, khi nàng ra cửa thì không mang theo bạc.

Nàng nhìn chăm chú bốn chữ to màu đỏ son trên biển trước cửa, trong lòng nảy ra một chủ ý. Vậy thì mượn Úc trang chủ mấy lượng trước đi, lần này nàng tới đây là giải độc cho bọn họ, coi như là thu tiền thù lao.

Ý tưởng này nhảy lên trong đầu, nàng nhìn mọi nơi, đúng như dự đoán, mặc dù đã đêm nhưng trong đại sảnh đèn đuốc sáng ngời. Không có ai trông coi trong sân. Cũng đúng, hiện tại không thể sử dụng võ công, đứng canh gác cũng như đồ trang trí mà thôi.

“Ai, không có võ công còn không bằng chết đi.” Trong đại sảnh vọng ra âm thanh của nam tử.

Liên Tổng đâm cửa sổ giấy nhìn vào, nhìn thấy ở trong đó có mười mấy người cả nam lẫn nữ, người đứng người ngồi. Giữa đại sảnh là bàn ghế bằng gỗ tử đàn, Úc Thanh đang ngồi đó buồn bực không vui, Úc phu nhân thì mặt nhăn mày nhíu đứng ở sau.

“Trí Viễn, không nên nói như thế, chuyện gì cũng có cách.” Úc phu nhân khuyên nhủ.

“Có biện pháp gì, chúng ta đã tiến bước tám đại phu rồi, danh y kinh thành cái gì, căn bản là chó má.” Người nói chuyện là con trưởng của thủ hạ Úc Thanh. Nói xong lời này, cha hắn kéo hắn trở về bên cạnh, làm ra động tác như vả miệng hắn. Tiểu tử này bĩu môi, không

quan tâm đến phụ thân.

Úc phu nhân còn nói: “A Ly, tuổi người còn nhỏ, chuyện chưa biết còn rất nhiều, trên đời này có rất nhiều người thâm tàng bất khả lộ, chính là rồng không thấy đuôi. Chỉ cần chúng ta kiên nhẫn tìm, chắc chắn có thể tìm ra bọn họ, độc này chắc chắn có cách giải.”

Vài đại nam nhân dưới sự an ủi của nữ nhân thì cảm xúc mới hạ xuống chút.

Liên Tổng cảm thán, Úc trang chủ này cũng thật là có phúc khí, cười được một thê tử hiểu lí lẽ lại biết rõ lòng người như vậy. Vừa cảm thán vừa thay đổi tư thế, bỗng nhiên có một ánh mắt tinh nhuệ phóng tới.

“Ai!” Úc Thanh hét lớn.

Liên Tổng đành phải vừa cảm thán “quả là người từng trải”, vừa theo cạnh cửa tiến vào.

Mọi người thấy yêu nữ ban ngày thì hùng hổ vậy lại ngay lập tức, một vài người khác thì chạy ra cửa xem thử có đồng bọn tới cùng không, ngay cả bản thân đã mất võ công cũng quên hết.

Liên Tổng vươn tay ra làm tư thế ngăn cản, cười nói: “Ồi chao, ôi chao, ôi chao, các người muốn đánh ta thì ta không có ý kiến, nhưng mà các người xác định hiện tại bản thân có thể đánh thắng ta sao? Ta là yêu nữ Liên Tổng năm năm trước tại Trúc Vong Nhai đấu với võ lâm quần hùng a.”

Nàng nghĩ lời này của nàng rất giống những từ mà Tôn Ngộ Không nói trước những lần đánh yêu quái: Ta là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không năm trăm năm trước từng đại náo Thiên Cung.

Con khi Tôn Ngộ Không này nói không phải không có đạo lý.

Sau khi nàng tự nâng giá trị của nàng thì Úc Thanh quả thật có phần

không kị nàng.

Những người bao vây dưới ánh mắt của Úc Thanh không cam lòng mà lui ra. Một người chạy đến nói nhỏ bên tai Úc Thanh: “Không có người khác.” Úc Thanh gật đầu, đứng thẳng lưng chào hỏi Liên Tống: “Không biết Liên Tống cô nương đêm khuya đến đây có chuyện gì. Chẳng lẽ giáo chủ lại nảy lòng tham muốn giết luôn cả chúng ta?”

“Sự phụ ta không phải là người không giữ chữ tín.” Nàng không thể nghe được khi người khác nói bậy về sự phụ.

Úc Thanh ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nếu không phải, Liên Tống cô nương đến có chuyện gì?”

A Ly kia bị cha của hắn kéo vào góc nhìn không được nói chen vào: “Đừng nói là đến đưa thuốc giải cho chúng ta nha.” Nói xong thì bị cha hắn gõ vào đầu.

Liên Tống cười nói: “Vị tiểu huynh đệ này tuổi còn trẻ lại có hành động thẳng thắn, bội phục. Không sai, lần này ta đến chính là đưa thuốc giải.”

Úc Thanh cười ha ha nói: “Chẳng lẽ giáo chủ nhất thời nảy lên tính lương thiện nên phái người tới đây sao?”

Liên Tống trừng mắt liếc hắn nói: “Sự phụ ta rất giữ chữ tín!”

“Ngươi...” Thiếu chút nữa Úc Thanh đã thốt ra một tiếng “Yêu nữ”. nhưng cảm kích ban ngày vẫn như ký ức mới mẻ, hắn lại không biết Liên Tống có ý gì, lỡ như một câu “Yêu nữ” kia mới ra khỏi miệng đã có một thanh ngân châm từ cửa sổ bắn vào cổ họng của hắn, như vậy không phải hắn chết rất vô duyên sao.

Hắn đè ép tức giận, phát tay áo không để ý tới.

An Trí Viễn lại tiến lên nói: “Cô nương, chúng ta đều là người hiểu

biết, cô có điều kiện gì đừng ngại cứ nói thẳng.”

Liên Tổng nói: “Đúng là ta có điều kiện, nhưng trước khi ta nói ra điều kiện ta còn có một điều kiện. Đó là người phải đáp ứng điều kiện của ta thì ta mới nói ra điều kiện kia.”

“Việc này...” An Trí Viễn do dự nhìn Úc Thanh.

Úc Thanh cũng suy nghĩ.

A Ly lại kia toát ra một câu: “Cái gì mà điều kiện này với điều kiện kia...”

Liên Tổng không nói, chờ bọn họ từ từ suy nghĩ.

Một lát sau, Úc Thanh gật đầu, An Trí Viễn nói với Liên Tổng: “Nếu cô nương không ngại thì trước tiên nói điều kiện đi, xem chúng ta có thể làm được hay không. Nhưng ta muốn nói rõ, những chuyện vi phạm cấp bậc lễ nghĩa, chúng ta sẽ không làm.”

“Người yên tâm, ta không chấp nhất câu nói kia. Chỉ có một điều kiện thôi...” Liên Tổng liếc mắt nhìn qua mọi người, ánh mắt dừng trên người Úc phu nhân, nhếch miệng cười với Úc Thanh: “Thỉnh Úc trang chủ đánh ngất Úc phu nhân hoặc là để ta đánh.”

Úc phu nhân vẫn rụt rè im lặng đến giờ lại nghe thấy bản thân mình bị đánh thì nghiêm mặt chỉ vào Liên Tổng lạnh lùng nói: “Người này...Người muốn làm gì? Có ý gì? Người...”

Nói đến một nửa, người thét lên một tiếng rồi ngã xuống, dựa vào lòng trượng phu.

Úc Thanh đỡ phu nhân lên ghế, sau khi sắp xếp ổn thỏa thì bình tĩnh nói: “Cô nương có thể nói điều kiện thứ hai.”

Liên Tổng hơi kinh ngạc, lập tức cảm khái. Úc Thanh quả thật là cứng rắn, không hỏi nguyên nhân đã đánh ngất thê tử của mình.

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, Úc phu nhân thông tình đạt lý, lực ảnh hưởng không thể khinh thường. Nàng không có tự tin có thể thuyết phục Úc phu nhân vì thế phải ra tay trước.

“Điều kiện thứ hai sẽ không dễ dàng như vậy.” Liên Tổng nói tiếp: “Thỉnh Úc trang chủ dẫn dắt người của Linh Nham sơn trang rửa tay chậu vàng, rời khỏi giang hồ.”

“...”

Sau một lúc lâu Úc Thanh vẫn không nói chuyện.

Liên Tổng kiên nhẫn chờ. Nàng thấy thật may mắn khi đã ra tay trước, bằng không hiện giờ nàng nhất định sẽ mệt mỏi ứng phó với một đống đạo lý của Úc phu nhân, sao có thể nhàn nhã thế này.

Úc Thanh như đã hạ quyết tâm nhưng không tiện tỏ thái độ ngay lập tức vì thế nói: “Điều kiện này ta không thể một mình quyết định, phải hỏi ý kiến các huynh đệ.” Hắn chấp tay với mọi người: “Các vị huynh đệ, lập nghiệp trên giang hồ là tâm nguyện của chúng ta. Nhưng hiện tại không thể sử dụng võ công, cho dù muốn có thành tựu cũng không thể. Nhưng nếu đáp ứng với vị cô nương này thoái ẩn, khi võ công khôi phục rồi lại có thể hành hiệp trượng nghĩa trên giang hồ. Lợi hay hại thỉnh mọi người suy xét.”

“Ta đồng ý!” A Ly không hề nghĩ ngợi nhắc tay: “Ta đơn thuần chỉ là thích luyện võ công, không lập được nghiệp lớn cũng không sao, để ta cả đời mềm yếu nằm úp sấp thế này không bằng giết ta đi.”

Lúc này không có ai bịt cái miệng của hắn. Mọi người cũng đã nằm úp sấp cả một ngày, cảm giác này rất khó chịu. Quan tâm làm gì có thoái ẩn hay không, trước tiên trả lại sức lực cho họ rồi nói sau. Có sức lại, còn gì khó đâu?

Úc Thanh thấy mọi người đều không phản đối, liền thuận theo ý mọi người, bất đắc dĩ nói với Liên Tổng: “Ta đáp ứng với người.”

Liên Tống nói: “Chỉ đáp ứng miệng thì không thể được. Úc trang chủ viết cho ta một tờ giấy có dấu tay đi.”

Lúc này Úc Thanh sai người đưa tới bút giấy, viết cho Liên Tống một bức thư hứa hẹn, sau đó cắt ngón tay làm dấu ấn.

Liên Tống vừa lòng tiếp nhận cười nói: “Đa tạ Úc trang chủ.”

Úc Thanh cũng không khách khí mà chìa tay ra với Liên Tống.

Tất cả mọi người trông mong nhìn vào bàn tay thô ráp kia. Liên Tống cũng nhìn chăm chú, cảm thấy hứng thú với hoa văn chằng chịt trong lòng bàn tay, mặc dù có vài vết chai nhưng cũng rất đặc sắc. Nhìn một chốc lát nàng mới hiểu được, xấu hổ cười nói: “Ta không có mang theo thuốc giải chế sẵn. Người nhớ cho kỹ liều thuốc. Khụ khụ.” Nàng ho nhẹ cổ họng nói một hơi: “Hai lạng cát hoa, một lạng hoàng cầm, ba lạng xương bồ, một lạng nam tinh, tám lạng úc kiêm, tám lạng thượng thuật, hai lạng bạc trắng, ba lạng mứt táo. Có rảnh thì chế thành mật mà uống, không rảnh thì uống trực tiếp luôn. Lập tức sẽ khỏi.”

Úc Thanh lập tức mặt lạnh: “Người không làm cho chúng ta thử, ta làm sao biết thuốc này là giả hay thật.”

“Tuyệt đối không giả.” Liên Tống vỗ ngực cam đoan. Phương thuốc này là do nàng mặt dày đi hi sinh nhan sắc để lấy, là người kia trong lúc ý loạn tình mê mà nói ra. Làm đồ đệ như nàng cũng thật không tốt a.

Úc Thanh đi phôi được, chốc lát say đã bưng lên.

An Trí Viễn nói: “Mời cô nương xem qua.”

Liên Tống nhìn qua một lượt, đến khi nhìn tới bạc trắng thì dừng lại, tay lấy hai lạng bạc nhét vào túi của mình.

An Trí Viễn nghi hoặc nói: “Cô nương, người...”

Liên Tống đem túi để vào ngực nói: “Thuốc chỉ cần những thứ này là đủ, bạc trắng này xem như là tiền chữa bệnh của ta.”

Úc Thanh đến sau Liên Tống lạnh lùng nói: “Nếu cô nương thu tiền, vậy làm phiền cô nương chờ chúng ta nấu thuốc xong thử trước rồi hãy rời đi.” Tuy rằng không có võ công nhưng tác phong vẫn cường thế, không đợi cho Liên Tống có ý kiến đã sai người bảo vệ ở cửa.

Liên Tống nghe những lời này thì nóng nảy. Thuốc mê nàng chế không duy trì lâu, chờ họ chế xong thuốc giải thì sư phụ đã sớm đuổi tới đây. Đến lúc đó đừng nói là thử thuốc, họ trực tiếp đưa thân cho sư phụ đi.

Thoải mái lướt qua mấy người, Liên Tống đã lui ra tới cửa, nhảy lên đầu tường. Nàng giống như tinh linh trong đêm, gió thổi tung bay y bào màu bạc, đôi mắt sáng ngời nhìn xuống mọi người: “Úc Thanh, nếu trong vòng bảy ngày ta không nghe được tin tức người rửa tay chậu vàng, thì người hãy chờ nghe tin tức xấu đi.”

Dứt lời, một bóng dáng màu bạc bay vút trong đêm.

Úc Thanh nhìn theo phương hướng Liên Tống biến mất, giấu được không thể đuổi theo liền căn môi cho qua. Hắn cho gọi một thủ hạ đắc lực nói: “Đi, gọi thiếu gia trở về.”

-----oOo-----

Chương 33: Thiện ác khó phân (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiện ác khó phân (nhất)

Liên Tống đi nhanh trong rừng, nàng muốn nhanh chóng đến Trúc Vong Nhai tìm Bồ Y Tử. Sư phụ bị tẩu hỏa nhập ma, lấy ý thuật của nàng không thể chữa trị, nhưng nàng tin tưởng Bồ Y Tử nhất định có biện pháp.

Gió nổi lên, rừng cây rung động. Nàng đón gió mà đi, trong âm thanh sà sạt kia có một tia khác thường, nàng đi chậm dần, phía xa vài bước, áo bào màu đỏ tung bay trong gió.

Trong lòng Liên Tống kinh ngạc, nàng nghĩ ít nhất Kim Nhật Lăng phải ngủ tới bình minh, nàng ở Linh Nham sơn trang náo loạn một trận, hiện tại mới qua một canh giờ.

“Sư phụ...”

Nàng có chút không yên.

Kim Nhật Lăng xoay người lại, mặt mày yêu diễm. Trong nhất thời, Liên Tống thấy hần như người xa lạ.

Gió rừng thổi qua, khoe miệng Kim Nhật Lăng hơi giơ lên: “Muốn đi đâu?”

Rừng cây nơi họ đứng cách Linh Nham sơn trang vài dặm, Kim Nhật Lăng không thể biết chuyện nàng cho Úc Thanh thuốc giải. Nàng cười nói: “Đồ nhi mới đến Linh Nham sơn trang, hiện tại đang định trở về. Sao sư phụ lại đến đây?”

Kim Nhật Lăng không đáp, lại hỏi: “Trở về chỗ nào?”

“Trở về chỗ của người a.” Nàng chưa nghĩ gì đã nói, nói xong mới biết đã lộ tẩy.

Quả nhiên, Kim Nhật Lăng nói: “Chỗ của ta ở hướng tây, sao khi này người đi hướng đông?”

Giấu diếm cũng không thể gạt được, Liên Tổng thẳng thắn nói: “Kỳ thật đồ nhi muốn trở về Trúc Vong Nhai tìm vị lão thần tiên kia, hỏi ông ấy xem có biện pháp cứu chữa cho sư phụ hay không.”

“Chữa khỏi cho ta cái gì?”

“Sư phụ, người cũng biết bản thân bị tẩu hỏa nhập ma, ngũ độc quần thân, cho nên tính tình mới thay đổi lớn như vậy. Đồ nhi không thể cứ để sư phụ như thế này.”

Ánh mắt Kim Nhật Lăng dịu đi: “Mạch tượng của ta nghịch chuyển là do tu luyện Lưu Phương thần công. Khi trước tu luyện thì cứ cách một khoảng thời gian sẽ bị nghịch hỏa công tâm. Khi chúng ta gặp nhau sau sơn động đúng là lúc ta phát tác. Nay ta đã luyện đến tầng cao nhất, đương nhiên là mạch tượng khác với người thường.

“Nhưng mà, con người phải thuận theo tự nhiên mới có thể sinh tồn, mạch tượng nghịch chuyển...”

Liên Tổng không dám tưởng tượng ra dáng vẻ kinh mạch đứt đoạn của Kim Nhật Lăng, đi đến trước mặt hắn nói: “Sư phụ, đồ nhi thật sự lo lắng cho người.”

Ánh mắt Kim Nhật Lăng có chút rung động, hắn lấy tay xoa hai má Liên Tổng, nàng nhìn vết máu chưa khô ở cổ tay hắn, toàn thân cứng lại, trong lòng nói một câu: Linh Nham sơn trang! Nàng hoảng hốt chạy trở về, lại bị hắn giữ chặt.

Hắn lãnh khốc nói: “Chậm rồi, đều chết hết.”

Chết hết? Trong đầu Liên Tổng thoáng qua khuôn mặt của những người trong Linh Nham sơn trang, vừa nãy vẫn còn nói chuyện với nàng, sự tức giận cùng bất đắc dĩ trên mặt họ khiến nàng cười trộm hồi lâu, mà hiện tại, họ đã chết hết sao?

Nàng không dám tin nhìn sư phụ: “Vì sao?”

Hắn mạnh mẽ kéo nàng qua: “Nếu người không đi, ta còn có thể tha cho họ một mạng. Nhưng người lại có thể vì những người lúc trước muốn giết người mà hạ mê dược với ta!”

“Nhưng sư phụ cũng không đến mức phải diệt cả nhà họ!”

Liên Tổng căm giận bắt lấy vạt áo Kim Nhật Lăng.

Kim Nhật Lăng cúi mắt đảo qua vạt áo, lạnh lùng nhìn Liên Tổng nói: “Ta thấy những người đó chắc đã cho người ăn mê dược đi, càng ngày càng không biết lễ phép. Nếu không giết họ, không biết người còn bị họ mê hoặc như thế nào.”

“Không, không...”

Liên Tổng buông vạt áo Kim Nhật Lăng ra, không hề chớp mắt nhìn khuôn mặt của hắn nói: “Người không phải là sư phụ của ta. Là thân hình của hắn, nhưng hồn phách thì không phải, đã thay đổi rồi.”

“Đem sư phụ trả lại cho ta!”

Nàng rút kiếm ra, không chút lưu tình đâm về phía người trước mặt.

Kim Nhật Lăng cũng không gấp, gấp chiêu tiếp chiêu, điểm huyết của nàng, Liên Tổng hôn mê ngã trong lòng Kim Nhật Lăng.

Khi mở mắt ra, nàng đã ngủ trên giường ở trong phòng. Cô nương nhìn thật quen mắt chờ đợi ở bên cạnh, thấy nàng tỉnh lại thì cười

nói: “Người tỉnh rồi, ta chờ mà thật nóng lòng.”

“Người là...”

“Ta là Nguyệt Ảnh.”

Ý thức của Liên Tổng nhanh chóng khôi phục, muốn ngồi dậy. Nguyệt Ảnh tiến lên đỡ nàng, nàng vừa định xua tay nói không cần, tay đưa lên một nửa lại không thể nâng lên nữa.

Nguyệt Ảnh đỡ lấy lưng của nàng, nàng dựa vào hỏi: “Sao toàn thân ta lại vô lực thế này?”

Nguyệt Ảnh giúp nàng ngồi xong thì nói: “Giáo chủ dặn tôi nói với thiếu chủ, hãy giúp người mang võ công đi, người sẽ bị thương một ít nguyên khí, trong vòng nửa tháng sẽ khôi phục lại.”

Liên Tổng cả kinh, vội vàng vận khí, quả nhiên đan điền trống trơn, toàn thân như sợi bông, chung quanh là khe hở.

Nếu là sư phụ Huyền Tông Môn sao có thể ra tay ác độc với nàng như vậy, người kia quả nhiên đã không còn như lúc trước.

Khi nàng đang âm thầm đau lòng, Nguyệt Ảnh giúp nàng mặc thêm quần áo, cực kỳ hâm mộ mà nói: “Giáo chủ đối với thiếu chủ thật tốt, mất hai phần nội lực của bản thân mới có thể làm tiêu tan võ công trước kia của thiếu chủ.”

Liên Tổng cười khở: “Phế võ công của ta cũng cần đến hai phần nội lực của hắn sao?”

Nguyệt Ảnh nói: “Nếu là phế võ công thì người nào không đau như bị đao tim cắt thịt, rất thống khổ, mười người có chín người sẽ chết. Võ công của thiếu chủ pha tạp, muốn thành công phế võ không phải dễ, hiện tại thành công, thân thể lại không tổn thương, chỉ là mất ít nguyên khí nhưng có thể bổ sung trở về. Nếu không phải giáo chủ lo lắng lấy hai phần nội lực bảo vệ người chu toàn, sao người có thể

an toàn thế này.”

“Ta đây thật muốn cảm tạ hần.” Liên Tổng đẩy ta Nguyệt Ảnh ra, đứng lên chậm rãi đến bên cạnh bàn, uốn ngum trà hỏi: “Giáo chủ của các người đâu, nói hần lại đây, ta muốn gặp hần.”

Nguyệt Ảnh đáp: “Giáo chủ nói, nếu thiếu chủ muốn gặp người thì bảo ta nói với thiếu chủ, hai ngày nay hần không thể ở đây, nếu thiếu chủ muốn thừa dịp hai ngày này mà chạy đi, việc này vạn lần không được. Hần muốn ngài từ bỏ ý định này trong đầu.”

Liên Tổng nắm chặt chén trà nói: “Ta đã biết, người đi ra ngoài đi.”

Đợi đến khi Nguyệt Ảnh đóng cửa phòng, Liên Tổng đi đến cửa sổ, bên ngoài rộng rãi thoáng đãng, đập vào mắt là một mảnh cỏ xanh, cây đoàn tụ lúc trước đã không còn, nàng không thể điều chế được mê dược nữa.

Hai ngày qua, nàng đi dạo chung quanh khu vườn, muốn tìm thời cơ chạy trốn, nhưng đúng như Kim Nhật Lăng nói, nàng không thể ra khỏi tiểu viện này. Mặc kệ là nàng đi đến đâu, chỉ cần thấy người sống là họ cung kính hành lễ với nàng, đồng thời, bọn họ cũng vận dụng toàn bộ cảm quan mà giám sát chặt chẽ hướng đi của nàng.

Buổi tối ngày hôm sau, nàng nhứt chí ngã đầu liền ngủ. Nửa đêm bị cảm giác áp bức tỉnh lại. Cả người nàng đầy mồ hôi, trong đó phảng phất có mùi thơm, mồ hôi thì không thể phân biệt rõ là ai, nhưng hương thơm này chính là của nam nhân đang kề sát thân thể của nàng.

Nàng kháng cự đẩy ngực hần, hần hoàn toàn thờ ơ. Nàng thở dài một tiếng, dù sao nàng cũng không có khí lực, mở rộng tay đi theo hần. Hần cũng không hài lòng với sự lười biếng tiêu cực của nàng, nắm lấy cằm của nàng cùng giao triền môi lưỡi. Nàng vẫn không có phản ứng như trước, hần hôn trong chốc lát thì dừng lại, hơi thở mị hoặc lắng vẳng bên tai nàng: “Người không muốn lấy lòng ta, muốn ta tới lấy lòng người sao?”

Nàng không đáp.

Hừng đông, âm thanh của nàng cũng nghẹn lại, nước mắt khô khóc, hối hận không nên nghĩa khí nhất thời mà lấy trứng chọi đá.

Bị phé võ công nên nguyên khí bị tổn thương lớn, lại bị người kia ăn cả đêm, ba ngày kế tiếp nàng hoàn toàn không thể xuống giường. Nàng hoài nghi hẳn căn bản chính là muốn dùng phương pháp này để biến nàng thành một tiểu thư thể chất nhu nhược yếu đuối trong khuê phòng, hẳn căn bản không tính dạy nàng võ công.

Nàng dựa vào trí nhớ luyện mấy quyền pháo của Huyền Tông Môn, cảm giác thân thể có chút sức lực, nhìn đến bức tường cao đến hơn hai người chồng lên, nàng thử nhảy qua. Lúc trước có thể nhẹ nhàng nhảy qua, giờ lại giống như xa ngàn dặm.

Nàng đứng bên tường nhìn trời thờ dài: “Ai, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay a.”

Tiếng cười duyên từ sau truyền đến, Nguyệt Ảnh đứng sau nàng nói: “Trời đất không trả lời, nhưng mà giáo chủ trả lời. Bất luận là thiếu chủ muốn cái gì, chỉ cần giáo chủ có thể làm, hẳn nhất định sẽ làm cho ngươi.”

Trong những ngày này, mọi tâm tư của nàng đều suy nghĩ đến chuyện bỏ chạy, nên không giao tiếp với ai ở trong viện này. Hôm nay nhìn bầu trời tâm tình rất tốt, nàng cũng có tinh thần, nhàn nhạt nói: “Ngươi làm sao lại đi theo giáo chủ?”

Nguyệt Ảnh nói: “Việc này nói ra thật dài, ngươi ngồi trước đi.” Nàng xoa cái bàn đá, vẫy tay với Liên Tổng: “Ngài ngồi xuống uống trà nghe ta nói.”

Liên Tổng thấy nàng khi nào cũng cười nên có thêm vài phần tình cảm, vui vẻ ngồi xuống, vẻ mặt mong chờ nghe nàng nói.

Nguyệt Ảnh đưa chén trà cho Liên Tống: “Thiếu chủ rời xa trần thế mấy năm, có thể không hiểu chuyện hiện nay lắm, nhưng giang hồ năm năm trước hẳn là ngài biết rõ. Khi đó, trừ bỏ Thiếu Lâm, Huyền Tông Môn là môn phái lớn nhất. Mà Thiếu Lâm là phật môn thanh tịnh, rất ít giao thiệp với mọi chuyện trong chốn võ lâm, vì thế Huyền Tông Môn liền hô gió gọi mưa trên giang hồ. Tám đại môn phái khác cùng với những môn phái nhỏ hơn đều kính Huyền Tông Môn một phần mặt mũi.”

Liên Tống nghe đến đây, nghĩ đến cuộc sống lúc trước ở Huyền Tông Môn mà trong lòng cảm thán.

Nguyệt Ảnh thấy nàng thất thần thì ngừng trong chốc lát, uống miếng nước, đợi nàng hồi phục tinh thần mới tiếp tục nói: “Làm người, có ba sự việc khó nhẫn nhịn nhất, đó là: tươi cười, ho khan cùng dã tâm. Huyền Tông Môn độc tôn giang hồ, không khỏi có tâm tư xưng bá võ lâm. Ngài cũng biết, Cấp Điện Các cất chứa hầu hết võ công bí tịch của các môn phái, Huyền Tông Môn ỷ vào sức mạnh mà không chịu trả lại. Rất nhiều môn phái sợ hãi thế lực của Huyền Tông Môn mà không dám đi cướp lại. Cha ta cũng giống như vậy.”

Đôi mắt Nguyệt Ảnh buồn bã, nói: “Ngài có biết Đường Môn Tứ Xuyên không?”

Liên Tống gật đầu. Đường Môn Tứ Xuyên là một thế gia độc dược nổi danh trong chốn giang hồ, bọn họ không chỉ là người dùng độc mà còn là người làm thuốc. Lão tổ của Đường Môn tự nghĩ ra một bộ võ công là “Dược kinh”, nghe nói có thể địch nổi với “Kim Cương kinh” của Thiếu Lâm. Nhưng mà sau khi lão tổ Đường Môn qua đời, “Dược kinh” liền thất lạc, cuối cùng lại nằm ở Cấp Điện Các của Huyền Tông Môn.

“Mong muốn cả đời của cha ta là mang “Dược kinh” trở về, chấn hưng Đường Môn. Dựa theo quy tắc của Huyền Tông Môn, phải đánh bại một vị thượng sư của Huyền Tông Môn mới có thể lấy bí tịch từ Cấp Điện Các. Cha ta khổ luyện hai mươi năm, đến Cao Ngạo sơn khiêu chiến với thượng sư Tư Phóng, vốn dĩ võ công của

cha ta thắng một bậc, nhưng Tư Phóng âm hiểm xảo trá dùng thủ đoạn thắng cha ta. Cha ta không phục, lão già Hồng Mộ kia rõ ràng nhìn thấy Tư Phóng xảo trá nhưng lại bao che, đánh cha ta ra khỏi núi. Cha ta sau khi trở về bệnh không dậy nổi, buồn bực mà chết.”

Bị thương cùng thống hận lẫn lộn trên mặt Nguyệt Ảnh, nàng nghẹn ngào không nói gì.

Liên Tổng đã trải qua nỗi đau mất cha, đương nhiên đồng cảm với Nguyệt Ảnh, nàng không nói câu nào chỉ cầm chặt tay Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh tự biết bản thân thất thố, thở sâu rồi rút tay ra, trên mặt bình tĩnh nói: “Ta có bao nhiêu hận với Huyền Tông Môn, thiếu chủ nghe đến đó hẳn đã rõ. Khi đó, không ngày nào ta không nghĩ đến việc báo thù, nhưng võ công lại có hạn, ngay cả cửa Huyền Tông Môn cũng không vào được. Ta tuyệt vọng, nghĩ rằng cả đời này cũng không thể báo thù. Không ngờ có một ngày, giáo chủ lại giết kẻ thù của ta, còn diệt cả Huyền Tông Môn. Mặc kệ động cơ của hắn là gì, nhưng hắn vẫn là ân nhân lớn nhất cuộc đời này của Nguyệt Ảnh. Ta thề muốn đi theo hắn.”

Giết người, lại là giết người. Liên Tổng vừa nghe sư phụ nàng lại giết bao nhiêu người mà đau lòng.

“Người cũng biết, sư phụ ta hiện tại đã tẩu hỏa nhập ma.” Liên Tổng nói, “Các người đi theo hắn như vậy, giúp hắn giết người, căn bản không phải là báo ân, mà các người đang đẩy hắn càng đi sâu vào con đường ma quỷ mà thôi.”

“Thiếu chủ, giáo chủ làm mọi chuyện đều là vì ngài.”

Nguyệt Ảnh nhìn thẳng Liên Tổng: “Hắn nghĩ rằng ngài đã chết, rất thống khổ. Tuy rằng hiện nay hắn nhìn điên cuồng như vậy, nhưng ta thường xuyên thấy hắn ngẩn người nhìn cây đào trong viện. Hắn để chúng ta đi theo hắn, đơn giản vì chúng ta có chút giống ngài. Nay ngài trở lại, hắn nhập ma, thống khổ trong lòng hắn, ngài có từng thương tiếc nửa phần?”

Liên Tổng trầm mặc.

Lúc này Kim Nhật Lăng đi vào trong viện.

“Đang làm cái gì vậy?” Hấn cười hỏi.

Nguyệt Ảnh vội vàng đứng dậy hành lễ. Ánh mắt Kim Nhật Lăng dừng trên người Liên Tổng. Nguyệt Ảnh liếc hấn một cái, yên lặng lui ra.

Liên Tổng nghĩ đến lời nói của Nguyệt Ảnh, nghĩ lại mới biết nhiều ngày nay nàng quá lạnh nhạt với Kim Nhật Lăng. Nghĩ đến đây nàng nói: “Sư phụ đã trở lại, có ăn cơm chưa?”

Nàng đột nhiên nhiệt tình, Kim Nhật Lăng hơi kinh ngạc, nghĩ xem nàng đang có ý định gì.

“Chưa ăn đâu.” Hấn bất động thanh sắc.

“Đồ nhi làm cho người.”

Liên Tổng chạy đến phòng bếp, không đến nửa canh giờ liền làm ra ba món mặn một món canh.

Mâm cơm tràn đầy để trước mặt Kim Nhật Lăng, hương thơm cuộn cuộn bay tới mũi. Hấn nhìn bàn đồ ăn này im lặng thật lâu.

Liên Tổng thấy hấn thật lâu chưa động đũa thì gấp một khối thịt bỏ vào trong chén của hấn.

“Ăn a sư phụ, tay nghề của đồ nhi tốt lắm.”

Kim Nhật Lăng ăn một ngụm, thần sắc bị kiềm hãm, vẫn chưa lộ ra ý vừa lòng.

Liên Tổng hỏi: “Không thể ăn sao?”

Kim Nhật Lăng lắc đầu: “Không phải. Mấy năm qua, ta đều ăn nhưng không biết vị, miếng thịt này lại khiến ta cảm giác được.”

Hốc mắt Liên Tổng nóng nóng nói: “Về sau mỗi ngày đồ nhi đều làm cho sư phụ ăn.”

“Khói bếp sẽ cay mắt, thỉnh thoảng làm là được rồi.”

Nói xong, Kim Nhật Lăng chỉ chuyên chú ăn đồ ăn, không nói lời nào.

Cơm nước xong, Liên Tổng lại đi chuẩn bị nước tắm rửa cho Kim Nhật Lăng.

Nước nhanh chóng chuẩn bị xong, Liên Tổng giúp hắn cởi quần áo. Kim Nhật Lăng bước vào trong thùng tắm, mái tóc xõa ra ngoài. Liên Tổng cầm lược đứng sau lưng hắn, nắm tóc hắn trong tay, nhẹ nhàng chải chuốt. Hơi nước tràn ngập khiến sợi tóc cũng ướt át, còn có mấy sợi bị rối.

Khi còn ở Huyền Tông Môn, nàng thường xuyên giúp hắn chải đầu, lúc này lại như trở lại năm năm trước.

“Sư phụ, sao càng sống càng trẻ a.” Liên Tổng nhìn kỹ sườn mặt Kim Nhật Lăng: “Năm nay cũng đã đứng tuổi rồi mà nhìn cứ như hai mươi. Là vì luyện Lưu Phương thần công sao?”

“Lưu Phương sẽ khiến dung nhan của người ta không già đi.” Hắn nói.

“Vậy chẳng phải vài năm nữa đồ nhi liền già hơn sư phụ sao?” Liên Tổng sợ hãi than: “Nghĩ đến tương lai tóc đồ nhi biến thành trắng xóa, sư phụ vẫn là thiếu niên tuấn lãng, nếu cùng đi với nhau, người khác còn tưởng sư phụ là cháu của đồ nhi nha.”

Kim Nhật Lăng nhú mi liếc nhìn nàng một cái.

Nàng không để ý nói tiếp: “Nếu sư phụ đã phế võ công của đồ nhi thì dạy đồ nhi luyện Lưu Phương công đi.”

Kim Nhật Lăng nói: “Lưu Phương công không thích hợp để nữ tử tu luyện.”

“Vì sao?”

Kim Nhật Lăng được nàng nắm tóc rất thoải mái, chậm rãi giải thích: “Lưu Phương thần công là tích tụ âm khí ở bên ngoài, thuần dương khí kết hợp bên trong. Tuy rằng bề ngoài sư phụ âm nhu nhưng nội lực rất mạnh. Nữ tử vốn là thuần âm, không thể chịu nổi dương khí quá mạnh.”

“Vậy làm sao bây giờ, trên đời này còn có phương pháp nào có thể giữ gìn dung nhan?”

“Người yên tâm, cho dù là người biến thành thế nào, sư phụ vẫn không rời không bỏ.”

Kim Nhật Lăng nhẹ nhàng vuốt ve mặt Liên Tổng, ánh mắt ôn nhu.

Liên Tổng nhìn Kim Nhật Lăng, phát hiện ánh sáng hồng ở mi tâm của hắn nhạt đi chút ít. Nàng để sát mặt vào muốn nhìn kỹ hơn, Kim Nhật Lăng thuận thế ôm lấy cổ nàng, đặt môi lên môi nàng.

-----oOo-----

Chương 34: Thiện ác khó phân (nhị)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiện ác khó phân (nhị)

Sáng sớm hôm sau, Liên Tống mơ hồ cảm thấy người nằm bên cạnh đứng lên, cả người nàng đau nhức không có sức lực, chỉ có thể nằm bất động. Đến khi Kim Nhật Lăng mặc xong quần áo, nàng mới miễn cưỡng ợn được mắt.

Đập vào mắt là một người toàn thân áo trắng như tuyết, duyên dáng yêu kiều. Nàng dụi mắt, phảng phất như nhìn thấy người đã qua đời nay sống lại.

Nàng vừa ngồi dậy vừa hỏi: “Sư phụ, sao hôm nay lại mặc đồ trắng.”

“Tùy ý cầm một bộ vào tay mới phát hiện ra là đồ trắng.” Hắn cầm lấy áo khoác đi đến bên giường phủ thêm cho nàng.

Liên Tống mặc quần áo, giương mắt nhìn đóa sen hồng êm mi tâm của Kim Nhật Lăng đã nhạt hơn hôm qua một chút.

Chẳng lẽ ma chướng ên người sư phụ đang bù trừ được giải?

“Làm sao vậy?” Kim Nhật Lăng hỏi.

“Cho đồ nhi xem mạch tượng của người.” Liên Tống không đợi hắn đưa tay đã nắm lấy cổ tay hắn.

Mạch tượng của Kim Nhật Lăng âm ổn bình thuận, cho dù có vẫn có sự nghịch hướng nhưng thuận lợi hơn so với ban đầu rất nhiều.

Đây là vì sao?

Liên Tổng suy nghĩ cẩn thận, nhớ tới Kim Nhật Lăng từng nói qua với nàng, khi bọn họ gặp nhau ở cái động ên núi, hai mắt của hắn đỏ như yêu ma đó là vì kinh mạch chảy ngược, khiến huyết mạch hắn sôi ào, dương khí quá thịnh, phải cùng nữ nhân hợp hoan mới có thể giải. Mặc dù hiện tại đã luyện thành công Lưu Phương thần công, nhưng vấn đề dương khí kia vẫn tồn tại, thậm chí càng thêm nghiêm trọng. Cho nên, dựa vào quan hệ xác thịt giữa nàng và sư phụ mới có thể giảm bớt tác dụng phụ của Lưu Phương thần công sao?

Nhưng tác dụng phụ này của Lưu Phương thần công không đơn giản, không thể chỉ một lần cá nước thân mật mà có thể giải ừ, chỉ sợ là còn có nguyên nhân khác.

Nhưng nguyên nhân khác kia nàng tạm thời không thể tưởng tượng được, biết được cùng sư phụ vui vẻ (khụ khụ, chính xác nó là xxoo) có thể giảm bớt sự thống khổ bị nhập ma của sư phụ, cho dù là dùng cách gì, chỉ cần sư phụ tốt thì nàng tận lực làm.

“Sư phụ.” Nàng nhìn không được vui mừng, ôm chặt lấy hắn nói: “Vậy sau này mỗi ngày sư phụ cùng đồ nhi vui vẻ với nhau được không?”

Kim Nhật Lăng vỗ đầu nàng nói: “Nha đầu kia, sao lại không giống ước đây, thật không biết xấu hổ.”

Liên Tổng nghe ông thanh âm của hắn đã bớt đi mấy phần lãnh ý cùng sự bén nhọn, ôn nhuận như trí nhớ của năm năm ước, nàng càng thêm vui vẻ, ôm hắn càng chặt.

“Được rồi, người muốn ôm chết sư phụ sao?”

Tuy lời nói là thâm oán nhưng hắn không có đẩy nàng ra.

Liên Tổng cười hì hì buông tay ra, Kim Nhật Lăng kéo quần áo của

nàng lại cho tốt. Hai người dọn dẹp một chút rồi đến phòng bếp. Nguyệt Ảnh đã sớm dọn xong điểm tâm cho hai người ở nhà ăn.

Liên Tống ăn hỏi: “Hôm nay sư phụ không ra ngoài làm việc sao?”

Kim Nhật Lăng nói: “Phải ra ngoài. Người có muốn đi theo không?”

“Đi chỗ nào?” Liên Tống hỏi.

Kim Nhật Lăng nói: “Ngàn dặm Thiên Sơn băng tuyết ải dài, có một loại hoa sen rất hiếm có tác dụng dưỡng dung nhan. Loại hoa này một khi rời khỏi ời băng tuyết thì sẽ héo tàn, sau khi hái phải ăn ngay lập tức mới có tác dụng.”

Liên Tống rất vui sướng: “Đồ nhi biết sư phụ tốt với đồ nhi nhất.”

Kim Nhật Lăng nhìn dáng vẻ ngây thơ của nàng mà tươi cười: “Nha đầu kia, ở ước mặt sư phụ thật không có tự giác mà ở thành đứa nhỏ.”

Liên Tống cũng êu ghẹo hân: “Sư phụ hiện tại càng giống sư phụ.”

“Ta ước kia không giống sao?”

“Ước kia càng giống như là yêu...” Liên Tống đúng lúc đem chữ “Tinh” nuốt ở lại, sửa miệng nói: “Ước kia càng giống thần tiên.”

Kim Nhật Lăng nghe xong thì rất hưởng thụ, khóe miệng cong cong.

Đến nửa buổi thì họ xuất phát

Từ đây đến Thiên Sơn đường xá xa xôi. Đầu tiên họ cưỡi ngựa, sau đó mệt mỏi thì nắm ngựa đi ên đường.

ên đường, Liên Tống mang kiếm của hai người giấu dưới yên ngựa, tận lực ánh đi những nơi có môn phái võ lâm cư ngụ, hai ngày đi sóng êm gió lặng.

Ngày thứ ba, bọn họ dừng chân ở một khách điểm nghỉ ngơi uống à. Từ cửa đi vào vài thiếu niên phong trần mệt mỏi, nhỏ nhất sáu bảy tuổi, nhiều nhất cũng mới mười lăm, đi đầu là hai nam tử ung niên, chiếm hai bàn ngồi xuống. Tiểu nhị mang lên mỗi bàn một bình à, một nam tử trung niên đội mũ tím bảo tiểu nhị mang một bình à lui xuống, sau đó gọi rau xanh cùng bánh bao cho hai bàn. Sau đó hắn lấy cho mình hai cái bánh bao, đưa một cái cho nam tử áo vàng bên cạnh, bốn cái khác đưa cho những người nhỏ hơn.

Liên Tống vừa ăn vừa đếm nhân số của bọn họ. ừ hai người lớn ra, nhỏ có tổng cộng bảy người. Bánh bao sau khi phân chia xong thì chỉ còn nửa cái, đứa nhỏ lớn nhất muốn đưa cho đứa ít tuổi nhất, nhưng khi đưa tay qua thì lại bị nam nhân mũ tím giành ước ăn mất.

“ên đời này sao lại có người keo kiệt như vậy.” Liên Tống lắc đầu nói với Kim Nhật Lăng: “Sư phụ, chúng ta gọi vài món thức ăn cho bọn họ đi.”

Nàng đang chuẩn bị gọi tiểu nhị. Kim Nhật Lăng đề lại tay nàng nói: “Đây là người phái Thục Sơn.”

Liên Tống hỏi: “Không phải phái Thục Sơn rấ ít giao thiệp với giang hồ sao, sao lại đưa người đến nơi này?”

Kim Nhật Lăng nói: “Năm ước, chương môn của họ bị tẩu hỏa nhập ma, ước khi chết đã giết hơn phân nửa phái Thục Sơn. Nhà cửa của Thục Sơn cũng bị hủy. Bọn họ đành xuống núi, lưu lạc xung quanh để kiếm chỗ an thân.”

Liên Tống lại đồng tình thêm với họ một phần. Nhưng nàng hiểu được ý của sư phụ khi đề tay nàng lại. Sư phụ là kẻ địch của võ lâm, nếu vì nhất thời không đành lòng mà khiến người ta hoài nghi, chỉ sợ sẽ thêm một phen chém giết.

Nhìn đứa nhỏ sáu bảy tuổi kia tội nghiệp liếm chiếc đũa, Liên Tống cũng ăn không vô.

Kim Nhật Lăng nói: “Ăn xong rồi sao?”

Liên Tổng gật đầu: “Đi thôi.”

Tiểu nhị đến bính tiền, Kim Nhật Lăng thanh toán bạc, thả thêm một thỏi bạc khác lên tay tiểu nhị rồi nói: “Đưa thêm cho hai bàn kia ba món ăn đi. Nếu bọn họ có hỏi thì người nói người chỉ biết mang đồ ăn lên, những cái khác một mực không biết.”

Tiểu nhị thông minh, gật cái đầu liền đi.

Liên Tổng cũng an tâm, khi ra khỏi cửa nhin không được mà nhìn về đứa nhỏ kia mỉm cười, lại bắt gặp ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của nam tử mũ tím. Nàng lập tức quay đầu, cả hai thầy ò lên đường.

Bọn họ đi rồi, tiểu nhị mang thêm mấy món đồ ăn để ước mặt người phái Thục Sơn. Tiểu sư đệ nhìn thấy có đồ ăn ên bàn thì vui vẻ hoan hô một tiếng. Nam tử mũ tím trừng mắt liếc hẩn một cái rồi nói tiểu nhị: “Chúng ta không gọi, người đưa làm rồi.”

Tiểu nhị nói y lời của Kim Nhật Lăng, một chữ cũng không hơn, liền vội vàng lui vào phòng bếp.

Nam tử mũ vàng nói: “Thiệu sư huynh, xem ra ra có quý nhân âm thầm tương ợ.”

Thiệu Khắc Tiến brừng mắt nói: “Thiệu sư huynh cái gì, hiện nay ta là chưởng môn phái Thục Sơn. Kính Liên sư đệ, người không gọi ta là chưởng môn, muốn tạo phản sao?”

Phương Kính Liên cúi đầu thở dài: “Chưởng môn thứ tội.”

Thiệu Khắc Tiến hừ lạnh một tiếng. Vài đệ tử đều lạnh lùng nhìn Thiệu Khắc Tiến, ong ánh mắt lộ ra khinh thường. Phương Kính Liên dùng cầm chỉ về phía họ ý bảo hãy cúi đầu ăn. Tiểu sư đệ vui vẻ cầm lấy chiếc đĩa thì Thiệu Khắc Tiến đã ăn không ngừng, hẩn ăn

một chút thì dừng lại nhìn ngoài cửa suy tử, ông chốc lát nói: “Đồ ăn này hẳn là một đôi nam nữ khi nãy ngồi bên cạnh chúng ta đưa.”

Phương Kính Liên nói: “Sao chường môn biết được?”

Thiệu Khắc Tiến nghe Phương Kính Liên gọi hẳn là chường môn thì đắc ý vài phần nói: “Lúc cô nương kia gần đi từng hướng chúng ta liếc mắt một cái, cười như không cười. Xem bọn họ ăn mặc gấm vóc lụa là, nhất định là tiểu thư công tử quý phủ, không giống người ông võ lâm.”

Phương Kính Liên liên tục gật đầu: “Chường môn nói đúng. Biết là người nào tương ợ thì tốt, nếu về sau có thể gặp gỡ, nhất định phải báo đáp bọn họ.”

Thiệu Khắc Tiến cười lạnh một tiếng nói: “Báo đáp? Một con dê lớn như vậy đưa lên tới cửa, há lại không nuốt sao?”

Phương Kính Liên nhìn thấy vẻ mặt tính kế của Thiệu Khắc Tiến thì ông lòng đã biết hai người lương thiện kia sẽ gặp tai ương, nhưng đáng tiếc hẳn đánh không lại, không có cách nào ngăn cản cái ác.

Liên Tổng cùng Kim Nhật Lăng vẫn đi ên những con đường thưa thớt, ít người. Đi đến bờ biển cách đây vài dặm nữa thì họ sẽ gọi một chiếc thuyền lên phương Bắc, một nơi lạnh vô cùng.

Đi đường nửa canh giờ, ên mặt Liên Tổng vẫn lộ vẻ cười, không ngừng nhìn về phía Kim Nhật Lăng. Sư phụ của nàng càng ngày càng giống sư phụ ước kia, không chỉ tính tình chuyển biến tốt mà hôm nay còn giúp đỡ người khác, xem ra sự “cố gắng” của nàng thật có hữu hiệu. Hoa sen trên mi tâm của sư phụ giờ chỉ còn một điểm hồng nhạt, khiến sư phụ cứ như thần tiên ên ời, nàng nhìn thế nào cũng thấy thích.

Kim Nhật Lăng bỗng nhiên dừng bước chân. Khuôn mặt tươi cười của Liên Tổng cứng đờ. Tuy rằng hiện tại nàng không có võ công, nhưng nhìn biểu tình của sư phụ nàng biết có nguy hiểm gần đây.

Nàng tập trung lắng nghe, có tiếng bước chân đuổi theo. Chờ đến khi người tới ước mắt, nàng kinh ngạc kêu một tiếng, lại là người của phái Thục Sơn khi nãy ở khách điểm. Theo lý thuyết mà nói, thần thái hôm nay của sư phụ khác so với dáng vẻ nhập ma ước kia, phái Thục Sơn cùng sư phụ lại chưa bao giờ chạm mặt, vì sao bọn họ lại hùng hổ đuổi theo a.

Liên Tổng lập tức liền hỏi: “Các vị huynh đài, có chuyện gì sao?”

Thiệu Khắc Tiến vẫn chưa ả lời, hắn chỉ xua tay đối với người đi theo sau: “Đi đi, đến chỗ chờ.”

Phượng Kính Liên đến chỗ những đứa nhỏ dưới tàng cây, quay lại dùng ánh mắt nhìn Liên Tổng, dùng khẩu hình mà bảo với nàng: “Đi mau.”

Liên Tổng nhìn Phượng Kính Liên, lại nhìn Thiệu Khắc Tiến.

Thiệu Khắc Tiến nói: “Chúng ta là người hành tẩu ền giang hồ, khó ánh khỏi khi khó khăn. Khi nãy nhị vị giúp đỡ một bữa cơm no. Đa tạ.”

Thiệu Khắc Tiến ôm quyền đi về phía ước, thuận tiện bày ra cây kiếm sáng chói ong tay.

Liên Tổng nhìn phản ứng của hắn, biết hắn vẫn chưa nhận ra bọn họ thì yên tâm không ít. Mặc kệ Thiệu Khắc Tiến có mục đích gì, nàng cũng không muốn dây dưa quá lâu với hắn.

“Cảm ơn của người chúng ta nhận, ời đã không còn sớm, cáo từ.” Liên Tổng kéo Kim Nhật Lăng muốn đi.

Thiệu Khắc Tiến sao có thể dễ dàng để nàng rời khỏi, hắn phi thân đến ước mắt hai người mỉm cười nói: “Đừng đi vội. Tiễn phật thì cũng phải tới Tây Thiên. Chúng ta cũng vội phải đi nhưng không còn tiền. Đành phải mượn chút bạc của nhị vị!”

Đôi mắt Thiệu Khắc Tiến lộ ra tia sáng hung ác, một kiếm hướng về Kim Nhật Lăng, Liên Tổng kinh ngạc hô to: “Đừng giết hắn!”

Kim Nhật Lăng tránh thoát một kiếm.

Thiệu Khắc Tiến đang nghĩ Liên Tổng nói với hắn nên quay đầu đáp ả: “Tiểu nương tử đừng gấp, chờ ta giết tướng công yếu đuối của ngươi rồi sẽ tới giết ngươi!”

Liên Tổng nhất thời không biết nói cái gì.

Võ công Thiệu Khắc Tiến không cao nhưng cực kỳ hiếm thấy.

Liên Tổng ở Cao Ngạo sơn nghe rất nhiều chuyện kỳ lạ ên giang hồ, ông đó cũng có chuyện về phái Thục Sơn. Thục Sơn là môn phái lâu đời nhất ông lịch sử của võ lâm, còn sớm hơn cả Thiếu Lâm. Thục Sơn không giống Huyền Tông Môn mở rộng cửa thu nhận đệ tử mà chỉ nhận những người có duyên. Nhưng người có duyên cũng không dễ tìm như vậy, mấy ăm năm nay Thục Sơn rất ít người, hơn nữa tác phong độc lập, dần dần mai danh ẩn tích ông chốn giang hồ. Ngay cả Cáp Điện Các là góp nhặt các bí kíp của võ lâm cũng không có cuốn nào ghi chép về Thục Sơn.

Đột nhiên gặp được võ công của Thục Sơn, Kim Nhật Lăng có tài giỏi thì cũng hơi bất ngờ.

Thiệu Khắc Tiến vốn nghĩ Kim Nhật Lăng là thư sinh bình thường, sau khi cùng hắn giao chiến mới biế bản thân đã sai lầm.

Sau mấy chiêu thăm dò võ công của Thiệu Khắc Tiến, tay á Kim Nhật Lăng cầm lấy kiếm của hắn, tay phải đánh vào nách hắn. Cánh tay bhiệu Khắc Tiến run lên không thể cầm kiếm được, sau đó ên lưng úng một chưởng, toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều lệch vị í, hắn ngã xuống đất. Trong mắt hắn nhìn đôi giày của Kim Nhật Lăng, từ đầu đến cuối không di chuyển một bước.

Tự biếu chính mình lần này khinh địch mà chuốt khổ, hấn không cam lòng nói: “Người cũng rất giỏi, môn phái nào xin hãy xưng tên ra.”

Hấn nói: “Không môn không phái, Kim Nhật Lăng.”

Thiệu Khắc Tiến cùng Phương Kính Liên thay đổi sắc mặt.

“Thì ra chính là đại ma đầu Kim Nhật Lăng.” Thiệu Khắc Tiến vừa nói vừa hoạt động chân tay, tới gần Phương Kính Liên hô một tiếng: “Còn làm cái gì nữa, các người không ra tay hấn sẽ giết hết các người!”

Phương Kính Liên lập tức để những đứa nhỏ bày Thất Tinh ận, bao vây Kim Nhật Lăng.

Ước khi báo ra tên tuổi, Kim Nhật Lăng đã động sát khí, dòng máu ma ong cơ thể đã rục rịch, ẩn hiện ở mi tâm.

“Sự phụ, người đừng tức giận a.” Liên Tổng ở ngoài vòng vây hô.

Nghe thanh âm của Liên Tổng, Kim Nhật Lăng áp chế ma tính. Đệ tử Thục Sơn thừa dịp hấn chưa chuẩn bị định tấn công thì bị hấn đá văng ra, hấn lạnh lùng nói: “Các người không phải đối thủ của ta. Đi đi.”

Phương Kính Liên vốn dĩ cũng không muốn để đệ tử Thục Sơn mạo hiểm chém giết, nghe Kim Nhật Lăng nói như thế thì ngoắc các đệ tử ở về. Thiệu Khắc Tiến lại không cam lòng, nếu có thể giết Kim Nhật Lăng, nhất định hấn sẽ nổi danh giang hồ. Tận dụng thời cơ, khi Kim Nhật Lăng xoay người, hấn sử dụng tuyệt chiêu Vô Hình Ảnh của Thục Sơn để làm một kích í mệnh.

Phương Kính Liên hô to: “Sự huynh!” Chỉ có thể ơ mắt nhìn Thiệu Khắc Tiến bị Kim Nhật Lăng bóp đầu, óc vỡ toang.

Kiểm của Thiệu Khắc Tiến rơi vào tay Kim Nhật Lăng. Phương Kính

Liên kinh ngạc phác hiện giữa mi tâm của Kim Nhật Lăng có một đóa sen hồng, lúc này hắn mới hiểu vì sao ên chốn giang hồ lại gọi Kim Nhật Lăng là giáo chủ Hồng Liên. Ước mắt hắn không còn là thư sinh yếu đuối nho nhã nữa mà chớp mắt đã ở thành ma vương bay ra từ địa ngục.

Kim Nhật Lăng bị máu tươi kích thích ma tính toán thân, từng bước đi đến chỗ bọn Phương Kính Liên đuổi tận giết tuyệt.

“Sự thúc, người mang các sư đệ đi mau!” Đại đệ tử Hàn Tùng Lạc của Thục Sơn che ước người Phương Kính Liên.

Chưa đợi Phương Kính Liên chạy ổn, thanh âm lạnh như băng của Kim Nhật Lăng vang lên: “Một người cũng không thoát.”

Còn chưa ra chiêu, chỉ nghe thanh âm này, Hàn Tùng Lạc liền đổ mồ hôi lạnh. Hắn hét lớn một tiếng, dẫn đầu nhằm về phía Kim Nhật Lăng.

Đột nhiên, một thân ảnh màu đỏ bay đến ước mắt hắn, “bang” một tiếng, tiếng va chạm kiếm vang lên.

Động tác của Kim Nhật Lăng dừng lại, kiếm ong tay Liên Tống cắt thành hai đoạn, người thối lui hai bước. Hai tay nàng run lên, đau đớn khó nhìn ôm cánh tay ngòai trên mặt đất.

“Liên Tống!” Kim Nhật Lăng phẫn nộ kéo Liên Tống khiến ách: “Người đã quên bản thân không còn võ công sao? Người cho là chấn kiếm của ta là trò đùa sao?”

“Đồ nhi sẽ không để sư phụ giết người nữa.” Liên Tống nắm chặt cánh tay của Kim Nhật Lăng, nói với Hàn Tùng Lạc ở bên cạnh: “Các người đi mau.”

Hàn Tùng Lạc còn chưa hồi phục tinh thần, Phương Kính Liên ở sau đã nắm lấy tay áo hắn, tay kia phát phát bảo các đệ tử mau chạy.

Đồng thời với phái Thục Sơn dài tẩu, Kim Nhật Lăng phát tay áo xoay người.

Tức giận vẫn tốt hơn so với giết người.

Liên Tổng dắt ngựa không rên một tiếng mà đi sau Kim Nhật Lăng. Nàng dần phát hiện ra, ma tính của Kim Nhật Lăng chỉ cần thấy máu chỉ cần có người công kích hắn thì sẽ lộ ra.

Không thể cứ để mặc ma tính phát iễn như vậy. Nàng quyết định tối nay thí nghiệm một phen, nam nữ giao hoan rốt cuộc có thể xóa đi ma tính hay không.

Khi tới gần thôn ẩn gần bờ biển thì người rất đông. Liên Tổng theo Kim Nhật Lăng đi vào một khách điểm. ơng khách điểm rất náo nhiệt, chỉ còn một vị í hỏ lánh họ có thể ngồi.

Bàn bên kia nói chuyện sôi nổi, bàn bên này Liên Tổng cùng Kim Nhật Lăng lẳng lặng ăn cơm khiến cái góc hỏ lánh này càng thêm lạnh lùng. Liên Tổng nhàm chán ăn nghe ngóng xung quanh đang nói cái gì.

Bên tay á là một nam tử ung niên làm nghề đánh cá, người khác đều vui vẻ nghe hắn nói.

Hắn nói: “Gần đây tên hái hoa tặc kia thật con mẹ nó đáng giận, chuyên tìm những cô nương ẻ tuổi xinh đẹp mà ra tay, khiến thị ần chúng ba chương khí mù mịt. Nơi này của chúng ta vốn là nhiều nam ít nữ, cái tên khốn kiếp kia lại làm ra chuyện như vậy, các cô nương không tìm chết thì cũng xuất gia, chúng ta chưa có vợ lại không có tiền, thật khổ a. Ngày mai ta cũng phải đi xuất gia mới được.”

Bên cạnh có một thanh niên nói: “Lần ước không phải có mời vài vị ền giang hồ đến ị hắn sao, ta rời bến đánh cá ba ngày không trở về, không biết tình hình hiện nay thế nào, bắt được người rồi sao.”

Nhắc tới chuyện này, nam tử ung niên thở dài nói: “Con bà nó, đừng nói nữa. Hơn mười hộ chúng ta mời phái Hoa Sơn kia đến, nghĩ hẳn có chút bản lĩnh, kếp quả là vẫn gặp xui, ngay cả sư muội của họ thiếu chút nữa cũng bị hái hoa tặc bắt đi.”

“Thật vô dụng a.” Rất nhiều người đều cười nhạt.

“Đúng vậy đúng vậy. Sau khi bị hái hoa tặc đánh bại thì họ vô vọng quay đi tiền cũng không ả lại, khi không lại lãng phí tiền bạc.”

“Đúng rồi, ta nghe người của phái Hoa Sơn nói hái hoa tặc kia luyện cái gì Tử đại pháp, phải dựa vào binh khí hấp thu của nữ tử mới có thể tăng công lực. Các người nói xem, có phái mấy cái tên khốn kiếp giang hồ đều có tật xấu, con mẹ nó, bật rãnh rồi a, lại đi luyện võ công chuyên hại mấy cô nương này.”

“Nói đúng a...”

Phách. Kim Nhật Lăng buông chiếc đĩa, đứng dậy rời đi.

Liên Tông đang lắng nghe hồi phục tinh thần, cũng buông đĩa theo hẳn đi vào phòng.

-----oOo-----

Chương 35: Thiện ác khó phân (tam)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thiện ác khó phân (tam)

Từ lúc vào cửa đến khi tắm rửa thay quần áo xong, Kim Nhật Lăng vẫn không để ý đến Liên Tống.

Trên giường, Kim Nhật Lăng nghiêng người, đưa lưng về phía Liên Tống. Liên Tống ngủ ở phía trong. Vài lần nàng muốn chạm Kim Nhật Lăng đều bị hấn né tránh. Nàng cố gắng không ngừng, một chân khóa lên lưng hấn, hai người dùng chân chiến đấu. Kim Nhật Lăng không kiên nhẫn nữa liền điểm huyết đạo của nàng.

Liên Tống cầu xin tha thứ nói: “Đồ nhi không làm loạn nữa, giải huyết cho đồ nhi đi, như vậy rất khó chịu.”

Ánh mắt Kim Nhật Lăng lạnh lùng cảnh cáo nàng, sau đó lấy tay giải huyết đạo cho nàng, rồi quay lưng lại như cũ.

Chờ Kim Nhật Lăng hô hấp đều đều, tay chân Liên Tống nhẹ nhàng vượt qua Kim Nhật Lăng bước xuống giường. Chân vừa mới tiến tới bên cạnh hấn, Kim Nhật Lăng đột nhiên trợn mắt, giơ hai ngón tay lên.

Liên Tống lập tức cái lấy có: “Đồ nhi khát nước, khát nước.”

Kim Nhật Lăng chậm rãi buông tay, vẫn nhắm mắt ngủ.

Nói khát nước thực sự có chút khát nước, Liên Tống bưng chén nước lên vừa uống vừa thừa dịp ánh trăng tiến vào phòng ngủ mà ngấm Kim Nhật Lăng. Tuy là ngủ, nhưng trên người hấn vẫn có sát

khí. Khi bọn họ tiến vào khách điểm, tiểu nhị nhìn thấy thì hơi lui ra sau hai bước.

Đóa hoa sen giữa mi tâm của hắn càng rõ hơn so với ban đêm.

Nếu hiện tại có thể cùng hắn...Không biết ngày mai hoa sen có thể nhạt bớt hay không.

Nàng buông cái chén, nghĩ rằng mình nên đem quần áo cởi sạch rồi nhào vào người hắn! Nhưng hành vi này dù sao cũng quá mức lớn mật, trong lòng nàng đang phân vân! Khi đang giãy dụa thì không biết vì sao có một luồng nhiệt khí từ dưới chui lên tứ chi, toàn thân như có lửa đốt.

Kim Nhật Lăng nghe hô hấp của nàng bỗng nhiên tăng lên thì bắt đầu cảnh giác.

“Sự phụ...”

Liên Tống bị chính thanh âm của mình dọa. Nàng không biết bản thân mình lại có thể nói ra tiếng mềm mại đáng yêu thế này.

Kim Nhật Lăng nhanh chóng đi tới bên người nàng, nàng nhẹ nhàng ngã vào lòng hắn.

“Sự phụ, đồ nhi, đồ nhi bị trúng mê hương.” Giọng Liên Tống mềm nhũn.

Kim Nhật Lăng nâng cằm nàng lên, nhìn đôi mắt nàng, khóe miệng khẽ nhếch, mang Liên Tống đang dán trên người hắn ném tới ghế rồi trở về ngủ.

“Đồ nhi thật sự ngủi được mê hương.” Liên Tống ngượng ngùng nói: “Chẳng qua đồ nhi từng được một vị thần tiên dùng thuốc nuôi vài năm, trong máu vẫn còn giữ lại một chút dược lực nên có thể tự động hóa giải chút ít độc dược, a, đồ nhi đã biết...”

Liên Tổng bừng tỉnh đại ngộ: “Bởi vì đồ nhi có thể chất đặc thù hấp thu nhiều tinh hoa của thuốc cho nên khi cùng sư phụ làm cái chuyện kia, không những giúp sư phụ thanh hỏa lạnh huyết, còn có thể bổ tinh khí. Khó trách sau khi sư phụ với đồ nhi đồng tắm (cùng ngủ) thì ma tính càng ngày càng yếu...”

Bị ánh mắt âm u của Kim Nhật Lăng nhìn, thanh âm của nàng càng ngày càng yếu, bắt đầu ngượng ngùng.

“Thì ra là thế.” Hắn vươn tay ra: “Người lại đây đi.”

Liên Tổng đỏ mặt đi qua, Kim Nhật Lăng bắt lấy nàng xoay người một cái đã áp nàng ở dưới.

“Nhưng mà sư phụ...” Liên Tổng đánh gãy triển miên của hai người: “Đồ nhi không thích có người ở bên ngoài nghe lén.”

Kim Nhật Lăng chế nhạo nàng một câu: “Người cũng lúc e lệ.”

Từ tay áo hắn bắn ra ám khí, chỉ nghe ngoài cửa có một tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo là tiếng một người bị rơi xuống đất, sau đó không còn tiếng vang nào.

“Vì sao không bắt lấy hắn?” Liên Tổng hỏi.

“Có quan hệ gì với ta đâu.”

“Nếu là trước kia, sư phụ sẽ không như vậy.”

“Người còn chưa hiểu được sao? Trước kia và hiện tại là hai người khác nhau.”

“Đồ nhi không hiểu.” Tay Liên Tổng vuốt mặt sư phụ nói: “Dung mạo của sư phụ vẫn như vậy, thanh âm vẫn như vậy, sao lại có thể là người khác?”

“Ha ha ha ha...”

Kim Nhật Lăng bỗng nhiên cười rộ lên.

Liên Tống không rõ vì sao hắn cười, chỉ thấy biểu tình của hắn càng dữ tợn. Hắn thống khổ ôm cái trán, giống như có người nào đó đang cố chui ra từ trong đầu hắn.

“Sự phụ làm sao vậy?” Liên Tống nắm cánh tay hắn.

Kim Nhật Lăng hơi dờn lòng bàn tay, đóa hoa sen màu hồng giữa trán lúc sáng lúc tối, có đôi khi không còn nhìn thấy, có đôi lúc lại như lửa cháy.

Trong thống khổ, hắn gọi một tiếng: “Tống nhi, ôm lấy ta.”

Liên Tống không hiểu gì liền sửng sốt một chút, lập tức vòng qua ôm lấy cổ hắn.

Đầu Kim Nhật Lăng vùi thật sâu vào cổ Liên Tống, trên người Liên Tống mang theo hương vị thuốc nhàn nhạt có thể làm giảm bớt đau đớn của hắn. Hắn ôm nàng nói từng chữ gian nan: “Tống nhi, chuyện tới nước này ta phải nói cho người...”

“Nói cho đồ nhi chuyện gì?”

“Một khắc kia khi người nhảy xuống vách núi, ta cũng đã tẩu hỏa nhập ma.”

“Đồ nhi biết, sự phụ, đồ nhi biết.”

“Có một việc người không biết. Vốn dĩ ta có thể không chế bản thân mình không nhập ma đạo, nhưng người đã chết....Ta nghĩ đến sau này người đã chết, bản thân lại mất hết can đảm, không lưu luyến với cuộc sống, chưa từng cố gắng, cứ để ma tính tùy ý phát sinh trong cơ thể. Ngày ấy chợt thấy người trở về nhất thời ta mừng như điên, ý thức mới sống trở lại, nhưng chỉ qua một ngày một đêm lại bị ma tính áp chế.”

Liên Tống lấp bắp kinh hãi: “Nói cách khác, thật ra có hai sư phụ, một thiện một ác sao? Ngày đó ở khách điểm với đồ nhi là sư phụ, cách một ngày giết người ở Linh Nham sơn trang là sư phụ khác?”

“Không sai.” Kim Nhật Lăng nói: “Mọi người đều có hai mặt thiện ác, sâu trong nội tâm của ta cũng có dục vọng xưng bá thiên hạ. Trước kia ta có thể áp chế nó, hiện tại nó lại muốn khống chế ta. Ngày đó ta thay áo trắng, đó là lúc thanh tỉnh, ta không ngờ ma tính lại mạnh như vậy, chỉ cần thấy máu là lại trào ra. Nhưng có một việc người phải tin, hắc cũng yêu người, chỉ là hắc muốn báo thù người lại không cho hắc báo thù, hắc muốn giết người người lại không cho hắc giết người, ma tính này mất đi kiên nhẫn nên phé võ công xem như trừng phạt người. Khi này người nói thể chất của người đặc biệt, cùng ta ân ái sẽ áp chế ma tính, hắc cũng biết, ta không biết hắc sẽ làm chuyện gì với người. Tổng nhi, đồng ý với ta, nếu hắc muốn giết người, người liền...”

“Chẳng lẽ không có cách nào làm hắc biến mất sao?”

Kim Nhật Lăng mỉm cười nói: “Hắc tức là ta, ta tức là hắc a.” Hắc mệt mỏi nhắm mắt lại, đột nhiên mở mắt ra thì thần sắc đã khác.

“Sư...” Liên Tống không biết nên gọi hắc là sư phụ, hay là Kim Nhật Lăng.

“Sư phụ người đã biến mất rồi.”

Hắc khẽ mỉm cười, so với trước kia cái miệng sắc bén hơn một chút.

Đến giờ khắc này, Liên Tống rốt cuộc mới ý thức được những gì nàng chứng kiến không phải là mộng. Người trước mặt tuy rằng có dung mạo giống sư phụ, nhưng hắc lại không phải là sư phụ mà nàng quen biết từ nhỏ. Trên đời này có rất nhiều chuyện ly kỳ, nàng cũng thấy qua không ít nhưng chưa lần nào khiến nàng đau lòng như hiện tại. Trúng nhiều loại độc lạ có thể giả, bị đánh gãy xương toàn thân cũng có thể cứu, nhưng loại ác niệm không có hình dáng

thế này nàng thật sự không có cách nào giải quyết. Ngay cả sư phụ luôn chỉ điểm cho nàng cũng không có biện pháp.

Lúc này đây, nàng thật mê man.

“Người không cần khổ sở.” Kim Nhật Lăng ngả ngón nâng cằm nàng lên nói: “Sư phụ người âu yếm người, ta cũng không chán ghét người. Đáng tiếc...” hắn dán sát vào người nàng một chút, nàng có thể ngửi được hương hoa của sư phụ trên người hắn.

“Đáng tiếc ta không thể làm chuyện kinh thiên động địa giữa nam và nữ kia với người.”

Kim Nhật Lăng thở dài một tiếng, xuống giường, sửa sang lại quần áo.

Lúc này, ngoài cửa sổ có một mảnh sương khói màu lam bao phủ, trời đã sáng.

Kim Nhật Lăng hỏi Liên Tống đang ngồi yên đờ đẫn: “Không theo ta trở về Trung Nguyên sao?”

Cổ Liên Tống cứng ngắc nhìn hắn: “Chúng ta không phải muốn ngồi thuyền đến Tuyết Sơn sao?”

Kim Nhật Lăng mỉa mai nói: “Loại chuyện nhàm chán kia chỉ có sư phụ người mới muốn là. Điều ta muốn là chiếm lĩnh trung nguyên võ lâm. Người đi cùng hay không?”

Liên Tống hỏi: “Cùng thì thế nào, không cùng thì thế nào?”

Kim Nhật Lăng xoay người, nắng chiếu vào áo trắng của hắn thành màu lam quý dị.

“Theo ta, người bất tử, không theo ta, người tự sinh tự diệt.”

Liên Tống sửa sang lại quần áo, đi đến cạnh cửa.

Kim Nhật Lăng gọi nàng: “Liên Tổng, người đã không còn võ công, đi ra ngoài chỉ có con đường chết.”

Liên Tổng lộ vẻ sầu thảm mà cười: “Ta đã chết qua một lần, không sợ.”

Nàng đẩy cửa ra, hơi lạnh sáng sớm phả vào mặt. Nàng quay lại thấy Kim Nhật Lăng chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh, muốn không quan tâm nhưng lại không thể, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nói một câu: “Chăm sóc sự phụ của ta cho tốt.”

“Đi ra khỏi cửa, ta sẽ không còn là sự phụ của người.”

Liên Tổng khinh thường nói: “Người vốn không phải sự phụ của ta.”

Ta khỏi khách điểm, nàng lập tức mang cây kiếm của mình đeo ở bên hông, đón ánh sương lãng sớm mai mà ra đi.

-----oOo-----

Chương 36: Hành tẩu giang hồ (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hành tẩu giang hồ (nhất)

Cách bờ biển còn có một đoạn rất dài phải đi. Liên Tổng mang theo hành lý, trong lòng chua chát. Vài canh giờ trước nàng còn đắm chìm trong niềm vui với sư phụ, nhoáng một cái trời đất xoay chuyển, sư phụ không còn là sư phụ.

Tuyết Sơn trăm dặm không đi được, nàng chuẩn bị đổi thuyền đi Cao Ngạo sơn.

Nàng nghĩ, trong thiên hạ, người có thể cỡi hổ ma chươg trên người sư phụ chỉ có Bồ Y Tử.

Không có võ công thật là bất tiện, tốc bộ đi bộ không những chậm, đi hơn nửa ngày vẫn chưa ra khỏi rừng cây, bụng cũng nhanh đói hơn trước.

Trên người nàng chỉ có trân châu mà sư phụ đưa. Sư phụ lo nàng quên mang bạc nên buộc túi trân châu ở bên đai lưng của nàng, vừa nhẹ vừa có giá trị. Nhưng lúc này trước không có thôn, sau không có điểm, trân châu cũng không thể làm cơm ăn a.

Vì giải quyết vấn đề sống còn, nàng tìm trong rừng cây những loại quả có thể ăn. Đường như là nhìn thấy một gốc cây lê, nàng ngẩng đầu đi qua, nửa đường lại đâm vào một cái cây khác.

Nàng ai u một tiếng suýt nữa ngã sấp xuống, giương mắt vừa thấy, không phải cây, là người.

“Người...” Liên Tống biết người này nhưng không thể gọi ra tên.

Phượng Kính Liên cũng ở trong rừng tìm chút quả dại, nhìn thấy Liên Tống thì chấn động, mặc dù nữ tử này ở thời khắc máu chốt giúp họ chặn một đao, nhưng là ở cùng Kim Nhật Lăng chắc không phải người lương thiện.

“Cuộc sống thật bất ngờ, không ngờ ở nơi này cũng có thể gặp cô nương.” Phượng Kính Liên làm như vui mừng.

Liên Tống lại cảm thấy da mặt tươi cười của hắn có chút dữ tợn.

“Hôm qua đa tạ cô nương ra tay cứu giúp.” Phượng Kính Liên ôm quyền với Liên Tống.

Liên Tống nói: “Không cần khách khí, mọi người hành tẩu giang hồ đều không dễ dàng.”

“Không dễ dàng không dễ dàng.” Phượng Kính Liên cười: “Người xem, hôm nay sắc trời cũng không sớm, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Liên Tống buồn bực nói: “Rất sớm a.” Mới qua nửa ngày thôi mà.

Khi nói chuyện thì đệ tử đi theo Phượng Kính Liên chạy tới. Đai đệ tử Hàn Lạc Tùng kia thấy Liên Tống thì đưa tay đặt lên thanh kiếm ở bên hông, nhảy ra trước người Phượng Kính Liên nói với Liên Tống: “Hong Liên giáo các người giết chưởng môn Thục Sơn của ta, ta muốn cùng người liều mạng!”

Liên Tống tránh ra vài bước.

Phượng Kính Liên ngăn Hàn Lạc Tùng lại nói: “Ta đã bảo bao nhiêu lần, bảo vệ người của Thục Sơn mới là quan trọng, việc tranh đấu chém giết có thể tránh thì tránh, không thể hành động theo cảm tính.”

“Đúng đúng đúng.” Liên Tống phi thường đồng ý với lời nói của Phương Kính Liên. Nhớ lại năm đó một mình nàng đại chiến với võ lâm quần hùng, giáo chủ ma giáo cũng e ngại nàng vài phần, hiện tại ngay cả tiểu tử nàng cũng phải e ngại, ngấm lại thật chua a.

Hàn Tùng Lạc nói: “Sự thúc, người không thấy nàng đã đuổi theo tới cửa sao, rõ ràng là hối hận khi thả chúng ta, muốn diệt cỏ tận gốc! Những ngày này chúng ta gặp còn thiếu sao, bọn họ dựa vào võ công cao cường của mình muốn khi dễ nhục nhã chúng ta!”

Thì ra hiểu lầm ở chỗ này, Liên Tống suy nghĩ nói: “Tiểu tử này dáng vẻ mi thanh mục tú tâm địa đơn thuần, sao lại nghĩ ta đen tối như vậy. Nếu ta đã để giáo chủ thả các người, thì chưa từng nghĩ tới chuyện đuổi giết. Cô nương ta rất quang minh lỗi lạc.”

“Giáo chủ các người dựa vào cái gì mà nghe lời người!”

“Việc này...”

Mặc dù Hàn Tùng Lạc tuổi không lớn nhưng tâm tư tinh tế khó đối phó. Liên Tống muốn nói để hóa giải hiểu lầm, Hàn Tùng Lạc lại sẵn giọng nói: “Đừng cho là ta không biết người đang tính toán lừa chúng ta không chú ý sẽ ra tay. Nếu lật lọng cũng đừng có lấy cớ. Ra tay đi!”

Liên Tống bày ra tư thế khinh thường, nắm kiếm hai tay vòng ra sau lưng.

“Người biết ta là ai không?” Nàng hỏi.

“Ta quan tâm người là ai làm gì?” Hàn Tùng Lạc giờ kiếm chờ đợi nàng ra chiêu.

Phương Kính Liên kinh nghiệm nhiều năm, nghe Liên Tống hỏi xong thì suy nghĩ, hình như nhận ra vấn đề gì kêu lên: “Đợi chút.”

Hàn Tùng Lạc lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng xem Liên Tống vẫn

không ra chiêu, liền cảnh giác chậm rãi hạ cánh tay xuống.

Phượng Kính Liên nói: “Tuy rằng trước kia chúng ta chưa bao giờ đặt chân ra khỏi Thục Sơn, nhưng có nghe qua chuyện của giang hồ. Năm đó Kim Nhật Lăng ở Trúc Vong Nhai thành ma, là vì đệ tử Liên Tổng của hắn. Mà nhiều ngày nay chúng ta hành tẩu giang hồ nghe không ít tin đồn, nghe nói Liên Tổng vốn bỏ mạng ở Trúc Vong Nhai đã sống lại, hơn nữa đã trở về bên cạnh Kim Nhật Lăng. Mấy ngày trước đây, có người chính mắt thấy nàng đến Linh Nham sơn trang, sau đó toàn bộ người của Linh Nham sơn trang đều chết trong tay nàng.”

“Ngươi là nói...” Hàn Tùng Lạc mạnh mẽ quay đầu xem Liên Tổng.

Phượng Kính Liên nói tiếp: “Ta còn nghe nói Liên Tổng kia là nữ tử tuấn tú, chiều cao khoảng năm thước, dáng người linh hoạt, môi hồng răng trắng... Tóm lại là một cô nương xinh đẹp, hơn nữa hay mặc nam trang, đặc biệt là áo trắng.”

Liên Tổng cúi đầu nhìn chính mình, vì tiện đi cùng sư phụ nên mấy ngày nay nàng đều mặc áo bào trắng. Tuy rằng nhân sĩ giang hồ thêm mắm thêm muối nhiều chuyện nhưng nói nàng xinh đẹp nàng rất vui a.

Hàn Tùng Lạc nhìn nàng đối mặt với kẻ muốn giết mình mà vẫn duy trì tư thế không hề sợ hãi, nghĩ rằng nếu không phải yêu nữ sao có thể trấn định tự nhiên như vậy? Nhất thời hắn kiêng kị vài phần với nàng.

Liên Tổng vốn dĩ còn sợ sau khi nói ra thân phận họ càng muốn giết nàng, dù sao trên giang hồ nàng cũng là yêu nữ, chưa từng nghĩ đến họ lại e ngại nàng. Nàng đột nhiên nghĩ đến, bọn họ căn bản không biết nàng mất võ công, Trong lòng sinh ra một kế to gan nói: “Căn bản ta không muốn nói ra tên của mình, người đã nói thì ta cũng không giấy diễm. Đúng vậy, ta chính là người năm năm trước đã đại chiến với võ lâm quần hùng ở Trúc Vong Nhai, năm năm sau giang hồ nghe tin còn sợ mất mặt, Liên Tổng.”

Nàng liếc mắt nhìn Hàn Tùng Lạc: “Còn muốn đánh với ta sao?”

Phượng Kính Liên giành nói trước: “Hiểu lắm hiểu lắm. Với địa vị trên giang hồ của cô nương, tất nhiên sẽ không so đo với chúng ta. Là hiểu lắm thôi.”

Phượng Kính Liên phủ nhận, Liên Tống cũng leo thang xuống, xua tay nói: “Không sao, tiểu bối trẻ tuổi không hiểu chuyện, người không biết không có tội. Ta chỉ phụng lệnh sư phụ đi làm việc, đi trước một bước.”

Liên Tống lưu luyến liếc mắt nhìn cây lên, ôm kiếm bình tĩnh bỏ trốn trước mặt phái Thục Sơn.

Cuối cùng gặp nguy hiểm mà an toàn thoát, nàng bước chân không ngừng đi hồi lâu, vốn tưởng đi nửa ngày mới ra khỏi cánh rừng, không ngờ chưa đến một canh giờ đã ra khỏi. Nàng tựa vào một thân cây nghỉ ngơi.

“Cô nương.”

Nàng nghe được một tiếng gọi, ngẩng đầu đã thấy một nam tử mặc áo xanh, dáng người nhỏ gầy, có chòm râu. Dung mạo bình thường nhưng cực kỳ quen mắt.

“Huynh đài có chuyện gì?” Nàng hỏi.

“Tại hạ là Giang Tài Lang, thương nhân buôn hàng hóa trên biển, hôm nay hẹn bằng hữu nhận đơn hàng nhưng tôi không thể nhớ rõ là chiếc thuyền nào.” Giang Tài Lang mở quyển sách trên tay nói: “Đây là thư của bằng hữu, trên đó có nhắc tới hình dáng con thuyền, tôi có tật ở mắt, không thể nhìn thấy rõ, cô nương làm ơn nhìn giúp tôi được không?”

“Đương nhiên có thể.” Liên Tống nói.

Giang Tài Lang mới đưa cuốn sổ lên, khi Liên Tổng đang xem bỗng nhiên hắn đem khăn bịt vào mũi nàng.

Trên khăn có mê dược, Liên Tổng giã dựa mấy cái liền hết hơn, chậm rãi xụi lơ xuống.

Giang Tài Lang cười đắc ý khiêng Liên Tổng lên.

Liên Tổng làm bộ bị hôn mê choáng váng, thừa dịp Giang Tài Lang sơ ý thì đánh lên lưng hắn một cái, Giang Tài Lang kêu thảm một tiếng rồi quăng nàng xuống.

Liên Tổng nhận ra tiếng kêu thảm thiết của hắn, là hái hoa tặc đánh lén nàng hôm qua.

Nàng chỉ hắn mắng: “Người thật không biết xấu hổ, dưới ban ngày ban mặt mà cũng dám cướp dân nữ!”

Giang Tài Lang ôm thắt lưng nói: “Xú nha đầu, dám đánh ta, hôm nay ta cướp người chắc rồi!”

“Người có biết ta là ai không?” Nàng muốn dùng trò cũ.

Giang Tài Lang là người nôn nóng, cũng không có quan tâm: “Ta quản người là ai làm gì, chỉ cần là cô gái thanh xuân, ta sẽ...”

Nàng vô kế khả thi, chỉ có thể chạy, vừa chạy vừa kêu: “Cứu mạng a!”

Chết tử tế không bằng không chết, nàng lại đâm vào Phương Kính Liên. Bất chấp tất cả, nàng trốn sau lưng Phương Kính Liên nói: “Cứu, cứu ta!”

Phương Kính Liên nghĩ Liên Tổng võ công cao cường, làm sao có thể nhờ người cứu giúp, nghĩ rằng nàng đang giở trò gì đó, nhất thời không động đậy.

Giang Tài Lang nhìn ra được Phương Kính Liên không có ý cứu nàng thì cười nói: “Các người chỉ là người qua đường, ta không so đo, tránh ra đi đường của các người đi.”

“Chớ đi!” Liên Tổng nắm chặt vạt áo Phương Kính Liên nói: “Hắn là hái hoa đạo tặc, hắn muốn bắt ta.”

Phương Kính Liên nói: “Cô nương người võ công cao cường, cái dạng hái ha tặc thế này sao có thể đụng đến người, Đừng lấy chúng ta ra đùa giỡn.”

Giang Tài Lang nghe thấy cười nói: “Nàng có võ công cao cường? Hahaha, đừng chọc cười lão tử, hơi thở của nàng ngắn, không có nội lực, ngay cả điểm ấy cũng nhìn không ra, các người xứng đáng hành tẩu trên giang hồ sao?”

Phương Kính Liên kinh ngạc xoay người, lấy ánh mắt tìm kiếm chân tướng. Liên Tổng chỉ có thể gật đầu nói: “Ta không có võ công. Việc này nói ra rất dài, ta tuyệt đối không có ác ý. Người này gọi là Giang Tài Lang, hắn mới có ác ý a. Các người không thể thấy chết mà không cứu được, lấy oán trả ơn!”

Liên Tổng còn chưa kịp nói xong, Giang Tài Lang đã đâm kiếm đến, nếu Phương Kính Liên không nhanh né tránh thì có thể một cái lỗ tai đã bị liên lụy.

Phương Kính Liên thấy Giang Tài Lang thủ đoạn đề tiện thì rút kiếm ra đối phó với hắn.

Liên Tổng hèn mọn tránh sau lưng một đám trẻ xem cuộc chiến.

Phương Kính Liên võ công thường thường, mắt thấy bản thân không phải đối thủ của Giang Tài Lang thì hét với phía sau: “Thất tinh trận!”

Mấy tiểu hài tử trước người Liên Tổng liền lao ra bày thế trận.

Thất tinh trận như sao trên trời, biến hóa rất nhanh, thay nhau chuyển động. Đứng nhìn tuổi còn nhỏ nhưng võ công của ai cũng nghiêm túc.

Nhưng Giang Tài Lang lại ứng phó rất tự nhiên, Thất tinh trận bao vây lấy hắn, nhưng không thể trực tiếp làm hắn bị thương.

“Đánh sau lưng hắn, chỗ yếu của hắn là ở Chuyết Huyệt.” Liên Tổng nói.

Phượng Kính Liên nghe xong bay ra một chưởng đánh Giang Tài Lang, hắn va vào một thân cây, Liên Tổng hơi kinh ngạc, mặc dù chiêu thức của Phượng Kính Liên bình thường nhưng nội lực lại không thể khinh thường.

“Sư thúc, ta đi giết hắn.” Hàn Tùng Lạc xung phong nhận việc.

Phượng Kính Liên đồng ý.

Liên Tổng lại không đồng ý nói: “Ai, các người không phải không có tiền sao. Ở thị trấn gần đây có treo giải thưởng bắt tên hái hoa tặc này, các người trói hắn mang đến có thể đổi chút bạc.”

Phượng Kính Liên hiển nhiên động tâm với đề nghị này: “Đa tạ cô nương chỉ giáo.”

Liên Tổng nói: “Không cần khách khí, coi như báo đáp ơn cứu giúp của các người.”

Phượng Kính Liên nhìn rừng cây nói: “Chỉ là không biết là đây đi về thôn như thế nào?”

Liên Tổng nói: “Vòng qua cánh rừng này, đi mấy dặm về hướng đông nam. Chỉ là đường đi hơi xa. Di, khi đi các người không đi ngang qua trấn kia sao?”

Mặt Phượng Kính Liên đỏ hồng nói: “Bởi vì gặp cô nương cùng với

ma...Là bởi vì gặp thầy trò cô nương, chúng ta biết võ công không bằng ai nên không đi đường đó.”

Liên Tống ngưng ngưng, Phương Kính Liên là một người thành thật lại cẩn thận, quả là người tốt.

Phương Kính Liên lệnh Hàn Tùng Lạc mang theo hai đệ tử đem Giang Tài Lang áp giải đến thôn trấn.

Nhìn bọn họ đi xa. Phương Kính Liên hỏi Liên Tống: “Không biết cô nương có tính toán gì không?”

Liên Tống nói: “Đến đây đương nhiên là muốn ngồi thuyền, ta muốn đi về hướng nam. Người đi đâu?”

“Ta...”

Phương Kính Liên đối với Liên Tống còn chưa hoàn toàn tín nhiệm, lo lắng có nên đem hành tung của mình nói cho nàng hay không.

Liên Tống đã quyết tâm đồng hành cùng bọn họ. Nàng không có võ công, dọc đường đi chắc chắn không yên ổn, tuy rằng nàng cũng không hoàn toàn tín nhiệm Phương Kính Liên, nhưng trước mắt cũng không có cách nào khác.

Liên Tống nói: “Còn chưa thỉnh giáo tôn giá tính danh.”

Phương Kính Liên nói: “Tại hạ họ Phương, tên Kính Liên.”

Liên Tống cười kêu một tiếng Phương đại hiệp: “Tuy rằng phái Thục Sơn ít giao tiếp với bên ngoài, nhưng ta biết Thục Sơn là danh môn chính phái, tất nhiên sẽ không như ma giáo. Không nói gạt người, ta nghèo túng như hôm nay là vì khinh thường ma giáo, muốn cùng bọn họ tuyệt giao, giáo chủ sau khi phế đi võ công của ta thì đuổi ta khỏi Hồng Liên giáo. Mọi việc thật gian nan, ta là một nữ tử không có võ công lưu lạc giang hồ, chỉ có thể đi thuyền về nhà, tìm gia đình nương tựa.”

Trên mặt Phương Kính Liên dần hiện lên vẻ kính nể, chấp tay nói: “Cô nương đại nghĩa như thế thật là làm tại hạ hổ thẹn. Nhưng mà một thân nữ tử đi ngoài giang hồ rất nguy hiểm, chúng ra đều hành tẩu giang hồ cũng không câu nệ tiểu tiết. Nếu cô nương không chê, thì đồng hành cùng chúng tôi đi.”

Gãi đúng chỗ ngứa, Liên Tống nói: “Tốt tốt tốt, vừa may chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau, thật tốt quá, đúng rồi, tôi muốn đi phủ Trữ Châu, người thì sao?”

Phương Kính Liên vui vẻ nói: “Chúng ta cũng vậy. Chúng ta cùng cô nương rất có duyên.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Liên Tống cười, nghĩ rằng, Trữ Châu là địa giới của Cao Ngạo sơn, bọn họ đến đó làm cái gì.

Hàn Tùng Lạc đi đến trấn cũng chưa về ngay, Liên Tống đi trước thuê một cái thuyền, kêu Phương Kính Liên chờ ở trên thuyền.

Phương Kính Liên hiển nhiên đã tín nhiệm Liên Tống, hai người nói chuyện phiếm vài cái canh giờ, hắn đem chuyện của Thục Sơn kể cho Liên Tống nghe.

Thục Sơn cùng Huyền Tông Môn giống nhau. Tổ tiên của Thục Sơn thông thiên văn địa lý cùng diệu thuật, hắn tính được trong vòng một trăm năm Thục Sơn nhất định gặp một tai kiếp, mà tai kiếp kia là từ người ngoài mà đến. Vì tránh tai kiếp, tổ tiên mệnh lệnh cho đệ tử Thục Sơn trong vòng một trăm năm không được xuống núi. Sao biết được, mười năm trước, một vị sư huynh vụng trộm xuống núi du ngoạn mấy ngày mới trở về, không ai phát hiện. Qua vài năm, đệ tử này kế thừa chưởng môn Thục Sơn. Ngày kế vị, có một nữ nhân lên núi, tự xưng là thê tử kết tóc với chưởng môn muốn đưa hắn xuống núi. Chưởng môn không đồng ý, nữ tử này cũng biết hắn sẽ không đồng ý, tuyệt vọng tự sát trước mặt hắn. Chưởng môn lúc đó đang tu luyện thần công bí truyền của Thục Sơn, đã đến giai đoạn quan trọng, bị nàng kích thích bỗng nhiên nổi cuồng tính, giết hơn một

nửa đệ tử Thục Sơn, toàn bộ cơ ngơi trên núi đều san thành bình địa.

Các đệ tử Thục Sơn còn lại không thể tiếp tục sống trên núi, chỉ còn cách xuống núi kiếm chỗ an thân. Tuy rằng Thục Sơn tan nát nhưng đệ tử còn lại không nản lòng, quyết tâm muốn chấn hưng Thục Sơn phái, Người kế vị chương môn của Thục Sơn là Thiệu Khắc Tiến. Thiệu Khắc Tiến này là người keo kiệt lại tham lam, khiến bọn họ chịu không ít khổ.

“Lúc trước sư diệt Hàn Tùng Lạc vì cái chết của chương môn mà oán hận cô nương, thỉnh cô nương đừng trách tội. Dù sao Thiệu Khắc Tiến cũng là chương môn của chúng ta, hưởng hồ cũng chỉ có hắn mới đủ tư chất luyện “Thiên ngoại phi tiên”.”

“Thiên ngoại phi tiên?”

“Ách...”

Phượng Kính Liên khó khăn lắm mới có một cơ hội tâm sự không để ý bản thân đã nói hơi quá. Hắn tự che miệng, vòng vo chuyển đề tài: “Trời đã tối rồi, sao Tùng Lạc còn chưa trở lại.”

Liên Tống biết hắn nhất thời lỡ lời cũng không hỏi nhiều: “Ta từ trấn đó đến đây mất hai canh giờ, hắn đi nhanh hơn ta thì đi và về cùng lắm là ba canh giờ. Sẽ nhanh thôi.”

Nàng nói xong, Hàn Tùng Lạc liền mang theo các sư đệ đã trở lại.

-----oOo-----

Chương 37: Hành tẩu giang hồ (nhị)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hành tẩu giang hồ (nhị)

Sắc trời đã tối muộn, bọn họ quyết định ở trên thuyền, trời sáng mới đi. Vì có nhiều người nên họ thuê thuyền khác. Khoang thuyền của Liên Tổng cách nơi bọn Phương Kính Liên một phòng của gã sai vặt.

Ban ngày thì không có gì, nhưng đêm vừa đến Liên Tổng lại nhớ tới sư phụ. Nàng ngủ không được liền mở cửa sổ ra ngắm sao. Phương Kính Liên ở cách vách cũng không ngủ được, nàng nghe bọn họ nói chuyện.

Hàn Tùng Lạc nói: “Vì sao đồng hành với yêu nữ kia, nàng có liên quan với ma giáo, vạn nhất hãm hại chúng ta thì sao bây giờ?”

Phương Kính Liên mang lí do của Liên Tổng nói cho Hàn Tùng Lạc, Hàn Tùng Lạc vẫn lo lắng nói: “Nàng có thể đến vì bí tịch hay không?”

“Điểm này ta đã thử qua. Khi ta nhắc đến “Thiên ngoại phi thiên” ánh mắt nàng rất bình thường, chỉ là có chút tò mò, hình như không biết “Thiên ngoại phi thiên” là gì.”

“Vậy thì tốt.”

Một thiếu niên khác chen vào: “Nhưng dù sao nàng cũng là một cô nương, một cô nương lớn như thế đồng hành cùng chúng ta cũng sẽ bị người ta nói cười.”

Phương Kính Liên nở nụ cười: “Giai Định, người ta là cô nương cũng chưa nói cái gì, người sao phải ngượng ngùng. Giang hồ không phải như Thục Sơn, rất phức tạp, chuyện kinh ngạc cổ quái nào cũng đã có qua. Cùng đồng hành với nữ tử thì người giang hồ cũng không xem là chuyện lớn. Chúng ta hành tẩu giang hồ, phải thích ứng với mọi loại tình huống mới có thể sống yên ổn.”

Thiếu niên kia còn nói: “Ta còn ngóng trong sớm muộn có thể trở về Thục Sơn. Thục Sơn tốt hơn so với ở đây.”

Không ai lên tiếng nữa. Một lát sau hình như đều đang ngủ. Lại thêm lát nữa, cửa sổ đẩy ra, Hàn Tùng Lạc tựa bên cửa sổ nhìn trời.

Liên Tổng cũng đang ở bên cửa sổ, quay đầu đã nhìn thấy Hàn Tùng Lạc ở cách vách. Tiểu tử này tuổi không lớn, nhưng khuôn mặt luôn mang theo sự nghiêm túc, hiện tại nhìn sao không nháy mắt thế này lại lộ ra nét trẻ con.

Hàn Tùng Lạc cúi đầu cũng thấy nàng. Sự trẻ con trên mặt không kịp che giấu, xấu hổ ngượng ngùng vài phần.

“Còn chưa ngủ a?” Liên Tổng hỏi.

Gió biển thổi mái tóc ở sau đầu của nàng phát phơ bên hai má khiến khuôn mặt của nàng ôn nhu thêm vài phần. Hàn Tùng Lạc hơi thất thần, lập tức ý thức được chính mình đang nhìn chăm chăm người ta, không nói hai lời khép cửa sổ lại.

“Tiểu tử này giống như thực chán ghét ta.” Liên Tổng nói thầm.

Sáng sớm, Liên Tổng bị thanh âm của một trận đấu kiếm đánh thức. Nàng hốt hoảng suy nghĩ, chẳng lẽ có người đến xâm phạm bọn họ, thật không yên ổn.

Đi ra khoang thuyền, thì ra là đám nhỏ của Thục Sơn đang luyện kiếm.

Phương Kính Liên nhìn đến nàng nói: “Cô nương sớm a.”

Nàng nói: “Sớm.”

“Tỷ tỷ sớm!”

Một giọng trẻ con thanh thúy vang bên tai. Liên Tống nhìn qua, là vị tiểu sư đệ nhỏ tuổi nhả đang đứng tấn.

Nhìn thấy tiểu hài tử thì nàng rất vui liền cười nói: “Luyện công a. Đệ tên gì?”

“Đệ gọi là Tiểu Thất.”

Tiểu Thất đang nói chuyện, bụng lại thì thào vang lên hai tiếng, hân ngậm miệng hai gò má đỏ hồng.

“Chưa ăn điểm tâm sao?” Liên Tống hỏi.

Tiểu Thất nói: “Ăn rồi, bánh bao.”

“Lại là bánh bao a. Chờ, ta làm canh cá cho các người.”

Liên Tống chạy đến đuôi thuyền, nhà đồ lưng còng đang đốt bếp lò. Nàng mượn cần câu, chóc lát đã câu được mấy con cá lớn. Giết cá nấu canh, tiểu huynh đệ đang luyện võ ở trước thuyền ngửi thấy mùi canh cá nhin không được cũng nhìn lại đây.

Canh cá chín, Liên Tống gọi bọn họ đến ăn.

Phương Kính Liên do dự một chút, đau lòng các đệ tử mấy ngày đã không ăn uống tử tế, liền không từ chối nữa.

Mặt trời lên cao, bọn họ mỗi người cầm một cái bát, ăn rất dững mãnh. Vài đệ tử kiêng kị nàng là nữ tử đều ngồi cách xa nàng, chỉ có Tiểu Thất ngồi gần nàng. Nàng lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho Tiểu Thất nói: “Đừng nóng vội, ăn từ từ, cẩn thận bị mắc xương.”

Nàng vừa nói xong thì Tiểu Thất liền bị ho. Nàng vội lấy dấm chua đổ ra cho Tiểu Thất uống một ngụm. Tiểu Thất uống xong giấm chua thì mặt nhẵn thành một đồng, cái miệng nhỏ dẫu lên. Nàng bị dáng vẻ của hắn chọc cười, lấy khăn tay lau miệng cho hắn.

Những người khác nhìn Liên Tống cùng Tiểu Thất, lòng đều chua xót. Bọn họ phần lớn đều không cha không mẹ, hoặc là từ nhỏ cha mẹ đã chết, một mình phiêu bạt khắp nơi, chỉ vì có chút khả năng luyện võ công mà lên Thục Sơn. Thục Sơn đều là nam, bọn họ đều thiếu tình cảm của mẫu thân. Nay có Liên Tống ở đây, so với họ lớn tuổi hơn, lại cười dịu dàng, tiếp xúc trong khoảng thời gian ngắn không khỏi phát sinh cảm tình không muốn rời xa với nàng.

“Nhà đồ, còn bao lâu đến Trữ châu a?” Liên Tống hỏi.

Nhà đồ thu thập bát đĩa nói: “Còn ba ngày.”

“Ta rửa cho.”

Khi Liên Tống đứng dậy cầm chén, Tiểu Thất ở bên cạnh bỗng nhiên ngã xuống, bát đĩa trên tay rơi trên sàn tàu.

“Làm sao vậy Tiểu Thất?” Nàng nâng Tiểu Thất dậy, lại nghe được tiếng nói bên tai.

“Ngươi, ngươi hạ độc!” Hàn Tùng Lạc oán hận nhìn Liên Tống, toàn thân hắn vô lực, ngón tay cũng không thể cử động.

Liên Tống chỉ nói một câu: “Không phải ta.” Nàng ôm lấy Tiểu Thất lui đến bên người Phương Kính Liên, cảnh giác nhìn nhà đồ: “Xin hỏi các hạ, những người này có thù gì với ngươi?”

Nhà đồ lưng còng lau chùi trên mặt, thì ra là một nam nhân trung niên gầy gò.

“Ác Đại Thông!” Phương Kính Liên bất đắc dĩ nói: “Lại là ngươi.”

Ác Đại Thông là ác nhân nổi tiếng Giang nam. Vì muốn xưng bá trong giang hồ, hắn đi xung quanh tìm kiếm những kỳ công của võ lâm để tu luyện, nghe nói Thục Sơn có võ công kỳ lạ nên hắn tìm đến người của Thục Sơn gây không ít rắc rối.

Vài lần trước có Thiệu Khắc Tiến võ công cao cường, hắn không thực hiện được.

Lúc này không giống như xưa.

Ác Đại Thông cười hắc hắc nói: “Người muốn trách thì trách giáo chủ Hồng Liên Giáo kia, nếu không phải hắn giết Thiệu Khắc Tiến, ta không thể nào hành động dễ dàng như vậy. Nếu không phải hắn phế mất võ công của nha đầu kia, ta cũng không có can đảm mà trực tiếp hạ độc.”

Liên Tổng kinh ngạc: “Người đều biết hết sao?”

Ác Đại Thông đắc ý dạt dào lấy ra binh khí nói: “Những gì hai người nói ở bên bờ hôm qua ta đều nghe được. Hôm nay rốt cuộc các người cũng mắc câu. Phương Kính Liên, mang bí tịch “Thiên ngoại phi tiên” giao ra đây, bằng không ta sẽ dùng cái chùy này đâm người đẹp.”

“Tư chất của người không luyện được võ công của “Thiên ngoại phi tiên”.” Phương Kính Liên ôn nhu dỗ nói: “Không bằng người thả chúng ta ra, ta dạy cho người “Thất tu kiếm pháp”...”

“Phi, đừng cho là ta không biết, “Thất tu kiếm pháp” là các người dùng để rèn luyện thân thể thôi, ta mới không cần học.”

“Người nghe ta nói, “Thất tu kiếm pháp” này tuy rằng chiêu thức đơn giản, nhưng nếu học tốt...” Phương Kính Liên muốn giải thích.

Ác Đại Thông lại xì một tiếng khinh miệt: “Đừng dong dài với lão tử, người giao hay không giao. Nếu người giao, ta liền tha cho các

người một con đường sống. Nếu không giao, ta giết sạch đám đồ đệ này.”

Khi hắn đang nói chuyện, Liên Tổng liền nhéo cái mũi của Tiểu Thất để hắn kêu oa oa.

Hai mắt Ác Đại Thông nhìn qua, tiến tới, cầm Tiểu Thất nói: “Mượn tiểu tử người khai đao.”

“Tiểu Thất!” Mọi người kêu sợ hãi.

Liên Tổng xem đúng thời cơ, khi Ác Đại Thông xoay người thì vọt lên ôm thắt lưng của hắn.

Ác Đại Thông dùng khuỷu tay đánh trúng hõm vai Liên Tổng, hắn lại vùng tay lên, chùy sắt cắt qua cánh tay Liên Tổng, máu tươi chảy ròng.

“Người không trúng độc sao?” Ác Đại Thông hỏi.

Liên Tổng ôm cánh tay nhین đau nói: “Ta được cao nhân cứu, ăn kỳ dược, trên người bách độc bất xâm.”

Ác Đại Thông cười nói: “Cho dù không trúng độc, người cũng không giết được ta, người thật không biết tự lượng sức mình.”

Liên Tổng cũng cười cười: “Ta căn bản là không muốn giết người, chỉ là muốn mượn chùy sắt của người dùng một chút thôi.

Bỗng nhiên, nàng mở hàm dưới của Phương Kính Liên ra, đưa cánh tay lên để máu nhỏ vào miệng hắn.

Phương Kính Liên không biết dụng ý của nàng, chỉ lo trừng mắt nhìn nàng, bị bắt nuốt vào một búng máu. Tuy là máu nhưng không có mùi, ngược lại có một mùi thơm ngát, chỉ chốc lát sau, hắn thấy tay chân đều nóng lên, cảm giác nặng nề cũng biến mất.

“Người làm cái gì?” Ác Đại Thông hỏi.

Liên Tổng không nói.

Phương kính dùng ánh mắt hỏi nàng: “Máu của người có thể giải độc?”

Liên Tổng gật đầu nói: “Ta cũng mới phát hiện gần đây.”

Phương Kính Liên âm thầm vận công một hơi, đột nhiên ra chưởng, nhảy dựng lên, đánh về Ác Đại Thông.

Ác Đại Thông khiếp sợ giơ chùy ra chắn.

Khi hai người đang đấu, Liên Tổng liên tiếp đem máu cho những đệ tử phái Thục Sơn uống, đến Hàn Tùng Lạc thì máu còn ít, đã bị quần áo hút đi. Nàng kéo tay áo, đưa cánh tay đầy máu đến bên miệng Hàn Tùng Lạc.

Hàn Tùng Lạc mới mười sáu tuổi, ngay cả cánh tay của cô nương hắn còn chưa thấy qua, chứ đừng nói là liếm, cho dù thế nào hắn cũng không chịu mở miệng. Liên Tổng nắm hàm dưới của hắn, hắn đã sớm đề phòng nên không mở ra.

Liên Tổng tức giận nói: “Người muốn khoanh tay đứng nhìn nhìn sự thúc bị người ta giết sao?”

Trong lòng Hàn Tùng Lạc giãy dụa.

Máu đã đông lại, Liên Tổng nhin đau ấn vào miệng vết thương, tiếp tục đưa tay đến môi hơi mở ra của Hàn Tùng Lạc. Hàn Tùng Lạc nhắm mắt lại nhanh chóng liếm một ngụm.

Thân thể năng động, hắn nhảy dựng lên, sắp sửa lao ra bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Liên Tổng nói: “Ta sẽ thú (lấy) người.”

Liên Tổng ngây ngốc.

Hàn Tùng Lạc rút kiếm cùng các sư đệ tạo thành Thất Tinh trận. Ác Đại Thông lợi hại hơn Giang Tài Lang một chút, Thất tinh trận không làm khó được hắn. Hàn Tùng Lạc chợt nảy ra ý, sử dụng kiếm như dây thừng, cùng các sư đệ cuốn lấy Ác Đại Thông.

Phượng Kính Liên dùng kiếm pháp lưu loát sinh động như nước chảy mây bay, đem nội lực tụ trên thân kiếm.

“Bằng kiếm pháp mèo cào của người mà cũng muốn phá Thiết bố sam của ta!” Ác Đại Thông hét lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân căng ra đánh gãy dây thừng.

Phượng Kính Liên múa kiếm đánh đến, Ác Đại Thông ưỡn ngực đón nhận.

Trong nháy mắt mũi kiếm chạm đến ngực của hắn, thương một tiếng, giống như đâm vào đồng thiết.

Ác Đại Thông ngửa mặt lên trời cười to. Ngay sau đó, tiếng cười của hắn ngừng lại, trên mặt thống khổ trông vô cùng dữ tợn.

Kiếm Phượng Kính Liên, xuyên phá ngực của hắn.

“Ha!” Phượng Kính Liên chưởng một chưởng vào chuôi kiếm, lúc này Ác Đại Thông bị đâm xuyên lưng.

“Người cư nhiên...” Ác Đại Thông vừa nói vừa phun một búng máu.

Phượng Kính Liên rút kiếm ra, máu tươi bắn đầy thân. Hắn cười nói: “Ta muốn dạy người “Thất tu kiếm pháp”, người không học. Ta nghĩ nói ra một chút công dụng kỳ diệu của nó, người không nghe. Phải ăn đau khổ mới tỉnh ngộ. Ai, kiếp sau làm người nhớ khiêm tốn một chút, chúng ta hành tẩu giang hồ, không nên vênh váo hung hăng.”

Ác Đại Thông đã không còn nghe được lời của hắn nói, nôn mấy ngụm máu tươi, ngã về sau.

Tất cả mọi người đều bị chiêu thức của Phương Kính Liên làm kinh sợ.

Tiểu Thất dẫn đầu chạy tới ôm lấy thất lưng Phương Kính Liên nói: “Sự phụ thật là lợi hại nha.”

Phương Kính Liên từ ái vỗ vỗ đầu của hắn. Đột nhiên, hắn rung mình một tay đẩy Tiểu Thất ra.

Sau đó mọi người nghe một tiếng hét thảm, chùy sắt lạnh như băng đâm thủng ngực Phương Kính Liên.

Ác Đại Thông cúi đầu nhắm mắt.

Phương Kính Liên nhìn chùy sắt trước ngực mình, hình như có chút không tin.

Hàn Tùng Lạc khóc ôm lấy hắn đang lung lay sắp đổ.

Phương Kính Liên chống đỡ trong chốc lát, rốt cục chống đỡ hết nổi quỳ xuống đất.

Các đệ tử quỳ gối bên người hắn gạt lệ. Hắn nhìn mặt mọi người một lần nói: “Sự thúc không thể cùng các người đến Trữ Châu...”

“Sự thúc, sự thúc người đừng chết!” Tiểu Thất gào khóc.

Phương Kính Liên thở dài nói: “Các người phải nhớ kỹ, chúng ta hành tẩu giang hồ, lúc nào cũng phải đề phòng người khác. Sự phụ thật là quá sơ suất.

Ánh mắt vô lực của Phương Kính Liên vòng vo rồi dừng lại trên người Liên Tống.

“Liên cô nương...” Hắn nói: “Cám ơn người hôm nay đã cứu chúng ta.”

Liên Tổng rơi lệ: “Phương đại ca, đừng nói như vậy.”

Phương Kính Liên nói: “Đại ân của người, đời này tại hạ không thể đáp, thật hổ thẹn, tại hạ còn có yêu cầu quá đáng muốn làm phiền.”

Liên Tổng vội nói: “Người nói đi, chỉ cần ta có thể làm nhất định hết sức làm tốt cho người.”

Phương Kính Liên vói tay vào trong lòng, lấy ra một khối ngọc bài đánh máu giao cho Liên Tổng.

“Tôi muốn cô tiếp nhận chức vị chưởng môn Thục Sơn.” Hấn nói.

“Ta?” Liên Tổng không nghĩ tới yêu cầu này của hấn.

Đệ tử khác cũng kinh ngạc, nhưng sư thúc sắp hấp hối, không ai có tâm tư đi phán đoán quyết định của sư thúc.

Phương Kính Liên cầm chặt tay Liên Tổng nói: “Ta kéo người đồng hành kỳ thật có tư tâm, ta biết quan hệ của người cùng giáo chủ Hồng Liên giáo không phải là ít, cho dù hấn giết cả võ lâm cũng không giết người. Cho nên... Cho nên, tại hạ muốn mượn ánh sáng của người để bảo vệ mấy đứa nhỏ này. Ta biết, cho dù xuống dưới cửu tuyền ta cũng không có mặt mũi nhìn người, nhưng chuyện này cho dù ta mất hết mặt mũi ta cũng chỉ có thể cầu xin...Làm ơn, cô nương.”

Liên Tổng chảy lệ nói: “Khổ tâm của người ta hiểu được, ta hiểu được. yên tâm đi, Liên Tổng ta còn ở trên đời này một ngày nhất định sẽ bảo vệ họ một ngày. Ta quyết không để Thục Sơn thất truyền.”

Phương Kính Liên nhìn chằm chằm Hàn Tùng Lạc nói: “Còn không mau mang theo các sư đệ bá kiến chưởng môn?”

Hàn Tùng Lạc lĩnh mệnh, mang theo chúng sư đệ quý gôi hành lễ:

“Đệ tử bái kiến chương môn!”

Trong lòng Liên Tống bi thương.

Phương Kính Liên nhìn thấy các đệ tử hành lễ thì chậm rãi nhắm mắt lại.

Gió thổi đến, thuyền tiếp tục đi, tiếng khóc thê lương của nhóm thiếu niên kéo dài trên mặt biển ngàn dặm.

-----oOo-----

Chương 38: Hành tẩu giang hồ (tam)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hành tẩu giang hồ (tam)

Đêm đã khuya, trên biển rất lạnh, Liên Tổng đông lạnh đến run run. Mấy thiếu niên quý gồi bên cạnh thì thể của sư phụ không chịu hoạt động. Liên Tổng đành phải đốt một chậu lửa nhỏ ở bên cạnh bọn họ. Nàng luôn nhớ đến sự phó thác của Phương Kính Liên, coi chừng bọn họ.

Ban ngày nàng đến khoang lái, nàng lớn lên trên thuyền đánh cá nên lái thuyền không khó khăn gì.

Buổi tối, bọn nhỏ vẫn không chịu động đậy cũng không ăn cơm. Cứ cách chốc lát nàng lại khuyên nhủ một lần, dỗ dành họ ăn vài thứ, lái thuyền đã khiến nàng hao tổn không ít khí lực, còn phải vừa nấu cơm vừa chăm sóc mấy đứa nhỏ này, đột nhiên nàng cảm thấy cuộc sống cũng thật khó khăn, đối với Phương Kính Liên càng không dễ dàng.

Ngày thứ ba, thi thể không chờ lên kịp bờ đã bắt đầu hư thối. Bọn họ bọc Phương Kính Liên lại, an táng hắn ở trong nước. Mọi việc đã xong, mấy thiếu niên cũng dần tỉnh táo lại, nhận ra mấy ngày nay đều do một vị cô nương lo lắng cho cuộc sống của họ mà thấy băn khoăn.

Trong bảy người thì lão nhị Tôn Giai Định phụ trách nấu cơm, lão tam lão tứ phụ trách giặt quần áo, lão ngũ phụ trách trông chừng lão lục lão thất, dẫn bọn họ đi luyện kiếm. Còn Hàn Tùng Lạc thì đi giúp Liên Tổng lái thuyền.

Cách Trữ Châu không còn xa nữa. Nghĩ rằng hôm nay có thể lên bờ nên tâm tình Liên Tống thoải mái hẳn lên, tìm vài lời thoải mái nói với Hàn Tùng Lạc vẫn đang chết lặng ở bên cạnh.

“Ai, ta là chương môn đời thứ mấy của Thục Sơn a?” Nàng hỏi.

“Thứ tám.” Hàn Tùng Lạc nói.

“Nga, vậy Thục Sơn không thu nữ đệ tử a?”

“Không thu.”

“...”

“Người là chương môn, không phải đệ tử.”

“Nga... Vậy, làm chương môn Thục Sơn thì cần làm những gì?”

“Thứ nhất, bảo quản lệnh bài chương môn. Thứ hai, bảo quản “Thiên ngoại phi tiên”. Thứ ba, tu luyện “Thiên ngoại phi tiên”. Thứ tư, bảo vệ đệ tử của môn phái. Thứ năm, tuyển chọn ra đệ tử có đủ tư chất tu luyện “Thiên ngoại phi tiên” để tiếp nhận vị trí chương môn đời tiếp theo. Thứ sáu...”

Liên Tống ngăn hẳn lại: “Ai ai, được rồi được rồi, đại khái ta đã biết. Tuy rằng ta chưa từng làm chương môn nhưng đã thấy người khác làm chương môn.” Hình ảnh của Kim Nhật Lăng lại nhảy lên trong lòng. Nàng chờ hẳn biến đi thì nói tiếp: “Những cái vừa rồi người nói ta đều có thể làm được, còn việc tu luyện “Thiên ngoại phi tiên”, người muốn ta làm sao?”

“Người...” Hàn Tùng Lạc cũng không ngờ nàng sẽ hỏi thế này.

Liên Tống nói: “Không bằng như vậy đi. Mặc dù người tuổi còn nhỏ, chờ thêm vài năm lớn một chút, trải qua sóng gió của võ lâm, phái Thục Sơn cũng tìm được chỗ dừng chân, đến lúc đó ta liền đem vị trí chương môn trả lại cho người. Ta sẽ không luyện “Thiên ngoại phi

tiên”.

“Ta không nhỏ.” Hàn Tùng Lạc không thích Liên Tống xem hấn như tiểu hài tử.

“Dù sao cũng nhỏ so với ta.”

“Người... Thật sự không luyện “Thiên ngoại phi tiên” sao? Đây chính là võ công mà người trong võ lâm mơ ước tha thiết.”

“Không luyện.” Liên Tống xoay cái thắt lưng: “Một chết, ta đi ngủ một giấc, giao thuyền cho người.”

Liên Tống quay lưng đi vào khoang thuyền.

Hàn Tùng Lạc ở sau kê nàng: “Cánh tay bị thương của người không có việc gì chứ?”

Liên Tống vỗ vỗ cánh tay nói: “Không có việc gì, rất nhanh đã liền lại.” Nói xong thì nàng vào khoang thuyền.

Hàn Tùng Lạc điều khiển thuyền, có thể nhìn được ngọn núi Cao Ngạo ở xa xa. Đến đất liền, hấn phải bắt đầu lo lắng cho con đường đi của Thục Sơn. Liên Tống lại không có dã tâm với “Thiên ngoại phi tiên”, hấn nghĩ đây cũng là nguyên nhân sư thúc mang bọn họ giao cho nàng. Nhưng dù sao nàng cũng không phải là người của Thục Sơn, bọn họ có thể đồng hành với nàng bao lâu, có rất nhiều chuyện đại sư huynh như hấn phải dự bị trước mới tốt.

Trong khoang thuyền, Liên Tống vừa nằm xuống. Hàn Tùng Lạc gõ cửa nói: “Chưởng môn, người đã ngủ chưa?”

Liên Tống ngồi lên sửa sang lại quần áo nói: “Vào đi.”

Hàn Tùng Lạc đẩy cửa ra, nhìn thấy Liên Tống tháo tóc thả trên đầu vai, hấn hơi cúi đầu, đặt một quyển sách lên bàn gỗ.

“Tuy rằng người không muốn luyện “Thiên ngoại phi thiên”, nhưng hành tẩu giang hồ không có võ công cũng rất bất tiện. Đây là “Thất tu kiếm pháp”, người luyện cái này không lâu sau có thể tăng nội lực.”

Liên Tống ngồi ở mép giường, nhìn hần mỉm cười gật đầu.

“Cám ơn.”

“Người là chưởng môn, không cần nói khách khí với ta như vậy.”

Đóng cửa đi ra ngoài, Hàn Tùng Lạc sâu kín thở dài. Nàng là chưởng môn, thân phận cao hơn hần một bậc, hần không thể nào thú nàng.

Ánh sáng bao phủ, hoàng hôn bốn phía, sau hành trình ba ngày, thuyền cập bờ Trữ Châu.

Chờ mọi người rời thuyền, Liên Tống đứng ở bên bờ đếm số người. Một cô nương lớn thế này mang theo bảy đứa nhỏ đứng ở bên bờ khiến không ít người chú ý.

Có vài vị phụ nhân lớn tuổi cực kỳ tò mò, tiến lại hỏi: “Cô nương, đây đều là hài tử của người sao?”

Liên Tống vội kéo Tiểu Thất qua cười tủm tỉm: “Đây là do ta sinh, mấy đứa khác là do ta nhặt về.”

Nhóm phụ nhân phát ra tiếng than sợ hãi: “U, người nhặt nhiều hài tử về nhà vậy làm gì nhà?”

Ánh mắt Liên Tống xoay tròn một vòng, ra dáng suy nghĩ.

Nhóm phụ nhân trông mong nhìn mắt nàng.

Hàn Tùng Lạc trừng mắt liếc nàng một cái.

“Các vị đại nương hiểu lầm.” hấn nói, “Chúng ta hành tẩu giang hồ, vì này là tân chương môn của chúng ta.”

“Chương môn? Tuổi trẻ vậy a.” Một đại nương nhìn Liên Tống từ trên xuống dưới. Một đại nương khác nghe nói là hành tẩu giang hồ thì giữ chặt những người khác nói: “Những người này đều tập võ, không thể chọc, chúng ta nên đi thôi.”

Chờ nhóm đại nương cẩn thận bước ta xa, Hàn Tùng Lạc nhin không được mà giáo huấn Liên Tống: “Người đừng tùy tiện nói giỡn, cũng đừng tùy tiện tiếp chuyện với người khác. Trên giang hồ có biết nhiều người có lòng dạ khó lường nhằm vào chúng ta, người lại không có võ công, người...”

“Được rồi, ta đã biết.” Nàng cười nói sang sảng: “Ta trời sinh vốn thích náo nhiệt, tính tình tự do không muốn bị quản thúc, sau này ta sẽ cố gắng sửa chữa. Đi thôi, đi thôi, ta mang các người đến một chỗ.”

“Đi chỗ nào?”

“Cao Ngạo sơn.”

“Người cũng đến đấy sao?”

Nghe Hàn Tùng Lạc nói như vậy, Liên Tống dừng lại bước chân quay đầu hỏi: “Sao, ngay từ đầu các người cũng tính đi Cao Ngạo sơn sao?”

Hàn Tùng Lạc hơi hơi vuốt cằm nói: “Phái Thục Sơn của chúng ta với Huyền Tông Môn căn bản là cùng tổ tông, vài năm trước nghe nói Huyền Tông Môn bị giết, lúc ấy chúng ta có di huấn của tổ tiên không thể xuống núi, nên chưa đi tế bái. Lúc này xuống núi, sư thúc liền mang chúng ta đến Cao Ngạo sơn tế bái một chút. Thuận tiện...”

“Thuận tiện nhìn xem Cao Ngạo sơn này có thể là nơi dừng chân

hay không?”

“Uh.”

Hàn Tùng Lạc ừ một tiếng sau đó ánh mắt nhìn xuống đất bất động.

Tôn Giai Định đi đến bên cạnh Hàn Tùng Lạc nói: “Sư huynh, chúng ta đi đi.”

Hàn Tùng Lạc dùng sức gật đầu.

Cách Cao Ngạo sơn ngày càng gần, một sự thương cảm lại bốc lên trong lòng Liên Tổng. Lần trước đến chân núi đã bị người ta bắt, đây là đầu tiên sau năm năm nàng bước đến Cao Ngạo sơn.

Truyền thuyết trên Cao Ngạo sơn thi thể ngang dọc khắp nơi, không ai dám đi lên. Trong núi chỉ là sự lạnh lẽo âm u.

Tiểu Thất cùng Tiểu Lục sợ hãi ôm nhau, Liên Tổng im lặng dẫn đường ở trước.

Đến trước cảnh cửa lớn đóng chặt của Huyền Tông Môn, Hàn Tùng Lạc cùng các đệ tử bái ba bái.

Trong lòng Liên Tổng bỡ ngỡ, trời đã tối rồi, không biết trong cánh cửa này là cảnh tượng thế nào, chính nàng cũng không thể nào khắc chế được sự sợ hãi trong lòng, hướng chỉ là những đứa nhỏ này. Cân nhắc một hồi lâu, nàng dẫn bọn họ đến một căn nhà gỗ nhỏ ở dưới núi, những người ở đây đồng ý cho họ ngủ lại.

Chờ họ ngủ rồi, Liên Tổng lặng lẽ đứng dậy ra cửa, đi tới sau núi.

Nàng muốn nhanh chóng tìm Bồ Y Tử, nàng biết Bồ Y Tử nhất định sẽ không vui khi có người ngoài đến làm phiền, liền thừa dịp mấy đứa nhỏ ngủ để đi đến con đường dẫn vào Trúc Vong Nhai.

Dựa vào ký hiệu để lại, nàng tìm được cửa vào, phúi phúi chừng hai

thước dây dày nàng lấy tay sờ sờ, chỉ đụng đến một lớp đá. Sợ ký hiệu mình để lại bị nhầm, nàng lại sờ soạng những nơi khác, nhưng khắp nơi đều là đá không thấy cửa vào.

Nàng vỗ vào đá kêu to: “Bồ Y Tử, lão thần tiên!”

Núi rừng che khuất mọi ánh sáng, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang.

Ngày hôm sau lên núi, bầu trời quang đãng. Tiểu Lục Tiểu Thất chạy nhảy trong rừng cây rất vui vẻ. Đến trước cửa Huyền Tông Môn, Liên Tổng để Tiểu Ngũ mang Tiểu Lục Tiểu Thất đi chơi ở xa, nàng cùng Hàn Tùng Lạc và những người còn lại đẩy cửa ra vào trước xem tình thế.

Trong Huyền Tông Môn, khung cảnh tiêu điều.

Cỏ dại rậm rạp chui ra, bùn đất cùng đá vụn phủ kín mặt đường. Đi dạo một vòng, lại không thấy thi thể nào.

Sợ là có người thu dọn qua nơi này, Liên Tổng đi ra Vân Điện, Thiên Điện, Hậu Điện, tìm toàn bộ một lần nhưng không thấy dấu vết nào của hài cốt.

Hàn Tùng Lạc gọi ba đứa nhỏ kia trở về. Vài người nhìn thấy Vân Điện thì sợ hãi than: “Kiến trúc nơi này giống Thục Sơn như đúc.”

Tiểu Thất hỏi: “Chưởng môn, chúng ta ở chỗ này sao?”

Lòng Liên Tổng tràn đầy mát mát thần thờ, miễn cưỡng cười nói: “Có thể a. Người cùng các sư huynh đi quét tước một chút, thu dọn mấy căn phòng có thể ở. Nếu có thấy thi thể hay động vật nào thì đừng sợ.”

Tiểu Thất cười lên tiếng trả lời.

Những người khác đi quét tước. Một mình Liên Tổng đi vào Lăng Phong Viên đã từng ở với Kim Nhật Lăng.

Trong viện ngoại trừ có chút cũ kỹ thì cái gì cũng không biết mất.

Nàng đẩy căn phòng Kim Nhật Lăng từng ở ra, căn phòng vốn dĩ tràn đầy mùi thơm giờ đã bị bụi bặm vùi lấp, chỉ còn không khí bay ở không trung. Nàng nhìn màn che, bàn trang điểm, trên đó vẫn có lư hương của hắn, cảnh vật trước mắt đã không còn rõ ràng như trong mộng.

Nàng đi qua, nhẹ nhàng chùi đi bụi trên lư hương, khuôn mặt nàng phản chiếu trên gương cũng không còn như trước.

Cảm khái ngàn vạn lần hóa thành thở dài, nàng ôm lư hương, khi đầu ngón tay chạm vào thì nàng trở nên căng thẳng.

Lư hương ấm.

Mở lư hương ra cho ngón tay vào trong. Bên trong tro bụi quả là ấm, ở trung tâm của lư hương còn nóng hơn một chút. Nàng biết Kim Nhật Lăng vốn không dùng hương, chỉ dùng dược đốt để đuổi muỗi. Nàng cầm lư hương xem cẩn thận. Khi nãy nàng không chú ý, hiện tại mới phát hiện rèm trong phòng buông xuống. Nếu là sau khi nàng rời đi chưa có ai tiến vào thì nếp gấp trên màn rèm phải mờ nhạt đi mới đúng, đằng này nếp gấp trên đó rất rõ ràng.

Nàng muốn xốc màn giường lên, nhưng khi vừa vươn tay ra bỗng nhiên nhận thức, hiện tại nàng không có võ công. Chẳng may ở đây có người đó võ công cao cường sống nhờ, vậy không phải nàng tự tìm đường chết sao?

Nhất thời vô ý lại có thể đưa đến nguy hiểm, nàng làm ra âm thanh ai oán thương tiếc, trấn định rồi đi thả lư hương lại chậm rãi đi ra ngoài.

Ra sân, nàng chạy nhanh không ngờ đụng vào một người.

Tiểu Thất bị đụng ngã trên đất, nhìn thấy nàng thì bất chấp cái mộng

đau nhu môi nói: “Chưởng môn, có người đến chỗ của chúng ta!”

Liên Tổng nghe vậy thì chạy nhanh tới. Trên đường đi Tiểu Thất đem mọi chuyện kể lại một lần. Hắn nói khi bọn họ tiến vào một căn phòng thì thấy một lão già đang ngủ. Bọn họ nói hắn đứng yên rồi chạy đến đây.

Liên Tổng nghĩ tám phần là hiệp khách độc hành không môn không phái trên giang hồ thấy nơi này không có người thì đến đây ở tạm.

Nàng hỏi: “Lão già kia võ công có lợi hại không?”

Tiểu Thất nói: “Rất lợi hại. So với lão bá trên thuyền kia lợi hại hơn nhiều.”

“Lợi hại như vậy sao...”

Liên Tổng ngừng bước chân, nếu lợi hại như vậy, nàng không có võ công, đi tới cũng không giúp được việc gì.

“Chưởng môn đi mau a.” Tiểu Thất thúc giục nói.

“Đợi chút a, chờ một chút.”

Liên Tổng lấy “Thất tu kiếm pháp”, nhìn vài tờ rồi ngồi trên chiếu bắt đầu vận công. Có chút nội lực, nàng rút kiếm luyện tầng thứ nhất của kiếm phổ.

Tiểu Thất ngơ ngác nhìn nàng chưa đến hơn nửa nén nhang đã tu luyện hơn một nửa “Thất tu kiếm pháp”. Sư thúc Phương Kính Liên của hắn mất mười mấy năm tu luyện cũng chỉ đến tầng thứ năm mà thôi.

Luyện đến chiêu thứ sáu, nội lực của Liên Tổng đã tràn đầy, người nhẹ nhàng như chim yến, kiếm cùng cơ thể hợp nhất, nàng dẫn theo Tiểu Thất chạy đến nơi ở của các đệ tử.

Tiểu Thất vừa chạy vừa cảm thán nói: “Chương môn, sao người lại lợi hại như vậy?”

Liên Tổng cười nói: “Ta là chương môn mà.”

-----oOo-----

Chương 39: Hành tẩu giang hồ (tứ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hành tẩu giang hồ (tứ)

Đi vào nơi ở của các đệ tử, Liên Tổng liền suy nghĩ một ít lời nói nhún nhường với đối phương hi vọng có thể giải quyết tranh chấp mà không cần dùng đến võ thuật. Vừa đến chỗ này đã thấy lão già đó không phải là ai khác mà chính là người từng làm giáo chủ ma giáo Hiên Viên Bất.

“Nha đầu!” Hiên Viên Bất nhìn thấy nàng thì kêu nhỏ.

Những người khác nhìn thấy lão nhân này có quen biết với Liên Tổng thì dừng tay.

Liên Tổng đỏ hai mắt, kích động hỏi: “Hiên Viên bá bá, người còn sống sao?”

Hiên Viên Bất cười nói: “Lão phu cảm tình con mèo.”

Liên Tổng nín khóc cười nói: “Còn sống là tốt rồi. Nhưng mà sao người lại ở chỗ này? Những người khác đâu?”

“Ta ở chỗ này.”

Có thanh âm từ ngoài sân truyền đến, sau đó có một thân hình béo tròn nhấc chân, nói bay cũng không phải bay nói chạy cũng không phải chạy, lướt qua người Hàn Tùng Lạc cùng Tôn Giai, hai người cảm thấy thân thể bị huých nhẹ một chút, khi đưa tay ra chặn thì thân hình kia đã ở trước mặt Liên Tổng.

“Diêu đại ca!” Liên Tổng kêu.

“Ai ——” cổ họng của Diêu Kim phát ra một từ, sau đó nhéo mặt Liên Tổng: “Nha đầu chết tiệt kia, mạng cũng thật lớn. Ta còn tưởng rằng người đã sớm tan xương nát thịt.”

Liên Tổng xoa mặt cười.

Lúc này có một thư sinh áo xanh, tay cầm quạt thản nhiên thông dong bước tới.

“Lâm Thiên Hàn?” Liên Tổng kinh hô.

Lâm Thiên Hàn lắc lắc cây quạt nói: “Xem như người thông minh, vừa rồi nếu người xóc tấm màn lên thì hiện tại đã mất cánh tay rồi.”

Hàn Tùng Lạc thấy Diêu Kim động tay động chân với Liên Tổng vốn cũng đã giận dữ chút ít. Hiện tại lại thêm một người, nghe hắn nói thì xem ra cũng không phải là người lương thiện. Cẩn thận quan sát, hắn hỏi Liên Tổng: “Chưởng môn, những người này là...”

Diêu Kim xông về trước nói: “Ta họ Diêu tên Kim, là người Hồ Châu, Tứ đại thánh sử của Thương Thiên Giáo...”

“Thương Thiên Giáo!”

Hàn Tùng Lạc cùng vài sư đệ đều rút kiếm ra.

Liên Tổng đè tay hắn lại nói: “Đừng xúc động. Ta lấy tính mạng bảo đảm, bọn họ không phải là người xấu. Năm đó họ từng cứu ta, còn dạy ta võ công.”

“Nhưng bọn họ giết người như ma.”

“Đều đã là chuyện cũ, từ khi lão yêu ta đây đến nơi này thì nhiều năm đã không giết người.”

Diêu Kim tiếc nuối vuốt cái mũi.

“Các người thu kiếm về đi.” Liên Tống đẩy Hàn Tùng Lạc, Hàn Tùng Lạc vẫn chưa tin nằng.

“Này, tiểu tử.” Lâm Thiên Hàn nói: “Khi nãy đánh với các người vài chiêu là giáo chủ Thiên Thiên Giáo Hiên Viên Bất, năm đó toàn bộ võ lâm cũng không đấu lại ông ấy, chỉ bằng mấy tiểu tử mới ra đời như các người cũng dám bao vây tấn công ông ấy, chưa bị ông ấy đánh chết thì nên vỗ ngực thấy may mắn, giờ muốn chết thật sao?”

Hàn Tùng Lạc cũng không ngốc, suy nghĩ cẩn thận lợi hại rồi thu kiếm.

Diêu Kim thấy Hàn Tùng Lạc tuần mỹ thì trái tim nhin không được mà ngứa ngáy, tiến lên nói: “Người hỏi chúng ta là ai, ta còn chưa hỏi các người là ai nha?”

Lâm Thiên Hàn xuy một tiếng nói: “Không phải người đã biết hết sao, lão Vạn đã sớm mang tin tức của bọn họ nói với chúng ta.”

“Lão Vạn? Tiền bối Ngàn Vạn Lý?” Liên Tống nhớ lại.

Diêu Kim nói: “Lão Vạn am hiểu thuật dịch dung, vài năm nay hắn thường ngụy trang xuống núi, dựa 7ào tay nghề buôn bán kiếm không ít ngân lượng. Trước khi các người gặp gỡ Ác Đại Thông vài ngày hắn đã thu một đồ đệ. Khi các người gặp gỡ Ác Đại Thông thì hắn đã ở gần đó. Khi đó hắn liền dùng bồ câu đưa tin cho chúng ta, nói chuyện của người, còn có chuyện của Thục Sơn. Chỉ là không nghĩ tới, các người sẽ đến nơi này, mà người lại thành chưởng môn của bọn họ.”

“Chúng ta gặp biến cố ở trên thuyền.” Liên Tống sợ gọi lên sự thương tâm của mấy đứa nhỏ liền nói ngắn gọn: “Trường bối của bọn họ trước khi lâm chung đã phó thác họ cho ta. Còn đem vị trí chưởng môn giao vào tay ta. Vì muốn hắn an tâm nên ta liền tiếp nhận. Chờ qua vài năm, bọn họ võ nghệ thành tài, có thể sống yên

ồn trong chốn giang hồ ta liền đem vị trí chưởng môn giao lại cho bọn họ.”

Diêu Kim nói: “Người nói Ác Đại Thông kia giết sư thúc Phương Kính Liên của bọn họ sao?”

Liên Tổng gật đầu. Hàn Tùng Lạc cùng những người khác đều cúi mặt bi thương.

“Cái lão bất tử Ngàn Vạn Lý kia biết rõ Ác Đại Thông muốn giết Phương Kính Liên mà hấn lại khoang tay đứng nhìn. Cái tính thấy chết mà không cứu này đến chết cũng không đổi.” Diêu Kim dậm chân nói: “Năm đó ở Trúc Vong Nhai, nếu không phải hấn điểm huyết chúng ta, chúng ta đã sớm lao ra cứu người. Cho dù lúc ấy có chết cũng tốt hơn là mấy năm sau này bị xú tiểu tử Kim Nhật Lăng kia chỉ trích truy giết chúng ta.”

Liên Tổng hỏi: “Đúng rồi, làm sao mọi người lại đến Cao Ngạo sơn?”

Diêu Kim lắc đầu thở dài nói: “Người không còn, năm đó Kim Nhật Lăng hoàn toàn điên cuồng, huyết tẩy Trúc Vong Nhai. Khi chúng ta trốn xuống núi thì chỉ còn nửa cái mạng. Mà hấn thì sao, giết mọi người hấn nhìn thấy, quần áo nhuộm đầy máu đỏ. Chúng ta liền tránh ở trong bụi cỏ, nhìn hấn như quỷ mà kéo kiếm một đường xuống núi. Cây Huyền Thiết kiếm ngàn năm của hấn gõ lên đá kêu những tiếng lách cách, đó là thanh âm của đời ta không thể quên được, cho tới bây giờ còn thường xuyên mơ thấy a...”

“Được rồi, đừng nói những lời này nữa.” Lâm Thiên Hàn đánh gãy lời hấn, hiển nhiên hấn cũng rất chán ghét đoạn trí nhớ kia.

Diêu Kim lắc lắc cái đầu nói: “Không nói không nói. Sau khi tránh được một kiếp, chúng ta nghĩ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Trên Cao Ngạo sơn là một bãi máu tươi, không người nào dám đặt chân lên. Cho dù ngẫu nhiên có người đi lên, cũng bị chúng ta giả thần giả quỷ mà dọa đi. Kim Nhật Lăng nhất định không thể tưởng được chúng ta ở chỗ này. Vài năm nay chúng ta ở trên

núi rất thanh tĩnh, chỉ có chút...nhàm chán! Tức chết lão nương, cả ngày toàn cây với cỏ a, chỗ nào cũng không đi được!”

“Nhưng mà hiện tại thì tốt rồi!” Trong mắt Diêu Kim lóe lên tia sáng nhìn Liên Tống: “Người còn sống trở lại, ma chường của Kim Nhật Lăng có gì đáng ngại, chỉ cần người theo chúng ta, mạng của chúng ta liền được bảo vệ a, chỗ nào cũng có thể đi. Ta nghĩ Phương Kính Liên kia giao Thục Sơn phái cho người cũng là vì mục đích này.”

Ánh mắt Liên Tống ảm đạm nói: “Không lạc quan như vậy đâu. Sự phụ của ta đã nhập ma quá sâu, đánh mất bản tính. Ta cãi với hắn một trận mới chạy đến đây. Ta vốn định đi Trúc Vong Nhai để tìm vị lão thần tiên từng cứu sống ta, nhưng cho dù tìm thế nào cũng không tìm được con đường đi xuống đó.”

Vừa nghe Liên Tống nói như vậy, ánh sáng trong mắt Diêu Kim cũng tắt đi, cúi đầu dựa vào ghế.

Lâm Thiên Hàn suy nghĩ nói: “Tình thế này, chắc chắn là Kim Nhật Lăng xưng bá võ lâm rồi. Chỉ là trước kia hắn giết rất nhiều người, các môn phái đều có thù oán với hắn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục. Tuy rằng đã có môn phái quy thuận hắn, nhưng nếu hắn muốn yên ổn ngồi trên địa vị võ lâm minh chủ sợ là phải trải qua một phen tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu). Võ lâm lại trải qua thêm một tai kiếp. Trừ khi, có một người có võ công hơn hắn...”

“Đúng vậy, sao ta có thể không nghĩ tới.” Diêu Kim lại nhảy dựng lên vui mừng nói: “Tiểu nha đầu, người là kỳ tài luyện võ, võ công của người lại được chúng ta truyền thụ, nếu người cùng sư phụ người luận võ, không chắc là đã thua hắn.”

Ánh mắt Liên Tống ảm đạm: “Khi ta gây cùng sư phụ, võ công đã bị hắn phế đi...”

Diêu Kim lại như bị người ta đánh một phát, cả người héo rũ.

Khi mọi người đang yên lặng thì nghe có tiếng ngáy truyền đến.

Quay đầu lại đã thấy Hiên Viên Bất ngủ từ lúc nào. Lâm Thiên Hàn giải thích: “Giáo chủ lớn tuổi, lại bị thương quá nặng, tinh thần đã không bằng như trước kia. Không thể là đối thủ của Kim Nhật Lăng.”

Nói chuyện hồi lâu thì tất cả mọi người đều đói bụng. Liên Tống ra sau núi hái chút rau dưa, mọi người theo sự phân công đến phòng bếp nấu cơm. Sau đó Diêu Kim cùng mọi người thoải mái chè chén. Đệ tử Thục Sơn gặp người của ma giáo nhưng thấy họ không ác như lời đồn, làm việc càng hào sảng hơn so với những người thuộc võ lâm chính phái mà bọn họ gặp trên đường, dần dần bọn họ cũng quen. Tiểu Thất còn vụng trộm chạy đến hỏi Hiên Viên Bất có muốn uống một chén rượu không.

Sau khi thương lượng xong mọi người đã phân chia phòng ngủ, không ai quấy rầy ai.

Ban đêm, Liên Tống nhìn cảnh thương tình, đi ra ngoài đã thấy Lâm Thiên Hàn. Liên Tống hỏi những thi thể ở nơi này xử lý ra sao.

Lâm Thiên Hàn đưa nàng đến Trúc Vong Phong. Tuy là mùa xuân nhưng trên Trúc Vong Phong lại rét lạnh, sương mù dày đặc. Nhìn thấy những bộ xương trắng chất đầy, suýt nữa Liên Tống đã kêu thất thanh, Nàng không cần suy nghĩ cũng có thể biết năm đó nơi này thảm thương thế nào.

Liên Tống hỏi: “Vì sao không đem bọn họ mai táng?”

Lâm Thiên Hàn nói: “Nhiều quá, chôn không hết.” Đợi một lát sau lại nói: “Tiểu Tô cũng ở trong đó.”

“Tô Triều Sinh?” Trong đầu Liên Tống hiện lên thân ảnh một thiếu niên mặc áo đen.

“Vì che giấu chúng ta, hắn chạy ra ngoài đánh lạc hướng nên đã bị sự phụ người giết chết. Người xem trên những thi thể này...” Lời nói của Lâm Thiên Hàn vang vọng trong gió rét: “Tầng cuối cùng của Lưu Phương công tên là Vạn Cổ Lưu Danh, hiện tại nhìn xem, quả

thật là lưu phương vạn cốt a.”

Mùa xuân, gió thổi đến mùi hoa, ánh trăng hiện lên miệng vết thương ở trước mắt, áp lực lâu ngày trong lòng Liên Tống nổi lên. Nàng hít sâu một ngụm nói: “Là ta không tốt. Nếu ngày đó không phải do ta được ăn cả ngã về không, thì sự việc cũng không đến mức như hôm nay.”

Lâm Thiên Hàn nói: “Người không cần tự trách mình. Người là người chết nhưng cuối cùng vẫn theo ý trời mà đứng đây, làm chứng môn Thục Sơn, sau này người có tính toán gì không?”

Liên Tống nói: “Ta muốn tìm cách có thể giúp sư phụ khôi phục bản tính. Muốn ngăn hẳn tiếp tục tàn sát.”

Lâm Thiên Hàn chỉ nói một chữ: “Khó.”

Liên Tống thở dài, không nói.

Lâm Thiên Hàn lại nói: “Người nói bị phế đi võ công, nhưng ta nghe hơi thở khi người nói chuyện, cả tiếng đi đường không giống người không có chút võ công. Chuyện này là sao?”

Liên Tống nói: “Sư phụ phế võ công của ta, nhưng không tổn thương đến gân mạch. Vì tự bảo vệ mình, ta luyện “Thất tu kiếm pháp” của phái Thục Sơn.”

“Thì ra là thế.” Lâm Thiên Hàn nói: “Phái Thục Sơn ngoài “Thất tu kiếm pháp” thì lợi hại nhất chính là “Thiên ngoại phi tiên”. Tục truyền rằng võ công này vô địch thiên hạ nhưng người có thể luyện thành cực kỳ hiếm, mà người của Thục Sơn lại không xuống núi, trên giang hồ chưa có ai thấy qua uy lực của “Thiên ngoại phi tiên”. Nhưng theo truyền thuyết thì nó không thua gì “Lưu Phương công” của sư phụ người đâu.”

“Thiên ngoại phi tiên không truyền ra ngoài. Ta chỉ là chứng môn tạm thời, không thể tập võ công này.”

“Người không tập, thiên hạ sẽ không có ai có thể ngăn cản Kim Nhật Lăng.”

“Nếu uy lực của Thiên ngoại phi tiên thật sự lớn như vậy, ta sẽ nói đệ tử Thục Sơn tu luyện.”

“Người có tư chất thì luyện một môn võ công cũng mất ít nhất ba đến năm năm, khi đó võ lâm sớm đã là của sư phụ người. Người có thiên phú bẩm sinh, nói không chừng chỉ vài ngày là có thể luyện thành, trừ người ra, không nên hi vọng vào người khác.”

Liên Tổng không hứa hẹn gì, dù sao uy lực của Thiên ngoại phi tiên cũng chỉ là phỏng đoán. Phương Kính Liên vì Thiên ngoại phi tiên mà đánh mất mạng, có thể thấy bí tịch này là thánh vật quan trọng của Thục Sơn. Nàng không thể xúc phạm đến sự cấm kỵ của các đệ tử Thục Sơn.

“Không đến vạn bất đắc dĩ, ta tuyệt đối sẽ không đi bước này. Ta không muốn làm mấy đứa nhỏ thất vọng.”

Một đám mây đen trôi qua ánh trăng trong suốt, Liên Tổng có chút lạnh cũng có chút mệt mỏi. Nàng tạm biệt Lâm Thiên Hàn rồi xuống núi theo đường cũ. Trước khi đi nàng nói một câu: “Hiện tại dù sao ta cũng là chủ môn Thục Sơn, tất cả bọn họ là do ta bảo vệ. Ta không cho phép bất cứ ai dùng bất cứ lí do gì xúc phạm đến họ dù chỉ là một chút. Người có hiểu không?”

Lâm Thiên Hàn hiểu ý gật đầu.

Liên Tổng xuống núi.

Hàn Tùng Lạc tránh ở sau tảng đá cũng đứng đi đi theo. Trong đêm tối, hắc yên lặng cô độc đi theo phía sau nữ tử, âm thầm muốn bảo vệ nàng cả đời cả kiếp này.

-----oOo-----

Chương 40: Đại hội võ lâm (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại hội võ lâm (nhất)

“Thục Sơn của các người cũng là môn phái lớn trên giang hồ. Nay đến Cao Ngạo sơn lại lập chương môn mới cũng nên thông báo cho võ lâm đồng đạo a.”

Đệ tử Thục Sơn vừa mới luyện kiếm xong, người đói người mệt, sốt ruột ăn điểm tâm, nghe Diêu Kim nói thế đều ngừng đưa nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn về Hàn Tùng Lạc. Hàn Tùng Lạc già dặn nói: “Nghe theo chương môn.”

Trong lòng Lâm Thiên Hàn cười thầm, tiểu tử này lại tin tưởng Liên Tổng như vậy.

Liên Tổng đang bưng cháo thổi thổi nghe Hàn Tùng Lạc ném câu chuyện sang cho nàng thì dừng lại suy nghĩ: “Tin tức đương nhiên phải thông báo. Nhưng mà trên giang hồ người thông thạo tin tức có rất nhiều, nói không chừng chuyện của chúng ta đã sớm lan truyền ra ngoài. Thục Sơn nay chỉ còn vài đứa nhỏ nên chắc giang hồ cũng không để ý, yên lặng vẫn tốt hơn.”

Diêu Kim muốn náo nhiệt, hấn yên lặng đã đủ rồi. Hấn chụp chiếc đĩa nói: “Cho dù không thông báo thiên hạ, Thục Sơn các người thay đổi chương môn, vẫn nên làm nghi thức gì đó. Ta thấy các người nên làm yến hội mời bạn hữu giang hồ đến cho náo nhiệt.”

Liên Tổng đang định không đồng ý, Lâm Thiên Hàn đã nói trước: “Liên Tổng dù sao cũng là nữ. Trên giang hồ, trừ bỏ phái Thương Ngô cùng phái Hằng Sơn thì chưa bao giờ từng có nữ tử làm

chưởng môn. Lại nói, nàng là một cô nương lớn như thế, dẫn dắt bang hội còn chưa dứt sữa...”

Nghe được bốn chữ còn chưa dứt sữa, đệ tử Thục Sơn đều ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Lâm Thiên Hàn.

Lâm Thiên Hàn làm như vô tình nói tiếp: “Trên giang hồ có người cũng rất bảo thủ, khẳng định sẽ chỉ trích Thục Sơn, làm thế này không phải giống như khiêu khích đám người bảo thủ kia sao. Vẫn là nên quên đi, yên lặng tốt hơn.”

Lâm Thiên Hàn nói có rất có lý, mọi người cũng đều nhất trí.

Trong lòng hiểu rõ nhưng vẫn mất hứng, than thở nói: “Xem ra những ngày lành của lão nương còn thật lâu mới đến a...”

Nhưng mà, một tháng sau, ngày lành của hắc đã đến.

Bọn họ vẫn chưa mang tin tức phái Thục Sơn lên định cư ở Cao Ngạo sơn lan truyền, tiến lên núi cũng có hai ba người, phần lớn là nghe tiếng trên giang hồ đây là nơi không ai đặt chân nên muốn đến để kiếm lời, lại bị Diêu Kim nắp ở gần đó trêu đùa vài lần, bọn họ liền mặt mày xám xịt mà xuống núi.

Hơn một tháng, Liên Tổng đã luyện “Thất tu kiếm pháp” hoàn hảo. Trong bảy đệ tử của Thục Sơn chỉ có Hàn Tùng Lạc là có võ công tốt hơn chút. Hiên Viên Bất tán thường hắc có tư chất bất phàm, nguyện ý chỉ hắc mấy chiêu. Nhưng Hàn Tùng Lạc không chịu nhận sự chỉ dạy của người ngoài, một lòng tự mình luyện, chỉ khi Liên Tổng nói vào vài câu hắc mới nghe.

Diêu Kim thường cười nói với Liên Tổng: “Thật ra hắc cũng ngu ngốc giống người năm đó.”

Nhớ lại năm đó, Liên Tổng cảm thấy như đã qua một kiếp.

Ngày nọ, ở dưới chân núi có một vị hòa thượng tự xưng là chân

tăng của Thiếu Lâm, vội tới truyền tin cho chưởng môn của Thục Sơn, nhưng tăng nhân kia có việc vội nên chỉ đưa thư đến rồi liền đi.

Trên thư chỉ có vài câu ngắn gọn, Thiếu Lâm muốn ba ngày sau tết Trung Nguyên tổ chức đại hội võ lâm, đề cử tân minh chủ. Hy vọng võ lâm đồng đạo đều tới tham gia.

Khi Liên Tổng xuống núi thường nghe được tin tức Giáo chủ Hồng Liên Giáo hôm nay thế nào hôm qua như thế nào. Các môn phái dưới sự uy hiếp của Hồng Liên Giáo không khuất phục thì trốn đi xa, chỉ có Thiếu Lâm trấn giữ võ lâm, lù lù bất động. Lần này Thiếu Lâm hành động cấp bách như thế xem ra là tình thế đã rất gấp.

Liên Tổng quyết định sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát đi Thiếu Lâm. Buổi chiều, có một vị khách đến. Diêu Kim vừa thấy người này đã nhảy ra đón tiếp.

“Lão Vạn, người đã về rồi.” Diêu Kim cười đến mức thịt trên mặt dồn lại: “Có mang rượu thịt ngon cho chúng ta không?”

Ngàn Vạn Lý mang mặt nạ sắt, chỉ lộ ra hai con mắt. Hắn ném một cái túi lớn cho Diêu Kim. Diêu Kim vui mừng tiếp nhận. Liên Tổng cũng đến chào hỏi, Ngàn Vạn Lý lại không để ý đến nàng.

Diêu Kim nói nhỏ ở bên tai nàng: “Hắn vì Tiểu Tô mà giận chó đánh mèo lên người người. Không cần để ý đến hắn.”

Liên Tổng không nói gì nữa, tự đi chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai ra đi.

Hiên Viên Bất thương lượng với mọi người, quyết định đại hội võ lâm bao nhiêu năm mới có một lần thế này nhất định phải đi, nhưng đương nhiên họ sẽ không đồng hành với Thục Sơn. Dù sao họ cũng từng là ma giáo, đi cùng Thục Sơn nhất định mang đến rất nhiều phiền toái, chuẩn bị xuất phát trước Liên Tổng một bước.

Ngàn Vạn Lý là cao thủ dịch dung, trước khi xuống núi, hắn liền hóa

trang cho mọi người, trở thành thương nhân bình thường.

Liên Tống mang theo đệ tử đến cửa, nàng nói ở bên tai Tiểu Thất mấy câu. Tiểu Thất chạy đến bên cạnh Ngàn Vạn Lý cười hì hì nói: “Gia gia, râu của người thật dài a.”

Ngàn Vạn Lý tuy ý chí sắt đá, nhìn thấy đứa nhỏ đáng yêu như vậy trong lòng cũng mềm đi, vuốt râu cười với Tiểu Thất. Tiểu Thất nói câu Liên Tống đã dạy: “Trên mặt gia gia dán cái gì thật là lạ, cũng cho cháu một cái được không?”

Khóe miệng lạnh lùng của Ngàn Vạn Lý nhếch lên: “Là chưởng môn của cháu bảo tới hỏi ta sao?”

Tiểu Thất ngu ngốc nói: “Chưởng môn dặn cháu nói là do cháu muốn.”

Liên Tống ở bên cạnh ôm trán trợn trắng mắt, nàng thấy Ngàn Vạn Lý lại lấy hộp dụng cụ ra. Nàng kinh ngạc nhìn qua, Ngàn Vạn Lý nhìn nàng nói: “Có cái gì thì trực tiếp nói với ta, không nên làm phiền đứa ngốc kia.”

Liên Tống sờ sờ cái mũi ngượng ngùng cười: “Chỉ là muốn mượn của người vài thứ để dùng thôi.”

Ngàn Vạn Lý nói: “Ta không có nhỏ nhen như vậy. Người muốn cái gì ta sẽ cho người. Nhưng mà ta nghĩ người không cần dùng.”

“Chỉ giáo cho?”

“Hiện nay, trên võ lâm hiện nay những người từng thấy qua mặt người hầu như đã bị Kim Nhật Lăng giết hết. Người đã quên ngày đó phái Thanh Y từng phái người đi bắt người, để người ta nhận khuôn mặt mà hấn còn nhận sai sao?”

“Người làm sao có thể biết?”

“Ngày đó người ở trong phòng giúp bọn họ làm người giả mạo người là ta.”

“Người thật sự là...” Liên Tống vốn định nói cái tính thấy chết cũng không cứu của hắn đã thành tánh. Nhưng nghĩ lại tính tình của hắn vốn kỳ lạ, nên lười nói nữa.

Ngàn Vạn Lý thừa nhận: “Tính tình ta là như thế, người không quan hệ với ta, cho dù chết trước mặt ta ta cũng không quan tâm.”

Liên Tống quay lưng lè lười.

“Nha đầu.” Ngàn Vạn Lý hạ thấp âm thanh nói với nàng: “Hiện tại người trên võ lâm biết người không nhiều lắm. Người có thể công khai mà đi. Nhưng mà dù sao người cũng là chưởng môn của Thục Sơn, trong lúc tụ hội nhất định võ lâm sẽ chú ý đến người. Thân phận yêu nữ của người sớm hay muộn cũng bị tố giác, tự giải quyết cho tốt đi.”

Đám người Hiên Viên Bất rời đi, ngày kế, Liên Tống cũng đi.

Nàng mặc nam trang như bình thường, nhưng không dịch dung. Có lẽ quả thật không ai có thể nhận ra nàng.

Đường từ Cao Ngạo sơn đến Thiếu Lâm Tự đường xá xôi. Bọn họ mất hai ngày đi ra khỏi Trữ Châu, đến giao giới giữa hai phủ là một vùng hoang sơ, đêm đó chỉ có thể ở tạm trong ngôi miếu đổ nát. Đi được ba ngày, rốt cuộc cũng đi đến một vùng náo nhiệt, nhìn thấy người ở, người được khói lửa. Liên Tống tìm một khách điểm đặt chân. Vì không muốn người ta chú ý nên nàng cúi đầu đi sau các đệ tử, vào đại sảnh liền ngồi vào bàn ở góc. Tuy rằng như thế, một hàng thiếu hiệp áo trắng nối đuôi nhau đi vào vẫn khiến vài người xung quanh ngắc đầu nhìn. Vài nhân sĩ giang hồ âm thầm đoán thân phận của bọn họ.

Trong đó có người nói: “Xem họ mặc đồ như thế, có chút tương tự như Huyền Tông Môn khi đó.”

“Nói Huyền Tông Môn làm gì a, chết hết rồi.” Tên còn lại ngừ khí tức giận nói: “Lúc này Thiếu Lâm mở đại hội võ lâm, là khiêu chiến công khai với Hồng Liên Giáo. Chúng ta đi lần này có thể nói là tập trung lực lượng để tiêu diệt Hồng Liên Giáo. Nhưng nếu không thể tiêu diệt, chỉ sợ cũng sẽ bị thảm như Huyền Tông Môn.”

“Đừng bi quan vậy.” Người khi nãy lại nói: “Đến lúc đó chúng ta sống chết mặc bây, chờ thế cục đã định thì quyết định gia nhập bên sống sót. Chúng ta chỉ là phái nhỏ, không thù hận với Hồng Liên Giáo, chỉ mong được giữ mình.”

Liên Tổng dựng thẳng lỗ tai nghe bên ngoài nói chuyện, Tiểu Thất thấy nàng không động đũa liền ân cần gấp cái chân gà cho nàng nói: “Chưởng môn, ăn a.”

Thanh âm của đứa nhỏ trong trẻo lập tức bị người xung quanh nghe rõ ràng.

Vài vị đại hán thô lỗ mang đao tinh tể nhìn Liên Tổng, nhận ra nàng là nữ, phát ra tiếng cười quỷ dị với nhau: “Giờ chuyện gì cũng thấy a, một người đàn bà nhỏ thống lĩnh vài đứa tiểu tử rêu rao khắp nơi, haha, đây là một phục bảy hay bảy phục vụ một a, ở Túy Hồng Lâu cũng chưa thấy qua thể loại đa dạng thế này, hắc hắc...”

Hàn Tùng Lạc tức giận vỗ bàn đứng lên.

Liên Tổng giữ chặt tay hắn, nói với hắn một chữ nhẩn.

Hàn Tùng Lạc nắm chặt nắm tay, chịu đựng tức giận ngồi xuống.

Bọn kia lại được một tác tiến thêm một thước: “Cư nhiên lại sợ nữ nhân a, xem ra ván này là một bảy người phục vụ một người rồi.”

Đệ tử Thục Sơn nghe xong không thể nhịn được nữa đều đứng lên.

Liên Tổng đề người này lại ấn người kia xuống đều không được, lúc

này Tôn Giai Định là người nhảy ra trước.

Đại hán đã sớm có chuẩn bị, Tôn Giai Định còn chưa tới gần, đao của bọn họ đã từ bốn phương tám hướng chém tới.

“Giai Định, cẩn thận!” Liên Tổng quát to một tiếng, rút mấy chiếc đũa bắt tới trên mặt đao của mấy đại hán. Vài tiếng leng keng vang lên, bọn đại hán rút lui ba bước, toàn bộ đao trong tay đều bị đũa bắn bay ra ngoài.

Toàn bộ đại sảnh, người đứng người ngồi, toàn bộ đều khiếp sợ. Mà Liên Tổng khiếp sợ cũng không thua gì bọn họ. Nàng chưa từng nghĩ bản thân mình dưới tình thế cấp bách lại có thể phát ra nội lực lớn như vậy. Xem ra “Thất Tu kiếm pháp” còn cao thâm hơn những gì nàng biết, không chỉ là gia tăng nội lực đơn giản như vậy.

Thấy thần lực như thế mọi người không ai dám tiến lên nữa. Bọn đại hán nhặt đao chạy cuống quýt. Hai người nói chuyện khi nãy đánh giá bàn của đám thiếu niên áo trắng một lần nữa.

Một người nói: “Người nói xem bọn họ là môn phái nào?”

Một người khác nói: “Ta nghe nói thư sinh nhiều mặt Giang Tài Lang vừa bị người ta bắt giao cho quan phủ, bắn hấn là phái Thục Sơn. Ta còn nghe nói Ác Đại Thông có ý cướp “Thiên ngoại phi tiên”, không ngờ tới lại bị người của Thục Sơn giết ở trên thuyền. Thi thể hấn trôi nổi trên biển ba ngày mới bị người ta phát hiện. Hai sự kiện này đều liên quan đến một cô nương. Cùng lúc đó, yêu nữ Liên Tổng mới sống lại kia lại không có tin tức.”

“Ý tứ của người...”

“Ý của ta là...”

Hai người nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía Liên Tổng, lại nhìn nhau, sau đó đột nhiên đồng thời đứng dậy, thả bạc vụn trên bàn rồi bỏ chạy.

Liên Tống nghe được tiếng lau bàn ghế bèn nhón thì ngẩng đầu lên nhìn đã thấy hai người giang hồ kia chạy như gặp phải quỷ, khi chạy đi còn hoảng sợ liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng lập tức biết thân thể của nàng có thể đã bị bại lộ.

Tôn Giai Định cũng đã nhìn ra, hỏ thẹn nói: “Chưởng môn, thực xin lỗi, là do ta không nhìn nhận.”

Liên Tống an ủi hần, nói: “Không phải lỗi của ngươi. Thân phận của ta sớm muộn gì cũng bị vạch trần, là các ngươi bị ta liên lụy a.”

Hàn Tùng Lạc mở miệng muốn nói gì đó, nhanh thanh âm thanh thúy của Tiểu Thất đã vang lên trước: “Chưởng môn mới không có liên lụy đến chúng ta đâu. Khi ở trên thuyền, nếu không phải chưởng môn cho chúng ta uống máu, nói không chừng chúng ta đã sớm chết. Mạng của chúng ta đều là của chưởng môn, không có gì là liên lụy hay không liên lụy.”

Liên Tống có chút không thể tin được nói: “Ngươi chỉ là một tiểu hài tử, sao có thể nói được như vậy, ta thật cảm động nha.”

Tiểu Thất cười hớ hớ nói: “Ta nói thật thôi. Nga, còn nữa, ta không nhỏ, ta đã chín tuổi rồi. Chưởng môn đừng xem ta là tiểu hài tử.”

Liên Tống cười toe toét: “Được được được, không gọi ngươi là tiểu hài tử, gọi là tiểu ca nhi có được không?”

“Tiểu ca nhi?” Tiểu Thất chưa từng nghe qua xưng hô này, còn thật sự suy nghĩ có thể gọi thế này hay không.

Hàn Tùng Lạc lại biết Liên Tống trêu ghẹo Tiểu Thất, nếu là trước kia hần sẽ tức giận, nhưng hiện tại hần hiểu rõ, Liên Tống tuy là cô nương nhưng có tính không kiềm chế như nam tử, mặc kệ nàng đi.

Ăn xong bữa tiệc, bọn họ ngủ lại ở khách điểm, ngày hôm sau lại khởi hành.

-----oOo-----

Chương 41: Đại hội võ lâm (nhị)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại hội võ lâm (nhị)

Trên đường đi không khỏi đùng độ với võ lâm đồng đạo, không nhận ra họ, chỉ là nhìn thoáng qua. Nếu nhận ra thì đều né tránh. Nếu thân phận đã bị vạch trần rồi thì Liên Tổng cũng không sợ hãi nữa, nàng đi thẳng trước, ngẩng cao đầu ưỡn ngực dẫn dắt đệ tử Thục Sơn. Tuy rằng võ công của họ không cao cường nhưng mọi người thấy khí thế này thì cũng không dám đến tìm phiền toái. Liên Tổng một đường thuận lợi đến Thiếu Lâm Tự, trong lòng không khỏi mừng thầm: chiêu này của nàng quả thật không tồi.

Đến Thiếu Lâm, nhóm cao tăng bảo vệ nghe nói phái Thục Sơn đến thì lộ ra vẻ mặt quái dị. Chỉ chốc lát sau, vị sư tiếp khách nhận được thông báo liền tiến đến dẫn đường.

Thiếu Lâm Tự rất lớn, vào cửa lớn còn phải đi qua một con đường núi dài mới đến đại điện. Hai bên con đường núi có nhiều cao tăng của Thiếu Lâm luyện công, nhìn thấy họ đi qua, cho dù không dừng việc tu luyện nhưng ánh mắt không ngừng về bên này. Đi qua sơn đạo là một vùng bùn, đi thêm nửa nén hương thì đến cửa trước, qua cửa trước là đến một vùng đất bằng phẳng rộng lớn, sau đó là chính điện của Thiếu Lâm Tự.

Bình thường, trước chính điện chỉ cho phép tăng nhân luyện công, không cho phép người khác ở đây với bất lý do gì. Hôm nay nơi này tụ tập phần đông giang hồ hào kiệt, ong ong thảo luận nói chuyện với nhau còn có người bàn luận cả võ công.

Người tiếp khách dẫn đoàn người của Liên Tổng đi trong đám người hô to một tiếng: “Phái Thục Sơn đến!”

Hơi thở của tăng nhân này hùng hậu, thanh âm rõ ràng, mặc dù tiếng không to nhưng mọi người đều có thể nghe rõ nội dung hắn nói, tất cả ánh mắt đồng loạt vọt tới hướng Liên Tống.

Đột nhiên bị rất nhiều nhìn, Liên Tống có chút luống cuống, nàng nghĩ những người này tám phần đều biết nàng là ai, nhưng mà lại không biết võ công của nàng không còn như xưa, cho dù hận nàng nhưng cũng không dám tiến lên. Nghĩ đến đây, nàng có lo chút lo lắng nhưng vẫn duy trì tư thế ưỡn ngực ngẩng đầu mà đi.

Mọi người thấy nàng tiến lên thì tự giác lui về sau để cho nàng một lối đi. Như nàng dự đoán, có mấy người muốn xông lên mắng nàng yêu nữ nhưng đều bị người bên cạnh ngăn lại. Trong lòng nàng trấn đi tiếp tục đi đường của mình.

Đệ tử Thục Sơn chưa từng thấy qua trận thế như vậy, khi đi xuyên qua mọi người thì nhìn không được mà nhìn trái nhìn phải. Những người đó đều nhường đường cho họ, ánh mắt nhìn Liên Tống chằm chằm, chắc là đang nể mặt Liên Tống. Bọn họ tò mò, Liên Tống có mặt mũi lớn thế sao?

Đến trước cửa chính điện, tăng nhân tiếp khách vào thông báo, khi đi ra thì nói, phương trượng mời Liên Tống vào, đệ tử Thục Sơn ở bên ngoài chờ.

Theo như sự an bài của phương trượng, Liên Tống dặn đệ tử im lặng ở ngoài cửa, một mình nàng đi vào.

Trong đại điện, bức tượng phật Như Lai uy nghi, ba vị phương trượng Phàm, Trần, Duyên đang ngồi ngay ngắn dưới bức tượng, trong tay cầm vòng châu, miệng lẩm bẩm. Liên Tống vào cửa thì hành lễ với ba vị này.

Phương trượng Phàm lớn tuổi nhất thay ba người mở miệng nói: “Ngã phật từ bi, Liên Tống thí chủ có thể chết mà sống lại quả thật là không dễ.”

Liên Tổng nói: “Phật tổ phù hộ, may mắn nhất về một mạng.”

Phàm híp mắt nói: “Thí chủ đến Niết Bàn nhưng đã sống lại, chuyện trước kia chắc hẳn đã nhìn thấu.”

“Vâng.” Liên Tổng thở dài nói: “Chuyện cũ nhưng cách một kiếp. Chỉ là mặc dù ta đã giải thoát nhưng ta có quá nhiều tội nghiệt, vẫn còn kéo dài đến nay, sao ta có thể siêu thoát một mình.”

Phàm mở mắt, Trần và Duyên cũng ngừng việc tụng kinh mà liếc mắt nhìn nhau. Theo như bọn họ tra xét thì họ đều nắm rõ đường đi nước bước của Liên Tổng từ khi trở về giang hồ cho đến nay, họ gọi nàng đến, vốn là muốn thuyết phục nàng, nếu đã làm chướng môn Thực Sơn thì hãy một lòng gia nhập chính đạo, trợ giúp họ tiêu diệt ma giáo. Không ngờ tới, bọn họ chưa khuyên bảo câu nào Liên Tổng đã chủ động nhắc đến với bọn họ. Hơn nữa, nhìn qua thái độ của nàng không phải là nói cho có lệ, mà là xuất phát từ thật tình.

Phàm chấp tay trước mặt hô khẩu hiệu nhà Phật: “A di đà Phật, thí chủ có thể rộng rãi thấu đáo như thế, quả thật là may mắn. Nếu thí chủ không ngại những chuyện trước kia mà giúp đỡ vô lâm chính nghĩa, ta nhất định vô cùng cảm kích.”

Phàm không ngừng cúi mình tỏ vẻ kính trọng Liên Tổng.

Liên Tổng trả lễ nói: “Phượng trượng không nên dùng đại lễ thế này. Thiện ác thị phi ta có thể phân biệt, ta không muốn hấn mắc thêm lỗi lầm nữa. nếu phượng trượng có thể thu phục hấn, xin hãy giữ lại tính mạng của hấn.”

Hạt tràng trên tay Phàm dừng lại, liếc mắt nhìn nhau với hai vị phượng trượng kia, đầu ngón tay chần chờ vuốt hạt châu, chậm rãi nói: “Nghiệp chướng của hấn quá nặng, chúng ta giữ mạng của hấn chỉ sợ các môn phái không đồng ý. Ba người chúng ta chỉ có thể cam đoan, nếu có thể thu phục hấn, chúng ta sẽ đưa hấn trở về Thiếu Lâm.”

Liên Tổng nghe ra ý tứ của bọn họ, cho dù Kim Nhật Lăng có giải trừ được ma tính cải tà quy chính thì bọn họ cũng không để hấn tự do. Nàng phải nghĩ biện pháp khác.

“Liên thí chủ.” Phàm nói: “Có giữ mạng của hấn hay không nên nói sau. Quan trọng bây giờ nhất là, với sự hiểu biết của thí chủ về hấn, có biết nên thu phục hấn như thế nào hay không.”

Mặt Liên Tổng đỏ hồng, lo lắng một lát nói: “Biện pháp duy nhất có thể khắc chế “Lưu Phương công” là...”

Nói đến đây thì tăng nhân ngoài cửa vội chạy vào bẩm báo: “Bẩm sư thúc, phái Thục Sơn cùng phái Hoa Sơn đánh nhau ở ngoài cửa.”

Liên Tổng nghe thấy phái Thục Sơn thì bái chào ba vị phương trượng rồi ra điện xem xét.

Ngoài điện, Tôn Giai Định cùng với một vị thiếu hiệp của Hoa Sơn đang cầm kiếm đánh nhau. Hai người đánh nhau rất hăng. Ở bên Thục Sơn phái thì Tiểu Thất hô to: “Cố lên nhị sư huynh.” Ở bên kia, có một vị sư muội của Hoa Sơn trừng mắt nói: “Mạch Sinh, chém tay hấn!” Các môn phái khác thì bàng quan đứng xem, hứng thú dạt dào, ngẫu nhiên còn hô hào vài tiếng.

Triệu Mạch Sinh kia nghe sư muội cổ vũ thì đường kiếm càng hung ác. Nếu cứ đánh tiếp như thế thì một chết một bị thương. Liên Tổng rút kiếm nhảy ra, lượn vòng xung quanh hai người, kiếm trong tay như đóa hoa màu bạc cứng cỏi, khiến hai người đang giao chiến kia không thể đến gần nhau. Liên Tổng sử dụng chiêu bình thường nhất của “Thất Tu kiếm pháp” là “Hoành phi thứ”, chẳng qua nàng dùng tốc độ đánh quá nhanh chứ nhìn qua cũng không có uy lực mạnh như thế. Sau khi hù dọa Tôn Giai Định cùng Triệu Mạch Sinh kia, nàng biến hóa chiêu thức đánh rút kiếm trong tay hai người.

Có người khe khẽ nói nhỏ: “Nàng dùng võ công gì vậy, vì sao chưa thấy bao giờ.”

Tên còn lại nói: “Hắn là võ công Thục Sơn. Chiêu thức của nàng khi này cùng với chiêu thức của đệ tử Thục Sơn kia là cùng một loại. Đệ tử kia đánh máy móc nên bình thường, nàng lại có thể đánh ra chỗ kỳ diệu của nó.”

“A.” Có người sợ hãi than: “Nghe nói võ công năm đó của nàng đã khiến toàn bộ võ lâm không dám khinh thường, hiện nay nàng lại có được sự chân truyền của Thục Sơn, không biết võ công của nàng có thể cao đến mức nào.”

“Ai, người nói xem, sao nàng có thể lên làm chương môn Thục Sơn, không phải là...”

Tiếng bàn luận nho nhỏ không dứt.

Liên Tổng kiểm tra thương thế của Tôn Giai Định, chỉ có vết thương nhỏ ở tay, nàng thả lỏng tâm rồi hỏi hắn: “Vì sao đánh nhau?”

Tôn Giai Định ủy khuất nói: “Chương môn còn nhớ rõ hái hoa tặc Giang Tài Lang kia không. Lúc trước chúng ta giao hắn lấy tiền, nghe người ở trấn nói có mấy người phái Hoa Sơn đến nhận tiền nhưng không bắt được hắn còn bỏ chạy. Đúng lúc này mấy sư huynh đệ chúng ta thấy phái Hoa Sơn thì không thể không nghị luận vài câu, bọn họ nghe thế đương nhiên là mất mặt nên giải thích rằng lúc ấy chỉ là nhất thời thất thủ. Chúng ta nói thêm hai câu họ liền thẹn quá hóa giận muốn cùng chúng ta luận võ.”

Trong lòng Liên Tổng biết Tôn Giai Định là người thành thật, sẽ không nói dối, chỉ là nhanh mồm nhanh miệng đắc tội với người ta nên giáo huấn hắn: “Người a, cho dù nói chuyện thì đừng có nói trắng ra, chừa cho người ta chút mặt mũi, người cũng tránh được xung đột không đáng có.”

Mặt Tôn Giai Định đỏ lên: “Khi họ nói luận võ, ta cũng biết mình đã nói quá, nghĩ rằng xin lỗi một tiếng thì không sao. Nhưng mà bọn họ còn nói, vài ngày này chúng ta đi theo...Đi theo một người đàn bà

như hình với bóng, không biết chừng còn làm ra việc cầu thả gì. Ta càng nghe càng tức giận nên mới đánh nhau với họ.”

Hiểu rõ mọi chuyện, Liên Tống không hề trách cứ Tôn Giai Định, ngược lại nhìn chăm chú phái Hoa Sơn. Không chỉ phái Hoa Sơn, mọi người khi thấy nàng làm chưởng môn chắc chắn có kin đáo bàn luận, chẳng qua là vài đệ tử không hiểu chuyện của Hoa Sơn lại nói ra. Nếu nàng không mượn cơ hội này để chấn chỉnh thì chỉ sợ sau này phái Thục Sơn sẽ trở thành trò cười.

Nàng đi đến trước mặt phái Hoa Sơn hỏi: “Xin hỏi ai là chưởng môn?”

Đệ tử áo trắng của phái Hoa Sơn liếc mắt nhìn nàng một cái: “Chưởng môn của chúng ta không ở đây.”

Thì ra không có người quản, khó trách nói năng lỗ mãng như vậy. Dù sao nàng cũng là chưởng môn, trực tiếp giáo huấn đệ tử của môn phái khác cũng không tốt, chỉ có thể chờ chưởng môn Hoa Sơn đến, sau đó trước mặt nhân sĩ võ lâm mà làm sáng tỏ mọi chuyện.

Ngay lúc đó, vị tăng tiếp khách hô to: “Chưởng môn Hoa Sơn đến.”

Liên Tống theo âm thanh nhìn lại, một nam tử đang đi đến, dung mạo tuấn kiệt, nhìn rất quen mắt.

Đối xử rất khác với nàng, chưởng môn kia đi tới, trên đường không ngừng có người ôm tay nhìn hẩn mồm miệng: “Thôi hiền đệ, nghe nói ngươi nhận chức chưởng môn, đại ca ta không có thời gian đến chúc mừng, thứ lỗi thứ lỗi.”

Thôi, Liên Tống nghe cái họ lập tức nhớ tới người này. Người này chính là thiếu hiệp lén vào phái Thanh Y để cứu người, cùng tên cùng họ với Thôi Anh đã chết kia. Mà vị cô nương vừa rồi trợn mắt với nàng, cũng chính là cô nương bị bắt nhốt với nàng khi đó. Không ngờ tới họ là người phái Hoa Sơn.

Thôi Anh nhìn thấy Liên Tống cũng sửng sốt. Phái Hoa Sơn thấy chưởng môn đến liền hành lễ. Tiểu sư muội kia nói vài câu bên tai Thôi Anh, ánh mắt Thôi Anh nhìn Liên Tống lại thay đổi. Nhớ ngày đó, hắn bị Liên Tống điểm huyết, không thể đuổi theo nàng, trong lòng sớm nhận định Liên Tống đã bị Kim Nhật Lăng giết, vì thế mà tinh thần hao tổn một thời gian. Hôm nay không ngờ gặp được nàng, càng không ngờ tới nàng là yêu nữ Liên Tống mà giang hồ đồn đại đã dùng thủ đoạn để làm chưởng môn Thục Sơn.

Hai người đều kinh ngạc, nhất thời không nói chuyện.

Liên Tống phản ứng lại trước, ôm tay đến trước mặt Thôi Anh nói: “Hạnh ngộ. Không ngờ tới người chính là chưởng môn Hoa Sơn, chúng ta thật có duyên.”

Sau đó Thôi Anh cũng trấn định lại, nghĩ đến nhiều ngày hắn vì nàng mà vương bận, còn nàng lại sống êm đẹp, còn hành lễ với hắn, hắn tức giận nói: “Không ngờ tới Liên Tống nổi danh giang hồ, khó trách ngày đó người nhất định đuổi theo Kim Nhật Lăng. Hiện tại nghĩ lại, là do ta nhiều chuyện rồi.”

Liên Tống cũng không biết hắn vì nàng mà vương bận lo lắng nhiều ngày, chỉ nghĩ hắn tức giận vì nàng điểm huyết hắn, nàng cười nói: “Lúc trước là do ta quá mức vội vàng, nhưng tình cảnh đó nếu ta nói ra thân phận không phải là càng hỗn loạn hơn sao, đã hiểu tội của mình, hi vọng chưởng môn bao dung.”

Thôi Anh cũng không phải người keo kiệt, chỉ là không biết vì sao thấy Liên Tống thì cảm xúc lại phập phồng. Liên Tống thành tâm xin lỗi hắn, hắn cũng không nghĩ truy cứu, miệng chưa mở thì tiểu sư muội Hoàng Vũ Dao của hắn bất mãn chưởng môn sư huynh của nàng trò chuyện vui vẻ với yêu nữ nên hét lớn: “Chưởng môn sư huynh, yêu nữ này khi nãy đã thả đồ đệ của nàng ra cắn người.”

“Người nói cái gì?” Hàn Tùng Lạc tức giận nhảy dựng lên.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hoàng Vũ Dao kéo tay Triệu Mạch

Sênh cho mọi người thấy: “Đây không phải là phái Thục Sơn làm bị thương sao, khi này mọi người đều nhìn thấy.”

Tôn Giai Định tức giận: “Rõ ràng là các người nói lời tổn thương người ta trước.”

Hoàng Vũ Dao cười lạnh nói: “Các người phá vỡ quy tắc của giang hồ công không cho người ta nói sao?”

Hàn Tùng Lạc đi ra nói: “Không biết cô nương nói chúng ta phá vỡ quy cũ nào?”

Hoàng Vũ Dao xem thường nhìn Liên Tống, nói: “Từ trước đến nay, nữ tử làm chưởng môn trên giang hồ chủ có phái ni cô cùng đạo cô. Phái Thục Sơn các người lại lập nữ tử làm chưởng môn, sao lại như thế? Theo ta thấy, phái Thục Sơn các người toàn là môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, chẳng lẽ các người là ni cô nữ mặc nam trang sao?”

Trong giang hồ có hai phái nổi danh là Hằng Sơn cùng Thương Ngô, nàng lại gọi thành phái ni cô cùng phái đạo cô, liên tục đả tội hai phái lớn lại châm biếm Thục Sơn là nữ mặc nam trang, tức là đả tội với ba phái lớn, chọc Thôi Anh mất hết mặt mũi.

Hắn tức giận quát: “Vũ Dao, không thể vô lễ, mau xin lỗi.”

Hoàng Vũ Dao hừ một tiếng quay mặt đi không xin lỗi. Cô nương này là con gái duy nhất của chưởng môn tiền nhiệm phái Hoa Sơn, từ nhỏ mẫu thân đã mất, phụ thân cực kỳ sủng ái. Chưởng môn Hoa Sơn giao chiến cùng Hồng Liên giáo chủ bị trọng thương rồi chết, mọi người ở Hoa Sơn thương tiếc nàng không cha không mẹ, đều thuận theo ý nàng, cô vũ tính tình tùy hứng làm bậy của nàng.

Phái Hằng Sơn cùng phái Thương Ngô bị điểm danh nên cũng đi từ nơi hẻo lánh ra để xem tình huống. Thôi Anh bước lên trước xin lỗi từng người. Chưởng môn Hằng Sơn là Tĩnh Dật sư thái, chưởng môn Thương Ngô là Lăng Vân sư thái đều là người rộng lượng nên

không so đo.

Liên Tống lại không thể không so đo, thừa dịp mọi người tụ lại xem náo nhiệt thì lớn tiếng nói: “Các vị võ lâm đồng đạo, ta nghĩ mọi người rất ngạc nhiên khi ta tiếp nhận vị trí chưởng môn của Thục Sơn. Khó có dịp thế này, ta xin thông báo tình huống này với các vị.”

Đại hội võ lâm (tam)

Thấy mọi người đều tò mò lắng nghe, Liên Tống nói tiếp: “Ngày đó ta cùng phái Thục Sơn tình cờ gặp nhau ở bờ biển, mọi người đi cùng hướng nên ngồi chung thuyền đến Trữ Châu. Trên thuyền, chúng ta trúng cạm bẫy của Ác Đại Thông, tiền bối Phương Kính Liên của Thục Sơn đánh gục Ác Đại Thông, nhưng cũng bất hạnh mà gặp độc thủ. Trước khi chết hấn sợ những đệ tử Thục Sơn nhỏ tuổi không có người chiếu cố liên phó thác bọn họ cho ta. Ta chỉ là chưởng môn tạm thời, chờ đại đệ tử Thục Sơn là Hàn Tùng Lạc trưởng thành rồi sẽ đem vị trí chưởng môn trả lại cho hấn. Trong lúc ta làm chưởng môn, mong các vị thông cảm, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

Tống Thanh Sơn chưởng môn của Thái Sơn cũng không tin lời của nàng, hấn vỗ vai Hàn Tùng Lạc nói: “Tiểu tử, là thế sao? Nếu các người bị ức hiếp, có thể nói với chúng ta. Ở đây có nhiều người như vậy, không tin yêu nữ này có thể làm cái gì.”

“Là như vậy.”

“Là như thế.”

Không chỉ có Hàn Tùng Lạc, các đệ tử khác đều nói chuyện giúp Liên Tống.

Chưởng môn Hà Hướng Ngụy của phái Tung Sơn hỏi: “Liên cô nương, người và Kim Nhật Lăng còn có quan hệ sao?”

Trong lòng Liên Tống đau xót cười khẽ nói: “Ta cùng hấn đã đoạn

tuyệt quan hệ.”

Có người hỏi: “Người có chứng cứ gì?”

Hàn Tùng Lạc nói: “Chưởng môn của chúng ta đã bị Kim Nhật Lăng phế võ công. Trên người của nàng hiện giờ chỉ có “Thất Tu kiếm pháp” của phái Thục Sơn.”

Tổng Thanh Sơn ý bảo chưởng môn phái Thương Ngô là Võ Lăng Vân đi kiểm tra một phen.

Võ Lăng Vân cảm phát trần cúi đầu làm lễ với Liên Tổng, được Liên Tổng cho phép thì bắt mạch của nàng. Nghe trong chốc lát, nàng nói với mọi người: “Trên người Liên chưởng môn chân khí tinh thuần, quả thật chỉ tu luyện một môn võ công.” Trước khi Liên Tổng nhảy xuống vực từng giao đấu với các đại môn phái, hấp thụ chân khí của nhiều người, nếu không phải bị phế võ công tu luyện lại lần nữa, chân khí tuyệt đối không thể tinh thuần thế này.

Mọi người vẫn lo lắng, chưởng môn phái Hằng Sơn cũng tiến lên tìm tòi, đưa ra kết luận giống nhau.

Chứng minh như thế, đã có hơn phân nửa người tin tưởng Liên Tổng bỏ gian tà theo chính nghĩa. Lại có người lo lắng đây là quỷ kế của Kim Nhật Lăng, Liên Tổng là nội gian hấn phái tới.

Mọi người bắt đầu tranh luận không ngớt.

Cửa đại điện Thiếu Lâm Tự mở ra, ba vị phương trượng Phàm, Trần, Duyên đứng trong cánh cửa niệm kinh, thi lễ rồi bước ra ngoài, đi đến trước mặt mọi người. Mọi người đều lui về sau, để chỗ cho các vị phương trượng nói chuyện.

“Chư vị.” Phàm bình tĩnh nói: “Ma giáo càng ngày càng bành trướng, vô số anh hùng hảo hán của võ lâm đã chết dưới tay chúng. Nay đã đến lúc ta đồng tâm hiệp lực chống lại ma giáo. Lần này triệu tập chư vị đến đây, mục đích là muốn đề cử ra một vị minh chủ võ lâm.

Người này làm lãnh tụ của chính phái chúng ta, có thể thống lĩnh các đại môn phái. Vì đảm bảo công bằng, ba sư huynh đệ chúng ta quyết định dùng phương thức tỷ võ để tuyển chọn, không biết ý các vị thế nào?”

“Chúng ta nghe đại sư!”

“Đúng, nghe đại sư.”

Mọi người giờ kiểm tỏ vẻ tán thành.

Phạm hơi hơi vuốt cằm, lập tức mệnh lệnh cho tăng nhân Thiếu Lâm ở trước đại điện dựng sàn tỷ võ.

Sàn tỷ võ kia cao hơn nửa người, sơn hồng, mặt sàn phản quang, rất dễ xem.

Mọi người thấy sàn tỷ võ thì nôn nóng muốn thử, bỗng nhiên gió thổi lên, một thanh âm cười càn rỡ của nữ tử từ gió truyền đến.

“Ha ha ha ha...”

“Người nào!”

“Người nào dám can đảm đến Thiếu Lâm tự làm càn!”

Mọi người kêu la, theo tiếng nhìn lại.

Trên tường cao màu vàng, một nữ tử áo trắng đứng đón gió

Liên Tổng nhận ra nàng, kinh kêu một tiếng: “Bình Ba!”

Mọi người cũng nhận ra nàng, mắng: “Yêu nghiệt ma giáo, dám tới nơi này giương oai!”

Bình Ba thu hồi nụ cười, lạnh lùng nhìn mọi người: “Giáo chủ bảo ta tới hỏi một tiếng, các người ở đây tổ chức đề cử minh chủ võ lâm

sao lại không mời giáo chủ của chúng ta, là vì duyên có gì?”

“Phi!” Trưởng lão phái Không Động mắng nàng: “Nếu yêu nhân kia dám bước tới nơi này một bước, chúng ta lập tức băm thây hắn vạn đoạn, yêu nữ, chịu chết đi!”

Chưởng môn Không Động nhảy lên tường, xuất quyền tấn công. Bình Ba chỉ phòng thủ nhưng không tấn công. Chưởng môn phái Không Động không chạm được tới nàng thì càng đánh càng gấp, lộ ra vô số sơ hở, Bình Ba bỗng nhiên thay đổi thân mình. Chưởng môn Không Động chưa kịp chuẩn bị đã trúng một chưởng vào ngực, toàn thân run rẩy vì trúng độc, thống khổ ngã từ trên tường xuống, nằm trên mặt đất rên rỉ.

“Ti bỉ!” Thôi Anh rút kiếm truy kích Bình Ba.

Bình Ba không ham chiến, sử dụng khinh công tuyệt diệu bay vọt hơn mười thước, dừng ở ngọn cây quan sát mọi người: “Giáo chủ của chúng ta khai ân, cho các người thời gian ba ngày. Ba ngày sau các người hãy chọn ra người có võ công giỏi nhất cùng giáo chủ của chúng ta luận võ. Nếu các người thua, từ nay về sau võ lâm thiên hạ thuộc về Hồng Liên giáo của ta, nếu thắng, Hồng Liên giáo vĩnh viễn không đặt chân vào giang hồ nữa.”

Mọi người tức giận bất bình: “Vì sao chúng ta phải đồng ý với quyết định của hắn, hắn nghĩ hắn là ai vậy?”

Bình Ba cười lạnh ba tiếng: “Đây là trò chơi mà các người đã khơi mào, giáo chủ của chúng ta chỉ là chơi theo các người thôi. Nếu các người không đáp ứng, ba ngày sau, Hồng Liên giáo huyết tẩy Thiếu Lâm!”

Lời nói dữ tợn sắc bén hướng về phía mọi người, Bình Ba nhanh chóng đập ngọn cây bay đi

“Yêu nữ đừng chạy!” Tinh Dật sư thái không cam lòng đuổi theo, mệt mỏi đến chết nhưng cũng không thấy được bóng dáng, trở về

tức giận nói: “Chỉ là một thị tỳ mà đã lợi hại như vậy, không biết giáo chủ Hồng Liên Giáo kia đã đạt đến cảnh giới nào?”

Võ Lăng Vân nói: “Ta biết hẳn tính toán cái gì, tất cả chúng ta mà cùng đánh thì còn có phần thắng, hẳn lại muốn chúng ta chọn ra một người đơn độc đấu với hắn, căn bản là muốn chúng ta đem vị trí mình chủ võ lâm hai tay dâng lên cho hắn.”

Tống Thanh Sơn nói: “Không nên coi nhẹ bản thân mình, võ công của chúng ta cũng không yếu, nhưng Kim Nhật Lăng đã sớm thành ma, không phải là người mà chúng ta có thể thu phục được.”

Tĩnh Dật hỏi: “Vậy chưởng môn có đôi sách thế nào?”

Tống Thanh Sơn lắc đầu: “Ta nghĩ chúng ta vẫn nên thương lượng với ba vị phương trượng đi.”

Mọi người đều đồng ý, đi kêu gọi tất cả chưởng môn, cuối cùng đếm lại thì thiếu một người, là chưởng môn Viên Đại Bằng của Không Động khi nãy ngã từ trên tường xuống. Tình thế khẩn trương nên họ đã quên mất hắn.

Có một người không quên.

Khi mọi người đuổi theo Bình Ba, Liên Tống chạy đến bên cạnh Viên Đại Bằng xem xét thương thế của hắn. Ngoại thương của hắn không nghiêm trọng, nhưng thân trúng độc kịch liệt, miệng sùi bọt mép. Nàng kéo hắn đứng lên dùng lực chặn độc chạy trong cơ thể, thế này mới tạm thời bảo vệ được tính mạng của hắn. Tiếp theo, Liên Tống lại phân tích được tính của độc mà hắn trúng phải, dặn dò đệ tử Không Động nhớ kỹ dược liệu giải độc mau chóng đi tìm. Viên Đại Bằng trúng độc như có vạn con trùng từ tim chui ra nhưng vẫn nghe được có người đang cứu hắn. Hắn miễn cưỡng mở mắt nhìn ân nhân.

“Liên, Liên cô nương...”

“Người đừng nói chuyện. Ta đã điểm huyết đạo của người, trăm ngàn lần đừng nhúc nhích, tránh để độc khí khuếch tán.”

“Ta... Ta...”

Viên Đại Bằng liều mạng dùng một hơi nói lời cảm ơn.

Liên Tổng quỳ gối bên cạnh hắn, đối với hắn mỉm cười.

Đám người Tổng Thanh Sơn tìm đến Viên Đại Bằng, nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng không khỏi chấn động. Năm năm trước Kim Nhật Lăng đuổi giết một vòng trên giang hồ, chương môn tiền nhiệm của họ đều bị giết, họ là chương môn mới, chưa từng chính mắt gặp qua Liên Tổng, chỉ biết nghe từ miệng của tiền bối, Liên Tổng là tai họa của võ lâm, là yêu nữ ác độc. Nhưng giờ chứng kiến mới biết không như những gì tiền bối đã nói. Liên Tổng chẳng những không ác độc mà còn có dáng vẻ lương thiện. Chẳng lẽ yêu nữ cải tà quy chính?

“Tùng Lạc, người lại đây.” Liên Tổng không đợi được đệ tử Không Động nên vội vã gọi Hàn Tùng Lạc: “Người mang Viên chương môn đến đại điện, hắn không thể phơi nắng ở đây.”

Hàn Tùng Lạc nghe vậy, cùng Tôn Giai Định hợp lực mang Viên Đại Bằng đi chính điện. Bọn họ vừa thả người xuống thì đệ tử Không Động chạy vào nói: “Liên chương môn, chúng ta tìm cả Thiếu Lâm nhưng không thể nào tìm thấy Huyền Hoa. Dược này rất quan trọng sao, có thể dùng dược liệu khác thay thế hay không?”

Liên Tổng nói: “Thuốc giải này quan trọng nhất chính là Huyền Hoa không thể thay thế. Các người tìm đi, Huyền Hoa cũng không phải là dược liệu quý giá.”

“Liên chương môn còn có điều không biết.” Một tăng nhân Thiếu Lâm nói: “Trước đây không lâu sau núi chúng ta có một trận lửa lớn, rất nhiều loại dược liệu đã bị thiêu hủy, trong đó có Huyền Hoa, trong thời gian ngắn quả thật không thể tìm thấy nó.”

“Vậy phải làm sao đây?!” Đệ tử Không Động gấp đến mức sắc mặt trắng nhợt: “Độc của sư phụ ta, một khắc cũng không thể chậm trễ. Liên chương môn, mời người nghĩ biện pháp đi, ta van cầu người!”

Mấy đệ tử kia trước mặt mọi người quỳ gối dập đầu với Liên Tổng

“Đừng lạy đừng lậy!” Chịu không nổi người khác hành lễ lớn với mình như thế, Liên Tổng kéo các đệ tử đứng lên nói: “Ta có phương pháp cứu hẩn, các người đừng kích động như vậy, cẩn thận bị thương!”

Đệ tử tranh nhau hỏi nàng: “Không biết Liên chương môn có biện pháp nào?”

Những người không liên quan đến việc này cũng hiếu kỳ nhìn Liên Tổng.

-----oOo-----

Chương 42: Đại hội võ lâm (tứ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Liên Tổng quỳ bên cạnh Viên Đại Bằng đang dần hôn mê, để đệ tử Không Động mở miệng Viên Đại Bằng ra. Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Liên Tổng rít kiếm ở bên hông nhẹ nhàng cắt vào tay. Máu đỏ tươi chảy ra, Liên Tổng đưa tay đến miệng Viên Đại Bằng cho hắn uống máu.

“Liên chưởng môn, người là...” Đệ tử Không Động muốn nói lại thôi.

Liên Tổng thu hồi tay nói: “Khi ta ngã từ trên vách núi xuống mệnh ở sớm tối thì được một vị cao nhân giúp đỡ. Không biết hắn dùng được liệu gì cho ta ăn, không những chữa trị vết thương của ta mà ta còn phát hiện máu của mình có thể giải độc.”

Chung quanh phát ra âm thanh cảm thán: “Lại có chuyện như vậy sao!!!”

Liên Tổng lại nói: “Nhưng mà ta không xác định được máu của ta có thể giải được tất cả mọi loại độc hay không, tình hình của Viên chưởng môn vẫn cần quan sát.”

Đệ tử của Không Động nói: “Đa tạ Liên chưởng môn, nếu sự phụ tá bình an thoát hiểm, Tổng Liên ta cùng tất cả sư đệ tuyệt đối không quên đại ân đại đức của Liên chưởng môn.”

Liên Tổng nói câu “Nói quá lời”, tiếp theo dò xét mạch đập của Viên Đại Bằng, đã phát hiện có chuyển biến. Nàng nhẹ nhàng thở một hơi nói: “Yên tâm đi, sự phụ của các người không có chuyện gì.”

Toàn bộ đệ tử Không Động đều lộ ra vẻ vui mừng, nhìn lẫn nhau, dưới ý bảo của Tổng Liên thì cúi đầu thật sâu với Liên Tổng nói: “Liên chưởng môn, sau này phái Không Động của chúng ta cùng với

phái Thục Sơn kết giao trọn đời.”

Liên Tổng cười nói: “Phái Không Động ở trong võ lâm hết sức quan trọng, có thể giao hảo với Không Động là vinh hạnh của Thục Sơn ta.”

Không Động đệ tử cảm kích lại cảm kích. Viên Đại Bằng dần dần từ trong mê man tỉnh lại, rên rỉ một tiếng. Đệ tử Không Động lập tức tiến lên, kêu sư phụ không ngừng.

Liên Tổng thối lui đến bên cạnh đệ tử Thục Sơn, nói nhỏ bên tai Hàn Tùng Lạc: “Lần ngoại giao này của ta làm rất tốt đi.”

Hàn Tùng Lạc không có vui mừng như nàng dự kiến, sắc mặt hần khó chịu nói: “Người cho là bản thân mình có rất nhiều máu sao?”

Nói xong câu này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới tiếng đánh nhau. Không biết đệ tử phái nào chạy vào hô: “Vạn Kiếm sơn trang cùng phái Thái Sơn đã lên lôi đài đánh nhau.”

Hàn Tùng Lạc nhìn Liên Tổng, đẩy nàng lập tức đi ra cửa. Liên Tổng không biết hần tức cái gì, muốn hỏi Tôn Giai Định một chút, không ngờ vẻ mặt của Tôn Giai Định thật ngây thơ, hần nhìn Hàn Tùng Lạc rồi lại nhìn Liên Tổng, nhìn Liên Tổng rồi nhìn Hàn Tùng Lạc ra ngoài. Tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, tiểu lục, tiểu thất đi sát theo sau. Tiểu Thất ngẩng cái đầu tròn tròn nhìn nàng: “Chưởng môn, hình như đại sư huynh tức giận, huynh ấy tức giận cái gì a?”

Liên Tổng nhún nhún vai: “Ta cũng không biết. Ai, có thể tính tình của hần là như vậy, lúc lạnh lúc nóng.”

“Không có a, đại sư huynh của ta không có...”

“Quên đi, xem như không có gì, chúng ta ra ngoài xem họ đấu võ đài.”

Trên lôi đài, nhị công tử Tu Vọng Nguyệt của Vạn Kiếm sơn trang

cùng đại đệ tử Trần Tất Võ của phái Thái Sơn đang đấu kiếm, chiêu thức võ công của hai người bình thường, trình độ cũng tương đương, đánh hồi lâu vẫn chưa phân biệt cao thấp, người xem cũng chán nản.

Tôn Giai Định buồn bực nói: “Ta nghe nói nhị công tử của Vạn Kiếm sơn trang võ công bất phàm, có một chiêu tuyệt kỹ là Tề Mi Vọng Nguyệt, làm sao lại có thể là loại trình độ này, ngay cả Trần Tất Võ cũng đánh không lại.”

“Hắn là cố ý.” Hàn Tùng Lạc nói: “Lần luận võ này người thắng cuối cùng phải đấu với Hồng Liên giáo chủ. Đây không khác nào tự đi tìm con đường con đường chết, cho nên không muốn đánh hết sức. Nhưng không thể không lên võ đài, bản thân lại nhát gan sợ phiền phức, vì thế mới bắt đắc dĩ phải là ra vẻ, trong lòng thì lại ước gì bị đối phương đánh bại.”

Vừa mới dứt lời, Tu Vọng Nguyệt đã rơi từ trên võ đài xuống, tử thí kết thúc.

Trần Tất Võ có chút ngoài ý muốn. Võ công của hắn thường thường, làm người cũng rất nghiêm túc, hắn nói với Tu Vọng Nguyệt: “Đa tạ. Lần sau chúng ta hãy thật sự tử thí một lần.”

Những người nhìn ra sự ần dáu trong cuộc đấu võ này đều nhìn Tu Vọng Nguyệt khinh thường. Chương môn Tung Sơn là Hà Hướng Ngụy nhảy lên võ đài khiêu chiến Trần Tất Võ. Trần Tất Võ vẫn dùng toàn lực ứng chiến như trước. Giao chiến hơn nửa canh giờ, Hà Hướng Ngụy nhất thời vô ý bị Trần Tất Võ đánh rớt xuống lôi đài.

Khi Trần Tất Võ chờ người tiếp theo lên khiêu chiến, Phàm phương trượng đi ra nói với mọi người: “Hoàng hôn đã buông xuống, chư vị, tử thí hôm nay dừng ở đây, mời mọi người đến Thiên Điện dùng cơm.”

Mọi người nghe xong liền đi đến Thiên Điện. Trần Tất Võ từ trên lôi đài nhảy xuống. Hắn mới vừa rơi xuống đất, chương môn Tống

Thanh Sơn liền hung hấn trừng mắt liếc hẩn một cái, ghé vào lỗ tai hẩn nói hồi lâu. Mặt Trần Tất Võ chuyển từ hồng sang trắng, bất đắc dĩ gật đầu.

Liên Tông theo mọi người đến Thiên điện dùng bữa, mọi người nói chuyện rất to ăn cũng vội vàng, sau đó trở về chính điện thương nghị chuyện đại sự.

Phàm dẫn đầu nói: “Theo giáo quy của bản giáo, tăng nhân không thể có lòng tham, cho nên không thể tham gia tranh đấu võ lâm minh chủ. Ba người chúng ta mặc dù hổ thẹn nhưng không dám vi phạm giáo quy đã ba trăm năm này.”

Chưởng môn Tung Sơn Hà Hướng Nguy nói: “Phượng trượng không cần hổ thẹn, dù sao Thiếu Lâm cũng là cửa phật thanh tịnh, quy củ của Thiếu Lâm chúng ta có thể hiểu được. Đây là lúc an nguy nếu có thể làm việc cho chính nghĩa ta chết cũng không từ chối. Chỉ tiếc, võ công của ta không bằng người, không thể thắng địa vị minh chủ.”

Trần Tất Võ thắng Hà Hướng Nguy trên lời đài đứng dậy nói: “Là Hà chưởng môn nương tay, đa tạ.”

“Thắng thì đã sao?” Thanh âm mềm mại đáng yêu của nữ tử nói: “Võ công của người kém xa với giáo chủ Hồng Liên giáo. Theo ta thấy, tất cả ngồi ở đây, ngay cả vài vị phượng trượng cũng không phải là đối thủ của Hồng Liên giáo chủ.”

Thôi Anh lạnh lùng nói: “Người câm miệng!”

Hoàng Vũ Dao nắm túi gấm trên quần áo hừ một tiếng xoay mặt đi.

Phàm bình tâm tĩnh khí nói: “Vị cô nương này, người không khỏi đã xem thường mọi người đang ở đây rồi. Phàm là người thành lập môn phái, người nào cũng có một hoặc hai môn võ công tuyệt học. Kim Nhật Lăng muốn đơn độc thi đấu với võ lâm minh chủ mà chúng ta chọn ra, tuy là ngạo mạn tự đại một chút, nhưng đối với chúng ta

đây là cơ hội. Thiếu Lâm ta không thể tham dự tranh võ lâm minh chủ quả thật trong lòng có tiếc nuối, bù lại, ta cùng với hai vị sư đệ đã thương nghị quyết định cho võ lâm minh chủ lần này mượn báu vật của Thiếu Lâm chúng ta chính là “Tẩy tử kinh”, tu luyện ba ngày sẽ có thành tựu, kinh mạch toàn thân như hồi sinh, có thể đạt được nội lực mà một người phải luyện bảy mươi năm mới có thể đạt tới.”

Nghe xong lời này, trong mắt mọi người lập tức sáng rực. ý chí chiến đấu sôi sục.

Tu Vọng Nguyệt chau mày hồi hận không ngừng, sớm biết vậy hẳn đã không tự cho mình thông minh mà thua một ván hôm nay.

Tổng Thanh Sơn nói to: “Phượng trượng, tiêu diệt ma giáo là bổn phận của chúng ta, cho dù tan xương nát thịt cũng không từ chối. Chúng ta không tham lam tuyệt học của Thiếu lâm, nhưng mà Kim Nhật Lăng quả thật rất mạnh, nếu Thiếu Lâm có thể cho mượn “Tẩy tử kinh” vậy thì vô cùng cảm kích.”

Mọi người cùng kêu lên phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, vô cùng cảm kích!”

Chưởng môn Côn Lôn là Hách Na Thông hét lớn một tiếng: “Các vị đồng đạo!”

Mọi người nhất tề nhìn lại chờ hắn nói chuyện.

Hắn nói: “Nếu phượng trượng Thiếu Lâm đã trượng nghĩa như thế, chúng ta không thể phụ thanh ý của phượng trượng. Nhưng dù sao “Tẩy Tử kinh” cũng là tuyệt học của Thiếu Lâm, lần này tình thế cấp bách nên mới cho mượn. Mặc kệ là ai trong chúng ta có may mắn tu luyện thì cũng không thể truyền ra ngoài, lại càng không thể đem bí quyết “Tẩy tử kinh” lộ ra. Mọi người nói có đúng không?”

Mọi người lên tiếng trả lời: “Hách chưởng môn nói rất đúng! Hôm nay chúng ta thề trước mặt các vị phượng trượng, tuyệt không mang “Tẩy tử kinh” truyền ra ngoài, cũng tiết lộ một chút gì!”

Vài vị phương trượng cùng chấp tay hành lễ: “A di đà Phật, đa tạ chư vị.”

Mọi người nói lời khách áo, còn hùng hồn nói kiên quyết đối kháng với ma giáo.

Tiểu thất kéo tay áo của Hàn Tùng Lạc nói: “Sư huynh, “Tẩy tử kinh” rất lợi hại sao, so với “Thiên ngoại phi tiên” của chúng ta còn lợi hại hơn sao?”

Hàn Tùng Lạc hạ giọng nói: “Tẩy tử kinh luyện khí, thiên ngoại phi tiên luyện kiếm pháp, tính chất khác nhau.”

Tiểu Thất lại hỏi: “Nếu đánh với nhau thì sao?”

Hàn Tùng Lạc nói: “Khó biết được. Một bên là nội công thâm hậu, một bên là chiêu thức tuyệt kỹ, nếu đánh nhau thì phải xem xét đến trình độ tu luyện của của hai bên.”

Tiểu thất tự hào nói: “Nói như thế Thiên ngoại phi tiên của Thục Sơn chúng ta cũng rất lợi hại đúng không?”

Hàn Tùng Lạc cười sờ đầu tiểu thất.

Liên Tổng lẩm bẩm: “Muốn đánh bại hẳn, Tẩy tử kinh kết hợp với Thiên ngoại phi tiên xem ra có thể có phần thắng.”

Được phương trượng Thiếu Lâm cổ vũ, mọi người thừa dịp ánh trăng lên lại lên võ đài tỷ thí.

Lần này so với ban ngày náo nhiệt hơn.

Các anh hùng hảo hán xông lên, Trần Tất Võ chống đỡ hai trận đã bị hạ. Tổng Thanh Sơn từng dạy dỗ hẳn cũng nhảy ra chiến hơn mười trận.

Đệ tử Thục Sơn nhìn Hàn Tùng Lạc xin chỉ thị muốn đi khiêu chiến, Hàn Tùng Lạc lại nhìn Liên Tổng hỏi.

Liên Tổng ngáp nói: “Các người muốn lên so thì so, nhưng mà phải chú ý an toàn. Nếu bọn họ có hỏi ta, nói ta về phòng ngủ, đừng để họ đến quấy rầy ta.”

Tiểu thất đuổi theo nàng kêu: “Chưởng môn, chơi vui như vậy sao người không xem a?”

Nàng vừa đi vừa vẫy tay nói: “Không xem. Dù sao ta cũng không thể so với bọn họ.”

Vào căn phòng mà Thiếu Lâm tự chuẩn bị cho nàng, nhìn xung quanh xác định không có ai đi theo nàng mới nhỏ giọng nói: “Lâm đại ca, xuất hiện đi.”

Từ sau giường nhảy ra một thân ảnh màu đen, Lâm Thiên Hàn hỏi: “Chuẩn bị tốt cả chưa?”

Liên Tổng nói: “Đều chuẩn bị tốt. Phiền toái người ở trong này giúp ta che giấu, có người tới thì tìm mọi cách đuổi đi.”

“Ta hiểu được, chính người phải cẩn thận.”

Liên Tổng còn có chút lo lắng, lại hỏi: “Lão Diêu, bọn họ đâu?”

Lâm Thiên Hàn nói: “Xem diễn ở lôi đài. Yên tâm đi, thuật dịch dung của lão Vạn là thiên hạ vô địch.”

“Vậy là tốt rồi.” Liên Tổng lấy từ trong lòng ra những dụng cụ mà Ngân Vạn Lý đưa cho nàng rồi đeo lên mặt. Nhìn trước gương là một khuôn mặt của nữ nhân trẻ tuổi, nhan sắc bình thường không nổi bật, rất hợp ý nàng.

Đi đến trước nói với Lâm Thiên Hàn: “Hùng đông ta sẽ trở về, đa tạ Lâm đại ca.”

Lâm Thiên Hàn khoát tay với nàng.

Ra cửa, nàng lại liếc mắt nhìn chung quanh một cái. Lúc này mọi người đều tập trung ở đại điện, hậu viện không có một ai.

Nàng tránh thoát được các tăng nhân canh giữ, đi theo con đường xuống núi. Nàng không biết Kim Nhật Lăng ở đâu, nhưng theo hướng đào tẩu của Bình Ba hôm nay, nàng tin tưởng nhất định có thể tìm thấy bọn họ.

Hoàng Vũ Dao xem thường nhìn Liên Tống, nói: “Từ trước đến nay, nữ tử làm chưởng môn trên giang hồ chủ có phái ni cô cùng đạo cô. Phái Thục Sơn các người lại lập nữ tử làm chưởng môn, sao lại như thế? Theo ta thấy, phái Thục Sơn các người toàn là môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, chẳng lẽ các người là ni cô nữ mặc nam trang sao?”

Trong giang hồ có hai phái nổi danh là Hằng Sơn cùng Thương Ngô, nàng lại gọi thành phái ni cô cùng phái đạo cô, liên tục đả tặc tội hai phái lớn lại châm biếm Thục Sơn là nữ mặc nam trang, tức là đả tặc tội với ba phái lớn, chọc Thôi Anh mất hết mặt mũi.

Hắn tức giận quát: “Vũ Dao, không thể vô lễ, mau xin lỗi.”

Hoàng Vũ Dao hừ một tiếng quay mặt đi không xin lỗi. Cô nương này là con gái duy nhất của chưởng môn tiền nhiệm phái Hoa Sơn, từ nhỏ mẫu thân đã mất, phụ thân cực kỳ sủng ái. Chưởng môn Hoa Sơn giao chiến cùng Hồng Liên giáo chủ bị trọng thương rồi chết, mọi người ở Hoa Sơn thương tiếc nàng không cha không mẹ, đều thuận theo ý nàng, cổ vũ tính tình tùy hứng làm bậy của nàng.

Phái Hằng Sơn cùng phái Thương Ngô bị điểm danh nên cũng đi từ nơi hẻo lánh ra để xem tình huống. Thôi Anh bước lên trước xin lỗi từng người. Chưởng môn Hằng Sơn là Tĩnh Dật sư thái, chưởng môn Thương Ngô là Lăng Vân sư thái đều là người rộng lượng nên không so đo.

Liên Tổng lại không thể không so đo, thừa dịp mọi người tụ lại xem náo nhiệt thì lớn tiếng nói: “Các vị võ lâm đồng đạo, ta nghĩ mọi người rất ngạc nhiên khi ta tiếp nhận vị trí chưởng môn của Thục Sơn. Khó có dịp thế này, ta xin thông báo tình huống này với các vị.”

-----oOo-----

Chương 43: Minh chủ võ lâm (nhất)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Minh chủ võ lâm (nhất)

Xuống núi đi được mấy dặm, nàng nghe thấy tiếng nước, nhìn thấy lửa và lều trại. Tiếng nước là phát ra là từ nước chảy xuống trên vách núi. Dưới vách núi là một cái hồ trong xanh, ban ngày sẽ phản xạ lại màu xanh của bầu trời. Nhìn ban đêm, mặc dù không rõ nhưng hai bên bờ cỏ vẫn bay ra nhiều con đom đóm thản nhiên khiêu vũ giữa vùng sông nước, tựa như mộng ảo.

Sư phụ nàng quả nhiên là lịch sự tao nhã, ôm cây đợi thỏ cũng lựa nơi sông núi hữu tình thế này.

Từ trên cây nhảy xuống phía trước, nàng sờ cái túi bên hông, lấy ra hai viên xuân dược sét đánh vô địch vũ trụ mà nàng đã cẩn thận nghiên cứu trên núi Cao Ngạo. Khi Phạm hỏi nàng làm cách này để thu phục Kim Nhật Lăng thì mặt nàng cũng đỏ như bây giờ.

Nhìn trước mắt, ngoại trừ việc vui vẻ với hấn có thể gọi sư phụ trở về, nàng không còn biện pháp nào khác.

Mang xuân dược giấu trong túi, nàng ngừng thở thả người nhảy xuống, khi chạm đất lại đứng vào một nhánh cây.

Có tiếng nam tử từ trong lều trại truyền ra: “Ai?”

Nàng vốn tưởng rằng sẽ có Bình Ba và Nguyệt Ảnh nhảy ra đón nàng, nhưng đợi nửa ngày chỉ có Kim Nhật Lăng thản nhiên từ trong lều đi ra, đôi mắt không gợn sóng nhìn nàng.

“Liên Tống.” Hấn liếc mắt một cái nhận ra nàng.

Liên Tống cười hì hì tháo mặt nạ ở bên ngoài ra, rũ mắt xuống lấy lại bình tĩnh, tự nói với bản thân người trước mắt không phải là sư phụ của nàng, hấn chỉ là kẻ điên máu lạnh tim lạnh với dã tâm bùng bùng.

Lộ ra nụ cười thoải mái, nàng nói: “Sư phụ, đã lâu không thấy.”

Hấn nói: “Ta không phải sư phụ của ngươi.”

Nàng nói: “Ta cũng không phải nói với ngươi.”

Hấn cười nói: “Ngươi không bao giờ còn có thể nói với hấn.”

Nàng cứng đờ hỏi: “Ngươi đã làm gì sư phụ của ta?”

Hấn cười to, đi đến bên người nàng, thân mật vén tóc trên nàng nói: “Ngươi xác định là ngươi yêu sư phụ sao?”

Nàng hỏi: “Ngươi có ý tứ gì?”

Hấn nói: “Từ khi sư phụ ngươi bắt đầu động tình với ngươi, ta đã sinh sôi ở trong lòng hấn. Khi cảm xúc của hấn dao động, ta sẽ ngẫu nhiên hiện ra. Mà người duy nhất có thể làm cảm xúc của hấn dao động, chính là ngươi. Cho nên, từ mười năm trước ngươi cùng hấn sớm chiều ở chung, thì có hơn một nửa thời gian là đối mặt với ta.”

Liên Tống mơ hồ hiểu được ý tứ của hấn, đồng thời cũng cảm thấy ý tứ của hấn khi nói những lời này không chỉ có như vậy.

Nàng hỏi: “Thì tính sao?”

Hấn nói: “Thật ra ngươi cũng hiểu được, kỳ thật ngươi cũng có yêu ta. Điều này khiến ta thỏa mãn.”

“Có yêu thì thế nào?” Nàng trừng mắt nói với hấn: “Dù sao hiện tại,

giờ phút này, người ta yêu tuyệt đối không phải người.”

Mắt hấn chợt lạnh, trong mắt nổi lên băng sương.

“Hiện tại, giờ phút này, ta cũng không để ý đến tình yêu của người.”

Hắn xoay người nói: “Nói đi, người mạo hiểm tới đây tìm ta là có chuyện gì?”

Nàng chuyển tới trước mặt hắn nói: “Đương nhiên là tới dò hỏi quân tình.”

Hắn cúi đầu nhìn nàng nói: “Trở về nói cho bọn họ. Ta không có mười vạn đại quân, cũng không có ba đầu sáu tay. Nhưng mà, nếu ba ngày sau bọn họ không giao ra một võ lâm minh chủ quyết đấu với ta, ta nhất định sẽ san bằng Thiếu Lâm thành bình địa.”

Nàng bị sự thô bạo trong mắt hắn đâm trúng tim, đau lòng nói: “Người muốn giết họ dễ như trở bàn tay, có sao lại xem bọn ta như những con chuột mà chơi đùa?”

Hắn nói: “Ta đã vô địch thiên hạ, nếu không tìm chút niềm vui thì còn có ý nghĩa gì!”

Liên Tổng oán thăm nói, thật sự là người điên.

Như nhìn thấy suy nghĩ của nàng, hắn lơ đãng cười nói: “Tốt lắm nha đầu, người tới có mục đích gì cứ nói thẳng đi. Dù sao người cũng là người ta cùng đồng giường cộng chằm, ta sẽ không giết người.”

Liên Tổng chần chờ trong chốc lát, nhìn thác nước phía xa xa, làm như đang trông thấy chuyện cũ.

“Người đã quên, hôm nay là sinh nhật của người.” Nàng nói, “Người từng nói với ta, từ lúc nhà tan cửa nát đến Cao Ngạo sơn, người chưa từng trải qua sinh nhật. Nghe người nói thế ta liền để ý trong

lòng, có một năm sinh nhật của người, ta đã chuẩn bị rượu cùng thức ăn để chúc mừng. Người uống rất vui vẻ, sử dụng khinh công mang ta đến Trúc Vong Nhai ngắm trăng. Không phải mười lăm, ánh trăng không tròn, ta hỏi người có gì đẹp mà xem. Người cười ha ha nói, nói trong lòng của người đã có một vầng trăng tròn, nhìn cái gì cũng thấy viên mãn.”

Khi đó nàng khi biết sự phụ động tâm với mình, nàng căn bản cũng không biết cái gì gọi là động tâm. Nhìn mặt sự phụ đỏ hồng, mặt nàng cũng nóng lên, nàng lại nghĩ là do uống rượu.

Cùng một ngày này nhiều năm sau, bọn họ đứng dưới ánh trăng, nàng đã hiểu tình là gì, nhưng sự viên mãn lúc trước đã không còn nữa.

Kim Nhật Lăng nhìn ánh trăng cảm thán: “Nếu người không nói, ta thật không nhớ rõ hôm nay là sinh nhật của ta. Như vậy đi, ta đi lấy rượu, cùng uống với người mấy chén.”

Kim Nhật Lăng rất có hứng thú, nhanh chóng lấy từ trong lều ra một vò rượu cùng hai cái chén. Vò rượu mở ra trong gió, một mùi hương nồng đậm lan tràn. Hắn rót đầy chén rượu, cạn ly cùng Liên Tống.

Liên Tống uống rượu nên nóng dần lên. Gió trong núi quét vào mặt thật thích thú.

Kim Nhật Lăng nheo lại mắt nói: “Lại nói tiếp, người chỉ cùng ta trải qua một lần sinh nhật kia. Sau vài năm, hoặc là người mất trí nhớ, hoặc là nhảy xuống vách núi, chúng ta quen biết mười năm, gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.”

“Vâng... Đúng vậy...”

Liên Tống thỉnh thoảng lên tiếng trả lời, giống như ở trong lòng đang hồi tưởng lại chuyện xưa, thật ra là nàng đã bí quá hóa liều, ngón tay giữa lạng lẽ nghiền xuân được thành phấn bỏ vào vò rượu.

“Mà người vốn không nên nhận tất cả những chuyện này. Người không hận sao, không hận giang hồ này sao?”

Hắn nghiêm túc hỏi nàng.

Khi hắn nhìn nàng, nàng thu tay, ho nhẹ một tiếng: “Nên hận hay không nên hận người đều giết, nói lại những chuyện này còn có ý nghĩa sao?”

Kim Nhật Lăng cảm thán nói: “Quả thật người đã trưởng thành không ít. Ta nghĩ sự phụ của người chắc chắn không thể tưởng tượng được, có một ngày người cùng hắn lại như bằng hữu ngồi dưới trăng, đối ẩm tâm tình. Cuộc đời thật sự là bất ngờ.”

Liên Tổng nói: “Ta cũng không tưởng tượng được là sẽ có hôm nay.”

Kim Nhật Lăng một lần nữa nâng chén rượu: “Người nói xem, nếu võ lâm đồng đạo của người nhìn thấy hai người chúng ta nói chuyện vui vẻ như thế này, sẽ có suy nghĩ thế nào?”

Liên Tổng cảnh giác nhảy lên, nhìn về phía sau xem xét.

Kim Nhật Lăng nói: “Đừng khẩn trương, không ai đi theo người.”

Liên Tổng buông lỏng.

Kim Nhật Lăng khinh thường nói: “Người làm chưởng môn của Thục Sơn là tốt rồi, cần gì phải để ý đến cái nhìn của đám võ lâm chính đạo kia.”

Liên Tổng nói: “Không phải tất cả bọn họ đều ra vẻ đạo mạo. Chưởng môn Viên Đại Bằng của Không Động từng cứu giúp rất nhiều người trong thiên tai, nhân dân địa phương rất cảm phục hắn. Chưởng môn trước kia của Hoa Sơn trước khi bị các người giết cũng là hào kiệt trừ bạo an dân. Tĩnh Dật sư thái chưởng môn của Hằng Sơn hằng năm đều cứu giúp người. Có rất nhiều môn phái mặc dù không có sự tích gì đặc biệt nhưng cũng không hại người.

Chỉ là vì họ phản đối người, nên người giết họ sao?”

Kim Nhật Lăng nói: “Ta mời người uống rượu, không phải muốn nghe người dạy dỗ ta.”

Liên Tống buông chén rượu, lạnh lùng nói: “Ta với người uống rượu, cũng không muốn dạy dỗ người.”

Kim Nhật Lăng nhìn chén rượu của nàng, lại nhìn ánh mắt của nàng. Nàng chợt dạ cúi đầu.

Hắn hỏi: “Bỏ vào trong rượu cái gì?”

Nàng cúi đầu không nói.

Lòng bàn tay của hắn chợt nóng, tinh thần tan rã, thần sắc cúi đầu của nàng trong mắt hắn mềm mại đáng yêu không thôi.

“Xuân dược?” Hắn hỏi.

Nàng nói: “Là... Là xuân dược sét đánh vô địch vũ trụ...”

Hắn chẳng những không tức giận, ngược lại cười rộ lên.

Nàng nghe hắn cười hoảng hốt hỏi: “Người cười cái gì?”

Trên trán hắn toát ra một lớp mồ hôi, ánh mắt đầy sương mù nói: “Vì gạt ta uống xuân dược, người không tiếc hi sinh chính mình uống theo ta?”

Nàng nói: “Đúng vậy. Muốn gạt người, nói dễ hơn làm.”

“Người cũng biết, muốn gạt ta, nói dễ hơn làm.”

Hắn dùng tay áo lau đi cái trán đầy mồ hôi, sương mù trong ánh mắt bỗng nhiên biến mất.

“Người không có việc gì?” Nàng kinh ngạc hỏi, nhưng lúc này, xuân được trên người nàng bắt đầu phát tác, toàn thân khô nóng.

Hắn đồng tình nhìn nàng. Nàng cầm lấy áo rất muốn kéo xuống, dựa vào ý chí giãy dụa cái đầu đầy mồ hôi.

“Người đã quên ta bách độc bất xâm sao?”

“Ta, ta hạ xuân được chứ không phải độc được.”

“Ta biết y thuật của người cao minh, y thuật của ta so với người cũng không thấp” Hắn hảo tâm vén mái tóc ẩm ướt trên trán nàng nói: “Khi lấy chén rượu đi ra, ta đã bơi vào chén Bằng Phách Tử của hàn tính rất mạnh, xuân được là nhiệt tính, gặp phải Bằng Phách Tử sẽ bị triệt tiêu.”

“Nhưng mà sao người biết ta sẽ hạ xuân được?”

“Trên đời này, người hiểu biết người nhất còn có ai ngoài ta!” Hắn nâng cằm nàng lên nói: “Ta là sư phụ của người, người là đồ đệ của ta, cho dù như thế nào đi nữa, người cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay ta.”

Ánh mắt của nàng tan rã, toàn thân cao thấp bị lửa thiêu rất khó chịu, vươn tay nói: “Cho ta... Bằng Phách Tử.”

Hắn cười nói: “Dám can đảm ám toán sư phụ, đương nhiên phải để người chịu đau khổ một chút. Ở đây này mà suy nghĩ cho tốt.”

Hắn mang vò rượu xoay người trở vào lều.

Nàng cố gắng hết sức đứng lên đuổi theo hắn hai bước rồi gục bên người hắn, ôm lấy thắt lưng của hắn từ sau.

“Chớ đi, sư phụ...” Nàng cảm thấy thanh âm của mình phát ngáy.

Kể này là sắc dụ. Tuy rằng hắn không trúng xuân được, nhưng nàng

không tin một cô nương lúc này mềm nhũn cầu khẩn mà trong lòng hấn lại không loạn.

“Sư phụ...” Nàng gọi hấn thêm một lần, trong lòng cảm thán sao nàng có thể đến tình huống này, phải hi sinh sắc tướng mới có thể lọt vào mắt xanh của sư phụ, vì hòa bình võ lâm sao?

Nghe Liên Tổng gọi, Kim Nhật Lăng không động tình chút nào, hấn cầm lấy hai cái tay ôm trên lưng kéo nàng đến trước ngực.

Đôi mắt trong suốt nhìn hấn, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át.

Nàng dán lên người hấn, uyển chuyển ôn nhu hỏi hấn: “Sư phụ, người...Không muốn cùng đồ nhi hoan hảo sao? Những gì trước kia người đã quên rồi sao?”

Khi nàng nhắc tới, trong mắt Kim Nhật Lăng đủ loại cảm xúc. Hấn nhớ rõ tình cảm muốn nói lại thôi khi họ còn là thầy trò, nhớ rõ sau khi nàng mất trí nhớ, hấn nản lòng thoái chí tuyệt vọng. Càng nhớ rõ khi nàng nhảy xuống vách núi, trong tai hấn nghe được thanh âm đất trời sụp đổ từ đáy lòng.

Hấn ôm lấy hai gò má của nàng, ôn nhu nhìn nàng nói: “Nếu người có thể vô tâm vô tư tiêu sái như trước đây thì thật tốt.”

Nàng gắt gao ôm cổ hấn hỏi: “Vì sao?”

“Như vậy, người mới có thể nhận ra sự thật...” Hấn cúi đầu lướt qua đôi môi của nàng nói: “Sư phụ người đã không còn ở trên cõi đời này.”

Nàng hôn hai gò má của hấn nói: “Không sao, qua đêm nay hấn sẽ xuất hiện. Ai nha!”

Thân thể của nàng bỗng nhiên nhẹ bẫng, nàng bị hấn nhắc lên ném vào trong hồ nước lạnh như băng.

Hồ nước không sâu, nhưng tứ chi của nàng vô lực, giãy dụa hồi lâu mới có thể đứng vững trong hồ nước.

“Ngươi, ngươi...” Nàng lau khuôn mặt đầy nước, nói không nên lời.

Kim Nhật Lăng ngồi xổm bên bờ, trong mắt lộ ý cười, nói: “Đây là hồ nước lạnh trăm năm, ngâm một chút sẽ giúp ngươi giải trừ xuân dược trên người.”

Nàng vừa tức vừa vội. Tức là hắn mang nàng ném, vội là xuân dược lợi hại trên người nàng không phải ngâm nước lạnh là có thể giải.

“Đây, đây không phải là xuân dược bình thường.” Răng nàng run lên nói: “Đây là sét, sét đánh vô địch, vô địch vũ trụ, vũ trụ xuân, xuân dược...”

“Nga, như vậy a.” Hắn trêu tức cười nói: “Xem ra nửa khắc chắc không thể giải được, vậy ngâm thêm vài canh giờ đi.”

“Ngươi...”

“Ha ha...”

Hắn cười lớn, cầm lấy vò rượu phát tay áo bỏ đi.

Minh chủ võ lâm (nhị)

Nàng nhìn một thân quần áo đỏ tươi của hắn biến mất trong tầm mắt, nhất thời cảm thấy bốn phía đều vắng lặng xuống. Đom đóm cũng không thấy, gió lạnh nơi ngọn núi thổi qua, trong mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng dã thú lui tới.

Một mình đứng trong nước trong lòng nàng không tránh khỏi e sợ. Nàng mở mắt ta, nhìn cái lều của hắn cách đó không xa thì sự sợ hãi đã bớt đi một ít. Nàng biết, tuy rằng hắn không phải là sư phụ trước kia, nhưng chắc chắn hắn đối với nàng còn chút nhớ nhung, nếu nàng có nguy hiểm, tuyệt đối hắn sẽ không thấy chết mà không

cứu.

Trong lòng yên ổn hơn một ít, nàng thông thả đi đến nơi cạn hơn ở trong hồ, ngồi xuống, nước chạm đến đầu vai. Kim Nhật Lăng nói đúng, hồ nước lạnh trăm năm này có thể giải xuân được trên người nàng. Giờ phút này, nàng đã thấy thần trí nhẹ nhàng khoan khoái, trên người không còn cảm giác nóng rực.

Tịnh tâm ngồi một canh giờ, khí nóng trong người dần dần tản ra chừng nước bốc hơi, hơi nước lượn lờ bay xung quanh.

Lại thêm một canh giờ nữa đi qua, xuân được trên người đã giải xong. Nàng đi lên từ trong làn nước, nhưng vừa cử động đã choáng váng không thể đứng lên được. Nằm trong chốc lát, nàng nhìn lên bầu trời.

Sao Bắc Đẩu lóe sáng, màn đêm dày đặc.

Cần phải có chút lửa để hong khô quần áo. Nàng đứng lên, muốn đi tìm củi nhóm lửa.

Kim Nhật Lăng từ xa ôm củi tới. Hắn nhóm lửa bên chân nàng, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên.

“Hôm nay ta thật sự là ăn trộm gà không thành còn bị mất nắm gạo a.” Nàng ngồi bên đống lửa tự giễu.

Hắn ném cho nàng bầu rượu để nàng làm ấm người.

“Đời này, người không có cơ hội thắng ta.” Hắn tự tin nói.

“Đúng vậy.” Nàng uống một ngụm rượu, nghĩ đến khi nãy bị hắn bỏ rơi trong lòng lại thấy khổ sở. Nhìn hắn gần trong gang tấc nhưng lòng xa vời vợi, nàng chảy nước mắt nói: “Ta yêu người, cho nên ta thua.”

Trong chốc lát, nàng nghĩ lại, cảm thấy những lời này không đúng.

Nàng lau nước mắt oán hận nói: “Không phải ta bại bởi người, ta là thua sự phụ của ta. Ta nhất định phải đánh bại người rồi lấy sự phụ ta trở về!”

Hắn miễn cưỡng nhìn nàng: “Người định làm thế nào để đánh bại ta?”

Nàng nói: “Ta muốn đi tranh minh chủ võ lâm, ta muốn luyện thành thần công tuyệt thế để đánh bại người!”

Hắn thản nhiên cười: “Nếu người cũng có thể giành được chức minh chủ võ lâm thì Thiếu Lâm Tự cùng một số danh môn chính phái kia thật sự là một đám giá áo túi cơm.”

Trong lòng nàng không phục nói: “Người đừng khinh thường ta, ta đã luyện được võ công.”

Hắn lại miệt thị: “Thất Tu kiếm pháp mặc dù không tồi, nhưng ở trước mặt ta thì không thể nào chịu nổi một kích.”

Nàng ngạo nghễ nói: “Nếu ta có thể trong một thời gian ngắn học Thất Tu kiếm pháp thì những môn võ công khác cũng không thành vấn đề.”

Hắn nói: “Người và ta đều là kỳ tài luyện võ. Đáng tiếc, người là nữ nhi. Võ công tuyệt thế thiên hạ đều là dành cho nam nhân. Có lẽ người có năng lực thắng ta, nhưng chỉ sợ không có cơ hội.”

Tuy rằng hận người này nhưng hắn nói nàng có năng lực thắng hắn vẫn làm nàng giật mình cảm kích. Nàng quả thật có thể thắng hắn sao? Có thể thắng được sự phụ võ công cái thế, sự phụ vĩnh viễn cao cao tại thượng này sao? Điều này trước kia ngay cả nghĩ nàng cũng không dám nghĩ, bây giờ ý nghĩ này khiến nàng hưng phấn hẳn lên.

Không phải Thiếu Lâm Tự sẽ mang “Tẩy tử kinh” ra sao, sao nàng không thừa dịp này bắt lấy Tẩy tử kinh. Ba ngày cho đến năm ngày

sẽ có thành tựu thì với tư chất như nàng, không chừng chỉ cần một ngày. Đến lúc đó, nếu võ công có thể thắng Kim Nhật Lăng thì nàng cần gì xuân dục, chỉ cần nàng thu phục hắn, vậy không phải “Muốn làm gì thì làm” sao?

Tóm lại, chỉ cần có thể đem sự phụ trở về, cái gì nàng cũng có thể làm.

“Người chờ đó.” Nàng kích động đứng lên nói: “Nhất định ta phải giành được chức minh chủ võ lâm, nhất định cùng người quyết đấu.”

Nói xong, nàng khẩn cấp xoay người.

Hắn nhìn nàng đi ba bước kêu lên: “Chậm đã.”

Nàng dừng lại nhìn hắn.

Hắn nói: “Không ai có thể ngăn cản ta xưng bá võ lâm, bao gồm cả người. Nếu người thật sự muốn quyết đấu với ta, tuyệt đối ta sẽ không hạ thủ lưu tình. Người đừng không biết tự lượng sức mình.”

Nàng ngẩng đầu cười nói: “Người không cần phải hạ thủ lưu tình với ta. Vừa vặn cơ hội này, hai người chúng ta so chiêu, xem ai mới là kỳ tài luyện võ đệ nhất thiên hạ.”

“Tốt.” Hắn nâng chén với nàng: “Ta mỗi mắt mong chờ, chờ đợi ngày người quỳ xuống nhận thua.”

Ánh mắt khinh thị của hắn khiến toàn thân nàng khó chịu, giống như rơi vào một cái bẫy, bị trói chặt giãy dụa muốn thoát lại thoát không ra. Không muốn lại bị hắn liếc nhìn nữa, nàng phi thân xẹt qua cành lá, biến mất giữa cây rừng.

Trước khi hừng đông Liên Tổng đã trở lại Thiếu Lâm Tự, cuộc tỷ võ vẫn còn tiếp tục. Nàng tránh mọi người trở về phòng của mình.

Lâm Thiên Hàn ngồi ở trên giường, nàng dùng ám hiệu với hắn, hắn

nghe được âm thanh thì xuống giường mở cửa.

Nàng vừa vào cửa liền hỏi: “Không ai phát hiện chứ?”

Lâm Thiên Hàn nói: “Không có.”

Liên Tống thở dài một hơi. Nhìn lại vào phòng thì thấy trên giường có một người đang ngáp dài.

“Ta nói người, xuống núi chơi cũng không mang ta theo.” Diêu Kim xoa mắt nói.

Liên Tống nhìn kỹ lại, Hiên Viên Bất cũng ngủ trên giường, Ngân Vạn Lý thì ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Thiên Hàn hỏi: “Chuyện của người thế nào rồi?”

Về mặt Liên Tống cô đơn. Trong lòng Lâm Thiên Hàn biết nàng không có thành công, không truy hỏi thêm nữa.

Liên Tống cũng không nghĩ giải thích, nói với mọi người trong phòng: “Thừa dịp các người đều ở đây, ta muốn nhờ một việc. Ta muốn tham gia lần luận võ lần này. Những gì học ở vài năm trước ta không còn nhớ rõ.”

Diêu Kim ngoáy lỗ mũi nói: “Sao bỗng nhiên lại muốn đi tranh võ lâm minh chủ, chẳng lẽ người muốn quyết đấu với Kim Nhật Lăng?”

“Đúng vậy. Ta chẳng những muốn cùng hắn quyết đấu mà ta còn muốn thắng hắn.”

“Ai u.” Diêu Kim kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa đã ngoáy lung cái lỗ mũi của mình: “Ta không có nghe lầm đi nha đầu. Người muốn thắng hắn sao? Hắn là Kim Nhật Lăng a. Trong một đêm toàn bộ cao thủ võ lâm đều chết trong tay hắn a! Làm sao người có thể thắng hắn?”

Liên Tống sống nửa đời này, chưa bao giờ nghĩ tới việc so sánh cao thấp với ai. Nàng sống đam bạc không ham muốn, tùy người ta nói nàng cái gì, cho dù có làm nhục hạ thấp nàng đi nữa nàng cũng không thêm để ý. Nhưng lần này, nghe xong lời của Diêu Kim, nàng lại tức giận.

“Người nhớ hán năm đó, vậy ta ở đâu?” Nàng bắt giác mà cao giọng: “Ta cũng từng có võ công cái thế, ta cũng từng một người đối kháng mấy trăm cao thủ võ lâm. Chẳng lẽ chỉ vì ta là nữ tử, cho nên dù ta học võ công cao tới trời thì cũng nhất định không bằng hán sao?”

Ngoại trừ Hiên Viên Bất, những người khác đều yên lặng nhìn nàng, coi nàng như người xa lạ.

Diêu Kim nói: “Nha đầu, người cũng nhập ma rồi sao?”

Liên Tống xoay người nói: “Ta không có nhập ma. Chỉ là trong lòng bị đè nén. Chuyện trước khi rơi xuống vách núi không nhắc tới. Từ ngày ta trở về, người giang hồ biết ta thì đều khinh thường ta, không biết ta cũng không để ta vào mắt. Hiện tại những người đang đánh nhau ngoài kia, có mấy người thật sự tôn trọng ta!”

Càng nói càng tức giận, nàng cắn môi, ổn định cảm xúc mới nói tiếp: “Như thế cũng qua đi, bọn họ cũng không cần phải coi trọng ta, ta cũng không quan tâm. Nhưng mà...Nhưng mà, ngay cả hán cũng như thế. Ngay cả hán cũng xem thường ta!”

Trong đầu Liên Tống vang lên lời nói của Kim Nhật Lăng---

“Người không thoát được lòng bàn tay của ta.”

“Có lẽ người có năng lực thắng ta, nhưng đáng tiếc người không có cơ hội.”

“Ta chờ ngày đó người quỳ xuống nhận thua.”

Lời nói của hắn làm nàng cảm thấy, nàng quyết chiến không phải là vì cứu sư phụ đã nhập ma mà là vì lòng tự trọng của nàng. Nàng không muốn bị hắn khinh thị!

Diêu Kim nghe ra điều lạ thường ở trong đó, hắn duỗi tay duỗi chân, duỗi thắt lưng nói: “Xem ra ngươi ra đi lần này, chẳng những không hoàn thành công việc mà còn bị sư phụ của ngươi kích một tướng a. Khiến một cô nương sống đăm bạc không tranh cầu hai mươi năm phát ra dã tâm.”

Liên Tổng nắm chặt tay nói: “Cho dù thế nào đi nữa, ta muốn thắng hắn.”

Lâm Thiên Hàn nói: “Vì sao hắn lại kích tướng ngươi, không phải ngươi trúng kế gì của hắn chứ?”

Lời của Lâm Thiên Hàn nhắc nhở Liên Tổng, nàng cẩn thận tỉnh táo mà suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một khả năng.

Nàng ba phần hoài nghi bảy phần xác định nói: “Hắn từng nói với ta, trong võ lâm hiện tại không có đối thủ của hắn, khiến hắn thấy không thú vị. Mà ta là đồ đệ mà hắn nhìn từ nhỏ đến khi lớn lên, biết ta có khả năng luyện võ thiên phú. Trong những người đang ở trên Thiếu Lâm này, người duy nhất hắn chưa từng đánh nhau qua chính là ta. Vì muốn sắm khoai một trận, hắn bức ra tiềm lực của ta, có lẽ vì thế mới kích tướng ta.”

Nàng vừa nói xong những người này đều gật đầu.

Diêu Kim bắt chéo chân lên nói: “Sư phụ của ngươi a, càng ngày càng biến thái.”

Nên nghĩ nên nói, cũng đã nói, về cái khác nàng không quan tâm hết được. Chỉ còn hai ngày nữa để giao thủ với Kim Nhật Lăng, nàng phải nắm chặt thời gian.

“Việc này không nên chậm trễ, các ngươi dạy ta võ công đi.”

Diêu Kim nhìn Lâm Thiên Hàn, Lâm Thiên Hàn nhìn Ngàn Vạn Lý. Ngàn Vạn Lý lại không tỏ thái độ.

Liên Tổng hỏi: “Làm sao vậy, có chuyện gì khó xử sao?”

Lâm Thiên Hàn nói: “Không phải chúng ta không giúp người. Chỉ là người đã quên sao, trải qua nhiều tai biến, người đã không còn là Thực Dương đồng tử. Mấy người chúng ta luyện võ công không giống nhau, nội lực tâm pháp biến hóa kỳ lạ quái dị. Người dùng tâm pháp của Thực Sơn tu luyện nội lực, những gì chúng ta dạy chắc chắn người không thể học được.”

Liên Tổng bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng rồi, ta lại quên mất điều này. Chẳng lẽ ta lại phải phế võ công thêm một lần nữa?”

Diêu Kim bữu môi nói: “Người đừng có ngốc nữa. Phế võ công không có dễ dàng như thế. Nếu không phải sư phụ người có nội lực mạnh mẽ để che chở, một lần phế võ công kia nhất định sẽ tổn thương gân cốt của người.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Dễ lắm.” Ngàn Vạn Lý bỗng nhiên mở miệng nói: “Biện pháp ở ngay trước mắt.”

Liên Tổng hỏi: “Biện pháp gì?”

Ngàn Vạn Lý nói: “Thiên ngoại phi tiên.”

“A.” Diêu Kim vỗ tay hoan nghênh nói: “Sao ta lại không nghĩ tới. Người tu tâm pháp của Thực Sơn, hơn nữa Thiên ngoại phi tiên khẳng định là võ công tuyệt thế. Loại võ công này tuy rằng ta chưa thấy qua, nhưng đã sớm nghe nói, là võ công đệ nhất thiên hạ, nói không chừng ngay cả Lưu Phương thần công của sư phụ người cũng kém xa.”

Liên Tống do dự: “Thiên ngoại phi tiên là tuyệt môn độc học của Thục sơn, đệ tử Thục Sơn xem nó như sinh mạng mà bảo vệ, bọn họ sẽ không đồng ý chưởng môn tạm thời như ta tu luyện đâu.”

Diêu Kim chụp cái bàn nói: “Bọn họ không đồng ý, người liền cướp a!”

Diêu Kim còn muốn nói thêm điều gì, Lâm Thiên Hàn dùng động tác ra hiệu chó có lên tiếng. Giữa yên lặng, Liên Tống nghe được tiếng bước chân rất nhỏ bên cửa sổ. Quay người lại đã không thấy những người ở trong phòng. Hiên Viên Bất vốn dĩ nằm trên giường, nay cũng chỉ còn chăm đăm hỗn loạn.

Gần như là cùng lúc đó, có người gõ cửa nói: “Chưởng môn, người tỉnh rồi sao?”

-----oOo-----

Chương 44: Minh chủ võ lâm (tam)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Minh chủ võ lâm (tam)

Là tiếng của Tiểu Thất.

Liên Tổng nhẹ bước chân đến giường, vừa làm mái tóc rối loạn vừa nói: “Tỉnh rồi, có chuyện gì?”

Tiểu Thất nói: “Người mau đi xem một chút, nhị sư huynh tam sư huynh tứ sư huynh cùng người ta tỷ võ trên lôi đài, tất cả đều thua. Bọn họ đang nhục nhã phái Thục Sơn của chúng ta nha.”

Liên Tổng mở cửa, miệng cắn một cây trâm, tóc quán sau đầu, làm bộ như mới tỉnh ngủ nói: “Ta rửa mặt xong sẽ đến lập tức.”

Tiểu Thất gật đầu rời đi.

Liên Tổng tính toán ở trong lòng, có lẽ thừa dịp này đến nơi đó hỏi Hàn Tùng Lạc về Thiên ngoại phi tiên xem sao.

Khi đến dưới lôi đài thì Hàn Tùng Lạc đang tỷ thí với Thôi Anh, chương môn của phái Hoa Sơn. Các đệ tử Hoa Sơn đều trầm trồ khen ngợi, còn kêu gào với đệ tử Thục Sơn: “Công phu chỉ có công phu mèo quào, vẫn nên về nhà đi, đứng ở chỗ này thật mất mặt xấu hổ.”

Đệ tử Thục Sơn mặc dù phẫn nộ nhưng không có lời nào để nói, chỉ hận công phu của mình không luyện giỏi.

Nhìn Liên Tổng tới, một đám lại cúi đầu. Ở chung nhiều ngày, bọn

họ đã rất coi trọng Liên Tống. Trước mặt người kính trọng lại mất hết mặt mũi bọn họ càng không thể ngẩng đầu.

Liên Tống cũng hiểu tâm tư của họ, làm bộ lơ đãng nói: “Võ công của Hoa Sơn thật lợi hại, cho dù là chưởng môn Không Động hay Tung Sơn lên giao chiến chỉ sợ cũng không thắng nổi.”

Tôn Giai Định ngẩng đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, mới vừa rồi chưởng môn Tung Sơn, chưởng môn Hằng Sơn còn có đại đệ tử của Không Động đều thua dưới tay hắn.”

Vừa dứt lời, Hàn Tùng Lạc bị Thôi Anh đánh ngã xuống đài.

Đệ tử Hoa Sơn càng đắc ý, cười lớn nói: “Một đám vô dụng, rút trở về đi.”

Thôi Anh trừng mắt nhìn thì các đệ tử Hoa Sơn mới yên lặng bớt.

Chưởng môn Côn Luân là Hách Na Thông mới vừa bịa dưới tay Thôi Anh nên cực kỳ ghét Hoa Sơn. Hắn giật giây Liên Tống nói: “Liên chưởng môn, nhìn người khác vũ nhục Thực Sơn, người có thể chịu đựng được sao? Còn không lên cho bọn họ thấy bản lĩnh của người?”

Hoàng Vũ Dao kêu gào nói: “Đúng vậy, Liên chưởng môn. Nếu người không ra tay ta thật hoài nghi người mang theo đệ tử chỉ là một đám nữ nhân giả trang.”

Đệ tử Thực Sơn tức giận đến đỏ mặt, lại không hề cãi lại. Công lực của Liên Tống bọn họ biết. Dù sao Thất Tu kiếm pháp chỉ là một môn võ công bình thường, cho dù có luyện thành thực thì dưới bảy mươi hai chiêu kiếm tuyệt học sắc bén của Hoa Sơn căn bản cũng không có phần thắng.

Để Liên Tống đi lên ứng chiến là tự rước lấy nhục.

Liên Tống hiểu được ý nghĩ của bọn nên pha trò nói: “Ta mới ngủ

dậy, hiện tại trong bụng rất đói, chờ ăn no xong thì đại chiến đi.”

Mọi người phát ra tiếng cười nhạo.

Liên Tổng làm như không có nghe, nói với vài cái đệ tử: “Các người cũng đều chưa ăn đi. Đi, theo ta cùng đi ăn chay cơm.”

Các đệ tử ử ử ử đi theo sau.

Đến trước cửa phòng ăn chay, Liên Tổng gọi Hàn Tùng Lạc đến một bên, dặn các đệ tử khác vào ăn trước..

Liên Tổng đi thẳng vào vấn đề hỏi Hàn Tùng Lạc: “Ta có thể đánh thắng Thôi Anh, nhưng người có thể cho ta mượn Thiên ngoại phi tiên hay không?”

Ngoài dự đoán của Liên Tổng, Hàn Tùng Lạc lập tức gật đầu đồng ý.

“Người có thể luyện võ công của Thiên ngoại phi tiên, nhưng ta có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Người phải làm chưởng môn phái Thục Sơn, cả đời.”

“Cả đời?”

Điều kiện này khiến Liên Tổng bất ngờ.

Nàng nói: “Nhưng mà ta là nữ nhân.”

Hàn Tùng Lạc nói: “Thiên ngoại phi tiên tuyệt đối không truyền ra ngoài, nếu người muốn tu luyện môn võ công này nhất định cả đời phải ở lại phái Thục Sơn.”

Liên Tổng trầm nghĩ, sau khi nàng học Thiên ngoại phi tiên, nếu có

thể đánh bại Kim Nhật Lăng thì sẽ giam hãm ở bên cạnh, từ nay về sau cùng hãm quy ẩn núi rừng. Võ công của Thiên ngoại phi tiên sẽ không tiết lộ nửa phần. Nàng ôm quyết tâm liều chết quyết đấu với Kim Nhật Lăng, nếu đánh bại thì chỉ có một đường chết, đương nhiên sau đó thì không để lộ võ công này rồi. Mặc kệ thắng hay bại, nàng tuyệt đối sẽ không truyền Thiên ngoại phi tiên ra ngoài.

Hắn muốn nàng ở lại, không phải là muốn bảo đảm Thiên ngoại phi tiên không lưu truyền ra ngoài sao, một khi đã như vậy, cho dù nàng không phải làm chưởng môn của bọn họ cả đời thì cũng không tính là phản bội.

Lo lắng sau một lúc lâu, nàng nói: “Được, ta đáp ứng.”

Sắc mặt Hàn Tùng Lạc vui mừng nói: “Người thật sự nguyện ý cả đời ở lại phái Thục Sơn sao?”

“Ta nguyện ý.”

“Thật tốt quá!”

Hàn Tùng Lạc cười đến thập phần thoải mái, không hợp với dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng của hắn, Liên Tống nhìn mà có chút không hiểu.

Ý thức được chính mình cười hơi quá, Hàn Tùng Lạc khụ khụ hai tiếng, tận lực thu hồi tươi cười trên mặt: “Theo ta đi, ta đưa kiếm phổ Thiên ngoại phi tiên cho người.”

Liên Tống theo Hàn Tùng Lạc vào phòng hắn, dường như sợ người khác phát hiện nên Hàn Tùng Lạc đóng cửa chính cùng cửa sổ lại, sau khi xác định không có ai rình coi, hắn đi đến trước mặt Liên Tống, xoay người sang chỗ khác bắt đầu cởi áo.

Thấy hắn cởi áo khoác, Liên Tống đỏ mặt nói: “Người muốn làm gì vậy?”

Hàn Tùng Lạc nói: “Sự phụ sợ Thiên ngoại phi tiên bị người ta đoạt

đi, trước lúc lâm chung đem kiếm phổ khắc lên sau lưng ta, chỉ có chưởng môn mới được xem, ta không thể tự mình chép ra được, hi vọng người có thể ghi nhớ.”

“Nga, vậy... Nhìn xem đi.”

Liên Tổng có chút ngượng ngùng. Tuy rằng không phải chưa thấy qua nam tử trần truồng, nhưng ngay cả lỗ chân lông cũng thấy rõ như thế này thì là lần đầu a.

Hàn Tùng Lạc cởi hết áo. Liên Tổng tiêu trừ tạp niệm, một lòng nhìn sau lưng hắn sao chép kiếm phổ.

Sau khi chép xong nàng nói: “Tốt rồi.”

Hàn Tùng Lạc mặc xong quần áo, thấy Liên Tổng trên mặt đỏ bừng, thương tiếc nói: “Ủy khuất cho người, một cô nương mà phải nhìn thân mình nam nhân.”

Liên Tổng thật muốn tiêu sái mà nói: cũng không phải chưa thấy qua. Nhưng nghĩ lại, nói như vậy tám phần uy nghiêm của nàng sẽ bị quét đi như rác. Vì thế nàng chỉ cười, không nói gì. Phải làm chưởng môn cũng thật không dễ dàng.

Hàn Tùng Lạc thấy nàng tự nhiên hào phóng như thế thì trong lòng tán thưởng, tự giác nói sang chuyện khác: “Người cất kiếm phổ cho kỹ, thừa dịp không có người thì tu luyện. Đừng để người ta nhìn lén.”

Liên Tổng nói: “Hiện tại ta trở về phòng luyện, cơm chiều đừng có gọi ta.”

Hàn Tùng Lạc nói: “Thiên ngoại phi tiên không phải dễ dàng luyện như vậy, năm rộng tháng dài, không vội, trước cùng ta đi ăn điểm tâm đi.”

Liên Tổng nói: “Trước giờ cơm chiều ta nhất định có thể luyện xong,

người cứ chờ không cần lo lắng.”

Hàn Tùng Lạc lại kêu nhưng nàng không trở lại. Hắn cho là Liên Tống chỉ nói mạnh miệng, khi ăn điểm tâm thì luôn suy nghĩ, buổi tối nay nàng luyện công chưa xong mà đi ra thì hắn nên nói như thế nào để nàng khỏi khó xử.

Đến buổi tối trên lôi đài đã đánh rất náo nhiệt.

Các môn phái cơ bản đều đã giao thủ, có ưu thế nhất là Hoa Sơn cùng Thái Sơn. Chưởng môn hai phái so chiêu trên võ đài khó phân cao thấp.

Đến tối, hai người ngừng chiến, mọi người lại đến trai đường dùng cơm.

Lúc này Liên Tống xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đệ tử Hoa Sơn nhìn thấy nàng, thì khinh thường kêu một tiếng rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Người của phái Không Động thì hành lễ với nàng, các môn phái khác thì làm như không thấy nàng đến.

Nàng không nói một câu, ngồi xuống liền ăn. Một ngày chưa ăn cơm, lại luyện một ngày công, nàng đói bụng lắm.

Thấy nàng ăn như thế thì Hàn Tùng Lạc cũng không quấy rầy nàng.

Tiểu Thất hỏi một câu: “Chưởng môn, cả ngày người ở chỗ nào vậy? Người của phái Hoa Sơn vẫn chờ người để tỷ thí với chưởng môn của họ nha.”

Tôn Giai Định gõ đầu Tiểu Thất: “Ăn cơm của đệ đi.”

Liên Tống nuốt xuống một miếng cơm nói: “Ta đi luyện công. Sau khi mọi người ăn xong rồi thì ta cùng họ tỷ thí.”

Những người khác nhìn nhau liếc mắt một cái. Tiểu tam nói:

“Chưởng môn, người không cần vì câu nói của họ mà xuất đầu lộ diện. Ta biết võ công chúng ta không bằng người ta, không sao đâu.”

Liên Tổng nói: “Thục Sơn ở trên giang hồ không có danh tiếng lại rất ít khi xuất hiện, từ trước đến nay họ đều khinh thường các người. Hiện nay các người đã xuống núi muốn sống yên ổn ở trung nguyên thì quyết không được để họ coi thường.”

Tiểu Tam nghĩ rằng Liên Tổng đánh không lại bọn họ nhưng lại không nói ra sợ làm tổn thương tự tôn của nàng. Hắn nhìn Tiểu Tứ. Tiểu tứ ngẫm hiểu ý nói: “Chưởng môn, vạn nhất người đánh thắng thì phải quyết đấu với Kim Nhật Lăng. Cho dù luyện Tẩy tủy kinh cũng không nhất định là thắng được hắn. Nếu người cùng tác chiến với mọi người thì không chừng còn có thể sống. Nếu người cùng hắn đơn đấu, khẳng định là chết không nghi ngờ.”

“Ừ, ta biết.” Liên Tổng chuyên tâm gấp một khối đậu hủ nói: “Ta chỉ là muốn lên lôi đài đánh thôi, chưa chắc đã thắng mà, các người lo quá xa.”

Vài người lại nhìn lẫn nhau.

Cơm nước xong, lại một vòng so đấu bắt đầu.

Thôi Anh khi nãy thắng lên đài ôm quyền nói: “Các vị, mới rồi đa tạ đã nường tay, nếu có ai còn muốn cùng Thôi Anh tỷ thí mời lên đài.”

Trước khi người khác kịp lên thì Liên Tổng đã bay đến trước mặt hắn.

Thấy nàng xuất hiện, Thôi Anh chỉ là cười nhạt nói: “Liên chưởng môn, ta sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Liên Tổng rút kiếm nói: “Cứ việc đến.”

Thôi Anh thầm nghĩ giao đấu với nàng thì không cần rút kiếm nên

không rút. Sau ba chiêu, hấn kinh ngạc vì võ công của nàng tiến bộ không ít, hấn khó có thể chống đỡ. Lại cố gắng đỡ thêm hai chiêu, hấn buộc phải rút kiếm toàn lực đấu với nàng.

Hai người đánh khó phân cao thấp.

Các môn phái khác nhìn thấy Liên Tống hạ kiếm như mưa, tốc độ cực nhanh thì đều kinh ngạc dị thường, không còn tiếng khinh thị nào nữa. Còn có người nói Liên Tống quá mức giảo hoạt, bảo tồn sức lực đến cuối cùng mới chịu ra tay.

Đệ tử Thục Sơn cũng kinh ngạc không thua gì mọi người. Tôn Giai Định hỏi Hàn Tùng Lạc: “Người mang Thiên ngoại phi tiên đưa nàng sao?” Hàn Tùng Lạc nói: “Đúng vậy, nhưng mà nàng đã đáp ứng vĩnh viễn ở lại phái Thục Sơn.”

“Thật vậy chẳng, thật tốt quá.” Tiểu thất đưa tay đến.

Nếu Liên Tống đồng ý như thế, các đệ tử khác của Thục Sơn cũng không có ý kiến gì. Bọn họ đều là cô nhi, cùng lắm chỉ trên dưới mười hai mười ba tuổi, cùng Liên Tống ở chung thời gian dài như thế, sớm đã xem nàng là mẫu thân là tỷ tỷ, ai cũng hi vọng nàng ở lại.

Trên đài không biết đã qua mấy chiêu, Thôi Anh đánh cho có chút chật vật, Liên Tống trấn định tự nhiên. Kiếm vẫn nhanh như vậy, chiêu thức vẫn linh hoạt, mặt Liên Tống không đỏ tim không đập nhanh, phi thân nhẹ nhàng như chim yến, lướt qua lướt lại, Thôi Anh mệt mỏi ứng phó với sự biến hóa của nàng, chỉ có thể phòng thủ.

Mất thấy Thôi Anh sắp bại, Liên Tống sử dụng chiêu đầu tiên của Thiên ngoại phi tiên. Thôi Anh còn chưa thấy rõ kiếm từ nơi nào đến thì cả người đã bay xuống đài.

Nơi Thôi Anh rơi xuống mọi người tự động tản ra. Người phái Hoa Sơn nhanh chóng đến đỡ hấn đi qua một bên.

Thôi Anh đi qua một bên, mọi người cũng không vây lại.

Trên đài, quanh thân Liên Tống tản ra luồng khí sắc bén, như là ngọn lửa bùng nổ tận trời khiến bọn họ không dám tới gần.

Liên Tống để kiếm ra sau lưng, nhìn dưới đài nói: “Còn nhờ các vị chỉ giáo.”

Mọi người không một ai lên tiếng trả lời. Đa số họ đã bị Thôi Anh đánh bại, mà Liên Tống đánh bại Thôi Anh, đương nhiên họ sẽ không lên đài rước nhục.

Duy nhất chưởng môn của Thái Sơn là Tống Thanh Sơn chưa bị Thôi An đánh bại bay lên đài. Hắn không nắm chắc phần thắng nhưng dù sao Liên Tống cũng là nữ tử, hắn liều chết cũng không thể để một nữ tử làm mình chủ võ lâm, nếu thế thì đàn ông như bọn họ sao có thể ngẩng đầu làm người.

Trải qua một phen thử luyện khi nãy, thiên ngoại phi tiên của Liên Tống đã bắt đầu thành thực. Đánh bại Thôi Anh dùng hai mươi chiêu, lúc này đánh bại Tống Thanh Sơn chỉ dùng mười chiêu.

Sau mười chiêu, Tống Thanh Sơn suy tàn rơi xuống đài, phun ra một ngụm máu tươi.

Liên Tống làm cái lễ với Tống Thanh Sơn giương giọng nói với dưới đài: “Còn ai muốn chỉ giáo không?”

Hỏi ba tiếng, không có người lên tiếng trả lời.

Võ lâm minh chủ (tứ)

Lúc này Phàm mang theo hai vị sư đệ cùng một đám người ở sau đi đến.

Hắn đứng dưới đài đối mặt với mọi người nói: “Ai di đà phật, xem ra minh chủ võ lâm đã định. Không biết các vị còn có ý kiến gì không?”

Mọi người yên lặng trong chốc lát, người đầu tiên xông ra phản đối là một đệ tử của Tung Sơn: “Ta không đồng ý, nàng là nữ tử, nữ tử sao có thể thống lĩnh võ lâm?”

Một câu nói kích lên nhiều sóng gió, mọi người đều nhấc tay phản đối.

“Một nữ nhân, không có tư cách thống lĩnh võ lâm!”

“Phải chọn lại một lần nữa từ các vị chưởng môn nam nhân!”

“Chúng ta không tiếp nhận nữ tử là minh chủ võ lâm!”

m thanh phản đối, tiếng sau còn cao hơn tiếng trước.

Hai vị nữ tử chưởng môn là Tĩnh Dật cùng Võ Lăng Vân tuy trong lòng có bất bình, nhưng ngại người khác phái thể mạnh người đông, võ lâm quả thật cũng chưa từng có minh chủ là nữ tử, các nàng không thể hé răng nói gì.

Vài vị phương trượng cũng thấy không ổn, xoay người nhìn về phía Liên Tổng ở trên đài, hi vọng nàng tự động rút lui.

Liên Tổng từ trên đài nhảy xuống, trấn định tự nhiên đi đến trước mặt mọi người, nhìn quanh liếc mắt một cái. Ánh mắt của nàng kiên định mà mãnh liệt, người nào bị nàng nhìn không hiểu sao lại sợ hãi.

Nàng khẽ mở môi, nhẹ giọng hỏi: “Nữ nhân thì không thể làm minh chủ võ lâm sao?”

Tiếng nói mềm nhẹ của nàng giảm đi sát khí, mọi người khôi phục lại kêu la: “Không thể! Chỉ là người có vận may nhất thời nên tỷ thí mới thắng thôi. Một nữ nhân thì tuyệt đối không thể lãnh đạo nhiều anh hùng hảo hán như vậy!”

Liên Tổng nghe xong, chỉ cười rút kiếm ra.

Mọi người thấy nàng rút kiếm, nghĩ là nàng then quá hóa giận nên muốn phản kháng, ai cũng cầm lấy chuôi kiếm chuẩn bị ứng phó nàng,

Bọn họ vừa rút kiếm ra thì không thấy Liên Tống nữa. Chỉ thấy một bóng dáng màu trắng xoẹt qua vù vù ở bên tai, quay đầu nhìn lại cũng không thấy gì, khiến bọn họ than lên một tiếng sợ hãi.

Mỗi người than thở xong rồi, Liên Tống lại bình yên vô sự đứng trước mặt họ.

Mọi người không hiểu nàng muốn làm trò gì, đang muốn lên tiếng chất vấn bỗng nhiên một người thét chói tai, tiếp theo có những tiếng thét chói tai khác vang lên. Thanh âm quần áo rơi xuống đất liên tiếp vang lên.

Trừ bỏ phái Hằng Sơn, phái Thương Ngô cùng với phái Thục Sơn, đại lượng các anh hùng hảo hán của các phái khác đều là tả rơi xuống. Các hảo hán có người nắm áo có người giữ quần, rất chật vật.

Người phái Hằng Sơn cùng phái Thương Ngô đều cúi đầu, trong đầu nhớ lại một màn không cần thận nhìn thấy khi nãy, đều che miệng cười rộ lên.

Liên Tống dứt kiếm vào vỏ, cũng không thèm nhìn tới bọn họ nói: “Trước khi luận võ, các người đều đã định ra, chỉ cần là người chính phái, chỉ cần đánh thắng mọi người có thể làm minh chủ võ lâm. Ta là chưởng môn Thục Sơn, đương nhiên là người chính phái, ta đơn độc chiến đấu quang minh chính đại thắng trên lôi đài, đương nhiên vị trí minh chủ võ lâm là của ta. Lúc trước các người cũng không nói nữ tử không được tham gia, hiện tại lại muốn bội ước sao? Lật lọng như thế cũng gọi là anh hùng hảo hán sao?”

Khi mọi người bị cắt mất dây lưng thì khí thế đã không còn. Hiện tại bị hỏi như thế, không ai có thể cãi lại một câu.

Vài vị phương trượng thấy tình hình thế này thì chỉ có thể tuân thủ ước định, phong Liên Tống làm minh chủ võ lâm, đưa Tẩy tửy kinh cho nàng mượn.

Liên Tống cầm Tẩy Tửy Kinh lập tức trở về phòng bế quan tu luyện.

Nàng tự thấy rằng với ngộ tính của nàng thì chỉ cần một ngày là có thể luyện xong Tẩy Tửy Kinh, nhưng võ công của Thiếu Lâm rộng lớn tinh thâm, có nhiều chỗ nàng phải mất chút ít thời gian mới có thể hiểu được. Luyện thành xuất quan đã là hai ngày sau. Bầu trời đen kịt khiến nàng không nhận ra đã là canh mấy, nàng không thể xác định được đã đến thời gian mà Kim Nhật Lăng ước định chưa, muốn tìm một người tới hỏi nhưng dạo một vòng trong sân đều không thấy một bóng người. Đến gõ cửa phòng người khác, cũng không thấy ai trả lời.

Nàng có dự cảm không tốt, chạy đi đến đại điện.

Đến đại điện, toàn là những người ngã xuống đất rên rỉ.

Nàng nâng một người ngã ở cửa hỏi: “Các người làm sao vậy, tại sao lại như thế này?”

Người nọ ói ra một búng máu, hoàn toàn không nói ra lời. Nàng kiểm tra mạch đập biết hấn trúng độc. Nhất thời nàng không nhận ra hấn trúng độc gì đành phải tạm thời ngăn chặn khí huyết của hấn, kéo dài sự sống.

“Chưởng môn...”

Nghe được thanh âm của Hàn Tùng Lạc, nàng vội vàng ngẩng đầu tìm kiếm.

Hàn Tùng Lạc dựa vào một cây cột trong đại điện.

Nàng chạy tới giúp hấn che khí huyết hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Khí độc bị che lại, không còn đau nữa, Hàn Tùng Lạc thở hổn hển nói: “Có người hạ độc trong giếng của Thiếu Lâm Tự, tất cả mọi người đều đau đớn không thể động đậy, không có ai may mắn thoát khỏi.”

Liên Tổng nhìn quanh bốn phía, quả thật không thấy ai khỏe mạnh cả. Ngay cả ba vị phương trượng cũng đang ngồi vận công. Nàng nhớ rõ Thiếu Lâm Tự vì phòng ngừa bị hạ độc nên đều phái người canh giữ bên cạnh giếng nước cùng phòng bếp, làm sao có thể dễ dàng bị hạ độc?

Hàn Tùng Lạc bỗng nhiên rên rỉ một tiếng, nàng lập tức hoàn hồn, dè mạch đập của hấn lại, lại hỏi hấn về triệu chứng khi trúng độc.

Theo như lời của Hàn Tùng Lạc, nhìn như đã trúng độc “Thập bát man châu”, một độc bí ẩn của Đường Môn. Thập bát man châu là một loại độc rất kỳ dị. Biểu hiện rõ ràng nhất là trên mu bàn tay của người trúng độc sẽ dần hiện ra một dấu ấn màu đỏ. Dấu ấn dần dần lan ra, càng ngày càng giống một đóa mạn châu sa hoa. Khi mạn châu sa hoa đủ mười tám cánh hoa thì người trúng độc sẽ chết.

Độc này kỳ dị nhưng giải không khó. Đường Môn dùng độc rất có quy luật, dùng mấy vị thuốc lần trước định giải độc cho chưởng môn Không Động sửa lại một chút là được rồi.

Nhưng cho dù sửa thế nào thì nhất định phải có Huyền hoa.

Liên Tổng đi đến bên cạnh Phàm hỏi: “Đại sư, lần trước ta từng nhắc với người về Huyền hoa, không biết người đã cho xuống núi thu thập chưa?”

Phàm lắc đầu nói: “Đệ tử ta phái xuống núi đều bị ma giáo giết chết. Sau này tình thế khẩn trương nên ta cũng không phái người xuống nữa.”

Trong lòng Liên Tổng chợt lạnh. Không có Huyền hoa, nàng không

thể chế được, chỉ có thể dùng máu của mình để cứu người. Nhưng mà nàng cũng không thể xác định được máu của nàng có thể giải được mọi loại độc hay không, chẳng may không được thì làm sao bây giờ. Thử hai, người trúng độc quá nhiều, nếu nàng cho mỗi người một búng máu, chỉ sợ cho mới được một nửa nàng đã mất máu mà chết.

Khi nàng đang do dự, thoáng nhìn qua mu bàn tay của Phàm đã hiện ra sáu bảy cánh hoa rồi, công lực của Phàm thâm hậu còn như thế thì cũng biết được các đệ tử nội lực suy yếu sẽ thế nào. Nàng khẽ cắn môi, quyết định dùng máu của mình thử xem, có thể cứu được ai thì cứu.

Rút dao ra cắt ngón tay, nàng mời Phàm hé miệng. Phàm từng thấy nàng giải độc cho chưởng môn Không Động, do dự một chút liền mở miệng ra nuốt vài giọt máu của nàng.

Nàng đợi trong chốc lát hỏi: “Phượng trượng, thấy thế nào?”

Phàm vận công điều chỉnh huyết mạch, đau đớn trên người giảm bớt, sau một lát thì không còn đau đớn. Hắn mở to mắt gạt đầu với Liên Tổng. Liên Tổng xem xét mu bàn tay của hắn, phát hiện đóa hoa đã giảm đi hai cánh, hơn nữa hai cánh còn lại cũng đang chậm rãi mờ đi.

Trong lòng mừng rỡ, nàng lấy đĩa trái cây dưới tượng Phật, để máu chảy vào đó rồi đưa cho những người trúng độc để họ tự chia.

Thời gian cấp bách, nàng không quản được ai trước ai sau, cái đĩa đầy máu thì đưa cho người gần nhất.

-----oOo-----

Chương 45: Minh chủ võ lâm (tứ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau bốn năm đĩa, nàng cảm thấy cả đầu choáng váng nên nghỉ ngơi một chút. Điểm huyết trên cánh tay để máu ngừng chảy, nàng lau mồ hôi quan sát người bốn phía.

Vài môn phái uống xong máu thì sắc mặt tốt lên. Những người nằm ở cửa do quá xa nên không thể nhận được máu, khí sắc trên mặt tiêu tụy đi không ít.

Nàng thấy vậy nhưng dưới chân tượng phật không còn cái đĩa nào, liền đi tới bên cạnh phái Không Động hỏi về cái đĩa của bọn họ. Đệ tử Không Động đã tốt hơn nhiều nên đưa đĩa ngọc cho nàng, cúi đầu với nàng thật sâu. Nàng tiếp nhận, không nhiều lớn cảm đĩa đến bên cạnh phái Hoa Sơn.

Miệng vết thương không còn máu chảy ra, nàng lại rút dao cắt vào miệng vết thương lần nữa, máu nhanh chóng tràn ra đĩa. Người phái Hoa Sơn thấy máu nàng chảy nhiều như vậy thì có chút sợ hãi, bội phục nàng có thể vì người khác mà ra tay ngoan độc với mình như thế.

Máu đầy đĩa, nàng đưa cho Thôi Anh. Thôi Anh uống một ngụm, rồi chuyển cho những người khác. Đến lượt Hoàng Vũ Dao thì máu đã không còn.

Liên Tổng nghĩ dù sao nàng cũng là nữ, không cần để ý. Nàng ôm vết thương ngồi xổm xuống bên cạnh Hoàng Vũ Dao, trực tiếp đặt miệng vết thương lên miệng nàng. Thân mình của Hoàng Vũ Dao mảnh mai, uống máu xong vẫn vô lực nằm xuống, không thể ngồi dậy để vận khí hóa độc tính được. Liên Tổng nhìn trên mu bàn tay

của nàng đã có mười bảy cánh hoa, độc tính quá mạnh rồi, nếu không giải kịp sẽ nguy hiểm, Liên Tổng liền mang nàng dậy dựa vào mình, giúp nàng vận công. Sau một lát, Hoàng Vũ Dao thấy thân mình nhẹ đi, tay chân khôi phục lại sức lực từ trong cổ họng phun ra một ngụm đàm. Thấy nàng như thế Liên Tổng yên tâm.

Khi nàng buông Hoàng Vũ Dao ra, Hoàng Vũ Dao nắm chặt tay nàng suy yếu nói tiếng cảm ơn. Nàng thấy dáng vẻ chân thành của Hoàng Vũ Dao thì cảm thấy nàng cũng không đáng ghét như bản thân đã nghĩ.

Khi đứng lên, Liên Tổng liền thấy choáng váng đầu óc. Mê muội nhìn qua thấy người của Thục Sơn vẫn chưa được giải độc. Nàng lấy đĩa ngọc mang qua vừa ngồi xổm xuống, Phàm đi tới nói: “Khẳng định là người của ma giáo hạ độc, chắc hẳn bọn họ hiện tại đã thu được tin tức mà chạy tới. Việc rất gấp, chúng ta phải cho người đi bảo vệ cửa lớn, ngăn cản bọn họ lên núi.”

Liên Tổng gật đầu: “Được, ta sẽ lo ở nơi này.”

Phàm nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng lại nhìn đến vết thương trên tay của nàng, tính tình lương thiện của nàng đã làm rung động lòng hắn. Hắn dẫn dắt hai vị sư đệ quỳ xuống trước nàng.

Liên Tổng đang lấy máu vào đĩa thấy họ làm như thế thì thả xuống nâng họ dậy.

Phượng trượng cẩn thận đặt tay nàng vào đĩa, vỗ tay ca tụng nói: “A di đà phật, thí chủ không tính toán chuyện trước kia mà cứu mọi người lúc nguy nan, thật là tâm địa như bồ tát. Lúc trước lão nạp cho rằng thí chủ là nữ nhân không xứng làm minh chủ võ lâm, thật sự là hồ thẹn, hồ thẹn. Lấy đức hạnh của thí chủ đương nhiên là người xứng đáng nhất đảm nhận chức minh chủ võ lâm.”

Liên Tổng nói: “Đại sư nói quá lời. Ngài đã trao tặng danh hiệu minh chủ võ lâm cho ta lại cho mượn Tẩy tủy kinh, đây đã là ân huệ sâu nặng, ta chỉ là mất chút máu mà thôi, vẫn chưa đủ để đền đáp.”

Vài vị phương trượng nghe xong thì đều cảm phục trong lòng. Tình thế không thể chậm trễ, họ không nhiều lời nữa, cảm tạ Liên Tổng rồi chạy vội xuống núi.

Liên Tổng nhìn thấy người của Thục Sơn đã uống máu xong thì yên tâm, lại chuyển hướng đến môn phái kế tiếp.

Cách Thục Sơn gần nhất là phái Thương Ngô, xa hơn phái Thương Ngô là Vạn Kiếm sơn trang.

Liên Tổng cứu xong phái Thương Ngô thì hô hấp đã có chút khó khăn, nâng chân không nổi. Nàng ngồi tại chỗ điều dưỡng, thần trí dần dần mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, bên tai loáng thoáng nghe được tiếng đánh nhau. Nàng nghĩ là người của ma giáo tấn công, buộc bản thân mở mắt ra, mười thân ảnh đánh nhau ở trước mắt không phải là người Ma giáo.

Võ lâm minh chủ (ngũ)

Tiểu Thất thấy Liên Tổng tỉnh lại thì vui mừng khóc lóc nói: “Chưởng môn, rốt cuộc người cũng tỉnh.”

Liên Tổng giật giật đôi môi khô khốc nói: “Sao họ lại đánh nhau?”

Tiểu Thất thở phì phì nói: “Vạn Kiếm sơn trang cùng người của phái Tung Sơn thấy người ngồi bất động thì sai một vài đệ tử đã được giải độc đến lấy máu của người. Chúng ta rất sốt ruột nhưng lại không có khí lực. May mắn có phái Hoa Sơn cùng Không Động tiến đến ngăn cản họ.”

Tiểu Thất nói xong thì nằm trên đùi Liên Tổng khóc lớn. Liên Tổng đau lòng sờ sờ cái đầu của hắn, lại liếc mắt nhìn những người đánh nhau ở trước, trong cuộc đời này đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự ấm áp khi có nhiều người bảo vệ.

“Đừng đánh.” Nàng kêu lên.

Mọi người nghe thấy đều dừng tay, những người bảo vệ nàng chia làm hai phần, phái Hoa Sơn ngăn ở ngoài không để những người kia lấy máu của nàng, còn phái Không Động thì đến bên cạnh hỏi xem nàng có chuyện gì không.

Sự việc liên quan đến sống chết của nhiều người, Liên Tổng cảm thấy thân thể như không còn là của nàng nữa, không thể hàm hồ nên nói: “Làm phiền các vị Thiếu Lâm đi tìm một chút thảo, cây long nhãn cùng củ từ mài thành phấn, nếu có thêm a giao thì mang a giao đi chưng, nếu có thể bắt thêm được chim chóc thì càng tốt, đem nấu lên. Ngoài những thứ này nếu có thứ gì bổ máu thì mang đến đây.”

Đệ tử Không Động liên tục gật đầu, bảo nàng yên tâm chờ.

Liên Tổng nói với các đệ tử Không Động khác: “Nếu các người có sức lực thì làm phiền các người xuống núi hái một ít huyền tiêu, càng nhiều càng tốt.”

Vài đệ tử lĩnh mệnh đi xuống núi.

Không đến nửa canh giờ, tất cả những thuốc bổ nàng dặn đã mang lên. Nàng không kể ăn có ngon hay không đều nuốt hết vào bụng.

Lúc này phái Thương Ngô cùng phái Thục Sơn đều khôi phục khí lực, tụ lại bao quanh nàng. Người của Vạn Kiếm sơn trang cùng Tung Sơn không còn cơ hội nữa nên ngồi tại chỗ đợi Liên Tổng uống thuốc bổ máu.

Khi Liên Tổng mở mắt ra thì ngẫu nhiên nhìn thấy một đám người nhìn nàng như hổ rình mồi, nhất thời cảm thấy cả người nàng như bị bao vây trong nguy hiểm. Nàng chưa từng có cảm giác diệu kỳ này, nhìn không được mà bật cười.

Mọi người nghe thấy tiếng cười đều ngạc nhiên, sau đó lại nghĩ, trong lúc gặp nguy không loạn, đối mặt với người muốn giết mình mà còn có thể mỉm cười nhẹ nhàng, là người đại tài, thậm chí có tác phong của lão tổ bồ đề.

Nghĩ đến thế này, mọi người đều vô cùng kính nể Liên Tổng, hoàn toàn xem nhẹ chuyện nàng là nữ tử.

Khí huyết lại lần nữa tràn đầy kinh mạch, Liên Tổng cảm thấy thời cơ đã đến liền lấy dao cắt lên tay mình. Thấy những giọt máu cứu mạng kia chảy xuống, hai mắt của người Vạn Kiếm sơn trang tỏa sáng. Đĩa ngọc còn chưa đưa tới trước mặt họ, bọn họ liền chém giết tới giành giật, gần như là đánh nhau với người của Tung Sơn. Liên Tổng bất đắc dĩ bỏ thêm một cái đĩa nữa thì mới hết tranh giành.

Người của Vạn Kiếm sơn trang cùng phái Tung Sơn đông hơn mấy môn phái khác đến hai ba lần, hai đĩa máu tươi căn bản không đủ, bọn họ lại giành giật nhau.

Liên Tổng cũng rút cuộc ăn không tiêu.

May mắn người đi tìm huyền hoa đã trở lại, mang về vài túi huyền hoa. Liên Tổng chống đỡ tinh thần dặn dò mọi người cách chế thuốc giải, chờ thuốc được mang lên mới té xỉu.

Tuy rằng hôn mê nhưng nàng không ngủ yên ổn một khắc nào. Ánh mắt vừa nhắm lại đã mở ra. Phát hiện bản thân mình đang nằm trên giường trong phòng khách. Hàn Tùng Lạc canh giữ bên cạnh nàng.

Không đợi Hàn Tùng Lạc quan tâm, nàng lập tức hỏi đã là khi nào.

Hàn Tùng Lạc nói: “Cách hừng đông còn bốn năm canh giờ, người yên tâm ngủ đi.”

Nàng lo lắng hỏi: “Ma giáo có tấn công lên đây không?”

Hàn Tùng Lạc nói: “Không có. Ba vị phương trượng cùng mọi người chặn giữ ở chân núi. Lúc này mọi người đều đã được giải độc, thân mình cũng khôi phục, ma giáo không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Liên Tống thở dài, vừa muốn nhắm mắt lại nhớ đến một chuyện: “Ngày mai là ngày quyết đấu với giáo chủ ma giáo sao?”

Hàn Tùng Lạc nói: “Hai canh giờ trước giáo chủ ma giáo cho người đến hẹn lại giờ mọo ngày mai quyết đấu tại Thiên Trúc Phong ở Thiếu Lâm Tự.”

Lúc này Liên Tống mới yên tâm mà ngủ.

Giờ dần, nàng tỉnh lại.

Cách cuộc quyết đấu còn một canh giờ.

Nàng triệu tập mọi người đến họp ở đại điện. Trước khi xuất chiến, ai cũng có lời muốn nói.

Nàng nói: “Lần này xuất chiến, nhất định ta sẽ dốc toàn lực. Cho dù không thắng được Kim Nhật Lăng, ta cũng sẽ cùng hãn đồng quy vu tận.”

Nói ngắn gọn mấy câu, vài hán tử đã bắt đầu đỏ mắt.

“Liên... Không, mình chủ...” Chưởng môn Không Động Viên Đại Bằng rưng rưng nói: “Người cùng hãn tử thí, cố gắng hết sức là được rồi. Người không thắng được hãn thì còn chúng ta. Vạn lần không thể vì chúng ta mà hi sinh tính mạng.”

Liên Tống rất ngạc nhiên khi nghe được những lời như vậy nên nhất thời không biết nói gì cho phải.

Tĩnh Dật sư thái dẫn dắt đệ tử phái Hằng Sơn quỳ xuống trước Liên Tống. Trước khi Liên Tống kịp phản ứng lại, bọn họ đã nặng nề dập

đầu ba cái.

Tĩnh Dật nói: “Minh chủ, người là ân nhân của phái Hằng Sơn chúng ta. Cũng là ân nhân của toàn bộ võ lâm. Lúc nguy nan nhất người không bỏ mặc chúng ta, còn không ngại cắt thịt lấy máu cứu chúng ta. Đại ân đại đức này Hằng Sơn không thể nào báo đáp, chỉ có thể thề với trời, cho dù là Hằng Sơn còn một ngày, nguyện trung thành vì minh chủ một ngày. Vì minh chủ, cho dù Hằng Sơn chết vạn lần cũng không từ chối!”

Liên Tổng không quan tâm hơn thua nói: “Sự thái không cần như thế. Ta cứu các người, cũng là cứu chính mình.”

Một âm thanh quen thuộc của nữ tử nhảy ra: “Minh chủ đừng khiêm tốn, người vì cứu chúng ta mà suýt nữa mất mạng. Ai có thể tận tâm hết sức như người. Nếu không phải người, chỉ sợ hôm nay ở đây chỉ là một đám tử thi. Đám ni cô này nói nhiều lời buồn nôn như thế ca ngợi người là đúng, người cứ nhận đi.”

Liên Tổng vừa nhắc mắt lên đã thấy Hoàng Vũ Dao ngẩng cao đầu nói.

Nghe Hoàng Vũ Dao nói như thế, các môn phái khác cũng không do dự, cùng nhau quỳ xuống dập đầu. Liên Tổng ngăn cản không được, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Ngay từ đầu nàng chỉ nghĩ đến dùng võ lực để thu phục người ta thôi, căn bản không hề nghĩ tới muốn người khác kính nể nàng. Nàng đã suy nghĩ kỹ, nếu thật sự không thể đánh bại Kim Nhật Lăng liền cùng chết với hắn. Cuộc đời của nàng đã có một hồi oanh liệt rồi, đáng giá.

Nhưng hiện tại lại thế này khiến nàng có chút luyến tiếc khi chết.

Trước kia không có được nên không cần, nàng không biết thì ra được mọi người tiếp nhận tán thành là một chuyện vui vẻ như vậy.

Quay đầu ngẫm lại, vì những người này hy sinh tính mạng, không chỉ đáng giá mà là buồn bán có lời.

Nước mắt chảy ra nàng ngẩng đầu nhìn trời: “Được rồi, mọi người đừng hành lễ nữa, nếu thật muốn cảm tạ ta thì hãy thay ra cầu khẩn trời đất để ta thắng trận quyết đấu này đi.”

Đang nói thì một tiểu hòa thượng ôm vò rượu đi đến, phát mỗi người một cái bát.

Liên Tổng cười: “Trong chùa sao lại có rượu?”

Phàm đi đến nói: “Chiến sĩ xuất chinh sao có thể nào thiếu rượu. Thiếu Lâm Tự của chúng ta vì người phá giới một lần cũng đáng giá.”

Liên Tổng cười to nói một tiếng nói: “Được! Mặc kệ trước đây Liên Tổng ta cùng mọi người có ân oán gì, hôm nay cạn chén rượu này, ân oán xóa bỏ!”

Mọi người cùng kêu lên nói: “Được, chúng ta xóa bỏ ân oán.”

Mấy trăm cái bát hướng lên trời, sau khi cạn rượu thì ném vỡ trên mặt đất. Mọi người lau rượu bên môi, nhìn nhau cười to. Tiếng cười vang vọng đại điện.

Mọi người vây xung quanh Liên Tổng đi đến Thiên Trúc Phong. Ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh núi đã có một thân ảnh đứng ở chỗ cao nhất, gió thổi quần áo lửa đỏ trên người tung bay, hình như còn có tiếng vang phàn phật.

Liên Tổng thoáng vận khí, chuẩn bị bay lên đỉnh. Trước khi nàng đi, Phàm gọi nàng lại: “Liên thí chủ, lần luận võ này cho dù thắng hay thua, nhất định phải sống sót trở về.”

Mọi người đi theo dặn nói: “Nhất định phải còn sống trở về, mọi người chúng ta cùng nhau đối kháng ma giáo.”

Liên Tổng gật đầu, mới vừa đi từng bước lại bị người gọi lại.

Thôi Anh muốn nói gì đó lại thôi, trong mắt hấn tràn đầy lo lắng.

Nàng mỉm cười nhận lấy sự quan tâm của hấn, cất bước đi cánh tay lại bị nắm chặt.

Hàn Tùng Lạc nhìn nàng thật sâu nói: “Người đã nói cả đời làm chưởng môn Thục Sơn, đừng quên.”

Liên Tống lại gật đầu lần nữa, mỉm cười sáng lạn.

Nhiều năm sau, có người nói, ngày đó bọn họ từng thấy được một tia sáng lóe lên trong đôi mắt tăm tối của nàng.

Nàng đạp nhẹ mũi chân, thân hình nhẹ nhàng xẹt qua thiên không dừng lại trên đỉnh núi Thiên Trúc Phong.

Lưng nàng nghiêng đón cuồng phong, mặt hướng trời xanh, tay nắm một thanh trường kiếm như thiên tiên.

Bao nhiêu năm trôi qua, trong chốn giang hồ vẫn luôn có người nhớ rõ mái tóc dài tung bay của nàng cùng màu áo trắng phát phơ trong gió, nàng hình dáng mảnh mai nhưng kiên định như bàn thạch đứng sừng sững trên ngọn núi.

Gió vĩnh viễn vẫn điên cuồng như thế, trời vĩnh viễn vẫn trong xanh như thế, nàng ở trong trí nhớ của toàn võ lâm cũng như bầu trời xanh và cuồng phong ấy, vĩnh viễn không mất đi.

Cùng ta hoan hảo (Kết)

Mặt trời chiếu cao, Liên Tống tỉnh lại từ trên lưng ngựa. Nàng không nhớ rõ đang đi chỗ nào nên hỏi sư phụ: “Sư phụ, chúng ta đi chỗ nào a.”

Kim Nhật Lăng nói: “Chúng ta đến Tuyết Sơn ngàn dặm hái Thiên Sơn Tuyết Liên cho người dưỡng nhan, lại quên rồi sao?”

Liên Tổng ngáp một cái ngời thẳng nói: “Ngủ đến hồ đồ. Sau lần lấy máu quá nhiều ở vài năm trước, dường như sau đó đồ nhi ngủ thế nào cũng không đủ.”

“Ai bảo người không chú ý thân thể mà cứ cứu người lung tung.”
Kim Nhật Lăng trách cứ.

Liên Tổng ủy khuất nói: “Nếu không phải sư phụ bảo bọn Diêu Kim hạ độc, lại sai thiêu hết toàn bộ Huyền hoa của Thiếu Lâm Tự, đồ nhi còn cần cắt thịt lấy máu sao?”

Kim Nhật Lăng nói: “Ta chỉ muốn người cứu một ít người thôi, Huyền Hoa có một bãi dưới núi, cho người xuống hái là được rồi. Ai bảo người liều mạng cứu người?”

“Làm sao đồ nhi biết được.” Liên Tổng tức giận nói: “Kế sách của sư phụ quá cao minh a. Trước tiên giả bộ nhập ma, gạt đồ nhi rằng sư phụ đã chết, thân thể hiện tại này chỉ là của một linh hồn tà ác khác, buộc đồ nhi rời đi. Sau khi đồ nhi rời đi người lại an bài đồ nhi gặp người của phái Thục Sơn để đồng hành cùng bọn họ, vốn là người muốn đồ nhi gia nhập Thục Sơn để đồ nhi có cái danh phận danh môn chính phái. Không ngờ Phương Kính Liên lại chết, đồ nhi thành chủ môn Thục Sơn. Việc này là một sự thuận lợi rất lớn cho kế hoạch của người. Vì thế người bắt đầu tấn công võ lâm để Thiếu Lâm Tự tổ chức đại hội tuyển minh chủ võ lâm. Người dự đoán được đồ nhi sẽ đến tìm người nên sử dụng phép khích tướng bức đồ nhi tham gia tuyển lựa. Quả nhiên đồ nhi không phụ sự mong đợi của sư phụ lên làm minh chủ võ lâm. Sư phụ lại sợ kẻ dưới không phục tùng đồ nhi nên cho Diêu Kim hạ độc để đồ nhi cứu. Kế tiếp người chỉ chờ thời điểm quyết đấu để bị đồ nhi đánh bại, sau đó đồ nhi hoàn toàn yên ổn trên ngôi minh chủ võ lâm, lúc đó muốn uy vọng có uy vọng, muốn danh tiếng có danh tiếng, cuối cùng không còn ai dám khinh thị gọi đồ nhi là yêu nữ. Như thế là kế sách của sư phụ đã viên mãn. Đồ nhi nói đúng chứ?”

Kim Nhật Lăng mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

Liên Tổng nhíu mày hỏi: “Nhưng có một vấn đề đồ nhi nghĩ không thông suốt. Nếu sư phụ đã tính để đồ nhi làm mình chủ võ lâm còn người trốn ở một nơi nào đó phụ giúp đồ nhi, vì sao tại thời khắc cuối cùng lại thay đổi? Vì sao giả bộ muốn cùng đồ nhi rơi xuống vách núi, đồng quy vu tận?”

Kim Nhật Lăng cúi đầu, hôn lên khuôn mặt của nàng nói: “Khi sư phụ nhìn thấy người bị mọi người bao vây ở Thiên Trúc Phong, bỗng nhiên nhận ra rằng, nếu người trở thành võ lâm mình chủ, người không thể hoàn toàn thuộc về ta. Ta không muốn chia xẻ người với người khác, biện pháp duy nhất chính là làm cho bọn họ nghĩ người đã chết. Như vậy, không chỉ người thuộc riêng một mình ta mà còn không bao giờ nhạt phai trong ký ức của bọn họ.”

Liên Tổng nghe xong, ai thán nói: “Trí tuệ của sư phụ thật là khiến người ta theo không kịp a, xem ra đời này quả thật đồ nhi không có cách nào thoát khỏi lòng bàn tay của sư phụ.”

Kim Nhật Lăng gõ cái ót của nàng nói: “Đừng cho là ta không biết, khi đó người thật có dã tâm đánh thắng ta. Nha đầu, không có cơ hội này đâu. Ta sẽ ngày ngày đem người đặt dưới thân.”

Mặt Liên Tổng đỏ hồng, nhìn thấy phía trước có một quán trà thì xoay người xuống ngựa, rời đi vòng ôm ăm áp kia.

Kim Nhật Lăng cũng đi theo xuống ngựa, đi bộ vào quán trà.

Hai người ngồi dưới mái che nắng bên ngoài, bên trong có một lão già đang kể chuyện giang hồ cho một nhóm thiếu niên nghe.

Lão già vung bàn tay khô héo, cao giọng nói: “Liên Tổng kia, là vị nữ minh chủ đệ nhất giang hồ. Nàng không chỉ xinh đẹp, mà võ công còn cao cường. Năm đó trên Thiên Trúc Phong, nàng cùng giáo chủ ma giáo quyết chiến mà tuyệt mệnh, đó là một trận trời long đất lở kinh thiên động địa!”

Liên Tổng lắng nghe, trên vài năm đi đường này nàng cũng nghe được nhiều không khác thế này là bao, nhưng lão già này lại nói sinh động như thật, thậm chí còn ngoạn mục hơn so với trước kia.

Sau khi nghe xong, nàng bắt đầu hoài nghi vị tiên nữ hạ phàm trong miệng bọn họ có phải là nàng hay không.

“Liên Tổng kia, tóc như mây đen, áo dài tuyết trắng, đứng đón cuồng phong trên đỉnh núi sừng sững...”

Một trận gió thổi tới, Liên Tổng ngửi được mùi hoa.

Theo gió nhìn ra ngoài, nàng nở nụ cười, cầm tay hắn nói: “Sư phụ, hoa đoàn tụ nở rồi.”

Sư phụ cũng nhìn hoa kia tươi cười nói: “Rất đẹp, rất đẹp.”

HẾT

-----oOo-----